

10 Số Thập Phân

Contents

10 Số Thập Phân	2
1. Chương 1 - Không Cần Đuổi, Tôi Tự Đi	2
2. Chương 2 - Dữ Như Cọp Cái	9
3. Chương 3 - Không Biết Chôn Mặt Vào Đâu	11
4. Chương 4 - Đối Mặt Trong Nhà Vệ Sinh	15
5. Chương 5 - Bắc Kinh Đệ Nhất Tập Vụ.	18
6. Chương 6 - Thủy Chiến	21
7. Chương 7 - Một Lần Nữa Nhìn Vào Mắt Nhau	24
8. Chương 8 - Ấm Ảnh	26
9. Chương 9 - Ấy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Nhất (phần 1)	29
10. Chương 10 - Đêm Thứ Nhất (phần 2) - Tôi Phải Như Thế Nào Với Anh ?	32
11. Chương 11 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Hai : Cậu Là Ai?	34
12. Chương 12 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Ba: Bại Lộ	38
13. Chương 13 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Tư: Tôi Muốn Có Anh.	41
14. Chương 14 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Năm (phần 1): Chuyện Này Không Thể	45
15. Chương 15 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Năm (phần 2): Không Được Tắm!	48
16. Chương 16 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Sáu: Hiện Tại Tôi Chỉ Có Thể Làm Như Vậy	52
17. Chương 17 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Bảy: Thêm Một Cái Vali	56
18. Chương 18 - Tránh Xa Tôi Ra	60
19. Chương 19 - Không Ai Được Dành Với Tôi	63
20. Chương 20 - Giận Tôi Việc Gì	66
21. Chương 21 - Cái Đây Là Cho Anh	69
22. Chương 22 - Năm Được Điểm Yếu	72
23. Chương 23 - Tôi Bị Bệnh?	75
24. Chương 24 - Sự Cố	78
25. Chương 25 - Lão Xiêm	82
26. Chương 26 - Cú Điện Thoại Của Tiểu Ẩn	85
27. Chương 27 - Một Bên Đại Nạn, Một Bên Thống Khoái	87
28. Chương 28 - Xin Lỗi Tiểu Ẩn	90
29. Chương 29 - Quan Tâm	98
30. Chương 30 - Chia Tay	101
31. Chương 31 - Năn Nỉ Ngô Ẩn	105
32. Chương 32 - Gia Đình Ấm Áp	111
33. Chương 33 - Những Cái Ôm Mang Lại Sức Mạnh	117
34. Chương 34 - Xử Lý Lão Xiêm	121
35. Chương 35 - Cuộc Chiến Ở Bể Bơi	124
36. Chương 36 - Một Ngày Trôi Qua Quá Dài	127
37. Chương 37 - Tôi Biết Rồi Mình Muốn Làm Gì	131
38. Chương 38 - Đa Tạ	138
39. Chương 39 - Cuộc Chiến Bắt Đầu	144
40. Chương 40 - Thực Chất Chỉ Là Gì	150

41. Chương 41 - Kết Cục Trong Phòng Tạm Giam	154
42. Chương 42 - Rối Loạn	156
43. Chương 43 - Đi Tìm Ngô Ẩn	160
44. Chương 44 - Chính Thức	165
45. Chương 45 - Bị Buộc Cởi Quần Áo	168
46. Chương 46 - Sao Bây Giờ Cậu Mới Tới?	171
47. Chương 47 - Chuyện Gì Lại Bắt Đầu?	176
48. Chương 48 - Tập Thể Dục	179
49. Chương 49 - Ngô Ẩn Bị Nhảy Cầm	183
50. Chương 50 - Bị Ép Vào Ngô Cụt	185
51. Chương 51 - Được Một Thằng Đàn Ông Khác Yêu Thương Thì Đã Sao?	190
52. Chương 52 - Nổi Uất Nghẹn Được Giải Toả	195
53. Chương 53 - Ngô Ẩn Chủ Động Hẹn Hò (phần 1)	197
54. Chương 54 - Ngô Ẩn Chủ Động Hẹn Hò (phần 2)	202
55. Chương 55 - Ngô Ẩn Chủ Động Hẹn Hò (phần 3)	205
56. Chương 56 - Đúc Bằng Kim Loại	210
57. Chương 57 - Đêm Trước Khi Tạm Chia Xa	214
58. Chương 58 - Chất Độc Mạnh Sử	220
59. Chương 59 - Độc Tính Công Tâm	223
60. Chương 60 - Điện Thoại Không Phải Là Của Tôi	227
61. Chương 61 - Theo Dõi Người Theo Dõi	232
62. Chương 62 - Anh Là Người Yêu Của Tôi Nhé	236
63. Chương 63 - Nhất Định Phải Giải Thích	241
64. Chương 64 - Một Cảnh Thật Nhu Tình	244
65. Chương 65 - Hai Người Đang Làm Cái Quái Gì Vậy?	248
66. Chương 66 - Cuộc Vui Chỉ Mới Bắt Đầu	252

10 Số Thập Phân

Giới thiệu

“Sao tôi không được cưới tiểu Thanh?” “Bởi vì cưới cô ta anh chỉ sướng ‘ở phía trước’, yêu tôi anh đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/10-so-thap-phan>

1. Chương 1 - Không Cần Đuổi, Tôi Tự Đi

Chương 1: Không cần đuổi, tôi tự đi

Trans-Edit: Pinoneverdie+ Lytaa

“Alo, Văn Hán cậu có ở nhà không?”

“Ngô Ân đó hả, cậu cứ ghé nhà tôi, tầm 20 phút nữa là tôi về tới.”

Trên đường đi, Ngô Ân không ngừng bần thần trong lòng. Chuyện là cậu ta đang có mâu thuẫn với bạn gái, cô ta hết lần này đến lần khác chê bai cậu ta không biết lấy lòng phụ nữ, khiến chuyện tình của họ càng ngày càng nhạt nhẽo.

“Cậu ngồi đi, thế nào? Có chuyện gì?” Văn Hán nói.

Ngô Ân bộ dạng rầu rĩ: “Tiểu Thanh lại giận tôi.”

“Cái gì? Lại giận? Cô ta rảnh rồi không có chuyện gì làm sao?”

Ngô Ân nói: “Tôi cũng chẳng hiểu, rõ ràng ngoài giờ đi làm ra, thời gian còn lại tôi đều dành cho cô ấy nhưng tiểu Thanh cứ một mực giận dỗi.”

Văn Hán bất bình: “Tôi thấy cậu cứ chia tay cô ta đi, để xem lúc ấy cô ta còn dám giận? Tuấn lãng giỏi đang như cậu lại phải suốt ngày nhìn nét mặt cô ta?”

Ngô Ân nói: “Không được, cậu thừa biết tôi và cô ấy đã yêu nhau hơn ba năm, còn dự định kết hôn, thế nào lại nói chia tay dễ như vậy?”

Văn Hán nhíu mày suy nghĩ một hồi lại nói: “Tôi thấy như vậy! Chắc có lẽ vì tiếp xúc quá lâu nên khẩu vị có chút chán trường.”

Ngô Ân tỏ vẻ khó hiểu: “Ý tứ gì?”

Văn Hán nói: “Ý của tôi là cậu hiện tại đang tạo cảm giác không thú vị cho tiểu Thanh, tôi nghĩ cậu nên đi ‘bồi dưỡng tài nghệ thu hút phụ nữ’ ”

“Bồi dưỡng tài nghệ thu hút phụ nữ?”

“Phải! Đàn ông chẳng phải cần chút tài nghệ sao?”

Ngô Ân khoa trương: “Tôi đây bơi lội, điền kinh, bóng rổ đều giỏi...còn cần tài nghệ gì?”

Văn Hán nói: “Chính vì vậy cậu mới không hấp dẫn! Đàn ông ngoài những thứ nam tính mạnh mẽ ra thì đôi lúc phải có chút ôn nhu, phụ nữ mới dễ dàng được.”

Ngô Ân khó chịu: “Cậu cứ nói thẳng!”

Văn Hán rời khỏi ghế ngồi, chống hai tay lên bàn, đẩy gương mặt gần mặt Ngô Ân, hai mắt kiến định.

“Học nấu ăn”

Ba ngày sau, Ngô Ân vẫn là vì câu nói đó của Văn Hán làm khó chịu trong lòng. Có thể bắt cậu ta làm gì cũng được ngoài việc bếp núc. Bởi vì lúc nhỏ đùa nghịch dưới bếp nên đã từng bị chảo nóng làm phỏng trên lưng, bây giờ vẫn còn một vết sẹo dài, sau 16 năm ám ảnh vẫn chưa dứt.

Đang suy nghĩ trong đầu, điện thoại liên vang lên, là Văn Hán gọi đến.

“Tôi nhất quyết không học nấu ăn, đừng tốn công vô ích.”

Nói xong liền cúp máy, không cho Văn Hán nói lấy một lời.

Trở lại bàn làm việc, mở máy vi tính để check mail, có một thông báo mới.

Nhà văn hoá quận Triều Dương gửi mail?

“Xin chào, chúng tôi là nhân viên của nhà văn hoá tổng hợp quận Triều Dương, chúng tôi gửi thư này để xác nhận Ngô Ân đã đăng kí thành công khoá nấu ăn ngắn hạn. Thời gian học bắt đầu từ ngày 22 tháng 08.....”

Ngô Ân máu sôi nổi dậy, Văn Hán! Cậu định ép tôi sao? Dám lấy thông tin của tôi để đăng kí?

Cơn giận chưa nguôi, điện thoại lại nhận được tin nhắn.

“Tiểu Ân à! Tôi biết là cậu đang tức tối, nhưng tôi bảo đảm sẽ có ngày cậu sẽ cảm ơn tôi. Tối nay cứ tới lớp học nấu ăn đi đã, tôi sẽ học cùng cậu.”

Tối nay? Lúc này Ngô Ân mới nhận ra hôm nay là ngày 22 tháng 08, cũng là ngày bắt đầu buổi học được ghi trong email. Nhưng tối nay lại có hẹn với tiểu Thanh?

Nghĩ tới đây Ngô Ân càng có thêm lý do để không tới lớp học nấu ăn mà Văn Hán đã đăng kí cho mình.

“Này quý ông Ngô Ân, tôi còn phải đợi bao lâu để nhận được bản báo cáo của ngài?”

Ngô Ân như hoàng hôn khi nghe giọng điệu cay đắng này của sếp Trương, vội vàng quay lại làm việc.

“Xin lỗi sếp, 15 phút nữa sẽ xong.”

“Ôi! Ngài Ngô Ân cứ thong thả làm không cần vội, đợi tới sáng mai nộp cũng được. Tối lúc đó bản báo cáo hoàn chỉnh xuất sắc rồi tôi mời ngài sang công ty khác làm việc, ‘hân tài’ như ngài chúng tôi trọng dụng không nổi.”

Sếp Trương nói xong bỏ đi, để lại Ngô Ân đang tức tối bóp vụn bàn phím.

Buổi chiều tan ca, Ngô Ân vội chạy đến chỗ hẹn với Tiểu Thanh. Hai người hẹn nhau ở quán ăn gần khu thương mại, không gian sang trọng lịch thiệp.

Tiểu Thanh ăn bận gọn gàng tươi mát, chiếc áo sơ mi ngắn tay cách điệu ôm đỡ lấy bộ ngực căng tròn, chân váy màu đỏ bắt mắt để lộ đôi chân thon dài gợi cảm, vẻ mặt quý phái hơn người.

“Tiểu Thanh, em tới lâu chưa?” Ngô Ân thở hổn hển nói.

Vì ban ngày làm việc áp lực, lúc tan ca chỉ liền muốn bỏ áo ra ngoài quần, buông lỏng cà vạt để đỡ lấy chút không khí. Về ngoài lời thôi này của Ngô Ân so với sự gọn gàng của tiểu Thanh hoàn toàn khác xa.

“Anh có nhầm lẫn không? Lần nào hẹn với em anh đều ăn bận cầu thả như vậy. Chúng ta đang ở trong nhà hàng, anh thôi làm mất mặt em được không?”

Nghe đến câu này, Ngô Ân có chút không hài lòng nhưng vẫn cố nhịn.

“Tiểu bảo bối à, anh xin lỗi để anh đi chỉnh trang lại.”

Tiểu Thanh ngăn cản: “Không cần! Người có lòng sẽ không đợi người khác nhắc nhở.”

Quen nhau ba năm Ngô Ân chưa từng nổi giận với tiểu Thanh, nhưng hôm nay vốn dĩ từ sáng Ngô Ân đã bực dọc trong lòng, hiện tại đối với kiểu cách này của cô ta, Ngô Ân chính thức không thể nhịn.

“Làm sao? Tôi ăn mặc như vậy thì làm sao? Người nào dám nói gì tôi? Chỉ là đến ăn tối thôi mà.”

Tiểu Thanh vẻ mặt kinh ngạc đến tái xanh, anh ta lại dám lớn tiếng với mình?

Nói xong liền ngồi dậy, đứng giữa nhà hàng đang có rất nhiều khách thượng lưu ngồi ăn, quát lớn.

“Tôi ăn mặc như vậy ai trong số các người có ý kiến gì?”

Tất cả đều im lặng hướng mắt ánh không thiện cảm về cậu ta.

Tiểu Thanh gấp rút: “Anh làm cái quái gì vậy, không thấy mất mặt à?”

Ngay lập tức nhân viên nhà hàng liền chạy tới bao vây cậu ta vì tưởng rằng cậu ta muốn phá rối. Nhưng cuối cùng Ngô Ân vẫn rất hiên ngang.

“Không cần đuổi, tôi tự đi”

Nói xong còn quay về phía tiểu Thanh ném thêm một câu.

“Cô cứ ăn vui vẻ”

Tiểu Thanh mắt tròn trớn ngạc nhiên, hướng về nhân viên phục vụ.

“Tính tiền!”

Hết chương! Chương 1: Không cần đuổi, tôi tự đi

Trans-Edit: Pinoneverdie+ Lytaa

“Alo, Văn Hán cậu có ở nhà không?”

“Ngô Ân đó hả, cậu cứ ghé nhà tôi, tầm 20 phút nữa là tôi về tới.”

Trên đường đi, Ngô Ân không ngừng bồn chồn trong lòng. Chuyện là cậu ta đang có mâu thuẫn với bạn gái, cô ta hết lần này đến lần khác chê bai cậu ta không biết lấy lòng phụ nữ, khiến chuyện tình của họ càng ngày càng nhạt nhẽo.

“Cậu ngồi đi, thế nào? Có chuyện gì?” Văn Hán nói.

Ngô Ân bộ dạng rầu rĩ: “Tiểu Thanh lại giận tôi.”

“Cái gì? Lại giận? Cô ta rảnh rồi không có chuyện gì làm sao?”

Ngô Ân nói: “Tôi cũng chẳng hiểu, rõ ràng ngoài giờ đi làm ra, thời gian còn lại tôi đều dành cho cô ấy nhưng tiểu Thanh cứ một mực giận dỗi.”

Văn Hán bất bình: “Tôi thấy cậu cứ chia tay cô ta đi, để xem lúc ấy cô ta còn dám giận? Tuấn lãng giỏi đang như cậu lại phải suốt ngày nhìn nét mặt cô ta?”

Ngô Ân nói: “Không được, cậu thừa biết tôi và cô ấy đã yêu nhau hơn ba năm, còn dự định kết hôn, thế nào lại nói chia tay dễ như vậy?”

Văn Hán nhíu mày suy nghĩ một hồi lại nói: “Tôi thấy như vậy! Chắc có lẽ vì tiếp xúc quá lâu nên khẩu vị có chút chán trường.”

Ngô Ân tỏ vẻ khó hiểu: “Ý tứ gì?”

Văn Hán nói: “Ý của tôi là cậu hiện tại đang tạo cảm giác không thú vị cho tiểu Thanh, tôi nghĩ cậu nên đi ‘bồi dưỡng tài nghệ thu hút phụ nữ’ ”

“Bồi dưỡng tài nghệ thu hút phụ nữ?”

“Phải! Đàn ông chẳng phải cần chút tài nghệ sao?”

Ngô Ân khoa trương: “Tôi đây bơi lội, điền kinh, bóng rổ đều giỏi...còn cần tài nghệ gì?”

Văn Hán nói: “Chính vì vậy cậu mới không hấp dẫn! Đàn ông ngoài những thứ nam tính mạnh mẽ ra thì đôi lúc phải có chút ôn nhu, phụ nữ mới dễ dàng được.”

Ngô Ân khó chịu: “Cậu cứ nói thẳng!”

Văn Hán rời khỏi ghế ngồi, chống hai tay lên bàn, đẩy gương mặt gần mặt Ngô Ân, hai mắt kiên định.

“Học nấu ăn”

Ba ngày sau, Ngô Ân vẫn là vì câu nói đó của Văn Hán làm khó chịu trong lòng. Có thể bắt cậu ta làm gì cũng được ngoài việc bếp núc. Bởi vì lúc nhỏ đùa nghịch dưới bếp nên đã từng bị chảo nóng làm phỏng trên lưng, bây giờ vẫn còn một vết sẹo dài, sau 16 năm ám ảnh vẫn chưa dứt.

Đang suy nghĩ trong đầu, điện thoại liên vang lên, là Văn Hán gọi đến.

“Tôi nhất quyết không học nấu ăn, đừng tốn công vô ích.”

Nói xong liền cúp máy, không cho Văn Hán nói lấy một lời.

Trở lại bàn làm việc, mở máy vi tính để check mail, có một thông báo mới.

Nhà văn hoá quận Triều Dương gửi mail?

“Xin chào, chúng tôi là nhân viên của nhà văn hoá tổng hợp quận Triều Dương, chúng tôi gửi thư này để xác nhận ngài Ngô Ân đã đăng kí thành công khoá nấu ăn ngắn hạn. Thời gian học bắt đầu từ ngày 22 tháng 08.....”

Ngô Ân máu sôi nổi dậy, Văn Hán! Cậu định ép tôi sao? Dám lấy thông tin của tôi để đăng kí?

Cơn giận chưa nguôi, điện thoại lại nhận được tin nhắn.

“Tiểu Ân à! Tôi biết là cậu đang tức tối, nhưng tôi bảo đảm sẽ có ngày cậu sẽ cảm ơn tôi. Tối nay cứ tới lớp học nấu ăn đi đã, tôi sẽ học cùng cậu.”

Tối nay? Lúc này Ngô Ân mới nhận ra hôm nay là ngày 22 tháng 08, cũng là ngày bắt đầu buổi học được ghi trong email. Nhưng tối nay lại có hẹn với tiểu Thanh?

Nghĩ tới đây Ngô Ân càng có thêm lý do để không tới lớp học nấu ăn mà Văn Hán đã đăng kí cho mình.

“Này quý ông Ngô Ân, tôi còn phải đợi bao lâu để nhận được bản báo cáo của ngài?”

Ngô Ân như hoàng hôn khi nghe giọng điệu cay đắng này của sếp Trương, vội vàng quay lại làm việc.

“Xin lỗi sếp, 15 phút nữa sẽ xong.”

“Ôi! Ngài Ngô Ân cứ thong thả làm không cần vội, đợi tới sáng mai nộp cũng được. Tối lúc đó bản báo cáo hoàn chỉnh xuất sắc rồi tôi mời ngài sang công ty khác làm việc, ‘nhân tài’ như ngài chúng tôi trọng dụng không nổi.”

Sếp Trương nói xong bỏ đi, để lại Ngô Ân đang tức tối bóp vụn bàn phím.

Buổi chiều tan ca, Ngô Ân vội chạy đến chỗ hẹn với Tiểu Thanh. Hai người hẹn nhau ở quán ăn gần khu thương mại, không gian sang trọng lịch thiệp.

Tiểu Thanh ăn bận gọn gàng tươi mát, chiếc áo sơ mi ngắn tay cách điệu ôm đỡ lấy bộ ngực căng tròn, chân váy màu đỏ bắt mắt để lộ đôi chân thon dài gợi cảm, vẻ mặt quý phái hơn người.

“Tiểu Thanh, em tới lâu chưa?” Ngô Ân thở hổn hển nói.

Vì ban ngày làm việc áp lực, lúc tan ca chỉ liền muốn bỏ áo ra ngoài quần, buông lỏng cà vạt để đỡ lấy chút không khí. Về ngoài lời thôi này của Ngô Ân so với sự gọn gàng của tiểu Thanh hoàn toàn khác xa.

“Anh có nhầm lẫn không ? Lần nào hẹn với em anh đều ăn bận cầu thả như vậy. Chúng ta đang ở trong nhà hàng, anh thôi làm mất mặt em được không?”

Nghe đến câu này, Ngô Ân có chút không hài lòng nhưng vẫn cố nhịn.

“Tiểu bảo bối à, anh xin lỗi để anh đi chỉnh trang lại.”

Tiểu Thanh ngăn cản: “Không cần! Người có lòng sẽ không đợi người khác nhắc nhở.”

Quen nhau ba năm Ngô Ân chưa từng nổi giận với tiểu Thanh, nhưng hôm nay vốn dĩ từ sáng Ngô Ân đã bực dọc trong lòng, hiện tại đối với kiểu cách này của cô ta, Ngô Ân chính thức không thể nhịn.

“Làm sao? Tôi ăn mặc như vậy thì làm sao? Người nào dám nói gì tôi? Chỉ là đến ăn tối thôi mà.”

Tiểu Thanh vẻ mặt kinh ngạc đến tái xanh, anh ta lại dám lớn tiếng với mình?

Nói xong liền ngồi dậy, đứng giữa nhà hàng đang có rất nhiều khách thượng lưu ngồi ăn, quá lớn.

“Tôi ăn mặc như vậy ai trong số các người có ý kiến gì?”

Tất cả đều im lặng hướng mắt ánh không thiện cảm về cậu ta.

Tiểu Thanh gấp rút: “Anh làm cái quái gì vậy, không thấy mất mặt à?”

Ngay lập tức nhân viên nhà hàng liền chạy tới bao vây cậu ta vì tưởng rằng cậu ta muốn phá rối. Nhưng cuối cùng Ngô Ân vẫn rất hiên ngang.

“Không cần đuổi, tôi tự đi”

Nói xong còn quay về phía tiểu Thanh ném thêm một câu.

“Cô cứ ăn vui vẻ”

Tiểu Thanh mắt tròn ngơ ngác, hướng về nhân viên phục vụ.

“Tính tiền!”

Hết chương! Chương 1: Không cần đuổi, tôi tự đi

Trans-Edit: Pinoneverdie+ Lytaa

“Alo, Văn Hán cậu có ở nhà không?”

“Ngô Ân đó hả, cậu cứ ghé nhà tôi, tầm 20 phút nữa là tôi về tới.”

Trên đường đi, Ngô Ân không ngừng băn khoăn trong lòng. Chuyện là cậu ta đang có mâu thuẫn với bạn gái, cô ta hết lần này đến lần khác chê bai cậu ta không biết lấy lòng phụ nữ, khiến chuyện tình của họ càng ngày càng nhạt nhẽo.

“Cậu ngồi đi, thế nào? Có chuyện gì?” Văn Hán nói.

Ngô Ân bộ dạng rầu rĩ: “Tiểu Thanh lại giận tôi.”

“Cái gì? Lại giận? Cô ta rảnh rồi không có chuyện gì làm sao?”

Ngô Ân nói: “Tôi cũng chẳng hiểu, rõ ràng ngoài giờ đi làm ra, thời gian còn lại tôi đều dành cho cô ấy nhưng tiểu Thanh cứ một mực giận dỗi.”

Văn Hán bất bình: “Tôi thấy cậu cứ chia tay cô ta đi, để xem lúc ấy cô ta còn dám giận? Tuấn lãng giỏi đang như cậu lại phải suốt ngày nhìn nét mặt cô ta?”

Ngô Ân nói: “Không được, cậu thừa biết tôi và cô ấy đã yêu nhau hơn ba năm, còn dự định kết hôn, thế nào lại nói chia tay dễ như vậy?”

Văn Hán nhún mày suy nghĩ một hồi lại nói: “Tôi thấy như vậy! Chắc có lẽ vì tiếp xúc quá lâu nên khẩu vị có chút chán trường.”

Ngô Ân tỏ vẻ khó hiểu: “Ý tứ gì?”

Văn Hán nói: “Ý của tôi là cậu hiện tại đang tạo cảm giác không thú vị cho tiểu Thanh, tôi nghĩ cậu nên đi ‘bồi dưỡng tài nghệ thu hút phụ nữ’ ”

“Bồi dưỡng tài nghệ thu hút phụ nữ?”

“Phải! Đàn ông chẳng phải cần chút tài nghệ sao?”

Ngô Ân khoa trương: “Tôi đây bơi lội, điền kinh, bóng rổ đều giỏi...còn cần tài nghệ gì?”

Văn Hán nói: “Chính vì vậy cậu mới không hấp dẫn! Đàn ông ngoài những thứ nam tính mạnh mẽ ra thì đôi lúc phải có chút ôn nhu, phụ nữ mới đổ đốn được.”

Ngô Ân khó chịu: “Cậu cứ nói thẳng!”

Văn Hán rời khỏi ghế ngồi, chống hai tay lên bàn, đẩy gương mặt gần mặt Ngô Ân, hai mắt kiến định.

“Học nấu ăn”

Ba ngày sau, Ngô Ân vẫn là vì câu nói đó của Văn Hán làm khó chịu trong lòng. Có thể bắt cậu ta làm gì cũng được ngoài việc bếp núc. Bởi vì lúc nhỏ đùa nghịch dưới bếp nên đã từng bị chảo nóng làm phỏng trên lưng, bây giờ vẫn còn một vết sẹo dài, sau 16 năm ảnh hưởng vẫn chưa dứt.

Đang suy nghĩ trong đầu, điện thoại liên vang lên, là Văn Hán gọi đến.

“Tôi nhất quyết không học nấu ăn, đừng tốn công vô ích.”

Nói xong liền cúp máy, không cho Văn Hán nói lấy một lời.

Trở lại bàn làm việc, mở máy vi tính để check mail, có một thông báo mới.

Nhà văn hoá quận Triều Dương gửi mail?

“Xin chào, chúng tôi là nhân viên của nhà văn hoá tổng hợp quận Triều Dương, chúng tôi gửi thư này để xác nhận ngài Ngô Ân đã đăng ký thành công khoá nấu ăn ngắn hạn. Thời gian học bắt đầu từ ngày 22 tháng 08.....”

Ngô Ân máu sôi nổi dậy, Văn Hán! Cậu định ép tôi sao? Dám lấy thông tin của tôi để đăng kí?

Cơn giận chưa nguôi, điện thoại lại nhận được tin nhắn.

“Tiểu Ân à! Tôi biết là cậu đang tức tối, nhưng tôi bảo đảm sẽ có ngày cậu sẽ cảm ơn tôi. Tối nay cứ tới lớp học nấu ăn đi đã, tôi sẽ học cùng cậu.”

Tối nay? Lúc này Ngô Ân mới nhận ra hôm nay là ngày 22 tháng 08, cũng là ngày bắt đầu buổi học được ghi trong email. Nhưng tối nay lại có hẹn với tiểu Thanh?

Nghĩ tới đây Ngô Ân càng có thêm lý do để không tới lớp học nấu ăn mà Văn Hán đã đăng kí cho mình.

“Này quý ông Ngô Ân, tôi còn phải đợi bao lâu để nhận được bản báo cáo của ngài?”

Ngô Ân như hoàng hôn khi nghe giọng điệu cay đắng này của sếp Trương, vội vàng quay lại làm việc.

“Xin lỗi sếp, 15 phút nữa sẽ xong.”

“Ôi! Ngài Ngô Ân cứ thông thả làm không cần vội, đợi tới sáng mai nộp cũng được. Tối lúc đó bản báo cáo hoàn chỉnh xuất sắc rồi tôi mời ngài sang công ty khác làm việc, ‘nhân tài’ như ngài chúng tôi trọng dụng không nổi.”

Sếp Trương nói xong bỏ đi, để lại Ngô Ân đang tức tối bóp vụn bàn phím.

Buổi chiều tan ca, Ngô Ân vội chạy đến chỗ hẹn với Tiểu Thanh. Hai người hẹn nhau ở quán ăn gần khu thương mại, không gian sang trọng lịch thiệp.

Tiểu Thanh ăn bận gọn gàng tươi mát, chiếc áo sơ mi ngắn tay cách điệu ôm đỡ lấy bộ ngực căng tròn, chân váy màu đỏ bắt mắt để lộ đôi chân thon dài gợi cảm, vẻ mặt quý phái hơn người.

“Tiểu Thanh, em tới lâu chưa?” Ngô Ân thở hổn hển nói.

Vì ban ngày làm việc áp lực, lúc tan ca chỉ liên muốn bỏ áo ra ngoài quần, buong lỏng cà vạt để đỡ lấy chút không khí. Về ngoài lời thôi này của Ngô Ân so với sự gọn gàng của tiểu Thanh hoàn toàn khác xa.

“Anh có nhầm lẫn không? Lần nào hẹn với em anh đều ăn bận cầu thả như vậy. Chúng ta đang ở trong nhà hàng, anh thôi làm mất mặt em được không?”

Nghe đến câu này, Ngô Ân có chút không hài lòng nhưng vẫn cố nhịn.

“Tiểu bảo bối à, anh xin lỗi để anh đi chỉnh trang lại.”

Tiểu Thanh ngăn cản: “Không cần! Người có lòng sẽ không đợi người khác nhắc nhở.”

Quen nhau ba năm Ngô Ẩn chưa từng nổi giận với tiểu Thanh, nhưng hôm nay vốn dĩ từ sáng Ngô Ẩn đã bực dọc trong lòng, hiện tại đối với kiểu cách này của cô ta, Ngô Ẩn chính thức không thể nhịn.

“Làm sao? Tôi ăn mặc như vậy thì làm sao? Người nào dám nói gì tôi? Chỉ là đến ăn tối thôi mà.”

Tiểu Thanh vẻ mặt kinh ngạc đến tái xanh, anh ta lại dám lớn tiếng với mình?

Nói xong liền ngồi dậy, đứng giữa nhà hàng đang có rất nhiều khách thượng lưu ngồi ăn, quát lớn.

“Tôi ăn mặc như vậy ai trong số các người có ý kiến gì?”

Tất cả đều im lặng hướng mắt ánh không thiện cảm về cậu ta.

Tiểu Thanh gấp rút: “Anh làm cái quái gì vậy, không thấy mất mặt à?”

Ngay lập tức nhân viên nhà hàng liền chạy tới bao vây cậu ta vì tưởng rằng cậu ta muốn phá rối. Nhưng cuối cùng Ngô Ẩn vẫn rất hiên ngang.

“Không cần đuổi, tôi tự đi”

Nói xong còn quay về phía tiểu Thanh ném thêm một câu.

“Cô cứ ăn vui vẻ”

Tiểu Thanh mắt tròn tròn ngơ ngác, hướng về nhân viên phục vụ.

“Tính tiền!”

Hết chương!

Nguồn: .wattpad.com/pinoneverdie

2. Chương 2 - Dữ Như Cọp Cái

Chương 2: Dữ như cọp cái

Trans-Edit: pinoneverdie-Lytaa

Mang bực bội tức tối lái xe đi về, giữa đường lại nhận được tin nhắn của Văn Hán.

“Cậu tới chưa? Đã trễ lớp học hơn 15 phút.”

Ngô Ẩn căn bản lúc này đang bối rối. Thường thì mọi khi có chuyện gì khó chịu trong lòng cậu ta luôn tìm Văn Hán, mà lúc này Văn Hán lại ở lớp học nấu ăn. Suy nghĩ một hồi lại quyết định tới nhà văn hoá.

Từ bãi giữ xe đi ra, nhìn thấy trên sân lớn là một lớp dạy Karate. Có khoảng hai mươi học viên, người nào cũng mặc võ phục màu trắng, lúc thì giơ chân đá lúc thì hươu quyền đâm, không khí trông rất máu lửa.

Quan sát một hồi thì chợt bắt gặp một vị huấn luyện viên karate đang đứng quan sát đám học viên. Ngô Ẩn vẫn nhìn chăm chú bỗng vị huấn luyện viên này chuyển mắt nhìn lại cậu ta.

Thường thì hai người xa lạ khi chạm mắt nhau sẽ liền gạt đi nhìn sang chỗ khác. Nhưng hai người họ không hiểu sao nhìn nhau rất lâu. Ánh mắt của Ngô Ẩn là biểu thị sự ngạc nhiên “Sao lại có huấn luyện viên karate trẻ tuổi như vậy nhỉ?”, còn ánh mắt của vị huấn luyện kia chính là ‘Anh nhìn con mẹ gì?’

Nhìn nhau một hồi lâu, bỗng có một vị võ sư chạy tới vỗ vai vị huấn luyện viên kia.

“Lạc Phong, cậu lên phòng ban quản trị một chút, tổng quản cần gặp. Dưới này để tôi đảm nhiệm dạy tiếp.”

Lúc này hai người mới buông ánh mắt của nhau ra. Ngô Ẩn đi tìm Văn Hán.

“Này tiểu Ân, tối rồi sao? Nhanh vào lớp đi.” Văn Hán từ trong lớp vọng tiếng.

Ngô Ân lúc này đang đứng ở cửa ngại không dám vào vì tối rồi.

“Lão sư, xin lỗi tôi tối rồi, tôi có thể vào?”

Vị lão sư dạy nấu ăn kia đang cầm remote điều khiển màn chiếu bài giảng bỗng ngưng lại, hạ mắt kính xuống nhìn cậu ta.

“Hôm nay có lẽ do kẹt xe! Cậu cứ việc vào ghế ngồi, này giờ cũng chỉ là giới thiệu làm quen, chưa đi sâu vào bài giảng”

Được sự cho phép, Ngô Ân lập tức đi vào ngồi cạnh Văn Hán.

Văn Hán nói: “Suy nghĩ thông suốt rồi sao?”

Ngô Ân nghiêm mặt: “Tôi tới đây tìm cậu, không phải để học nấu ăn, bữa sau sẽ không tới nữa.”

Văn Hán cũng không nói gì, chỉ cười mỉm hàm ý không rõ, tập trung nghe bài giảng.

Tầm bảy giờ tối, lớp nấu ăn tan học. Ngô Ân và Văn Hán cùng nhau đi vệ sinh.

Sau khi kéo khoá quần xuống, Văn Hán hỏi thăm dò.

“Lại có chuyện gì?”

Ngô Ân vẫn cứ đứng tè không nói chuyện. Văn Hán cảm thấy không hài lòng liền đùa giỡn ác tâm, trong lúc dòng nước tiểu của Ngô Ân đang chảy liền với tay qua bóp mông cậu ta khiến cậu ta giật bắn người, nước tiểu vấy hết ra bộ vest công sở. Ngô Ân mắt đỏ ngầu tức giận, quát Văn Hán xuống sàn. “Cậu muốn đùa tôi sao? Cho cậu đùa này!”

“A.....tôi xin lỗi....hahaha”

Trong nháy mắt, cửa nhà vệ sinh đột nhiên bị mở ra, một thân ảnh vạm vỡ bước vào.

Lạc Phong nhìn thấy cảnh hai gã đàn ông vật nhau dưới sàn, đã vậy còn không kéo khoá quần lên, gương mặt của cậu ta lúc này có chút kinh ngạc.

Quét mắt nhìn thì phát hiện một trong hai người họ rất quen mắt....thì ra là gã lúc nãy đứng dưới sân nhìn mình chằm chằm. Thu nhặt tất cả tình tiết lại, Lạc Phong tuôn ra một câu.

“Hoá ra là gay”

Văn Hán và Ngô Ân thì trong lòng “trong sáng”, không nghĩ hành động của mình có gì bất thường, chỉ là hai thằng bạn chí cốt đang đùa giỡn. Đột nhiên nhìn lại phát hiện phần vải quần lót ôm lấy “tiểu dưa chuột” của cả hai đang chạm vào nhau, lúc này hốt hoảng tách ra.

“Cậu đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ là đùa giỡn.” Ngô Ân thanh minh.

Lạc Phong hai mắt híp lại, nụ cười tà gian: “Anh dùng lý do đó để phủ nhận anh là gay cũng tốt thôi, không ai trách anh cả.”

Nói xong liền đi đến bồn tiểu.

Ngô Ân ồn ào: “Nói cái gì nói lại xem?”

Khoảng một phút qua đi, Lạc Phong tiểu xong liền cố ý vung cái đai của bộ võ phục lên hươu hươu rồi chậm rãi buộc lại.

Trang phục karate, muốn đi tiểu thật sạch sẽ đang hoảng phải tháo đai ra sau đó buộc lại

Văn Hán hoang mang: “Bỏ đi tiểu Ân, cậu không thấy cái đai hắt đang hươu sao? Hắt là karate đai đen đấy”

Ngô Ân vẫn cứng rắn nhìn chằm chằm Lạc Phong. Một nam nhân cao hơn mét tám, phong độ lẫm liệt như mình lại chấp nhận bị một thằng nhãi sỉ nhục?

Lạc Phong lại cười hiêm: “Tiểu Ân? Hahaha, cái tên này hợp với anh đấy.”

Nói xong liền đi tới ngang người Ngô Ân, dùng mu bàn tay vuốt vuốt gò má của cậu ta về khinh miệt rồi bỏ đi.

Ngô Ân tức tối đá sầm cửa nhà vệ sinh lại. Cảm giác bất lực tràn tới vì bản thân biết rõ không thể đánh thắng võ sư karate đai đen.

Văn Hán cùng Ngô Ân ôm cục tức đi ra bãi giữ xe. Trên đường đi Văn Hán không ngừng vừa xoa bóp cho Ngô Ân vừa khuyên nhủ.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ học Vịnh Xuân quyền thay cậu trả thù hần.”

Ngô Ân trút giận: “Đều tại cậu. Không vì cậu tôi cũng sẽ không tới đây để lãnh nhục nhã này. Buổi sáng thì bị sếp mắng, buổi chiều thì bị tiểu Thanh chọc tức, tối đến thì bị cái tên nhóc con đó làm nhục....tôi thật là phước đức mà!”

Đang luyên thuyên không ngừng, một chiếc xe moto chạy tới.

“Ân muội muội, chuẩn bị đi về à?” Lạc Phong gỡ kính chắn gió mũ bảo hiểm ra hướng về Ngô Ân lên tiếng khiêu khích.

“Ân muội muội?” Con người của Ngô Ân lúc này xung huyết không gì cản được sự tức giận.

Ngay lập tức tháo giày tây, cởi áo vét, tháo cà vạt, xắn tay áo. Nhìn động tác giống như là lúc siêu nhân Gao đang biến hình.

“Ông đây liều mạng với người.”

Văn Hán liền nhào ra ôm giữ Ngô Ân lại, nhưng cơ thể nhỏ con của cậu ta so với vóc người to con rắn chắc của Ngô Ân coi bộ kém xa.

Một cú đâm hướng vào mặt Lạc Phong.

“Binh !!!!!”

Kết quả, Ngô Ân gào khóc.

Trong giây phút ngắn ngủi, Lạc Phong phản ứng lạnh lẽo, hạ cái đầu đang đội mũ bảo hiểm cứng như đá xuống đỡ lấy cú đâm của Ngô Ân.

“Dân giang quả nói không sai, dữ như cộp cái!”

Lạc Phong nói xong câu đó, rồ máy phóng đi thật nhanh.

Ngô Ân tức tối đá một phát vào mặt đường bê tông. Lúc này phát hiện bản thân đang không mang giày, một trận đau buốt ập tới.

Hết chương

Nguồn: .wattpad.com/pinoneverdie

3. Chương 3 - Không Biết Chôn Mặt Vào Đâu

Chương 3: Không biết chôn mặt vào đâu

Sau đó hai ngày, không biết bị ma lực gì điều khiển, Ngô Ân lại lết xác tới lớp nấu ăn.

Mà cũng đúng, hiện tại sau khi tan ca, cơ bản Ngô Ân cũng không có gì làm để giải khuây. Không bia bọt không tụ tập, không quán bar không đua xe, dạo gần đây lại lười biếng không luyện tập bơi lội. Bạn gái thì giận hờn, bạn thân thì chăm chỉ tới lớp nấu ăn, cậu ta đành phải thuận theo thiên ý.

Như mọi khi, muốn đến lớp nấu ăn bắt buộc phải đi ngang qua sân tập karate. Dường như là bị sự việc lần trước kích động, hai mắt của Ngô Ân bắt đầu nheo lại tìm kiếm mục tiêu. Kết quả không nhìn thấy Lạc Phong, lúc này trong lòng thầm nghĩ: Người tốt nhất là đừng xuất hiện trước mắt ta.

Sự đời luôn là trở trêu, càng không muốn gặp thì sẽ gặp càng nhiều, vừa xoay đầu định bỏ đi, một thân ảnh rắn chắc khoẻ khoắn liền đập vào tầm mắt.

“Anh tìm tôi?” Lạc Phong hai mắt thu gọn nhìn Ngô Ân.

Ngô Ân ổn định lại tinh thần: “Tôi việc gì phải tìm cậu?”

Lạc Phong giả vờ khiêm tốn, cố ý trêu chọc: “Cũng phải! Nam sinh karate nhiều như vậy, đã thế còn có người đang không mặc áo, cơ thể săn chắc cường tráng, anh không chọn tôi để tìm cũng dễ hiểu.”

Ngô Ân hai mắt đỏ ngầu: “Cậu có ý tứ gì?”

“Ấy? Sao lại nổi nóng rồi? Đừng có ngại, võ sinh ở đây đều do tôi quản thúc, anh nhắm được ai cứ nói, tôi sẽ hỗ trợ hết tâm hết lực.” Lạc Phong dương dương tự đắc.

Ngô Ân ức chế liền nắm cổ áo Lạc Phong dự định ra đòn, còn chưa kịp giờ nắm đấm, Lạc Phong một lần nữa cầm cái đai áo lên, nói.

“Anh biết môn karate, đai đen bậc mấy là cao nhất không? Là bậc thứ 10, tôi hiện tại đang ở bậc thứ 9.”

Cơn hoả diễm trong lòng đáng lẽ đang được phun ra bỗng chốc bị khoá chốt khiến bản thân tự thiêu cháy bên trong. Ngô Ân trực tiếp thả cổ áo Lạc Phong ra, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đồ thần kinh!”

Một câu nói bỏ lại, sau đó cất bước đi về phía lớp học nấu ăn. Nhìn cậu ta lúc này khí tức toả ra trông như một ngọn lửa di động.

Tại phòng ban quản lí nhà văn hoá.

“Lạc Phong cậu biết đấy, chuyện duy trì lớp karate quả thực rất khó. Hiện tại có nhiều trung tâm đào tạo chất lượng hơn, sĩ số học viên trong một lớp cũng ít hơn. Căn bản chúng ta không thể thu hút thêm nhiều người đến đăng kí. Tôi thấy chỉ hết tháng này có thể sẽ phải dừng lớp võ.”

Lạc Phong nghe xong lòng không rõ tư vị. Nói lời lịch sự tạm biệt trưởng ban quản lý, bước ra khỏi phòng, cậu ta cứ thơ thẩn. Hiện tại võ sinh lớp karate của cậu ta hầu hết đều là xuất thân nghèo khó, chính vì vậy lớp karate bình dân này là nơi để bọn họ có thể thoả niềm đam mê. Mặc dù đã nhiều lần đấu tranh nhưng nếu chẳng may phải dừng lớp, bản thân của Lạc Phong buồn là một chuyện, đám học viên kia thất vọng mới là điều đáng nói.

Đang sải từng bước chân phiến muộn trở về sân karate, bỗng một âm thanh rợn rợn từ bên trong phòng thực hành nấu ăn vang lên.

“Không! Đừng bắt ép tôi!”

“Ngô Ân à, chuyện đã qua lâu rồi, chỉ là cầm cái chảo đảo thức ăn một chút sẽ không làm cậu bị thương đâu.” Văn Hán ra sức thuyết phục.

“Không là không! Tôi không muốn có thêm bất kì vết sẹo phồng nào nữa” Ngô Ân cương quyết.

Văn Hán thấy vậy đành đẩy cậu ta sát lại gần cái chảo thức ăn đang đặt lên lửa nóng. Dùng hết sức bình sinh mà đẩy, còn Ngô Ân thì ngao lên như một con mèo ngã vào trong bồn tắm, hươ tay múa chân chống cự.

“Không! Tôi không muốn! Cậu tránh sang một bên!”

“Ngô Ân cậu nghe lời đi, cậu đến đây làm gì? Chẳng phải học nấu ăn để lôi kéo tiểu Thanh trở lại sao? Cố lên nào! ” Vừa nói vừa dùng lưng đẩy ép Ngô Ân lại gần cái chảo.

Cả căn phòng thực hành náo loạn lên vì hai gã đàn ông vụng về. Mấy chị em gái học cùng cũng nhin không được mà cười tùm tùm.

Lạc Phong đứng bên ngoài cửa nhìn vào, Ngô Ân mặc áo sơ mi công sở, quần tây đen dài, giày tây vẫn còn chưa thay ra, thân hình cao lớn đứng ở trong phòng thực hành nấu ăn kêu la chống cự, trông vừa nam tính vừa đáng yêu vài phần. Lạc Phong không hiểu vì sao cảm giác ủ rũ lúc nãy tan đi, đổi lại là một nụ cười sáng khoái.

Đúng bảy giờ tối tan lớp, Ngô Ân mặt mày khó chịu cùng Văn Hán sinh sự.

“Tôi sẽ không tới nữa, lần sau cậu thích thì tới một mình”

Văn Hán cũng bắt đầu khó chịu: “Cậu không thể biểu hiện ra một chút tiền đồ sao? Một cái chảo mà cậu cũng sợ?”

Ngô Ân ngang tàn: “Phải! Tôi sợ. Pô xe tôi cũng sợ, bàn ủi tôi cũng sợ, bếp than, bếp ga, lò sưởi,...bình sinh những gì phát ra nhiệt tôi đều sợ. Cậu hài lòng chưa?”

Cả hai im lặng không nói nữa, đột nhiên tiếng xe moto phân khối lớn lại vang lên. Lạc Phong lần này tháo mũ bảo hiểm xuống, tươi cười nói.

“Hoá ra là học lớp nấu ăn, rèn luyện để phục vụ cho chồng tương lai à?”

Lần trước không thể đứng ra bênh vực cho Ngô Ân, lần này Văn Hán lên tiếng trước.

“Này vị anh em, bọn tôi chưa từng gây sự với cậu, có gì lại cứ sinh sự với bọn tôi?”

Lạc Phong lăm liết leo từ moto bước xuống, ngón tay chỉ vào Ngô Ân, nói.

“Tôi không sinh sự với bọn anh, tôi chỉ là có hứng thú với anh ta.”

Ngô Ân nghe xong lúc đầu là trợn tròn mắt, lúc sau nhớ lại điều gì đó bắt đầu ôm bụng cười vang vọng cả tầng hầm giữ xe.

“Hâhahahahaa.....cậu nói người khác là gay....hoá ra cậu mới là nam nhân không chính cống....hắc hắc”

Nói xong vẫn tiếp tục cười.

Lạc Phong bản thân cậu ta cũng không ý thức được câu nói đó có ý nghĩa gì, chỉ là trong đầu nghĩ thế nào liền buột miệng nói ra như vậy, không ngờ lại tự tạo cho bản thân một tình huống không biết chôn mặt vào đâu.

Mặt ngượng đỏ chín, xách moto nổ máy rời đi.

Hết chương!Chương 3: Không biết chôn mặt vào đâu

Trans-edit: Pino+Lytaa

Sau đó hai ngày, không biết bị ma lực gì điều khiển, Ngô Ân lại lết xác tới lớp nấu ăn.

Mà cũng đúng, hiện tại sau khi tan ca, cơ bản Ngô Ân cũng không có gì làm để giải khuây. Không bia bọt không tụ tập, không quán bar không đua xe, dạo gần đây lại lười biếng không luyện tập bơi lội. Bạn gái thì giận hờn, bạn thân thì chăm chỉ tới lớp nấu ăn, cậu ta đành phải thuận theo thiên ý.

Như mọi khi, muốn đến lớp nấu ăn bắt buộc phải đi ngang qua sân tập karate. Dường như là bị sự việc lần trước kích động, hai mắt của Ngô Ân bắt đầu nheo lại tìm kiếm mục tiêu. Kết quả không nhìn thấy Lạc Phong, lúc này trong lòng thầm nghĩ: Người tốt nhất là đừng xuất hiện trước mắt ta.

Sự đời luôn là trở trêu, càng không muốn gặp thì sẽ gặp càng nhiều, vừa xoay đầu định bỏ đi, một thân ảnh rắn chắc khoẻ khoắn liền đập vào tầm mắt.

“Anh tìm tôi?” Lạc Phong hai mắt thu gọn nhìn Ngô Ân.

Ngô Ân ổn định lại tinh thần: “Tôi việc gì phải tìm cậu?”

Lạc Phong giả vờ khiêm tốn, cố ý trêu chọc: “Cũng phải! Nam sinh karate nhiều như vậy, đã thế còn có người đang không mặc áo, cơ thể săn chắc cường tráng, anh không chọn tôi để tìm cũng dễ hiểu.”

Ngô Ân hai mắt đỏ ngầu: “Cậu có ý tứ gì?”

“Ấy? Sao lại nổi nóng rồi? Đừng có ngại, võ sinh ở đây đều do tôi quản thúc, anh nhắm được ai cứ nói, tôi sẽ hỗ trợ hết tâm hết lực.” Lạc Phong dương dương tự đắc.

Ngô Ân ức chế liền nắm cổ áo Lạc Phong dự định ra đòn, còn chưa kịp giờ nắm đấm, Lạc Phong một lần nữa cầm cái đai áo lên, nói.

“Anh biết môn karate, đai đen bậc mấy là cao nhất không? Là bậc thứ 10, tôi hiện tại đang ở bậc thứ 9.”

Cơn hoả diễm trong lòng đáng lẽ đang được phun ra bỗng chốc bị khoá chốt khiến bản thân tự thiêu cháy bên trong. Ngô Ân trực tiếp thả cổ áo Lạc Phong ra, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đồ thần kinh!”

Một câu nói bỏ lại, sau đó cất bước đi về phía lớp học nấu ăn. Nhìn cậu ta lúc này khí tức toả ra trông như một ngọn lửa di động.

Tại phòng ban quản lí nhà văn hoá.

“Lạc Phong cậu biết đấy, chuyện duy trì lớp karate quả thực rất khó. Hiện tại có nhiều trung tâm đào tạo chất lượng hơn, sĩ số học viên trong một lớp cũng ít hơn. Căn bản chúng ta không thể thu hút thêm nhiều người đến đăng kí. Tôi thấy chỉ hết tháng này có thể sẽ phải dừng lớp võ.”

Lạc Phong nghe xong lòng không rõ tư vị. Nói lời lịch sự tạm biệt trưởng ban quản lý, bước ra khỏi phòng, cậu ta cứ thơ thẩn. Hiện tại võ sinh lớp karate của cậu ta hầu hết đều là xuất thân nghèo khó, chính vì vậy lớp karate bình dân này là nơi để bọn họ có thể thoả niềm đam mê. Mặc dù đã nhiều lần đấu tranh nhưng nếu chẳng may phải dừng lớp, bản thân của Lạc Phong buồn là một chuyện, đám học viên kia thất vọng mới là điều đáng nói.

Đang sải từng bước chân phiền muộn trở về sân karate, bỗng một âm thanh rộn ràng từ bên trong phòng thực hành nấu ăn vang lên.

“Không! Đừng bắt ép tôi!”

“Ngô Ân à, chuyện đã qua lâu rồi, chỉ là cầm cái chảo đảo thức ăn một chút sẽ không làm cậu bị thương đâu.” Văn Hán ra sức thuyết phục.

“Không là không! Tôi không muốn có thêm bất kì vết sẹo phỏng nào nữa” Ngô Ân cương quyết.

Văn Hán thấy vậy đành đẩy cậu ta sát lại gần cái chảo thức ăn đang đặt lên lửa nóng. Dùng hết sức bình sinh mà đẩy, còn Ngô Ân thì ngao lên như một con mèo ngã vào trong bồn tắm, hươ tay múa chân chống cự.

“Không! Tôi không muốn! Cậu tránh sang một bên!”

“Ngô Ân cậu nghe lời đi, cậu đến đây làm gì? Chẳng phải học nấu ăn để lôi kéo tiểu Thanh trở lại sao? Cố lên nào! ” Vừa nói vừa dùng lưng đẩy ép Ngô Ân lại gần cái chảo.

Cả căn phòng thực hành náo loạn lên vì hai gã đàn ông vụng về. Mấy chị em gái học cùng cũng nhin không được mà cười tủm tỉm.

Lạc Phong đứng bên ngoài cửa nhìn vào, Ngô Ân mặc áo sơ mi công sở, quần tây đen dài, giày tây vẫn còn chưa thay ra, thân hình cao lớn đứng ở trong phòng thực hành nấu ăn kêu la chống cự, trông vừa nam tính vừa đáng yêu vài phần. Lạc Phong không hiểu vì sao cảm giác ủ rũ lúc nãy tan đi, đổi lại là một nụ cười sáng khoái.

Đúng bảy giờ tối tan lớp, Ngô Ân mặt mày khó chịu cùng Văn Hán sinh sự.

“Tôi sẽ không tới nữa, lần sau cậu thích thì tới một mình”

Văn Hán cũng bắt đầu khó chịu: “Cậu không thể biểu hiện ra một chút tiền đồ sao? Một cái chảo mà cậu cũng sợ?”

Ngô Ân ngang tàn: “Phải! Tôi sợ. Pô xe tôi cũng sợ, bàn ủi tôi cũng sợ, bếp than, bếp ga, lò sưởi,...bình sinh những gì phát ra nhiệt tôi đều sợ. Cậu hài lòng chưa?”

Cả hai im lặng không nói nữa, đột nhiên tiếng xe moto phân khối lớn lại vang lên. Lạc Phong lần này tháo mũ bảo hiểm xuống, tươi cười nói.

“Hoá ra là học lớp nấu ăn, rèn luyện để phục vụ cho chồng tương lai à?”

Lần trước không thể đứng ra bênh vực cho Ngô Ân, lần này Văn Hán lên tiếng trước.

“Này vị anh em, bọn tôi chưa từng gây sự với cậu, có gì lại cứ sinh sự với bọn tôi?”

Lạc Phong lăm liết leo từ moto bước xuống, ngón tay chỉ vào Ngô Ân, nói.

“Tôi không sinh sự với bọn anh, tôi chỉ là có hứng thú với anh ta.”

Ngô Ân nghe xong lúc đầu là trợn tròn mắt, lúc sau nhớ lại điều gì đó bắt đầu ôm bụng cười vang vọng cả tầng hầm giữ xe.

“Hâhhahahahaa.....cậu nói người khác là gay....hoá ra cậu mới là nam nhân không chính cống....hắc hắc”

Nói xong vẫn tiếp tục cười.

Lạc Phong bản thân cậu ta cũng không ý thức được câu nói đó có ý nghĩa gì, chỉ là trong đầu nghĩ thể nào liền buột miệng nói ra như vậy, không ngờ lại tự tạo cho bản thân một tình huống không biết chôn mặt vào đâu.

Mặt ngượng đỏ chín, xách moto nổ máy rồi đi.

Hết chương!

Nguồn: .wattpad.com/pinoneverdie

4. Chương 4 - Đối Mặt Trong Nhà Vệ Sinh

Chương 4: Đối mặt trong nhà vệ sinh

Trans+Edit: Pino, Lytaa

Mưa lớn từ sáng đến tận chiều.

Tan ca rời khỏi công ty, Ngô Ân liền chạy xe đến lớp nấu ăn. Trên đường mưa phủ trắng xoá, nếu là ngày bình thường cậu ta có thể quay về không cần đến lớp, vì vắng một buổi quả thật cũng không có vấn đề gì....nhưng chuyện là.

Ba ngày trước, tại lớp nấu ăn.

“Văn Hán cậu quả nhiên không cho tôi biết toàn khoá nấu ăn lần này chỉ có hai chúng ta là nam” Ngô Ân nổi giận.

“Gi chứ? Bản thân tôi cũng không biết, tôi chỉ đến đăng kí chứ có phải là người lên danh sách học viên? Tôi cứ tưởng rằng lớp buổi sáng sẽ có học viên nam, ai ngờ toàn khoá sáng lần chiều chỉ có mỗi hai chúng ta.”

Sắp tới nhà văn hoá sẽ tổ chức lễ kỉ niệm 5 năm thành lập. Mặc dù dạo này tình hình kinh tế của nhà văn hoá không được tốt, học viên của tất cả các bộ môn đều ít hẳn đi khiến doanh thu không được ổn định, nhưng lễ kỉ niệm là một phần quan trọng trong văn hoá Trung Hoa, dù thế nào cũng phải tổ chức. Thay vì đặt tiệc rượu ở các nhà hàng sang trọng, lần này ban quản lý quyết định giao cho các học viên và các giảng viên bộ môn nấu ăn đảm nhiệm, vừa giảm được chi phí, vừa tạo điều kiện cho giảng viên cùng học viên trở tài.

Lão sư dạy nấu ăn: “Tuy rằng đây không phải là sự kiện bắt buộc tất cả phải tham gia, nhưng rất mong mọi người sẽ đến đầy đủ, để góp sức cho tổ nấu ăn được một lần chứng tỏ với các bộ môn khác. Riêng Ngô Ân và Văn Hán lần này đành phải phiền hai cậu, có những chuyện chị em chúng tôi cần sức lực của đàn ông, các cậu biết đấy, toàn khoá chỉ có mình hai cậu là nam.”

Lão sư đã nói như vậy, bọn họ có thể từ chối?

Quay lại hiện tại, trời vẫn đang mưa to.

Ngô Ân chạy ào từ bãi đậu xe về phía phòng thực hành nấu ăn. Tuy vậy vẫn không quên liếc mắt nhìn đám học viên karate đang tập luyện dưới màn mưa.

Đến phòng thực hành, cả người ướt sũng.

Vì ngày mai đã là ngày tổ chức tiệc kỉ niệm nên ngày hôm nay mọi người đã đến rất sớm để chuẩn bị sơ chế thực phẩm.

Văn Hán đã đến từ trước, lúc này cậu ta đã bưng bốn năm nồi nước 50 lít đặt lên bếp để giúp các chị em nấu nước luộc rau củ. Tướng tá tuy nhỏ con nhưng lại rất dẻo dai.

Thấy Ngô Ân đứng ngay cửa chưa bước vào, cậu ta liền chạy ra.

“Ngô Ân cậu mau lau người thay đồ đã. Tôi lúc tới đây có chuẩn bị một bộ đồ vì biết chắc thế nào cậu cũng chạy trong mưa mà đến lớp. Là đồ của ba tôi, hy vọng sẽ vừa.”

Cầm túi quần áo trong tay, Ngô Ân không khỏi cảm kích. Thực sự từ hồi năm nhất đại học quen được Văn Hán tới bây giờ, cậu ta luôn một mực quan tâm đến mình. Mặc dù có đôi lúc mình lơ đãng bỏ quên cậu ta nhưng cậu ta vẫn xem mình là bạn thân nhất, tình cảm thắm thiết như anh em trong nhà. Lần này còn vì mình mà chuẩn bị quần áo, Văn Hán à, nếu tiểu Thanh không phải là bạn gái của tôi, chắc tôi sẽ yêu cậu mất. Vừa suy nghĩ trong lòng, vừa đi đến nhà vệ sinh để thay đồ.

Bước vào bên trong cậu ta lập tức nhìn thấy hình ảnh của bản thân phản chiếu trong gương.

Chiếc áo sơ mi body của Ngô Ân bị nước mưa thấm thấu lại càng siết chặt cơ thể cậu ta hơn. Hai đỉnh vú nhỏ co rút lại như muốn đục hai lỗ lên chiếc áo vải mỏng, lớp cơ bụng sáu múi do luyện tập thể thao ẩn hiện huyền ảo, bắp tay bị lớp áo ẩm ướt quần lấy hiện rõ cả những đường gân. Mái tóc dính ba phân ngắn gọn ướt đẫm, dùng tay vuốt liền bắn ra hàng ngàn những hạt bụi nước.

Trời đang mưa lớn, người khác có muốn đi vệ sinh cũng sẽ phải đợi tạnh mưa. Nghĩ như vậy, Ngô Ân liền đứng giữa nhà vệ sinh lột sạch quần áo, tiếp tục ngắm nhìn cơ thể trần truồng ướt đẫm của bản thân trong

gương.

“Ây da, dạo này mông hơi to, chắc sắp tới phải tập luyện lại...” dùng bàn tay tự vỗ lên mông kêu chác chác vang vọng cả nhà vệ sinh.

“Không được rồi eo hơi có mỡ thừa...” hai bàn tay xoa xoa chà xát phần bụng sáu múi rồi nhẹ nhàng bóp bóp hai phần eo.

Bắt đầu bước lùi về phía sau để tấm gương phản chiếu hình ảnh được bao quát hơn. Lúc này nhìn thấy hạ bộ của bản thân, dùng tay vén bộ lông sinh dục ẩm ướt ra hai bên, để lộ ra của quý của đàn ông, lúc này liền tươi cười.

“Hắc hắc... ‘tiểu Ấn tử’ chỉ có mầy là đẹp nhất”, dùng một ngón tay móc đầu ‘tiểu Ấn tử’ lên ngắm nhìn.

Vì mang tâm lý chủ quan sẽ không có ai nên không đóng cửa kĩ, trời bên ngoài thì mưa lớn khiến Ngô Ấn cũng không nghe thấy tiếng cánh cửa nhà vệ sinh đang bị đẩy vào. Lúc này tiếng nói của một người đột nhiên vang lên.

” ‘Tiểu Ấn tử’ của anh vẫn không xứng tầm với ‘tiểu Phong tử’ của tôi”

Lạc Phong nói xong trực tiếp bước vào, tất nhiên không đóng cửa, ngược lại còn mở ra thật to.

Ngô Ấn cảm giác lúc này như bị trời giáng, nghe được có người đi vào liền theo bản năng gom quần áo che đậy bộ phận nhạy cảm, hành động như một kẻ làm chuyện xấu, nhanh chóng chạy vào phòng thay đồ. Rất tiếc, còn chưa kịp chạy đã bị Lạc Phong siết vai lại.

“Anh chạy đi đâu? Bên trong đó không có gương làm sao có thể nhìn mà so sánh dương vật của anh và của tôi một cách công bằng được?” gương mặt nham hiểm.

Ngô Ấn bị thế võ của võ sư karate siết lại không cử động được liền lên tiếng mắng chửi.

“Thả tôi ra, thằng biến thái!”

Lạc Phong cười giòn, nói: “Tôi biến thái? Anh xem lại hành động của anh lúc nãy xem ai biến thái hơn ai?”

Ngô Ấn cắn răng cãi lại: “Cơ thể của tôi, tôi làm gì mặc kệ tôi, liên quan gì cậu?”

Lạc Phong nghe xong câu này hai mắt thu liễm, giọng nói nặng nề.

“Được lắm! Vào nhà vệ sinh công cộng không đóng cửa, đã vậy còn đứng đây khoả thân làm trò bệnh hoạn mà vẫn còn ngoan cố. Bây giờ tôi lôi bộ dạng này của anh ra giữa sân lớn nhà văn hoá để cho mọi người đánh giá cơ thể anh thật khách quan.”

Đang định lôi cổ Ngô Ấn ra ngoài đột nhiên nhìn thấy một vết sẹo rất lớn nằm ngay bả vai bên phải của cậu ta. Lúc này trong đầu Lạc Phong nhớ đến cảnh tượng Ngô Ấn thà chết không chịu động vào cái chảo nóng và những lời cậu ta nói lúc đó. Bàn tay đột nhiên buông lực không rõ lý do, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào vết sẹo.

Ngô Ấn cảm giác được cơ hội đã đến, liền đạp vào chân Lạc Phong tìm cách thoát khỏi. Cuối cùng vẫn ôm túi quần áo đi vào phòng thay đồ.

Lạc Phong cũng đi theo đứng ở bên ngoài hỏi.

“Vết sẹo đó...là vì sao vậy?”

Ngô Ấn lúc này đứng ở bên trong bắt đầu ngạc nhiên, dùng tay đưa ra sờ sờ vết sẹo của bản thân mà không lên tiếng trả lời.

Thay đồ xong, mở cửa đi ra nhìn thấy Lạc Phong vẫn còn đứng đó. Hắn một thân võ phục cũng ướt đẫm nước mưa, mái tóc phủ xuống che đi đôi mắt sâu thẳm.

“Tôi hỏi...vết sẹo đó...là vì sao?”

Ngô Ân tức tối trong lòng, tới đây sỉ nhục tôi còn đứng đó hỏi thăm vết sẹo ? Tư cách gì? Lúc này mới bạo phát.

“Hỏi cái con mẹ nhà người!”

Hết chương!

Nguồn: .wattpad.com/pinoneverdie

5. Chương 5 - Bắc Kinh Đệ Nhất Tạp Vụ.

Chương 5 : Bắc Kinh đệ nhất tạp vụ.

Trans-edit: Pino and Lytaa

Bầu trời hôm qua mưa tầm tã, đổi lại hôm nay có chút thoáng đãng. Tuy rằng không có nhiều nắng, nhưng mọi người vẫn mong sẽ không có cơn mưa nào ập tới làm phá hỏng bữa tiệc kỉ niệm ngoài trời của nhà văn hoá.

Các giảng viên và học viên của các bộ môn đều đang gấp rút thực hiện công việc. Tổ bộ môn thiết kế đang loay hoay với cái cổng chào, tổ âm nhạc thì đang dựng sân khấu, các tổ bộ môn còn lại mỗi người một tay sắp xếp bàn ghế, ai nấy đều tươi cười hớn hở, xoá tan đi không khí ảm u ảm u kia.

Tổ nấu ăn là bận rộn nhất, từ sáng tới giờ các giảng viên và học viên vẫn đang liên tục xào nấu nấu, cắt cắt gọt gọt. Văn Hán chạy việc như con thoi, trong lòng một mực đặt ra câu hỏi - Ngô Ân đâu ? -

Giờ phút này tiệc kỉ niệm đã khai mạc giữa sân lớn nhà văn hoá, ánh đèn chiếu sáng rực rỡ muôn màu, không khí hân hoan náo nức. Tổ nấu ăn cũng đã sẵn sàng lên mâm các loại mỹ thực.

Sau khi quản lý Đinh đọc xong tuyên bố, lần lượt các món ăn được bưng ra đặt lên trên bàn tiệc.

Văn Hán giờ phút này đang cực kì căng thẳng và bận rộn. Cậu ta không những bị người trong tổ nấu ăn sai vặt mà còn bị những người khác xoay như chong chóng.

“Văn Hán, giúp tôi khiêng nồi súp Bạch Quả Vị Tầm”

“Tiểu Hán, nhớ kiểm tra nhiệt độ lò bánh tráng miệng nhé”

“Này cậu trai, giúp chúng tôi nâng bục sân khấu vào cánh gà nào! ”

“Phiền cậu rót dùm tôi ly rượu”

“À cho hỏi nhà vệ sinh ở hướng nào?”

“Chào cậu, chúng tôi là đến từ công ty bảo hiểm....”

“Có nhầm lẫn không đây là tiệc kỉ niệm mà”

Quay trở lại nhà bếp, cậu ta đang đảm nhiệm canh lửa món Bánh Quế Đào, đây là món tráng miệng được đưa lên sau cùng nhưng thời gian hấp bánh rất lâu. Lượng nhiệt ban đầu phải hạ xuống cực thấp, cứ mỗi ba mươi phút lại phải nâng lửa lên một lần, liên tục trong 6 tiếng. Vì thế cậu ta cứ tranh thủ ba mươi phút đó làm chuyện khác, ba mươi phút sau lại quay lại lò bánh.

“Xoèng” tiếng một người làm chén bát vỡ.

“Ôi chao, tôi bất cẩn quá!”

Văn Hán nhanh nhạy phản ứng kịp thời để tránh việc đồ vỡ này làm ảnh hưởng đến nhịp làm việc của mọi người, cũng như để tránh gây thương tích.

“Thím Hà, cứ để đó cho cháu dọn, thím cứ múc một chén canh hầm khác rồi đem lên bàn tiệc. Mọi người di chuyển tránh xa khu vực này một chút.”

Chưa kịp nói cảm ơn, Văn Hán đã vội đi lấy giẻ lau và chổi nhựa để dọn dẹp đồng chén vỡ đó.

Tiệc kỉ niệm vẫn hân hoan ồn ào, Văn Hán vẫn đang xoay vòng như chong chóng. Mặc dù mang danh nghĩa là hỗ trợ, nhưng quả thực là quá sức có thể tưởng tượng tới. Đến cuối ngày, cậu ta hoàn toàn có thể được xưng là “Bắc Kinh đệ nhất tạp vụ”.

Tại văn phòng công ty.

“Trong tối nay cậu phải hoàn thành bản báo cáo, không xong không được bước ra khỏi công ty.”

Chết tiệt thật, rõ ràng là đã lưu lại nhưng sao bây giờ không thấy đâu. Đây là bản báo cáo rất quan trọng, không có nó sếp Trương không thể đàm phán với đối tác vào sáng mai. Bây giờ phải làm lại từ đầu, nhưng làm xong là một chuyện, kiểm tra chỉnh sửa lại càng là chuyện mất thời gian. Điện thoại thì Văn Hán gọi liên tục, muốn tôi phải làm sao chứ?

Lao lực hơn 6 tiếng đồng hồ không ngơi nghỉ, gần 9 giờ tối Ngô Ân có mặt tại nhà văn hoá.

Lúc này bước vào thì người đi ra đã khá nhiều, các bông hoa trang trí ở cổng chào cũng đã rơi lả tả. Vỏ chai bia nằm khắp sân, sân khấu vẫn còn vài người ca hát ầm ĩ. Quan sát một hồi thì nhìn thấy Văn Hán.

“Văn Hán tôi...” giọng điệu khó xử.

Văn Hán lúc này nhìn không còn giống con người. Quần áo cậu ta lấm lem vết thức ăn, vết dầu mỡ, toàn thân đầm ướt mồ hôi đang đứng thở hổn hển nhìn Ngô Ân.

“Cậu không cần giải thích! Tôi hiểu mà!”

Ngô Ân kinh ngạc rồi lại cảm động. Đúng là Văn Hán, đúng là anh em tốt của tôi, ở Bắc Kinh này không ai tốt và hiểu tôi bằng cậu.

“Cậu đi theo tôi” Văn Hán dùng sức mở miệng.

Ngô Ân vì đang ở thế bị động, cậu ta kêu đi đâu đành phải đi đấy. Vốn tưởng Văn Hán sẽ đưa mình vào phòng thực hành nấu ăn cùng mình hỏi rõ chuyện hôm nay, trong đầu vẫn đang suy nghĩ ra lời giải thích hợp lý nhất. Cùng lắm sẽ mời cậu ta đi mát xa xông hơi để bù đắp, cuối cùng....

“Tất cả những thứ này là dành cho cậu.” Văn Hán cầm phần lên tiếng.

Đảo mắt nhìn sang, một núi chén đĩa dao nĩa, ly tách đang chất đồng trước mặt Ngô Ân. Nào là vết sốt cà ri, vết mì tương đen, nước sốt thịt hầm củ sen và vân vân các thứ, hỗn hợp những thứ nhớp nháp này đang đợi Ngô Ân ra tay rửa sạch.

Văn Hán cay nghiệt mà lên tiếng: “So với những gì hôm nay tôi đã trải qua, chùng này vẫn còn không thấm thía gì. Là anh em với nhau tôi nhường cậu phần việc nhẹ nhàng này đây.”

Nói xong ném cho Ngô Ân một cái găng tay cao su, một miếng xốp tạo bọt và một chai dung dịch rửa chén bát, cũng không quên đưa cậu ta một cái thau cực lớn.

Vừa định quay người bỏ đi, lại nói thêm một câu.

“Tổng số lượng chén bát dao muỗng nĩa đều được lão sư kiểm kê, cậu cứ cẩn thận mà làm việc.”

Nói xong bước chân quay đi vô cùng dứt khoát, bỏ lại Ngô Ân vẻ mặt ngơ ngác giống như là “không biết gì”.

Hết chương!Chương 5 : Bắc Kinh đệ nhất tạp vụ.

Trans-edit: Pino and Lytaa

—

Bầu trời hôm qua mưa tầm tã, đổi lại hôm nay có chút thoáng đãng. Tuy rằng không có nhiều nắng, nhưng mọi người vẫn mong sẽ không có cơn mưa nào ập tới làm phá hỏng bữa tiệc kỉ niệm ngoài trời của nhà văn hoá.

Các giảng viên và học viên của các bộ môn đều đang gấp rút thực hiện công việc. Tổ bộ môn thiết kế đang loay hoay với cái cổng chào, tổ âm nhạc thì đang dựng sân khấu, các tổ bộ môn còn lại mỗi người một tay sắp xếp bàn ghế, ai nấy đều tươi cười hớn hở, xoá tan đi không khí ảm uất kia.

Tổ nấu ăn là bận rộn nhất, từ sáng tới giờ các giảng viên và học viên vẫn đang liên tục xào nấu nấu, cắt cắt gọt gọt. Văn Hán chạy việc như con thoi, trong lòng một mực đặt ra câu hỏi - Ngô Ấn đâu ? -

Giờ phút này tiệc kỉ niệm đã khai mạc giữa sân lớn nhà văn hoá, ánh đèn chiếu sáng rực rỡ muôn màu, không khí hân hoan náo nức. Tổ nấu ăn cũng đã sẵn sàng lên mâm các loại mỹ thực.

Sau khi quản lý Đinh đọc xong tuyên bố, lần lượt các món ăn được bưng ra đặt lên trên bàn tiệc.

Văn Hán giờ phút này đang cực kì căng thẳng và bận rộn. Cậu ta không những bị người trong tổ nấu ăn sai vặt mà còn bị những người khác xoay như chong chóng.

“Văn Hán, giúp tôi khiêng nồi súp Bạch Quả Vị Tầm”

“Tiểu Hán, nhớ kiểm tra nhiệt độ lò bánh tráng miệng nhé”

“Này cậu trai, giúp chúng tôi nâng bục sân khấu vào cánh gà nào! ”

“Phiền cậu rót dùm tôi ly rượu”

“À cho hỏi nhà vệ sinh ở hướng nào?”

“Chào cậu, chúng tôi là đến từ công ty bảo hiểm....”

“Có nhầm lẫn không đây là tiệc kỉ niệm mà”

Quay trở lại nhà bếp, cậu ta đang đảm nhiệm canh lửa món Bánh Quế Đào, đây là món tráng miệng được đưa lên sau cùng nhưng thời gian hấp bánh rất lâu. Lượng nhiệt ban đầu phải hạ xuống cực thấp, cứ mỗi ba mươi phút lại phải nâng lửa lên một lần, liên tục trong 6 tiếng. Vì thế cậu ta cứ tranh thủ ba mươi phút đó làm chuyện khác, ba mươi phút sau lại quay lại lò bánh.

“Xoảng” tiếng một người làm chén bát vỡ.

“Ôi chao, tôi bất cẩn quá!”

Văn Hán nhanh nhạy phản ứng kịp thời để tránh việc đồ vỡ này làm ảnh hưởng đến nhịp làm việc của mọi người, cũng như để tránh gây thương tích.

“Thím Hà, cứ để đó cho cháu dọn, thím cứ mức một chén canh hầm khác rồi đem lên bàn tiệc. Mọi người di chuyển tránh xa khu vực này một chút.”

Chưa kịp nói cảm ơn, Văn Hán đã vội đi lấy giẻ lau và chổi nhựa để dọn dẹp đồng chén vỡ đó.

Tiệc kỉ niệm vẫn hân hoan ồn ào, Văn Hán vẫn đang xoay vòng như chong chóng. Mặc dù mang danh nghĩa là hỗ trợ, nhưng quả thực là quá sức có thể tưởng tượng tới. Đến cuối ngày, cậu ta hoàn toàn có thể được xưng là “Bắc Kinh đệ nhất tạp vụ”.

Tại văn phòng công ty.

“Trong tối nay cậu phải hoàn thành bản báo cáo, không xong không được bước ra khỏi công ty.”

Chết tiệt thật, rõ ràng là đã lưu lại nhưng sao bây giờ không thấy đâu. Đây là bản báo cáo rất quan trọng, không có nó sếp Trương không thể đàm phán với đối tác vào sáng mai. Bây giờ phải làm lại từ đầu, nhưng làm xong là một chuyện, kiểm tra chỉnh sửa lại càng là chuyện mất thời gian. Điện thoại thì Văn Hán gọi liên tục, muốn tôi phải làm sao chứ?

Lao lực hơn 6 tiếng đồng hồ không ngơi nghỉ, gần 9 giờ tối Ngô Ấn có mặt tại nhà văn hoá.

Lúc này bước vào thì người đi ra đã khá nhiều, các bông hoa trang trí ở cổng chào cũng đã rơi lả tả. Vỏ chai bia nằm khắp sân, sân khấu vẫn còn vài người ca hát ầm ĩ. Quan sát một hồi thì nhìn thấy Văn Hán.

“Văn Hán tôi...” giọng điệu khó xử.

Văn Hán lúc này nhìn không còn giống con người. Quần áo cậu ta lấm lem vết thức ăn, vết dầu mỡ, toàn thân đầm ướt mồ hôi đang đứng thở hổn hển nhìn Ngô Ân.

“Cậu không cần giải thích! Tôi hiểu mà!”

Ngô Ân kinh ngạc rồi lại cảm động. Đúng là Văn Hán, đúng là anh em tốt của tôi, ở Bắc Kinh này không ai tốt và hiểu tôi bằng cậu.

“Cậu đi theo tôi” Văn Hán dùng sức mở miệng.

Ngô Ân vì đang ở thế bị động, cậu ta kêu đi đâu đành phải đi đấy. Vốn tưởng Văn Hán sẽ đưa mình vào phòng thực hành nấu ăn cùng mình hỏi rõ chuyện hôm nay, trong đầu vẫn đang suy nghĩ ra lời giải thích hợp lý nhất. Cùng lắm sẽ mời cậu ta đi mát xa xông hơi để bù đắp, cuối cùng....

“Tất cả những thứ này là dành cho cậu.” Văn Hán cắn phần lên tiếng.

Đảo mắt nhìn sang, một núi chén đĩa dao nĩa, ly tách đang chất đống trước mặt Ngô Ân. Nào là vết sốt cà ri, vết mì tương đen, nước sốt thịt hầm củ sen và vân vân các thứ, hỗn hợp những thứ nhớp nháp này đang đợi Ngô Ân ra tay rửa sạch.

Văn Hán cay nghiệt mà lên tiếng: “So với những gì hôm nay tôi đã trải qua, chùng này vẫn còn không thấm thía gì. Là anh em với nhau tôi nhường cậu phần việc nhẹ nhàng này đây.”

Nói xong ném cho Ngô Ân một cái găng tay cao su, một miếng xốp tạo bọt và một chai dung dịch rửa chén bát, cũng không quên đưa cậu ta một cái thau cực lớn.

Vừa định quay người bỏ đi, lại nói thêm một câu.

“Tổng số lượng chén bát dao muỗng nĩa đều được lão sư kiểm kê, cậu cứ cẩn thận mà làm việc.”

Nói xong bước chân quay đi vô cùng dứt khoát, bỏ lại Ngô Ân vẻ mặt ngơ ngác giống như là “không biết gì”.

Hết chương!

Nguồn: .wattpad.com/pinoneverdie

6. Chương 6 - Thủy Chiến

Chương 6: THỦY CHIẾN

Dịch và chỉnh sửa: Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Văn Hán bỏ đi được một lúc, Ngô Ân mới ổn định tinh thần trở lại. Lúc này quay đầu nhìn vào đống chén đĩa, đeo găng tay cao su, đổ dung dịch rửa chén ra tạo bọt, bắt tay vào việc cọ rửa.

- Cũng phải lẽ, là lỗi do mình, không đúng, là lỗi của bản báo cáo, đúng vậy là lỗi của bản báo cáo....thôi được rồi....là lỗi của mình! -

Mặc dù Ngô Ẩn quả thực có lý do chính đáng để không tới tiệc kỉ niệm như đã hứa trước đó, nhưng không hiểu sao lại không thể mở lời biện minh với Văn Hán.

Văn Hán! Tôi sẽ dùng hành động để xin lỗi cậu, tôi sẽ tự tay rửa hết đồng chén đĩa này.

Vì mọi người đều đã về hết, trên sân chỉ còn lại mỗi Ngô Ẩn đang loay hoay rửa chén. Bây giờ đã tầm mười giờ tối, Ngô Ẩn vẫn còn khoảng hơn hai trăm cái chén đĩa các loại, cảm thấy đêm còn dài, mà không gian lại quá tĩnh mịch, bắt đầu vu vơ vài câu hát trong bài “Ánh trăng nói hộ lòng tôi”

“Này người yêu ơi, xin đừng quay gót, lòng anh đã trót yêu em...”

(cái này là lời Việt chứ không phải bản dịch từ lời Hoa, mình đổi lại cho nhịp đọc nó thuận hơn)

Tâm trạng thả lỏng vừa hát vừa rửa chén, đột nhiên cảm thấy cơ thể bị một lực cực mạnh xông vào, giật mình quay lại nhìn thì toàn thân đã ướt nhẹp.

Lạc Phong đứng sừng sững cầm trên tay một cái vòi nước công suất lớn, hướng về Ngô Ẩn.

“Mẹ nó, cậu làm cái quái gì vậy” toàn thân ướt nhẹp hướng về Lạc Phong mắng chửi.

Khí tức lần trước trong nhà vệ sinh vẫn còn chưa nguôi, lần này lại bị Lạc Phong xịt nước vào người, Ngô Ẩn đột nhiên hoả phát công tâm, dù cho hôm nay có vô tình làm vỡ hết chén đĩa, dù cho đánh không lại hắn mà gãy tay gãy chân. cũng phải vờn tên này một trận ra trò.

Nghiến răng nghiến lợi xông lên một bước, Lạc Phong lại mở vòi.

“Àoooooooo”

Lạc Phong không cần dùng lực cũng khiến cậu ta không thể chống đỡ.

Vì đây là loại vòi nước chữa cháy lên áp lực nước bắn ra rất lớn, hoàn toàn có thể cản lực của Ngô Ẩn. Do thân thể cậu ta cũng có chút rắn chắc cho nên có thể đứng vững, đổi lại là người thường đã ngã xuống đất hoặc thậm chí nội tạng bị tổn thương xuất huyết đến chết.

Ngô Ẩn thêm một lần nữa ướt nhẹp, lúc này tiếp tục mắng.

“Này thằng nhãi ranh, rút cục ngươi muốn gì.”

Lạc Phong nhếch miệng khinh thường.

“Tối rửa chén.”

“Tối rửa chén hay tới sinh sự? Dù có đúng là rửa chén tôi cũng không cần cậu giúp!”

Lạc Phong: “Tôi có nói là tới giúp anh?”

Ngô Ẩn phát cáu: “Cậu bị tâm thần à? Đây là việc của tổ nấu ăn, là nhiệm vụ của tôi, tôi không cần cậu tới rửa.” Nguyên một ngày làm việc mệt mỏi căng thẳng vì đủ thứ chuyện không mong muốn xảy ra, Ngô Ẩn như mượn Lạc Phong để trút giận.

“Tôi nói cậu hãy biến khỏi chỗ này, tâm trạng của tôi hôm nay không được vui.” Hai mắt đỏ ngầu, răng nhe ra hung hãn đe dọa Lạc Phong.

Lạc Phong ngược lại lấy làm thích thú.

“Anh không vui sao? Được rồi tôi giúp anh cảm thấy vui.”

Nói xong lại mở vòi nước bắn vào Ngô Ẩn. Ngô Ẩn lần này nhanh nhẹn hơn, chồm lấy cái thau, sử dụng nó như một cái khiên, lập tức chống đỡ lực nước, sau đó nhào lộn qua tránh né đợt công kích. Lạc Phong lại tiếp tục dùng vòi nước dí đuổi theo.

Nhắm thấy nếu cứ phòng thủ kiểu này cũng không phải là cách, lập tức phải tìm phương án phản công. Có rồi! Nhìn thấy xô nước rửa chén bắn còn chưa đổ đi, Ngô Ẩn nhanh chóng dùng thau chống đỡ dòng nước

cực mạnh kia, lết từng bước chạy đến cái xô. Cảnh tượng này trông như trận chiến giữa Na Tra và Hồ Ly chín đuôi trong truyền thuyết.

Ngô Ân lập tức dùng sức lực toàn thân lặn qua trái lệch khỏi dòng nước đang bắn, trong tích tắc tạt cái xô nước bắn hướng vào Lạc Phong.

“Yahhhhh”

Cái xô ụp vào đầu Lạc Phong.

Lạc Phong lại rất bình tĩnh, trong một khắc đó đem cái xô từ trên đầu đặt xuống đất, chậm rãi tiến về phía Ngô Ân.

Ngô Ân một khắc trước còn tự đắc vì đã phản đòn thành công, một phút sau lại đột nhiên hoảng sợ, bắt đầu thủ thế.

“Tôi nói cho cậu biết, Thái cực quyền, Vịnh Xuân quyền, Dịch cân kinh tôi đều biết...cậu muốn bảo toàn tính mạng thì tránh xa tôi ra.” nói một câu không ai có thể tin được.

Lạc Phong vẫn đem ánh mắt sát thủ nhìn vào cậu ta, từng bước nặng nề. Rốt cục, không chế Ngô Ân.

“Cậu muốn làm gì? Vịnh Xuân Quyền aaaa”

Lạc Phong dùng bàn tay võ sư cô siết cổ áo Ngô Ân đẩy sát vào trong góc tường, tay còn lại tháo từng cái nút áo sơ mi của cậu ta ra.

“Con mẹ nó, biến thái! Định làm gì?” Ngô Ân la rú.

La xong lại bị Lạc Phong lộn lại một vòng, cái áo sơ mi triệt để được lột bỏ. Tiếp theo tháo thắt lưng. Ngô Ân cương quyết chống cự nhưng lại bị đôi chân của Lạc Phong kẹp trong thế trận không thể vùng vẫy nửa thân dưới.

“Con mẹ nhà người, người muốn làm cái gì? ”

Lạc Phong vẫn không lên tiếng. Ánh mắt cường ngạnh tiếp tục thao tác.

Sau ít phút, Ngô Ân trần truồng toàn diện, chỉ còn mỗi cái quần lót. Lúc này bị Lạc Phong xịt nước còn chưa ráo đã bị cởi đồ, lúc này đứng giữa trời đêm, hai tay bắt chéo trước ngực che vú, hai bắp đùi khép chặt vào nhau dồn ép cái thứ kia đang nằm trong quần lót, run cầm cập.

Sau đó, Lạc Phong cũng tự cởi đồ ra, cầm cái vòi nước bật công suất nhẹ hơn tự dội rửa bản thân.

Một nam nhân lột sạch đồ đứng dưới ánh đèn giữa sân lớn quanh vắng tắp rửa. Làn nước nhẹ nhàng làm tuột trôi những vết nước bắn trên làn da ngăm. Hắn ta vùng vẫy, chà rửa rất gấp gáp, cảm giác như thứ bám vào người hắn là một loại axit chứ không phải vết nước bắn.

Ngô Ân trơ mắt ra nhìn, coi như được mở rộng tầm mắt. Đúng là loại phàm ph tục tử, chuyện gì cũng có thể làm.

Tắm xong đem quần áo của Ngô Ân ra sức vắt cạn nước, rồi mặc vào cơ thể của mình. Dù sao quần áo ẩm vẫn tốt hơn quần áo bị vấy nước bắn từ thức ăn. Lạc Phong bị mắc chứng chuộng sạch sẽ, dù một vết bẩn nhỏ trên áo cũng đã khiến hắn khó chịu huống hồ là cả xô nước bắn.

Ngô Ân lúc này động thủ không được thì động khẩu.

“Tôi nói cho cậu biết, tôi đây mặc bộ đồ đó một tuần chưa thay, ba ngày rồi tôi không tắm, quần áo của tôi đều là đi lượm lại của người khác vứt đi. Cậu mà không ngứa đến chết, tôi đây đi bằng đầu.”

Lạc Phong không thèm để ý, lạnh lùng ném bộ đồ của mình qua cho Ngô Ân.

Hiện tại nhiệt độ cơ thể đã quá lạnh, muốn không mặc cũng không được. Hơn nữa còn phải rửa cho xong đồng chén đĩa, sáng ngày mai còn phải đi làm. Nghĩ như vậy liền vắt khô áo quần của Lạc Phong mà mặc vào.

Đang lúc còn trông ông quần, liền nhìn thấy Lạc Phong xếp đồng chén đĩa còn lại ra sân, sau đó hắt pha loãng một xô nước rửa chén, tạt lên đồng chén đĩa đó.

“Này này...cậu muốn làm gì đồng chén đĩa của tôi?”

Lạc Phong thu hai mắt lại, nói.

“Nếu nhà văn hoá có lớp phát triển trí tuệ, tôi nghĩ anh nên đăng kí.”

“...”

Hết chương!

7. Chương 7 - Một Lần Nữa Nhìn Vào Mắt Nhau

Chương 7: MỘT LẦN NỮA NHÌN VÀO MẮT NHAU

TRan-Edit: Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Lớp học phát triển trí tuệ? Cậu có ý gì?” vừa mặc áo vừa luôn mồm hung dữ.

Lạc Phong không thèm nhìn, tiếp tục tạt nước rửa chén pha loãng lên những chiếc chén đĩa đang được xếp lớp trên mặt đất, nói.

“Còn hỏi tôi ý gì? Chẳng lẽ anh bắt tôi nói thẳng thắn ra rằng anh quá ngốc? Một núi chén đĩa như vậy lại lau rửa bằng tay từng cái?”

Quả thật Ngô Ân có chút không động não. Trong đầu lúc đó chỉ nghĩ rằng mình có lỗi với Văn Hán, phải nghiêm túc nhận lỗi bằng việc rửa sạch chén, cũng không nghĩ đến làm thế nào để rửa cho nhanh. Hiện tại cảm thấy mình quá ngốc, nhưng lại không muốn thừa nhận, cái miệng lương leo lại bắt đầu hoạt động.

“Tôi cho cậu hay, tôi là người đang hoảng nghiêm túc, rửa như kiểu của cậu không thể sạch sẽ được, cậu là người làm việc gian dối.”

Lạc Phong tạt nước rửa chén pha loãng lên đồng chén đĩa xong, không màng đến câu nói của Ngô Ân, lấy khăn tay trong túi quần ra lau sơ một chút rồi đốt một điếu thuốc.

“Muốn hút một điếu?” hỏi Ngô Ân.

Ngô Ân vẻ mặt khó chịu, “Không! Tôi không hút thuốc.”

Nói xong đi tới chỗ Lạc Phong, nơi đồng chén đĩa, hỏi.

“Bao lâu thì có thể xịt nước để rửa lại? ”

“10 phút” nhả một làn khói.

Ngô Ân ngồi xuống kế bên Lạc Phong, giọng điệu có chút nghiêm túc.

“Tôi nói thật, chẳng phải cậu rất ghét tôi? Cậu cứ để tôi một mình rửa hết đồng này chẳng phải cậu sẽ rất hả hê sao? ”

Lạc Phong lại nhả ra một làn khói, vẫn không nói chuyện.

“Mà thực sự lý do cậu luôn gây hấn với tôi là gì!? Thực tế tôi chẳng làm gì cậu, cũng không quen biết cậu.”

Thực ra Ngô Ẩn nói những câu này cũng không phải là vì muốn hữu nghị, chẳng qua là thấy Lạc Phong giúp đỡ mình nên sẵn tiện tình huống đang hoà hoãn mà tìm hiểu một chút.

Lạc Phong vẫn bất động, điều thuốc chỉ còn lại đầu lọc thuốc.

Trên sân lớn, hai người nam nhân vốn là đối đầu nhau, hiện tại đang ngồi kế bên nhau, không ai nói lời nào. Một người thì trong đầu hiện lên vô vàn thắc mắc, một người thì tâm trạng không thể miêu tả.

Giữa lúc tĩnh mịch, Lạc Phong lên tiếng.

“Cũng không còn lâu nữa.”

Ngô Ẩn có chút giật mình, “Cũng không còn lâu? Cậu muốn nói gì? Đồng chén đĩa?”

Lạc Phong nhàn nhạt nói, giọng điệu có chút kiềm nén. “Không phải, ý tôi là anh cũng sẽ sớm không nhìn thấy tôi xuất hiện ở đây, lớp karate hết tháng này sẽ bị khai trừ, tôi đành phải tranh thủ gây sự với anh.”

“Sao? Vì sao chứ?” Ngô Ẩn hấp tấp.

“Không đủ chỉ tiêu doanh thu, ban quản lý đành phải khai trừ.” Lạc Phong sâu kín đáp lại.

“Ai hỏi cậu chuyện đó. Tôi hỏi cậu vì sao muốn tranh thủ gây sự với tôi?” vô tư mở miệng.

Chuyện lớp karate bị khai trừ đang là nỗi lòng canh cánh của Lạc Phong, cậu ta chưa từng tâm sự chuyện này với ai, cũng không đề cập nhiều với các anh em giảng viên võ sư, chỉ một mình gánh chịu. Hiện tại có thể mở miệng nói nhiều một chút với Ngô Ẩn, lại bị cậu ta gạt bỏ, lúc này mượn cá chém thớt.

“Là nhìn anh rất không ưa mắt, rất đáng ghét, tôi liền muốn đâm vào mặt anh.” giọng nói giận dữ.

Nói xong đứng lên cầm vòi nước bắt đầu xịt rửa lớp chén đĩa đã thấm chất tẩy. Cơn giận cũng bắt đầu lay qua những chiếc chén những chiếc đĩa vô giác, lực xịt nước khá mạnh.

Ngô Ẩn vẫn ngồi đó, nhìn ngắm cái dáng vẻ đứng xịt nước vững trãi của Lạc Phong, trong lòng oán thầm: Cái gì chứ? Tôi mới là người phải nổi giận, đến lượt cậu tỏ thái độ? Chuyện lớp karate của cậu, tôi có liên quan?

Quay lại mà nói, Ngô Ẩn cũng là vô tình. Cái cậu ta quan tâm là sự việc giữa hai người bọn họ, đâu biết rằng chuyện lớp võ đối với Lạc Phong nghiêm trọng thế nào.

Tầm năm phút sau, chén đĩa đã được vòi nước áp suất cao rửa sạch. Hai người họ cùng nhau xếp chén đĩa lên xe đẩy.

Sau đoạn hội thoại đó, cả hai có chút im lặng, lại hoà thêm không gian lúc này vắng vẻ, sức mạnh của màn đêm bỗng được gia tăng.

Dưới ánh đèn cao thế, Ngô Ẩn cố ý quan sát thái độ của Lạc Phong, hẳn có vẻ vẫn ổn. Tuy rằng tập võ nhưng tay chân đặc biệt linh hoạt dẻo dai, xếp chén đĩa vào vị trí rất nhanh. Một lúc sau lại cố tình nhìn hắn một lần nữa, vẫn đang tập trung xếp chén, Ngô Ẩn thì cứ rề rà.

Đột nhiên Lạc Phong vén mắt lên, lúc này phát hiện Ngô Ẩn đang nhìn mình. Tim đột nhiên đập mạnh kì dị, mặc dù rất muốn đưa ánh mắt sang chỗ khác, nhưng vẫn là bị ánh mắt không kiêng dè của Ngô Ẩn lôi lại.

Thực tế mà nói, Ngô Ẩn cũng đã bị Lạc Phong phong toả nhân thần, lúc này trong mắt chỉ còn nhìn thấy con người đen lầy của hắn.

Giống như lần đầu tiên chạm mặt, lần này bốn mắt vẫn quán vào nhau, không ai nói lời nào. Lần trước là từ bãi giữ xe nhìn sang sân karate, một khoảng cách khá xa, lần này chỉ cách nhau bởi một cái xe đựng chén đĩa sạch. Ánh mắt to tròn lạc quan vui vẻ của Ngô Ẩn đang cùng ánh mắt nghiêm nghị sương gió phong trần của Lạc Phong giao ý.

“Tiểu Ẩn” , Lạc Phong vô thức mở miệng.

Ngô Ân bỗng giật run một chút nhưng vẫn là bị Lạc Phong câu hồn lại.

“Anh tên tiểu Ân?” Lạc Phong say đắm nhìn Ngô Ân hỏi lại lần nữa.

“Phải! Là Ngô Ân.” lắp bắp mà trả lời.

“Anh....sao lại nhìn tôi ?!” giọng có chút luống cuống .

“Có sao? Tôi thấy...cậu đang...nhìn tôi.” đáp lại Lạc Phong.

Sau câu nói đó, hai người họ đứng nhìn nhau liên tục hơn năm phút đồng hồ. Nước bọt không biết nuốt bao nhiêu đợt, lồng ngực không biết thở dốc bao nhiêu cái, nhưng đôi mắt chưa hề chớp một lần. Trái tim cả hai người loạn nhịp không rõ nguyên nhân, chỉ biết rằng bản thân rất dễ chịu khi nhìn vào mắt nhau, trong một khoảnh khắc máu đã dồn hết lên não, toàn bộ tế bào thần kinh như bị xé rách, Lạc Phong vươn cánh tay tới đặt vào sau gáy Ngô Ân, lời đầu cậu ta áp sát vào mặt mình. Ngô Ân tròn tròn mắt chưa kịp phản ứng, đôi môi của cả hai đã chạm vào nhau.

Chỉ trong vòng một phần ngàn của một giây, toàn bộ dây thần kinh của cả hai đều tê liệt, chiếc đĩa đang cầm trong tay Ngô Ân đã rơi xuống vỡ nát. Lạc Phong cũng không kiểm soát được bản thân, bắt đầu muốn di chuyển cái lưỡi. Không may, Ngô Ân đã phản ứng.

“Bình” - một cú đâm vào mặt Lạc Phong.

Tuy rằng bản thân là con nhà võ, nhưng với một lực đâm phát ra từ người chăm thể thao như Ngô Ân cũng đủ khiến khoe miệng của Lạc Phong đổ máu.

Không gian bỗng ngưng đọng, Ngô Ân không biết mình mới vừa làm gì. Lạc Phong đang ngây ngất bất ngờ bị đánh, lúc này còn đang bản thân.

Ngô Ân cấp tốc xếp đồng chén đĩa còn lại vào xe đẩy, tao thác luống cuống nhanh chóng đẩy xe vào nhà bếp, hình như đang muốn tránh né cái gì đó.

Không nói một lời nào, rời đi.

Lạc Phong đứng đó nhìn theo cậu ta, trong lòng không rõ tốt xấu.

Hết chương!

8. Chương 8 - Âm Ảnh

Chương 8: ÁM ẢNH

Dịch, chỉnh sửa: Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Giống như được ông trời đãi ngộ, tiệc kỉ niệm của nhà văn hoá tổ chức thành công, mưa mới bắt đầu đổ xuống.

Trong mưa, Ngô Ân đẩy chiếc xe đựng chén đĩa sạch về phía nhà bếp, trong đầu liên tục hiện lại cảnh tượng vừa nãy. - Chó má! Thằng ranh đó làm cái quái gì chứ?! -

Rõ ràng bản thân cũng mất kiểm soát trước Lạc Phong, nhưng một mực đổ lỗi cho hắn, còn cố tình lãng tránh một câu hỏi: Tại sao bản thân mình bị thu hút?

Một lần nữa toàn thân ướt nhẹp, nước mưa như cuốn trôi đi những mảng nước bẩn bám trên quần áo Lạc Phong mà Ngô Ân đang mặc. Ngô Ân cứ đẩy xe, nước mưa cứ dội vào, nhưng không tài nào dội rửa được những suy nghĩ khó hiểu trong lòng cậu ta.

Đẩy xe chén đĩa đã rửa đến nhà bếp, phát hiện đèn sáng.

“Văn Hán?” ngạc nhiên vô cùng.

Văn Hán quay đầu lại vui vẻ, “Ngô Ân, cậu rửa xong rồi sao? Mau vào đây, ướt hết rồi.”

Vội vàng chạy ra giúp Ngô Ân đẩy xe chén đĩa vào trong, quần áo của bản thân cũng bị nước mưa tạt ướt một chút, lúc này phát hiện quần áo của Ngô Ân có chút lạ.

Vừa đẩy vừa hỏi: “Áo quần cậu làm sao thế?”

Ngô Ân khó chịu trả lời: “Bị người ta tráo.”

“Bị tráo?” Văn Hán khó hiểu.

Ngô Ân đẩy xe chén đĩa vào xong, mới cùng Văn Hán ngồi vào bàn ăn nói chuyện.

“Bỏ qua chuyện quần áo đi, cậu trước hết trả lời tôi sao cậu còn ở đây? Tôi cứ tưởng cậu đã về nhà?”

Văn Hán nói: “Làm sao có thể về? Tôi còn phải ở lại lau dọn vệ sinh nhà bếp, mọi người đều đã vất vả cả ngày, đã vậy còn là nữ giới, tôi không ở lại làm việc này, bản thân cũng thấy không thoả đáng.”

Nghe nói tới đây, nội tâm tội lỗi của Ngô Ân lại trở dậy, hai bàn tay siết vào nhau đặt ngay trán, mắt nhắm lại, giọng thành khẩn cầu xin.

“Văn Hán, tôi thực sự xin lỗi, ngày hôm nay tôi quên không lưu một bản báo cáo rất quan trọng cho sếp Trương, tôi....”

“Hahahaha” Văn Hán đột nhiên cười lớn, “Ngô Ân à Ngô Ân, cuối cùng tôi cũng có ngày chứng kiến cảnh cậu hạ mình trước tôi, hắc hắc”

Ngô Ân khó hiểu, “Cậu có ý gì?”

Văn Hán vẫn còn hả hê, “Tôi chỉ mượn sự cố ngày hôm nay để ra oai với cậu một lần, trước giờ tôi vẫn chưa từng nổi giận với cậu, không ngờ kiểu cách của cậu khi bị tôi giận là như thế này, ha...haha”

Ngô Ân hai mắt chứa đầy khí tức, hai bàn tay nắm lại cầu khẩn lúc này đã trở thành hai nắm đấm giận dữ.

“Văn Hán! Cậu cũng chưa từng bị tôi đánh đúng không? Tôi cũng muốn biết về mặt lúc cậu bị tôi đánh là như thế nào!!!” Một cuộc rượt đuổi bắt đầu. Văn Hán chạy tán loạn trong nhà bếp, con hổ hung hãn Ngô Ân rất tiếc lại không thể dí kịp con chuột ranh mãnh như Văn Hán. Hai người bạn thân cứ như thế đuổi bắt nhau vui vẻ.

Nổi muộn phiền nguyên một ngày nay và...cả chuyện khó hiểu lúc này xảy ra ngoài sân rửa chén, đều đã được Văn Hán giúp cậu ta xua đi. Cũng vì vậy mà đây chính là lí do vì sao Ngô Ân luôn tìm Văn Hán mỗi lần cậu ta khó chịu hay buồn phiền. Có Văn Hán là bạn, có lẽ chính là điều may mắn trong cuộc đời Ngô Ân.

Mưa cũng tạnh dần, hai người bọn họ cùng nhau ra bãi giữ xe.

Ngô Ân thấy chiếc xe máy của Văn Hán có chút cũ kĩ, thuận miệng hỏi một câu.

“Công việc ở nhà giữ trẻ của cậu dạo này thế nào?”

Văn Hán vui vẻ trả lời, “Cũng không tệ. Chỉ có điều dạo này mưa gió thất thường, công việc có chút nặng nề, cậu biết đấy, trẻ em rất dễ mắc bệnh.”

Ngô Ân thở dài, “Cậu lấy bằng đại học ngành quản lý, cuối cùng lại làm giữ trẻ, không thấy sự nghiệp quá kém cỏi sao?”

Văn Hán lém lỉnh, “Ngô Ân, tôi hỏi thật, cậu có thích công việc ở công ty quảng cáo như hiện tại?”

Ngô Ân thẳng thắn, “Không thích. Cậu thừa biết tôi thích làm vận động viên bơi lội.”

Nghe hỏi như vậy, Ngô Ân đã hiểu vì sao Văn Hán quyết định làm giữ trẻ thay vì nổi nghiệp quản lý khách sạn như truyền thống gia đình. Tính ra được như cậu ta lại tốt, được làm điều mình thích cho nên cuộc sống của cậu ta luôn vui vẻ thoải mái, tinh thần lạc quan chưa bao giờ tắt.

Sáng hôm sau, Tiểu Thanh đến tận văn phòng để tìm Ngô Ân.

“Ngô Ân, cậu có người cần gặp, đang ở phòng chờ” đồng sự An An lên tiếng gọi.

Bấm thang máy đi xuống, mở cửa phòng chờ, đã thấy dáng vẻ chính chu của tiểu Thanh.

Vừa đóng cửa, tiểu Thanh liền nhào tới ôm lấy cậu ta.

“Ngô Ân, em thật sự nhớ anh.” vùi đầu vào bả vai Ngô Ân.

Giận dữ hơn hai tuần lễ, thấy điệu bộ này của tiểu Thanh, Ngô Ân cũng có chút nhượng bộ.

“Anh cũng vậy.” vừa nói xong câu này, Ngô Ân đưa tay lên ôm thật chặt tiểu Thanh, bàn tay vừa vuốt tóc cô ta vừa thở một hơi thật dài nhẹ nhõm, cảm giác mệt mỏi mấy ngày vừa qua bỗng tan biến. Mà thực ra mà nói, việc lục đục với tiểu Thanh chính là nỗi muộn phiền lớn nhất của cậu ta.

Tan ca, không nói hai lời, Ngô Ân lôi tiểu Thanh về khu chung cư của mình.

Hơi thở hai người đã loạn nhịp không kiểm soát, xa cách hơn nửa tháng khiến con người ta ngứa ngáy không thôi.

Tiểu Thanh đè Ngô Ân xuống giường, bắt đầu lẳng lơ, dùng răng kéo mở cà vạt, tháo từng cái nút áo sơ mi của Ngô Ân, dùng lưỡi của mình liếm nhẹ lên cơ bụng của cậu ta. Ngô Ân cảm nhận được sự kích thích, bắt đầu thở gấp như thiếu oxy, gương mặt đỏ bừng máu đổ thắm.

Lúc này cậu ta dùng chân nắm cái lưng vấy bút chì của Tiểu Thanh tuột xuống, dùng tay sờ vào bắp đùi thon mịn của cô ta. Tiểu Thanh vì quá nhạy cảm liền rên lên những tiếng hự hự.

Quần áo đều đã cởi sạch cho nhau, hai người lấy quần nhau hoà làm một thể.

Lúc này Ngô Ân nảy sinh vấn đề. Hình ảnh của Lạc Phong đột nhiên xuất hiện trong đầu. Lúc tiểu Thanh cởi đồ cho cậu ta, cậu ta lại nhớ đến cảnh bị Lạc Phong cưỡng ép cởi đồ vào hôm qua. Lúc ấy chẳng có cảm giác gì, nhưng khi áp dụng những hình ảnh đó vào chuyện làm tình, đột nhiên thấy kích thích hẳn lên, cậu ta chỉ muốn tiểu Thanh hãy bẻ tay mình, kẹp chặt chân của mình, ép mặt mình vào tường mà cởi áo lột quần.

Ngô Ân đã hoàn toàn được tiểu Thanh lột sạch kể cả quần lót. Cậu ta đang tưởng tượng tiểu Thanh là Lạc Phong, người đã nhìn thấy cậu ta khoả thân trong nhà vệ sinh lần trước. Lúc này cơn kích thích tăng lên dữ dội, trong miệng bắt đầu kêu rên.

“Nhìn đi...ngắm nhìn tôi đi....tôi hấp dẫn đúng không?” ánh mắt mơ màng dâm tình, ngực và eo uốn lên uốn éo.

Vừa nói câu đó xong, dương vật liền không hiểu sao cương lên cực độ, gân guốc nổi đầy, đầu khấc đỏ thắm.

Tiểu Thanh lần đầu thấy được loại biểu cảm này của Ngô Ân, trong lòng có chút kinh ngạc lẫn hoài nghi, nhưng vẫn nhào đến hôn lên môi cậu ta.

“Á aaa” - tiểu Thanh bị đẩy té xuống giường.

Thật không thể ngờ, Lạc Phong đã để lại nỗi ám ảnh quá lớn cho Ngô Ân, nụ hôn đó khiến cậu ta nhớ đến cảnh bị Lạc Phong cưỡng hôn vào hôm qua, ngay lập tức tưởng rằng tiểu Thanh là hắn ta, vô tình dùng lực hất tiểu Thanh lật nhào xuống giường.

Hiện tại, nằm trên giường, cơ thể trần truồng, mồ hôi đổ như tắm, thở không ra hơi, ánh mắt hoảng loạn, bất ngờ la lên một tiếng.

“Người là thằng khốn! Thằng khốn!”

Cầm cái gối trên tay, một lực xé rách.

Hết chương!

9. Chương 9 - Ấy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Nhất (phần 1)

Chương 9: BẦY ĐÊM ĐẾN THĂM BỆNH - ĐÊM THỨ NHẤT (Phần 1)

Dịch và chỉnh sửa: Lytaa

Nguồn: [wattpad.com/pinoneverdie](https://www.wattpad.com/pinoneverdie)

“Sếp Trương, tôi Ngô Ân đây, tôi muốn xin phép nghỉ vài ngày, hiện tại tôi đang sốt cao.” giọng nói uể oải.

“Cậu cứ làm theo quy định của công ty, đến nộp đơn xin phép.”

“Tút...tút...”

Sau đợt nghịch nước và dầm mưa hôm nọ, Ngô Ân chính thức ngã bệnh. Định gọi điện xin phép trước rồi mới nộp đơn sau, ai ngờ sếp Trương lại làm khó dễ. Mà dạo gần đây biểu hiện của cậu ta trong công việc không được tốt, lần này nếu cứ yêu sách, mất việc là dễ như khui một chai nước.

Hiện tại cơ thể nóng như ngọn đuốc, tinh thần không tỉnh táo nhưng vẫn phải đến công ty.

Lờ dờ lái xe đi nộp đơn xin phép, trong não lại hiện về chuyện hôm kia, đầu vốn là đang nhức bưng bưng, nhớ đến lại thêm nghiêm trọng.

Hôm đó.

“Người là thằng khốn! Thằng khốn!”

Tiểu Thanh bất ngờ bị hất ngã xuống giường, khớp xương trong phút chốc sưng tấy, lại nghe Ngô Ân mắng chửi, lúc này càng bạo phát.

“Anh mắng tôi là đồ khốn? Tôi khốn sao anh không ngay từ đầu nói ra? Đến khi tôi đã cởi đồ cho anh hơn ba năm nay thì anh mới lên tiếng? Vậy ai mới là tên khốn?”

(Tại vì tiếng Hoa chỉ có wo với nị thôi, cho nên lúc này tiểu Thanh nghĩ Ngô Ân đang mắng mình vì trong phòng chỉ có hai người)

Chưa kịp nói lời giải thích, Tiểu Thanh đã mặc lại quần áo bỏ đi. Ngô Ân cũng không hiểu vì sao không giữ cô ta lại. Đến lúc đứng ngay cửa, tiểu Thanh mới bật khóc.

“Ngô Ân, anh quả nhiên không nín giữ tôi.”

“Rầm!” cánh cửa đóng chặt.

Quay lại hiện tại.

“Sếp Trương, tôi đến nộp đơn xin phép nghỉ ốm”

Sếp Trương nhàn nhạt liếc mắt nhìn tờ đơn, tay vẫn đang viết viết cái gì đó, lúc này lên tiếng.

“Cậu muốn nghỉ bao nhiêu ngày?”

Ngô Ân nén hơi một lúc, bây giờ mới thở ra, “Là 3 ngày”.

Sếp Trương nghe xong vẫn đang viết viết, nhàn nhạt nói.

“Cậu cứ nghỉ một tuần.”

“Sao cơ?” Ngô Ân khẩn cấp, “Sếp Trương tôi biết là biểu hiện của tôi không tốt nhưng sếp làm vậy chính là cắt giờ công của tôi, đó là gián tiếp kỷ luật tôi, tôi...”

“Không cắt giờ công, không kỷ luật cậu” , bỏ cây viết xuống, bắt đầu nghiêm túc.

“Bây ngày này tôi muốn cậu...”

Ngô Ân hồi hộp như muốn ngừng thở.

“...muốn cậu trải nghiệm thực hành.”

“Trải nghiệm thực hành?” Ngô Ân khó hiểu.

“Phải! Bên phòng phát triển ý tưởng đang thiếu người, trước khi thông báo tuyển dụng, tôi muốn ứng cử người trong công ty trước. Thực sự từ lâu tôi nhận thấy cậu không phù hợp với công việc bên phòng hậu kì. Lần này bản thân tôi cũng muốn kiểm chứng tài nhìn người của mình.” “Sếp à, thực ra tôi không thể...”

Sếp Trương ngắt lời, “Nếu không thể, cậu cứ việc nộp đơn xin từ chức thay vì nộp đơn xin nghỉ phép”

Bị lấy công việc ra đe dọa, Ngô Ân không còn biết làm gì hơn. Một người cù lần, chỉ thích sống yên bình qua ngày như mình thì có thể làm gì gọi là “lên ý tưởng”?

Mà thực ra chẳng ai như cậu ta, được đề bạt lại trốn chạy, ít nhất cũng phải tin vào sự phán đoán của sếp Trương, hoặc giả là một lần tin vào bản thân mình.

Ngậm ngùi chấp nhận, Ngô Ân lên tiếng.

“Tôi cần phải làm những gì?”

“Cậu lên cho tôi một kế hoạch giúp giới thiệu và quảng bá bất cứ cái gì cậu muốn, sau đó đưa cho tôi số liệu và kết quả thu được. Tài liệu tham khảo tất cả ở trên bàn.” đẩy sấp tài liệu về phía Ngô Ân.

Sau khi nghe xong, ôm đống tài liệu, nhấc mông ra khỏi ghế, trong lòng thầm nghĩ: đến xin nghỉ ốm, cuối cùng lại ôm thêm “bệnh” về nhà. Sếp Trương, tôi sẽ chứng minh cho ông thấy rằng ông đã sai lầm khi chọn tôi, hoặc.... ít nhất tôi sẽ cố tình làm ông sai.

Lái xe quay về nhà, việc đầu tiên làm chính là gọi điện cho Văn Hán.

“Alo, Ngô Ân! Có chuyện gì sao?”

“Tôi đang sốt, mấy ngày tới sẽ không đến lớp nấu ăn. Cậu giúp tôi chuyển lời đến lão sư.”

“Được! Cậu có sao không? Chiều nay tôi đến thăm cậu.”

“Không cần thiết. Tôi có thể tự lo.”

Nói xong cúp máy, nằm trên giường ngủ một giấc.

Buổi chiều tại nhà văn hoá, đúng bảy giờ tan lớp nấu ăn, Văn Hán có chút lo lắng. Tuy Ngô Ân đã trưởng thành, có thể tự lo cho bản thân nhưng cái tính qua loa là khó thay đổi, dù gì cũng nên ghé qua một chút.

Trước khi đi, gọi điện thoại cho Ngô Ân, cuối cùng không có ai bắt máy. Lúc này lo sợ cậu ta bị sốt cao sẽ xảy ra chuyện cho nên vội vàng leo lên xe.

Vừa mới nổ máy xe chưa kịp rồ ga, đã bị một người chặn đầu.

Lạc Phong không biết từ đâu xuất hiện cản trở Văn Hán, gương mặt âm khí khó tả.

“Cậu muốn gì?” Văn Hán giọng điệu khó chịu.

“Người kia đâu?”

“Ai?”

“Tiểu Ân”

Văn Hán cảm thấy khó hiểu cái tên này, “Tiểu Ân là cách để cậu gọi cậu ta sao? Cậu ta đã ngã bệnh rồi, không còn sức mà giỡn với cậu, tốt nhất là buông tha cho cậu ta đi.”

“Bị bệnh?” Lạc Phong nghe xong liền bần thần.

Văn Hán nổi giận, “Còn chưa tránh ra cho tôi đi?”

Một phút sau, lấy xe đuổi theo xe của Văn Hán.

Trên đường đi, Văn Hán ghé qua cửa hàng tiện lợi mua ít thực phẩm nấu cháo. Lạc Phong đậu xe cách đó không xa, trước đó đã đoán Văn Hán sẽ tới nhà Ngô Ân, bây giờ còn nhìn thấy cậu ta mua mang ra một túi những thực phẩm dễ tiêu hoá, trong lòng lại chắc chắn thêm bảy tám phần. Trước đây tối nào cũng thấy Ngô Ân đi cùng Văn Hán, hôm nay chỉ còn mỗi một người, Lạc Phong có chút thắc mắc, cũng có chút tò mò: Anh ta hôm nay vì sao không tới?

Chỉ đơn giản là tò mò, hay là bản thân nhớ nhung hình bóng ai đó mà không nhận ra?

Đi một đoạn khoảng 20 phút, xe dừng lại ở một khu chung cư.

“Ding doong” Văn Hán bấm chuông cửa nhà Ngô Ân.

Đứng đợi một hồi không ai mở cửa, gọi điện thì không ai trả lời, Văn Hán trong lòng lại càng sốt ruột lo lắng, lúc này đập cửa.

“Tiểu Ân, tiểu Ân....Ngô Ân...”

Ngô Ân ở bên trong nghe được loáng thoáng tiếng người nào đó gọi tên mình, bắt đầu mơ màng tỉnh dậy, lật từng bước một mỗi tiến ra cửa, trong lòng còn không quên mắng một câu: - Tên óc bả nào đến quấy rối lúc ông đây đang bệnh tật? -

Mở cửa, đưa gương mặt bệnh tật ra, nhìn thấy Văn Hán, lập tức khó chịu.

“Cậu đến làm gì?”

Lạc Phong từ phía xa quan sát hai người họ, nhìn thấy gương mặt Ngô Ân trắng bệch, nội tâm không hiểu sao rất khó chịu.

“Tôi đến xem cậu thế nào, cậu để tôi vào nấu cho cậu ít cháo.” Văn Hán nói.

Ngô Ân lơ đãng đi vào, để cửa rộng mở cho Văn Hán muốn làm gì thì làm, trong đầu chỉ đang liên tục hiện lên: Cái giường! Cái giường đâu rồi? Ta tới đây!

Văn Hán cũng nhanh chóng xuống bếp, bắt đầu đem đồng nguyên liệu đã mua từ cửa hàng tiện lợi ra nấu cháo.

Ngô Ân từ trên giường vọng tiếng.

“Cậu không cần phải rườm rà như vậy, tôi thực sự tự lo được.” vừa nhắm mắt vừa nói, giọng điệu mệt mỏi.

Văn Hán cũng xem như không nghe thấy, tiếp tục nấu cháo.

Một lúc sau đi đến giường của Ngô Ân, thấy vỉ thuốc trên bàn đã được khai một hai viên, liền đoán cậu ta đang bị tác dụng của thuốc làm cho buồn ngủ. Lúc này để lại một mảnh giấy dặn dò ngay đầu giường, đem balo chuẩn bị rời đi.

Nhạc chuông điện thoại Nokia vang lên, Văn Hán vội vàng chạy xuống bếp bắt máy vì sợ đánh thức Ngô Ân.

“Alo, Văn Hán. Mau quay lại nhà trẻ, bé Lạc Lạc có chuyện rồi!” giọng nói hốt ha hốt hải từ bên kia truyền qua.

Văn Hán nghe xong hoảng hốt, cũng không suy nghĩ gì thêm nữa lập tức rời đi, chỉ kịp nhìn Ngô Ân một lần cuối liền cấp tốc xông ra cửa. Vì quá vội vàng, cửa không đóng kĩ cũng không biết.

Lạc Phong vẫn còn đứng ở ngoài quan sát, đột nhiên thấy Văn Hán thất kinh từ trong nhà Ngô Ân bỏ chạy, bản thân cũng thấy lăm lăm: Có chuyện gì? Không lẽ xảy ra án mạng? Chẳng phải nói là bệnh thôi sao? Ngô Ân? Không thể nào!

Cấp tốc không kém Văn Hán, cậu ta liền bay đến trước cửa nhà Ngô Ân.

Phát hiện cửa mở, đột ngột dừng lại lấy một ngụm hơi, cái này thực sự rất giống trong phim, kẻ sát nhân ngộ sát xong bỏ chạy, người giúp đỡ xông vào cuối cùng bị tình nghi. Một lúc sau, không nhanh không chậm bước vào.

Tiến vào bên trong, thấy Ngô Ân đang nằm dài trên giường không biết còn sống hay đã chết, chậm chạp từng bước đi tới, đặt ngón tay lên mũi cậu ta, lúc này mới thở phào. - Cái tên kia sao lại hốt hoảng bỏ chạy như vậy? -

Lạc Phong để Ngô Ân nằm đó, bắt đầu quan sát căn nhà một chút. Không gian không rộng không hẹp, vừa thoáng đãng vừa thân mật, người trang trí nội thất có vẻ rất tinh tế. Đạo qua nhà bếp thấy có một nồi cháo nóng, chắc là do bạn của anh ta vừa nấu xong. Vẫn còn đang tỉ mỉ quan sát, đột nhiên nghe tiếng động phát ra từ phía giường chỗ Ngô Ân đang nằm.

Vội vã từ trong bếp chạy ra. Ngô Ân vô thức rên rỉ.

“Nóng...nóng quá...”

Lạc Phong lấy tay chạm vào trán Ngô Ân, hoá ra là sốt cao như vậy. Lúc này bắt đầu hấp tấp đi tìm thuốc, trong lòng cũng không hiểu sao lại luống cuống.

Lục lục kiếm kiếm một hồi phát hiện thuốc nằm ngay tủ đầu giường, lập tức chạy xuống bếp rót một ly nước, lúc quay lại, một cảnh tượng hoang mang đến không ngờ tới ập đến, ly nước trong tay xem rơi vỡ.

Ngô Ân trong cơn mê sảng đã giằng co cởi được cái quần thun đến đầu gối, bàn tay vẫn còn kéo nắm muốn lột chiếc áo T-shirt ra khỏi cơ thể, gương mặt nhăn nhó, liên tục kêu rên.

“Tôi nóng quá....thực sự....rất nóng...hự hự...”

Hết chương!

10. Chương 10 - Đêm Thứ Nhất (phần 2) - Tôi Phải Như Thế Nào Với Anh ?

Chương 10: ĐÊM THỨ NHẤT (Phần 2) - TÔI PHẢI NHƯ THẾ NÀO VỚI ANH ?

Trans-Edit: Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Không gian trong ngôi nhà rất tĩnh lặng, chỉ có tiếng thở dốc là độc tôn tồn tại. Ngô Ân vẫn đang uốn éo trên giường, trong vô thức nhất quyết cởi cho bằng được áo quần, miệng vẫn liên tục kêu rên.

Lạc Phong lúc này như chết đứng, thực sự bản thân tìm không ra lý do vì sao đang bị dáng vẻ này của Ngô Ân phong toả hô hấp. Ánh mắt không thể rời khỏi cơ thể đang bốc hỏa của cậu ta. Đáng lẽ lúc này Lạc

Phong hoàn toàn có thể giúp Ngô Ân cởi bớt quần áo ra, nhưng không...hắn lại trơ mắt đứng nhìn Ngô Ân đang quăn quéo như một con rắn đang bò trườn trên tấm nệm. Chiếc quần thun lơ lửng ngay đầu gối, đôi lúc bị hai cẳng chân vùng vẫy của Ngô Ân kéo căng ra hai bên, chiếc quần lót màu đen ôm gọn lấy “cọng thịt mềm” đang phập phồng di chuyển theo chuyển động của nửa thân dưới. Đi ngược lên phía trên, áo Tshirt đã bị Ngô Ân kéo lên tận cổ nhưng không cởi ra được, lúc này toàn bộ phần ngực rắn chắc cùng cơ bụng sáu múi do luyện tập thể thao cứ thế phơi bày.

Dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, từng giọt mồ hôi lấm tấm trên da thịt lán mịn hiện lên như những viên ngọc châu quý giá, bụng của Ngô Ân cứ thế phập phồng theo nhịp thở, những dòng nước mồ hôi lã lã, luồn vào những đường rãnh cơ bụng chảy xuống tấm nệm.

Hai bờ ngực luôn bị Ngô Ân chà xát vì bức rức, đỉnh vú hơi đen thẫm liên tục bị va chạm cương lên đỏ sộ. Nhiều lúc mất ý thức, móng tay cào vào da ngực hiện lên những vết trầy tấy đỏ.

Cứ như vậy, quần ở dưới thì cởi lầy lửng, áo ở trên thì không cởi ra hết, cứ nằm đó uốn éo quằng quại như kích thích người nhìn: Hãy cởi cho tôi, làm ơn hãy giải thoát cho tôi. Và Lạc Phong chính là muốn ngắm nhìn cảnh này.

Đột nhiên Lạc Phong phát hiện bụng của Ngô Ân có máu, liền lấy tay chùi đi, kết quả không thấy vết thương, vết máu lại không biết từ đâu xuất hiện. Lúc này cảm thấy da mặt mình có chút lạ thường, đưa tay lên sờ mới biết là bản thân mình đang chảy máu cam.

Vội vàng chạy vào nhà vệ sinh tống máu ra ngoài, lúc này hơi thở còn chưa lấy lại được.

Xả nước ra tạt vào mặt cho tỉnh táo, hai tay vịn lấy bồn rửa mặt, sau đó ngược mắt lên nhìn bản thân đang phản chiếu trong gương, Lạc Phong quyết tâm lấy lại tinh thần, nhưng lúc đối mặt với khung cửa nhà vệ sinh, bản thân có chút không dám bước ra, rất sợ tình cảnh lúc này lại tái diễn.

Từng giây từng phút cứ thế trôi đi, lúc này đã là nửa đêm, nỗi cháo mà Văn Hán nấu lúc này đã sớm nguội lạnh, ánh đèn ngủ lúc bấy giờ đã trở thành thứ ánh sáng mạnh mẽ nhất trong căn nhà.

Bên ngoài trời tiếp tục đổ mưa, từng tiếng gào thét của gió bão chém giết vào tấm cửa sổ căn nhà trên tầng sáu, như đang có một thế lực siêu nhiên nào đang hiện hữu muốn tước đoạt sinh khí của ai đó.

Bên trong vẫn chỉ có hai người bọn họ, một người lặng lẽ nhìn một người.

Nhìn thấy áo quần của Ngô Ân đã ướt đẫm mồ hôi, nếu không thay ra sẽ lại tiếp tục nhiễm nước khiến cơn bệnh càng thêm nghiêm trọng. Lạc Phong đi kiểm một hồi thì đi tới tủ quần áo của Ngô Ân.

Lúc này mở tủ quần áo ra nhìn thấy bên trong mọi thứ không một chút ngăn nắp, áo quần treo tứ tung, thậm chí có cái rớt xuống đáy tủ, nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra ngoài những bộ Âu phục văn phòng, tất cả đều là áo thun rộng rãi và quần skinny jeans. Còn quần lót....tất cả là màu đen, à không...có một cái màu xám.

Chọn đại một cái áo thun và một cái quần đùi ngủ, Lạc Phong đến bên giường của Ngô Ân.

Thực ra mà nói, huyết áp của hắn ta bây giờ đã không còn dụng cụ y tế nào có thể đo được. Chạm rãi đồ cơ thể của Ngô Ân tựa vào một bên ngực của mình, lúc này mới có dịp ngắm nhìn kỹ gương mặt của cậu ta. Lông mày rậm, mũi thẳng tắp như thước kẻ, đôi môi không dày không mỏng, có chút vênh lên kiêu ngạo, các chi tiết trên mặt đều rất nam tính duy chỉ có viền khuôn mặt lại bầu bĩnh đáng yêu, điều này khiến tổng thể gương mặt của Ngô Ân trông vừa già vừa trẻ, vừa đàn ông vừa yêu kiều, mỗi góc cạnh đều có cái để nhìn. Trong bất giác đột nhiên hạ đôi môi xuống hôn vào mái tóc dính chặt ngấn ướt mồ hôi của Ngô Ân, không hề ngần ngại.

Tiếp theo cởi bỏ chiếc áo thun mà Ngô Ân đang mặc, nhẹ nhàng dùng khăn lông lau thấm mồ hôi trên làn da chắc khỏe kia, giơ cánh tay cậu ta lên, nghiêng đầu xuống áp vào trong nách của Ngô Ân mà ngửi. Mùi cơ thể đàn ông lập tức xông vào trong khứu giác, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, tâm trí như điên loạn. Vừa ngửi vừa dùng tay chạm vào phần ngực của Ngô Ân, nhẹ nhàng dùng đầu ngón trỏ trượt từ rãnh ngực

của cậu ta xuống tận những mớ múi bụng, đôi lúc khẩy khẩy mấy cái. Quay lại, lúc này đôi môi đã ngậm lấy những sợi lông nách quăn queo của Ngô Ân vào trong miệng.

- Mình đang làm cái gì? Mình điên rồi !!!! -

Sau màn va chạm thân thể đó, liền mặc áo thun mới cho Ngô Ân, riêng phần hạ bộ, Lạc Phong không dám động chạm, chỉ giúp cậu ta lột sạch quần lót ra để cho mồ hôi bốc hơi đi, cũng để cho thoáng khí, sau đó mới chổng vào một cái quần ngủ vải mỏng cho cậu ta.

- Lần trước bắt gặp anh ta loã thể trong nhà vệ sinh lại không có cảm giác nhiều, tại sao bây giờ...

Ngô Ân, tôi phải như thế nào với anh? -

Đặt Ngô Ân nằm ngay ngắn trên giường, không quên điều chỉnh máy điều hoà không khí cho phù hợp với nhiệt độ đang mưa lúc này.

Cầm chìa khoá nhà của Ngô Ân đi ra khỏi cửa.

Hết chương!

11. Chương 11 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Hai : Cậu Là Ai?

Chương 11: BẢY ĐÊM ĐẾN THĂM BỆNH - ĐÊM THỨ HAI : CẬU LÀ AI?

Trans+Edit: Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Sáng hôm sau, Ngô Ân mơ màng tỉnh dậy, hé mở đôi mắt ra, phát hiện trong mắt ghèn đóng cục một mảng lớn. Đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, nhìn thấy trong gương tròn mắt đỏ ngầu, xem ra lần này bệnh không nhẹ.

Lừ đừ từ trong nhà vệ sinh bước ra, Ngô Ân lại nằm xoài úp ngực vào tấm nệm, nhếch mắt lên mới thấy tờ giấy dặn dò mà Văn Hán để lại tối qua: - Cháo ở dưới bếp, ăn rồi hãy uống thuốc! Văn Hán. -

Cái tên này thực sự xem mình là mấy đứa nhóc trong nhà trẻ của cậu ta sao? Chăm sóc mình như thể mình là cháu trai vậy.

Có lẽ là do tác dụng của thuốc, cơn sốt của Ngô Ân đã hạ bớt, đầu óc cũng đã có chút tỉnh táo, lét xác xuống bếp, bỗng dưng nhận ra cháo không thấy, đổi lại là một nồi súp hầm nóng, đặt trên bàn ăn còn là một ly nước lọc được che miệng ly và vỉ thuốc hạ sốt.

Ngô Ân nhếch miệng cười một cái: - Đây rõ ràng là súp hầm, còn nói là cháo? -

Múc một chén nhỏ bưng tới bàn ăn, cảm thấy mùi vị thực sự rất giống ở ngoài bán, hoàn toàn không giống do Văn Hán nấu. - Quái lạ!!? -

Điều quái lạ tiếp tục xảy ra, bộ quần áo đang mặc trên người...không phải là bộ tối qua mặc. Tuy rằng bị sốt mê man nhưng cũng không tới nỗi bản thân mặc cái gì cũng không biết. Lúc này điện thoại của Văn Hán trùng hợp gọi tới.

“Alo?”

“Ngô Ân cậu thế nào rồi?”

“Cũng khá hơn, mà cậu thay đồ cho tôi à?”

Văn Hán ngạc nhiên, “Thay đồ? Không có, tôi nấu cháo xong liền có chuyện gấp phải đi, làm sao thay đồ cho cậu?”

Lúc này Ngô Ân nhìn lại chén súp hầm đang nằm trên bàn ăn, một trận rùng mình.

“Cậu chắc là cậu đã nấu cháo chứ?”

“Này? Không phải cậu bệnh đến mức ngay cả cháo là gì cũng không nhận ra? Thôi tôi còn chút việc, sẽ thăm cậu sau.”

“Tút tut tut”

Tại chỗ của Văn Hán.

“Xin lỗi ngài Chu, lỗi do tôi sơ xuất” Văn Hán một mực nhận lỗi.

Một người đàn ông tóc chẻ ngôi lịch lãm, đeo mắt kính, thân cao hơn một mét bảy mỉm cười đáp lại Văn Hán.

“Lạc Lạc không sao là tốt rồi! Chuyện không ai muốn.”

“Xin lỗi ngài là Chu Hiếu Minh?” Một y tá xen ngang hai người họ.

“Vâng! Là tôi.”

“Bé Lạc Lạc đã ổn, người nhà của bé có thể vào thăm”

“Cảm ơn”

Văn Hán và Chu Hiếu Minh cùng nhau đi vào phòng bệnh của bé Lạc Lạc.

Lạc Lạc tối hôm qua nhằm tưởng dầu ăn là trà xanh cho nên không thêm để ý nuốt một ngụm lớn vào miệng, cuối cùng tối đến ở trong khu nội trú của nhà trẻ lên cơn đau bụng không rõ nguyên nhân. Vừa nhìn thấy Văn Hán, Lạc Lạc đã nhào đến ôm cậu ta.

“Chú Hán à!!!!”

Văn Hán nặng lòng, “Được rồi, mọi chuyện ổn rồi, Lạc Lạc ngoan, nằm nghỉ nhé.”

Chu Hiếu Minh trong lòng lấy làm ngạc nhiên, không ngờ mối quan hệ giữa cậu ta và Lạc Lạc con trai mình lại tốt như vậy.

Thực ra, một nam nhân đi giữ trẻ đã khiến Chu Hiếu Minh rất làm lạ, nhưng lại có được sự yêu mến của trẻ đến mức này, quả thực có chút ngưỡng mộ.

Buổi chiều, Văn Hán cùng Chu Hiếu Minh đi siêu thị mua ít đồ nấu cho Lạc Lạc.

“Cậu Văn Hán, cậu thực sự không cần phải nhọc lòng như vậy, chuyện còn lại cứ để tôi.”

Văn Hán cương quyết, “Không được, Lạc Lạc là do tôi chăm sóc ở nhà giữ trẻ, bây giờ xảy ra chuyện, tôi phải trọn trách nhiệm, anh cứ mặc tôi.”

Nói xong băng băng đi đến quầy tính tiền.

Chu Hiếu Minh lấy ví tiền ra đã bị Văn Hán cản lại.

“Anh làm gì? Đây là trách nhiệm của tôi hãy để tôi trả! Cho hỏi bao nhiêu tiền?”

Chu Hiếu Minh quan sát cậu ta móc ra một cái ví bị rách viền, bên trong còn vài tờ bạc đều lồi hết ra. Là một người giữ trẻ, tiền lương được bao nhiêu?

Ngồi trên xe hơi trở về bệnh viện, Văn Hán vẫn liên tục cảm thấy tội lỗi, cứ nhìn chăm chăm Chu Hiếu Minh.

“Cậu có vấn đề gì muốn nói?” Chu Hiếu Minh đột nhiên lên tiếng.

“Ngài Chu, liệu anh còn để bé Lạc Lạc cho chúng tôi chăm sóc?” giọng điệu sâu kín.

Ánh mắt Văn Hán dường như rơm rớm, Chu Hiếu Minh cũng có chút khó xử.

“Chỉ là chuyện không may, cậu không cần để tâm, bé Lạc Lạc được cậu chăm sóc rất tốt, tôi sẽ để nó ở lại.”

Lạc Lạc từ lâu đã trở nên thân thiết với Văn Hán, được cậu ta chăm sóc hơn ba năm nay, quan sát nó lớn lên từng ngày, tình cảm nhất định không nhỏ. Nghe Chu Hiếu Minh nói như vậy, Văn Hán lập tức mỉm cười, bất giác nhào tới ôm Chu Hiếu Minh ngay trên xe.

“Cảm ơn ngài! Tôi sẽ chăm sóc Lạc Lạc cẩn thận hơn.”

Chu Hiếu Minh bất ngờ cứng đờ.

Tại nhà của Ngô Ân, 8 giờ tối.

“Aaaaaaa....nhức đầu quá! Cái gì mà lên kế hoạch quảng cáo chứ?”

Vẫn còn chưa hết bệnh, Ngô Ân đã vui đầu vào việc “trải nghiệm thực hành” mà sếp Trương giao cho từ sáng tới giờ. Tất nhiên, không những không làm được mà khiến bệnh càng thêm trầm trọng. Do mãi mê làm việc, đã quên ăn quên uống, tình trạng mất nước kéo dài, rất nhanh thì ngất đi mà không cần tác dụng phụ của thuốc hạ sốt.

“Bạch” - ngục ngay trên bàn.

10 giờ tối!

Lạc Phong phỏng đoán thời gian uống thuốc và thời gian ngất thuốc của Ngô Ân, hôm qua cũng đã tranh thủ đi đánh lại một cái chìa khoá cửa nhà cậu ta, lúc này nhẹ nhàng mở cửa đi vào. Không gian yên ắng không một bóng người, trên giường không có ai. - Không thể nào! Anh ta không đang ngủ sao? - . Lúc này đề cao cảnh giác cực độ, không thể để bị phát hiện. Đi vòng qua khỏi nhà bếp liền thấy Ngô Ân đang ngục ngay bàn làm việc. Dùng tay vỗ vỗ vào lưng cậu ta, không nhận được phản ứng, lúc này ôm lấy cậu ta công lên vai đi tới giường ngủ.

Trong lúc thân thể chạm vào nhau, Lạc Phong nhận ra nhiệt độ của Ngô Ân so với hôm qua có chút tốt hơn. Điều chỉnh cơ thể Ngô Ân gọn gàng trên giường, Lạc Phong mới đi xuống bếp.

Nồi súp hầm chưa vơi được nửa nồi, chứng tỏ cậu ta không nghiêm túc mà ăn, lúc này nội tâm có chút giận dữ, nhưng vẫn là ra ngoài mua thêm một phần cháo.

Mua xong quay trở về, không thể đánh thức Ngô Ân thức dậy mà ăn, làm như thế sẽ bại lộ, đành phải như ngày hôm qua, để cháo vào nồi giữ nhiệt, đặt một ly nước lọc đầy nắp và vỉ thuốc lên bàn, không hề phát hiện vỉ thuốc ngày hôm nay không được dùng tới.

Quay lại giường Ngô Ân, Lạc Phong nhận ra tuy nhiệt độ có giảm nhưng sắc mặt lại tệ hơn hôm qua rất nhiều, mặt trắng bệch, môi khô khốc nứt nẻ, mắt quầng thâm, lúc này quan sát kỹ phát hiện cậu ta đang run cầm cập.

- Không ổn rồi! Anh ta bị sao vậy chứ!? Lúc nóng lúc lạnh !!! -

Hối hả chạy đến tủ quần áo lấy thêm một cái áo thun dày và một cái quần dài mang qua mặc cho cậu ta. Vẫn là động tác cũ, đỡ cậu ta dựa vào một bên ngực, chưa kịp làm gì thêm đã bị Ngô Ân ôm chầm lấy.

“Tôi lạnh....tôi....lạnh...”

Lạc Phong bị điểm huyết trong khoảnh khắc đó, máu huyết lập tức chảy ngược.

Ngô Ân không ngừng chà xát da mặt vào rãnh ngực của Lạc Phong, liên tục kêu rên

“Lạnh...rất....lạnh...”

Bàn tay luồn ra sau lưng của Lạc Phong cào cào. Toàn thân run lẩy bẩy khiến từng tế bào của Lạc Phong cũng chấn động theo.

Và bản năng con người mách bảo, Lạc Phong vươn tay đến nhốt cậu ta vào lòng. Trong khoảnh khắc ấy, hẳn ta kêu một tiếng “aa...” nhẹ nhàng, cảm giác như từ lâu đã mong ước chuyện này xảy ra, bây giờ đã thành hiện thực, nhưng - tại sao tôi mong muốn chuyện này? -

Ôm cậu ta vào lòng, hơi thở cuồng nhiệt trút ra dữ dội, bàn tay không biết liềm sẽ vuốt ve tấm lưng đang run run của Ngô Ẩn. Lúc này muốn chuyển tư thế, Ngô Ẩn lập tức kháng cự, dùng sức nhào lên ôm cổ Lạc Phong.

“Đừng...đừng đi....tôi lạnh...hự hự”

Lời này làm Lạc Phong bấn loạn, không cần suy nghĩ gì thêm mà tiếp tục siết Ngô Ẩn thật mạnh.

Qua hai lớp áo mỏng, ngực chạm ngực, má chạm má, nhiệt độ ngọn lửa trong cơ thể chắc có lẽ đã vượt qua cơn sốt của Ngô Ẩn.

Một lúc sau, Lạc Phong giữ nguyên tư thế, lật cả hai xuống giường. Mái tóc dính cắt ngắn của Ngô Ẩn liên tục ngãi ngứa vào lỗ tai của Lạc Phong.

Trong giờ phút này, Lạc Phong đánh mất lý trí, không biết mình là ai, không biết người mình đang ôm là ai, chỉ biết là mình muốn anh ta, không thể kiểm soát mà tách cơ thể cả hai ra, đè Ngô Ẩn xuống giường, đưa gương mặt mình vào ngửi mùi cơ thể của cậu ta.

Hơi thở nóng phà phà xuyên qua lớp áo thun, kích thích tế bào thần kinh của Ngô Ẩn, lúc này cậu ta mơ màng tỉnh dậy. - Cảm giác này...là ai ? Ai ? -

Phải nhớ rằng cậu ta không hề bị tác dụng gây ngủ của thuốc hạ sốt khổng chế, giây phút này Ngô Ẩn hoàn toàn tỉnh táo, biết được có người đang kích thích mình, nhưng cơ thể đến lúc này thực sự đã kiệt quệ vì cả ngày làm việc không ăn không uống, không thể phản kháng, mà thực sự cũng có chút ưng thuận.

Lạc Phong vẫn tiếp tục ngửi. Mấy ngày bệnh tật, Ngô Ẩn không hề tắm, mùi cơ thể vẫn còn vẹn nguyên nồng nặc, Lạc Phong ngửi say mê, cái mùi này bản thân mình sau khi luyện võ của có nhưng sao không quyến rũ như mùi được thoát ra từ nách của Ngô Ẩn.

Ngô Ẩn thấm đòn tận hưởng. Cậu ta lúc này lại nhớ đến hình ảnh của Lạc Phong lúc trước cưỡng ép lột áo mình, lại đang bị kích thích, bây giờ chỉ muốn cái người kia hãy xé áo, bóp cổ mình mà phà hơi thở vào da thịt. Liên tục bức rức trong nhiều phút, mặc dù đang run cầm cập, nhưng Ngô Ẩn vẫn cố sức kêu rên.

“Cởi...cởi cho....tôi...”

Lạc Phong như điên loạn, lập tức lột áo Ngô Ẩn, cũng lột áo của bản thân, bắt đầu hạ mặt xuống bộ ngực của cậu ta phà hơi.

Lúc này Ngô Ẩn đang gắng sức mở mắt xem người kia là ai, nhưng chỉ thấy được một mảng mờ giống như bị một giọt nước nhỏ vào mắt, nhìn không được giong tiếng.

“Cậu ...là ai....? Hự ”

Lạc Phong nghe xong đột nhiên tự hỏi - Mình là ai? Người đang hỏi là ai? - lúc này giật mình hoảng hốt tách Ngô Ẩn ra trong khi Ngô Ẩn vẫn đang mê mải.

- Lạc Phong mày vừa làm cái gì? -

Vội mặc áo lại định bỏ đi, Ngô Ẩn lại kêu rên trong trạng thái tỉnh táo.

“Đừng đi...quay lại”

Lạc Phong ngáp ngừng đôi chút, nghĩ lại vẫn là nên mặc áo quần và giữ ấm cho cậu ta, quyết định vào nhà vệ sinh rửa mặt cho thật tỉnh táo rồi quay lại.

Hơn mười hai giờ khuya, Ngô Ẩn mặc ha ba lớp áo quần, trùm kín trong tấm chăn dày, bên trong mồ hôi đổ ra như tắm. Lạc Phong ngồi bên cạnh giường, trong lòng rất muốn nằm kế bên ôm lấy cậu ta, nhưng rào cản vô hình nào đó đã khiến tay chân của hắn bất động.

Đêm thứ hai trôi qua.

Hết chương!

12. Chương 12 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Ba: Bại Lộ

Chương 12: BẢY ĐÊM ĐẾN THĂM BỆNH - ĐÊM THỨ BA: BẠI LỘ

Trans + Edit: Pino và Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Đúng rồi...liếm đi...”

“Anh thích được liếm chỗ này đúng không? Ngay đỉnh vú đúng không?”

“Aaaa...phải, ngay chỗ đó. Ôm tôi...siết tôi đi.”

“Ngô Ẩn à, chỗ này của anh chảy dịch nhiều quá đấy.”

“Không....đừng cắn chỗ đó....không...aaaaaa”

Một chất đục đậm đặc thấm xuyên qua hai lớp quần, loang ra một mảng lớn, Ngô Ẩn thở gấp choàng dậy, mở mắt ra, phát hiện chỉ có một mình nằm trên giường. Hoá ra chỉ là mơ! Nhưng “đũng quần” ướt là sự thật!

Không khí trong nhà lúc này nóng hơn lò hoả, cơ thể lại mặc hai ba lớp áo quần, mồ hôi chảy mất kiểm soát, cảm giác như không thể thở được. Nhanh chóng chạy đến nhà vệ sinh lột bỏ quần áo để vào thau đồ dơ, sau đó dùng khăn tắm lau sạch mồ hôi trên cơ thể. Lúc chiếc khăn di chuyển tới hạ bộ đang nhớp nháp những dòng dịch nhầy, mới chợt bản thân nhớ đến giấc mơ ban nãy.

- Không lẽ chuyện tối qua có người đến chỉ là mơ? Không đúng! Mình cảm nhận rất thật, bả vai hắn rất rộng, bắp tay cứng như đá, hơi thở mạnh như vậy chắc chắn phổi rất to....khoan đã....chó má! Là đàn ông sao ??! -

Nghĩ đến đây Ngô Ẩn bắt đầu hoảng hốt, bao nhiêu mồ hôi lau đi lúc nãy bây giờ lại như suối trào ra. - Mình mộng tinh về một thằng đàn ông? WHAT - THE - FUCK !?! -

Nhanh chóng chạy xuống bếp kiểm tra, cảnh tượng vẫn như hôm qua, cháo trong nồi giữ nhiệt, một ly nước lọc và vỉ thuốc trên bàn ăn. Liên kết tất cả tình tiết, chắc chắn chuyện đêm qua không phải là mơ.

- Làm sao tên này vào được nhà mình? -

Mồ hôi đổ ra ướt hết cả mái tóc dính sát ngấn, cổ họng bắt đầu khô khốc nuốt không nổi nước bọt. Chuyện này cứ thế nào giống Hư Trúc và công chúa Tây Hạ trong Thiên Long Bát Bộ, mà nếu như vậy...chẳng lẽ mình là công chúa Tây Hạ?

Nhanh chóng gọi điện cho Văn Hán, rốt cục cậu ta không nhắc máy. Lúc này hoang mang cực độ, giả như gã này ăn cắp tài sản thì không nói...đằng này...

Nghĩ đi nghĩ lại, không thể cứ như vậy đêm dài lắm mộng, tối nay nhất phải giảng “thiên la địa võng”.

Do tối hôm qua được trùm kín toàn thân, mồ hôi đổ ra rất nhiều, trạng thái sức khoẻ của Ngô Ân đã khá hơn một chút. Lúc này mặc dù không muốn, nhưng vẫn là bắt buộc dĩ mà ăn sạch cháo trong nồi giữ nhiệt kia.

“Bí nhân (người bí ẩn)! Người chờ đi!”

Mười giờ tối!

Lúc này Ngô Ân đã tính toán xong hết tất cả đường đi nước bước, chỉ còn đợi cho gã bí nhân sắp bầy.

Vẫn đang loay hoay kiểm tra lại chần mền, đột nhiên nghe tiếng bước chân từ bên ngoài vọng tới, càng gần càng gần càng gần....Ngô Ân căng thẳng cực độ, tim đập điên loạn, máu huyết lưu thông chậm chạp, rốt cục tiếng bước chân dừng lại.“Ngô Ân, tôi Văn Hán đây, cậu ổn chứ?”

Ngô Ân như bỏ xuống được một tảng đá nặng, lúc này mới tiến tới mở cửa.

“Chẳng phải cậu nói dạo này rất bận sao!? Thêm nữa sao không gọi điện trước ?”

Văn Hán lật đật trả lời, “Tôi đi cửa hàng bách hoá mua ít đồ cho bé Lạc Lạc, sẵn mua ít cháo đưa cho cậu. Lúc này vội nên để quên điện thoại ở phòng bệnh. Thôi tôi không nói nhiều nữa, cậu hâm nóng rồi ăn nhé.”

Nói xong lập tức rời đi.

Ngô Ân thực sự lúc này không còn tâm trạng ăn uống, nhưng cũng đành phải xuống bếp hâm cháo.

Hiện tại Lạc Phong đang đợi để mua cháo, tiệm cháo đêm này nổi tiếng bán ngon nên khá nhiều khách đến mua. Muốn mua một bịch cháo cũng phải đợi hơn nửa giờ. Nhưng hôm nay đợi lâu hơn bình thường, gần mười một giờ đêm mới tới chỗ của Ngô Ân.

“Cạch” tiếng mở khoá vang lên.

Ngô Ân cấp tốc nấp vào sau tấm màn kéo. Lạc Phong từng bước đi vào. Ánh đèn ngủ mờ ảo chiếu sáng, tiếng máy điều hoà chạy vo vo. Quan sát xung quanh một chút, Lạc Phong đặt bịch cháo lên bàn, đi vào nhà vệ sinh.

Ngô Ân đứng sau tấm màn thấy được dáng hình của một người đàn ông to con, ngang nhiên đi vào nhà mình như chốn không người, lúc này có chút rung mình, quyết định len lén đi theo.

Lạc Phong vào nhà vệ sinh rửa tay rửa mặt, bỗng nhìn qua thau đồ dơ, chứng kiến bộ quần áo bẩn mà Ngô Ân đã thay ra lúc sáng, không nhanh không chậm cầm lên đặt lên mũi hít một hơi thật sâu, gương mặt dẽ mê không gì tả nổi, đôi lúc còn dùng răng cắn kéo chiếc áo thun dẫm mùi mồ hôi.

Đúng lúc này, Ngô Ân hé mở cửa nhà vệ sinh, chứng kiến cảnh tượng biến thái cả cuộc đời chưa từng thấy, lập tức xông vào nhào lên siết cổ gã bí nhân.

“Tên bí nhân bệnh hoạn, ta đánh chết nhà ngươi.”

Giờ phút này, bao nhiêu kế hoạch sắp đặt từ sáng đều tan vỡ. Nào là dùng dây thừng trói hắn rồi dùng ốt sắt vào mắt hắn ép cung, nào là ép hắn uống thật nhiều nước rồi không cho hắn đi vệ sinh...Thực ra ai bệnh hoạn biến thái hơn?

Trong lúc giằng co vẫn chưa kịp nhận ra người này là ai, nhưng lúc bị thân thủ của võ sư karate đai đen khổng lồ áp sát vào tường, mặt đối mặt dưới ánh đèn nhà vệ sinh, Ngô Ân bắt đầu thất kinh.

“Chó má! Cậu là tên bí nhân đó?”

Ngô Ân dường như đã không còn tin vào giác quan của bản thân, lúc này bệnh tật gì cũng không còn, dùng hết sức lực còn lại đẩy Lạc Phong trượt ngã xuống nhà vệ sinh, nhanh chóng bước ra ngoài báo cảnh sát.

Lạc Phong gấp tốc đuổi theo.

“Anh định làm gì?”

Ngô Ân máu dồn lên não, khí tức tuôn trào.

“Con mẹ nó tôi báo cảnh sát cậu đột nhập vào nhà người khác bất hợp pháp.”

“Được! Anh báo đi, nói rằng người mỗi đêm đem cháo đến cho anh, người mỗi đêm đến canh chừng từng cơn nhiệt độ nóng lạnh của anh là người đột nhập vào nhà anh bất hợp pháp.” Lạc Phong cũng không kiềm chế được. Ngô Ân thu liễm hai mắt khinh thường.

“Đừng xảo ngôn, tối hôm qua tôi hoàn toàn tỉnh táo, tôi biết rõ cậu đã làm gì với tôi.”

Lạc Phong nghe xong câu này, đứng hình trong chốc lát, sau đó xông tới gạt cái điện thoại của Ngô Ân xuống, vác cậu ta đè lên giường, giọng điệu tra hỏi dã man.

“Anh nói sao? Anh hoàn toàn tỉnh táo?”

“Phải! Hôm qua tôi hoàn toàn biết được cậu đã giả trò bệnh hoạn gì với tôi. Chó má! Cậu là tên bí nhân biến thái.” Vừa chống cự vừa nói.

Lạc Phong nhìn chăm chăm vào Ngô Ân, lộ ra gương mặt nham hiểm pha lẫn tức giận, bắt đầu tra hỏi,

“Anh biết tôi làm gì anh, anh không chống cự?”

Ngô Ân đứng hình, bắt đầu lưỡng lự.

“Tôi mất sức, căn bản không thể chống cự!”

“Anh mất sức? Anh mất sức vẫn còn có thể nhào tới ôm siết tôi không rời, anh mất sức vẫn còn cầu xin tôi cởi áo cho anh, anh hoàn toàn nhận thức được, ngay cả cái câu nín kẻo bảo tôi đừng đi, anh cũng là tỉnh táo mà nói ra.”

Ngô Ân bị chặn họng toàn tập, lúc này không dám nhìn Lạc Phong, cũng không nói lời nào.

“Anh để mặc tôi giả trò đồi bại với anh....”

“Ngô Ân!” Lạc Phong đột nhiên hét lên một tiếng.

Ngô Ân giật mình nhưng vẫn là xoay mặt qua một bên, mặc cho Lạc Phong đè lên người mình.

“Ngô Ân, tôi đang nói chuyện với anh.” hoàn toàn mất kiểm soát mà rống giận.

Thấy cậu ta vẫn đứng đưng, Lạc Phong dùng tay siết gương mặt Ngô Ân quay nhìn vào mình, bốn mắt lại nhìn nhau, Lạc Phong bắt đầu hạ giọng nhỏ nhẹ, lời từ tận đáy lòng.

“Tiểu Ân, tôi hỏi anh...đêm qua anh có đúng là ưng thuận cho tôi động chạm anh?”

Ngô Ân ánh mắt đã bị câu hỏi này giam cầm, liên tục nhìn vào hàng lông mi của Lạc Phong. Hai người lại nhìn nhau, khoảng cách lần này chỉ vài centimet, hơi thở của cả hai liên tục đánh nhau như muốn cướp khí thở của đối phương. Ngô Ân như người mất trí, để mặc cho Lạc Phong dẫn dắt.

“Tiểu Ân, tôi muốn hỏi anh...” ngập ngừng.

Lại lấy hết can đảm, “...tôi muốn hỏi anh....tôi có thể làm lại nụ hôn đó?”

Ngô Ân toàn thân chấn động, hai tay nắm siết tấm trải giường, ánh mắt hoang mang muốn bỏ chạy nhưng vẫn là bị phong tỏa huyết đạo.

Lạc Phong không cần đợi sự cho phép, bắt đầu hạ thấp đôi môi chạm vào làn môi khô nứt vì thiếu nước của Ngô Ân một cái rồi nhấc lên.

Ngô Ân tê liệt toàn thân, tự chịu trôi không cần dây thừng. Lạc Phong bắt đầu lè lưỡi ra, liếm vào vành môi của Ngô Ân để thấm ướt cho cậu ta. Đầu lưỡi di chuyển nhẹ nhàng như một thỏi son quét vào làn môi khô của Ngô Ân, cuối cùng là tự áp sát môi mình vào để tận hưởng thành quả. Ấm ướt dính lấy ẩm ướt, hoàn toàn không có cơ hội tách rời.

Khoảnh khắc hai bờ môi nam nhân chạm nhau, cảm giác như đất trời nổi giận phản đối, nhưng không cản được sức hút của hai thỏi nam châm cùng dấu này.

Lạc Phong bỗng hít một hơi thật lớn, nuốt chửng không khí của Ngô Ân khiến cậu ta ngạt đến sặc ra vài tiếng, đôi môi tạm thời tách ra. Lạc Phong lại muốn tiếp tục, kết quả Ngô Ân lên tiếng.

“Đủ rồi, tôi muốn đi vệ sinh.”

Lạc Phong đành phải luyến tiếc buông tha cho Ngô Ân.

Ngô Ân lúc này đối diện với bản thân trong gương, liên tục đối mình dối người, tất cả chuyện này không có thực, là mình đang sốt, là mình đang gặp ảo giác.

Tạt thật nhiều nước vào mặt như là tự tát vào bản thân, Ngô Ân lấy hết can đảm bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Kết quả, không thấy Lạc Phong đâu, tìm kiếm khắp nhà cũng không thấy, bỗng nhiên lúc này có chút hoảng loạn, có chút bối rối, có chút...lạc lõng.

Tiến về giường cuộn mình vào trong chăn, đầu óc lại tơ tưởng đến gã bí nhân kia.

Đêm thứ ba trôi qua trong cô đơn.

Hết chương!

13. Chương 13 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Tư: Tôi Muốn Có Anh.

Chương 13: BẢY ĐÊM ĐẾN THĂM BỆNH - ĐÊM THỨ TƯ: TÔI MUỐN CÓ ANH.

Dịch và chỉnh sửa: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Lạc Lạc, con đã khoẻ chưa?”

“Dạ chưa” bé Lạc Lạc mè nheo với Văn Hán.

“Con còn không khoẻ chỗ nào?” Văn Hán ân cần hỏi lại.

“Con còn đau bụng lắm!”

“Lạc Lạc con đừng nhõng nhẽo nữa.” Chu Hiếu Minh lên tiếng nhắc nhở.

Văn Hán vội bênh vực, “Ngài đừng như vậy, biết đâu bé Lạc Lạc thực sự vẫn chưa ổn?”

“Bác sĩ đã nói nó hoàn toàn bình thường, ngày mai có thể xuất viện.” Chu Hiếu Minh vừa nói vừa mang đến cho Văn Hán một tách cà phê.

“Cảm ơn ngài”

“Không cần gọi tôi là ngài, nhiều ngày qua cậu cùng tôi chăm sóc Lạc Lạc, tôi đã sớm xem cậu là anh em, không còn là quan hệ giữa phụ huynh và bảo mẫu.”

“Nếu vậy có chút không phải phép...dù sao...”

Đang nói giữa chừng, Chu Hiếu Minh đưa lên trước mặt Văn Hán một tấm vé.

“Đây là voucher vào cổng công viên bách thú dành cho ba người, cậu ngày mai nếu rảnh, đi cùng tôi và Lạc Lạc.”

Văn Hán kinh ngạc, mắt nhìn vào gương mặt tuấn lãng lịch lãm của người đàn ông kia, giọng điệu có chút ngằn ngại.

“Nhưng Lạc Lạc...”

Chu Hiểu Minh hé mồm đôi môi đỏ, “Nó chỉ cần nghe đi công viên bách thú là khoẻ ngay. Chuyện này không cần bàn cãi. Cậu cho tôi địa chỉ nhà, sáng mai tôi và Lạc Lạc đến đón cậu.”

Ngô Ân lúc này vẫn còn đang nằm rút người trong chăn, đầu hơi choáng váng dần dần tỉnh dậy. Chuyện đêm hôm qua ngỡ chừng là một giấc mơ kì lạ. Cái tên võ sư đó, rốt cục là vì sao? Bản thân mình đến giờ vẫn còn không biết rõ tên của hắn, đã để cho hắn động chạm thân thể, thậm chí là để mặc hắn cưỡng hôn mình.

Thực ra mà nói, chuyện mấy thằng đàn ông thân thiết với nhau chẳng có gì to tát, bản thân mình đều đã từng tắm chung kì cọ với Văn Hán hồi còn là sinh viên năm hai, đôi lúc còn cùng mấy người bạn trong bể bơi ôm ấp vuốt ve, nhưng cái cảm giác vừa qua...

Đem thân xác nặng nề thức dậy, nhìn thấy trên bàn có một bịch cháo, chắc lúc này đã thiu mốc, đi xuống bếp cũng không còn thấy ly nước lọc được đẩy kín miệng ly và vĩ thuốc hạ sốt đâu, trong nồi giữ nhiệt chỉ còn lại phần cháo do Văn Hán mang đến. Lúc này lòng dạ khó chịu cũng không màng đến ăn uống, lại còn một chút giận dỗi bức rức không biết ở đâu nảy sinh.

Đi ngược lên trên, phát hiện chiếc điện thoại di động bị rơi do giằng co vào tối qua, chậm rãi nhặt lên, không bật được nguồn.

Lúc này cảm giác thế giới rất tẻ nhạt, không có lấy một chút động lực, bệnh càng thêm bệnh. Nghĩ rằng ngồi mãi trong nhà cũng không phải cách, quyết định thay đồ đi dạo phố phường một chút. Vừa mở tủ đồ liền không thể nhận ra đây là tủ đồ quen thuộc của mình. Toàn bộ quần áo được sắp xếp gọn gàng từ chủng loại đến thiết kế, quần lót được treo một hàng, tất cả đều màu đen, áo thun được treo ngay ngắn ở ngăn bên trái, âu phục đi làm được treo bên ngăn phải, quần skinny jeans gấp gọn dưới đáy tủ. - Là do cậu ta sắp cho mình? - Tùy tiện mặc đại một bộ đi xuống tầng trệt, đột nhiên bác bảo vệ liền nhào ra hỏi.

“Ôi chào! Ngô Ân, cháu khoẻ bệnh rồi sao? Mấy ngày nay không thấy cháu xuất hiện bác cứ lo lắng.”

Bác Xiêm bảo vệ là người mà Ngô Ân rất quý ở chung cư, vẫn thường hay mua thuốc lá mời ông ta, lúc này lên tiếng chào hỏi.

“Bác Xiêm, cháu vẫn ổn, sao bác biết cháu bị bệnh?”

Bác Xiêm bảo vệ tươi cười, “Là do cậu trai bạn của cháu nói đấy, bác thấy cậu ta mấy ngày nay cứ tới đến là cầm một bịch cháo đi vào chung cư của mình, thấy người lạ nên bác có tới tra hỏi, hoá ra là đến thăm cháu.”

Chào hỏi mấy tiếng liền bỏ đi. Tâm trạng Ngô Ân càng thêm trầm trọng. - Cậu ta ta là bạn của mình từ bao giờ? Mình từ khi nào quen biết cậu ta? Tại sao cậu ta lại muốn chăm sóc mình? Chẳng phải rất ghét mình sao? Khoan đã...nếu ghét mình....vậy nụ hôn hôm đó cũng chỉ là muốn chọc tức mình?...-

Đi bàn thần giữa phố, nhìn thấy một cặp nam nhân khoác vai nhau vui vẻ, trong lòng Ngô Ân khó chịu không tưởng tượng được, lập tức nhào tới sinh sự.

“Hai người đang làm gì? Ban ngày ban mặt, hai người đàn ông nín nín nắm nắm không thấy xấu hổ à?”

Một cuộc ẩu đả xảy ra, Ngô Ân mặc dù còn mang trọng bệnh nhưng vẫn liều mạng bắt cháp, cùng một vị nam nhân to con trong hai vị kia đánh đấm. Quyền hươ cước loạn, kết quả, gương mặt bầm một mảng lớn.

Chín giờ tối, tại quán rượu, Lạc Phong đang say khướt, tâm trạng như đồng phế thải hỗn tạp. Trong đầu thường trực hiện lên hình ảnh đôi môi và mùi hương cơ thể của Ngô Ân, hận bản thân không tìm được lý do khiến mình không thể kiềm chế trước anh ta.

Nội tâm bây giờ đang gào thét dữ dội, chỉ mong có thể dùng dao rạch bụng để những lời hận trong đáy lòng có thể được phóng thích - Tiểu Ân, tôi muốn có anh -

Mang tâm trạng bất chấp đi đến khu chung cư của Ngô Ân, gặp bác Xiêm bảo vệ không thèm chào hỏi mà chao đảo leo tận lên lầu bốn.

“Ngô Ân! Anh mở cửa cho tôi! Ngô Ân....mở cửa!!!”

Ngô Ân ở bên trong nghe tiếng hô hoán, lập tức chạy ra, nhìn thấy Lạc Phong liền lên tiếng mắng chửi.

“Chớ má! Còn dám quay lại đây, tôi nói cho cậu biết, cậu dám bước vào nhà tôi, tôi liều chết với cậu.”

Lạc Phong đánh mất lý trí, giọng điệu say xỉn.

“Được, tôi đây cũng nên một lần giải quyết thẳng thắn với anh.”

Nói xong liền đẩy Ngô Ân ngược vào trong nhà.

Hôm nay trên phố bị người ta hành hung lòng còn chưa nguôi hận, lần này coi như cơ hội xả trút, Ngô Ân dùng hết sức lực mà tấn công. Lạc Phong tuy rằng say nhưng thân thủ võ nghệ nhiều năm qua không phải là hữu danh vô thực, chiêu nào cũng không chế được cơn uất hận của Ngô Ân.

“Người chết đi, tên bí nhân biến thái!”

Giơ chân lên đá một cước.

Lạc Phong đỡ đòn ôm lấy đôi chân của cậu ta. “Chết đi!!!!”

Một âm thanh gì đó vang lên, không gian bỗng dưng im lặng.

Một lúc sau, Ngô Ân ngáp ngừng lên tiếng.

“Cậu trước tiên....thả chân tôi xuống.”

Lạc Phong giương ra gương mặt say khướt, đầu lắc lắc mấy cái muốn tỉnh táo, hỏi lại.

“Anh nói cái gì?”

“Cậu bỏ chân tôi xuống, tôi...bị rách quần!”

“Cái gì chứ?”

“Tôi bị rách quần, không nghe thấy à?!” nổi nóng quát hét.

Lạc Phong mơ mơ màng màng, “Anh đừng nghĩ tôi say...mà giờ trò hiểm, định dùng ám chiêu với tôi!?”

Nói xong liền kéo chân của Ngô Ân lại gần, dùng tay mò xuống cặp mông săn chắc của cậu ta, cái quần đùi ngủ đúng là rách một đường ngay chính giữa, làm lộ cả rãnh mông.

“Con mẹ nó cậu làm gì? Thả tôi ra!”

“Được! Tôi đây nam tử hán đại trượng phu, muốn để cho anh....chuẩn bị tâm thế vững vàng, công bằng giao chiến, mau thay quần....rồi tiếp tục đánh.” Giọng điệu nhầy nhụa, thả chân Ngô Ân ra.

Ngô Ân tức tối đi thẳng về phía tủ quần áo, lúc này phát hiện chỉ có thể mặc skinny jeans là không thể rách, quyết định mặc vào.

Hiệp hai bắt đầu.

Ngô Ân đấm một quyền, Lạc Phong đá một cước. Đấm qua, đá lại một hồi lâu, Ngô Ân phát hiện chiêu thức của Lạc Phong toàn là ảo bộ, một chút cũng không giống karate, như muốn móc xé quần của cậu ta.

“Bí nhân biến thái, cậu đánh đấm cái kiểu gì?”

Lạc Phong lảo đảo trả lời, “Đánh cho anh không còn quần để mặc.”

Lại nhào tới chuẩn bị đánh.

“Khoan!” Ngô Ân đình chiến.

“Tôi muốn thay quần.”

Lạc Phong gãi đầu bức bối, “Lại thay? Tôi lại chưa xé quần anh?”

“Tôi mặc quần này nơi chật, đánh đá không thoải mái, không thể thống khoái quyết đấu với cậu.” giọng điệu cương quyết.

Hai phút sau quay lại.

Lạc Phong sắc mặt một tiếng, tỉnh rượu.

“Cái chuyện quái gì với anh vậy? Sao...sao không mặc quần?”

Ngô Ân lúc này chỉ mặc mỗi cái áo thun và cái quần lót màu đen, tiếng nói đanh thép.

“Cậu đừng nghĩ bậy, đánh đấm với hạng người như cậu tôi cần sự thoải mái toàn diện. Tới đi”

Lần đầu đánh với một người không mặc quần, Lạc Phong có chút bối rối, lại thêm đang say rượu, lúc này lơ đãng bị Ngô Ân đá một cước té ngã xuống sàn. Ngô Ân nhanh chóng nhào lên đè hẳn ta xuống không chế.

Ban nãy thấy Lạc Phong say xin đi lên lầu bốn, bác Xiêm bảo vệ có dự cảm không tốt, quyết định đi lên căn chung cư của Ngô Ân kiểm tra một chút. Từ xa nghe tiếng ẩu đả, vội chạy tới, cánh cửa lúc này chưa từng được đóng, cảnh tượng Ngô Ân mặc quần lót ngồi đè lên Lạc Phong vô cùng dửng mãnh ập vào mắt ông ta.

“Ngô Ân, cháu...” ngập ngừng.

“.....cháu có cần bác...giúp ?”

Ngô Ân vẫn chưa hiểu chuyện, lập tức quay đầu lại đáp lời.

“Không cần! Chuyện này chỉ có thể làm hai người, có người ngoài không tiện.” quay lại đàn áp Lạc Phong.

Bác Xiêm bảo vệ nghe xong biết nghĩ gì, thất kinh trong vòng 10 giây mới ổn định lại.

“Bác...hiểu rồi.”

“Đóng cửa lại giúp cháu.”

Sau khi đóng cửa, bác Xiêm bảo vệ chỉ có thể vuốt mồ hôi, “Hai thằng nhóc này, chẳng lẽ...”

Bên trong cánh cửa.

Lạc Phong đang bị Ngô Ân đè lên người dùng tay trần áp ngay cổ, không nhúc nhích, nhưng hơi thở lại gấp rút. Ngô Ân cảm thấy kì lạ bắt đầu thẩm vấn.

“Cậu đang mưu tính gì?”

Lạc Phong vẫn nằm yên, đem con người tà đạo chia xuống phần bụng của mình. Ngô Ân tò mò nhìn theo, bắt đầu phát hoảng. Do cậu ta không mặc quần, lại ngồi chồm hổm lên bụng Lạc Phong, hai cái đùi trắng trẻo cứng rắn lập tức dạn mở, đáng nói hơn là phần hạ bộ được bọc bởi lớp quần lót đen đang trực tiếp đè lên bụng Lạc Phong, khiến hẳn không còn muốn thở.

Ý thức được điều này, Ngô Ân lập tức đứng dậy, không may lại bị Lạc Phong lôi ngã xuống, nghiêng người ôm lấy cậu ta. Cái bàn tay không liềm sỡ bắt đầu mơn trớn cái đùi rắn chắc đẹp đẽ của Ngô Ân, còn kéo cái dây thun quần lót của cậu ta lên rồi thả ra, làm vang lên âm thanh chan chát.

Ngô Ân liều chết vùng vẫy la hét

“Biến thái bí nhân, thả lão tôn ra.”

Lạc Phong vẫn giữ nguyên tư thế, ghé vào tai Ngô Ân, dùng giọng nói say rượu thâm thì.

“Tiểu Ân....anh nằm yên một lát như thế này được không? Chỉ một lát, tôi rất muốn ôm anh thế này. Anh biết không...trong lòng tôi rất muốn ôm anh như thế này....”

Tình hơi thở mang theo men say phà vào mang tai của Ngô Ân, trong phút chốc, tâm tình bực dọc cả buổi sáng của cậu ta bị quét đi. Lúc này thả lỏng cơ thể, nằm trong vòng tay của Lạc Phong, quay người lại nhìn vào mặt hắn ta.

Mặt đối mặt.

Ánh mắt của Lạc Phong đã sớm mơ màng nhắm lại, trong miệng vẫn đang lẩm bầm cái gì đó...chỉ nghe thoang thoáng vài chữ “Ân”..“tiểu” ...“Ân”....

Ngô Ân lúc này mới có dịp ngẩng nhìn Lạc Phong thật tỉ mỉ, bình thường cái tên này trông bặm trợn, nhưng khi nằm ngủ lại trông như một chú mèo con. Cái miệng nhỏ méo qua một bên làm nước giải nhỏ ra một dòng, cái mũi được vài phút lại nhút nhút lên thút thút.

Chắc có lẽ là vì được ôm ai đó, nên gã này mới yên bình mà ngủ như vậy.

Sàn nhà lạnh ngắt, Ngô Ân lại không muốn đứng dậy bước lên giường, cứ coi như là không biết gì, để mặc cho Lạc Phong truyền hơi ấm cho mình.

Đêm thứ tư trôi qua thật ấm áp!

Hết chương!

14. Chương 14 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Năm (phần 1): Chuyện Ngày Không Thể

Chương 14: BẢY ĐÊM ĐẾN THĂM BỆNH - ĐÊM THỨ NĂM (PHẦN 1): CHUYỆN NGÀY KHÔNG THỂ

Trans+Edit: Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Ba giờ sáng, Lạc Phong dần dần tỉnh rượu. Cơ đau đầu lập tức xuất hiện thay thế cơn say vào vài tiếng trước. Lúc này nhìn sang bên cạnh thấy Ngô Ân đang nằm gọn trong vòng tay mình, nội tâm có chút chấn động. Cố gắng mở to mắt xem có phải là cậu ta không, đến khi xác nhận được, liền bất chấp ôm lấy thật chặt. Sự can đảm so với đêm thứ hai đã tăng lên vượt bậc.

Nhẹ nhàng đỡ Ngô Ân dậy ôm đến giường, còn không quên đắp chăn thật kín đáo. Hạ ánh mắt xuống nhìn cậu ta một lúc lâu, sau đó bản thân mới đi vào nhà vệ sinh.

Đang định cởi quần áo ra tắm một cái cho sạch mồ hôi và mùi rượu, lại đột nhiên nhìn thấy chậu đồ dơ của Ngô Ân. Lần này không phải đem lên ngủ mà là bỏ vào máy giặt.

Ngô Ân lúc này nghe loáng thoáng được một luồng âm thanh, liền mơ màng tỉnh dậy. Thực ra tiếng máy giặt phát ra không lớn, nhưng giữa đêm khuya thanh vắng, một tiếng động nhẹ cũng đủ làm người ta giật mình thức giấc nói chỉ là tiếng động cơ. Lúc này lơ mơ đi về phía sáng đèn, đi tới cái máy giặt liền bấm dừng lại, mở lồng giặt ra kiểm tra, thì ra là quần áo của mình.

Tiếng máy giặt im đi, tiếng xả nước trong nhà vệ sinh mới có cơ hội vang lên rõ ràng. - Ai đang tắm? -

Giờ khắc này Ngô Ân mới tuôn tụt nhớ lại cảnh tượng xảy ra cách đây vài tiếng, hoá ra tên võ sư đó chưa đi về.

Lạc Phong sau khi tắm rửa, mở cửa bước ra, nhìn thấy Ngô Ân liền có chút gượng gạo.

“Tôi làm anh thức giấc?”

Ngô Ân im lặng quan sát hần ta, toàn thân tắm xong ướt nhẹp không lau khô, đã vậy hình như còn là mặc lại đồ cũ. Cảm nhận được ý tứ của Ngô Ân, Lạc Phong vội lên tiếng.

“Tôi không dám dùng khăn của anh, sợ anh ngại dùng đồ cá nhân với người khác.”

Nghe xong câu đó, Ngô Ân không nhanh không chậm tiến về cửa tủ lấy ra cho Lạc Phong một bộ áo quần cùng một chiếc khăn lông.

“Cầm lấy”

Lạc Phong nhìn thấy bộ đồ có chút e dè, nhưng thái độ của Ngô Ân như vậy, vẫn là cầm lấy tiến vào nhà vệ sinh thay ra.

Một lúc sau đó, sau khi lau người thay đồ, Lạc Phong vừa bước ra, Ngô Ân liền bước vào lấy quần áo dơ của Lạc Phong bỏ vào máy giặt, giặt chung với quần áo của mình.

Mới ba giờ sáng, trời bỗng mưa to, thời tiết mùa mưa bão thật khó lường. Ngô Ân lười nhác chui lại vào trong chăn, nằm nghiêng người sát ở mép giường, quay mặt ra cửa sổ, trong lòng đang suy nghĩ gì không ai rõ được.

Đèn nhà vệ sinh đã tắt, không gian chỉ còn lại mảng tối ngự trị, ánh đèn ngủ thoi thóp như muốn lụi tàn. Lạc Phong bước từng bước nhẹ nhàng ngồi bên giường Ngô Ân. Trong lúc tĩnh mịch, Ngô Ân lại đột nhiên mở miệng: “Sao cậu không ngủ tiếp?”

Lạc Phong im lặng một lúc mới trả lời.

“Thực ra lúc này, tôi định tắm xong, phơi đồ cho anh rồi sẽ về.”

Cái chữ “sẽ về” bay vòng vòng trong đầu Ngô Ân, - Cậu cứ thế bỏ về ? -

Tiếng mưa vẫn ồn ào ngoài cửa sổ, khiến giọng của Lạc Phong có chút yếu thế.

“Anh đưa quần áo ngủ cho tôi, là muốn giữ tôi ở lại?”

Câu hỏi này lập tức khiến tim của Ngô Ân đập liên hồi. Bản thân cũng đang tự chất vấn câu hỏi đó, nhưng trước mắt cứ phủ nhận.

“Không có!”

Lạc Phong chậm rãi leo lên giường Ngô Ân. Hai người nằm sát ra hai mép giường, một khoảng trống cực lớn xuất hiện ở giữa.

“Anh đáng lẽ sẽ phải đuổi tôi về, sao vẫn còn đưa quần áo ngủ cho tôi, còn giặt chung đồ của tôi với đồ của anh?” Lạc Phong lời tận đáy lòng.

Ngô Ân im lặng.

Cậu ta càng im lặng, Lạc Phong lại càng một phút lại nhích sang cậu ta một chút.

Lúc này Ngô Ân vẫn xoay lưng lại với Lạc Phong, cảm nhận có một luồng khí nóng liên tục phả vào lưng áo ba lỗ, khoảng cách lúc này của hai người chỉ tầm khoảng hai mươi centimet.

Mưa gió càng to, nhiệt độ càng giảm, mà cả hai người họ không ai màng đến việc máy điều hoà đang hiển thị mức 18 độ C.

“Tiểu Ân, tôi hỏi anh, sao anh lại ưng thuận ngủ trong vòng tay của tôi?”

Lời nói thoát ra mang theo từng hơi thở ấm áp phả vào tóc gáy Ngô Ân. Ngô Ân một trận rùng mình, bàn tay bàn chân co lại, vẫn là không nói chuyện.

Mưa vẫn rít gào, đôi lúc còn vang lên những trận sấm nổ trời.

Ngô Ân không nói gì, Lạc Phong liều mạng dùng tay chạm vào eo của cậu ta, lật người cậu ta quay về phía mình. Ngô Ân miễn cưỡng chiều theo lực kéo, hai người họ lại tiếp tục đối mặt. Ánh mắt đã quen nhìn vào mắt của đối phương, lúc này đã không còn có chút ngại ngùng như những lần đầu.

Bị dẫn dắt một hồi lâu, Ngô Ân chính thức lên tiếng.

“Cậu tên gì?”

Lạc Phong có chút hăng, hoá ra đến giờ anh ta vẫn chưa biết tên mình. Ôn định lại một chút, mắt nhìn mắt, mới bắt đầu đáp lời.

“Tôi Lạc Phong”

Hai người thực tế vẫn chưa từng rời khỏi ánh mắt của nhau. Ngô Ân tiếp tục đặt câu hỏi, đôi môi khô nứt chuyển động.

“Tôi hỏi cậu Lạc Phong, tại sao cậu quan tâm tôi, tại sao giờ nhiều trò đến chăm sóc tôi?”

Hai tên nam nhân này cứ bắt đối phương trả lời hai câu hỏi mà đáp án cho cả hai câu đều chỉ là một. Chẳng qua là đang muốn người kia thừa nhận trước.

Lúc này đột nhiên Ngô Ân mạnh dạn đặt tay vào hông của Lạc Phong. Lạc Phong giật tê người, lập tức dùng tay áp lên má của Ngô Ân. Ánh mắt giao cảm không ngừng bắn ra tia điện. Trong lúc lạnh buốt như hiện tại, bàn tay chính là sức mạnh hơi ấm hoàn hảo. Lạc Phong dùng khí đầy mình, nhìn vào mắt Ngô Ân, giọng điệu nhẹ nhàng sâu đậm.

“Ngô Ân, tôi biết anh rất khó hiểu, bản thân tôi cũng rất khó hiểu, chúng ta căn bản không quen biết, không kết giao, không thân thiết, nhưng tôi....”

Nước bọt nuốt không trôi, cơ ngực thắt chặt không cho cổ họng phát ra tiếng, Ngô Ân đột nhiên nhích lại gần Lạc Phong hơn nữa.

“.....nhưng tôi muốn....được ở bên cạnh anh”

Không gian lập tức lắng đọng, trời như ngừng mưa, điều hoà như ngừng chạy, máy giặt như bị rút phích điện....môi đã dán chặt vào môi.

Dường như sức mạnh của thiên nhiên, tất cả các dòng điện tích đều đã bị nụ hôn này hút hết. Hai gã nam nhân một người ôm eo một người, một người siết má một người, trao nhau một nụ hôn không rõ cảm xúc. Hai đầu lưỡi đâm ướt xa lạ lần đầu tiên được tiếp xúc với nhau có chút e ngại, nhưng không cản được nội tâm đang như núi lửa phun trào, miệng người này như muốn nuốt chửng cái miệng của người kia, đầu lưỡi đã bắt được nhịp điệu, càn quét vào khoang miệng của nhau dữ dội. Lưỡi anh đè lưỡi tôi, lưỡi tôi kéo lưỡi anh, anh vờn ở hàm trên, tôi lượn ở hàm dưới, cuối cùng là quấn lấy nhau như xoắn ốc, từng tiếng chóc chóc vang lên không ngừng nghỉ. Đôi lúc ngạt thở cũng không cho phép đối phương nhả ra, chính là muốn chiếm sạch hơi thở của đối phương.

Từng tế bào khoang miệng đang bị thiêu cháy.

Ngô Ân đôi lúc chịu không nổi liền cẩu vào eo của Lạc Phong, khiến hắn ta đau nhưng không thể làm gì. Môi vẫn siết lấy môi, không có dấu hiệu ngừng nghỉ.

Trong đầu Ngô Ân lúc này thực sự rất hoang mang lo sợ, mọi thứ đến quá nhanh, người này mình vừa biết tên, người này mình không hề ưa hắn, người này....

Một khi hai tâm hồn đã quấn lấy nhau bởi chiếc lưỡi, tâm linh tương thông không còn là chuyện không tưởng, Lạc Phong cảm nhận rõ ràng tâm tư của Ngô Ân, lập tức dùng lưỡi công kích cậu ta như muốn nhắc nhở - Đừng suy nghĩ nữa, anh có tôi rồi -

Một người lo lắng, một người bất chấp, một người nâng đỡ một người, họ chính là bù khuyết cho nhau.

Buông thả nhau ra, nước miếng của cả hai hoà trộn lại làm ướt đầm cả cái gối. Trên mặt Ngô Ấn bị bàn tay của Lạc Phong áp siết trong một lúc lâu liền để lại năm dấu hằn. Lạc Phong cởi chiếc áo ba lỗ mà lúc này Ngô Ấn mới vừa đưa cho mình, đem đến lau nước miếng đang dính đầy mặt của Ngô Ấn.

Hai mắt vẫn nhìn nhau, Lạc Phong đã sớm ổn định nhịp thở, Ngô Ấn vẫn còn hỗn hển chưa dứt. Lạc Phong vừa nhìn vừa chăm chút lau nước miếng cho cậu ta, cậu ta lại bồn thần nói một câu.

“Chuyện này không thể...”

Không gian một lần nữa ngưng đọng.

...

Hết chương!

15. Chương 15 - Bầy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Năm (phần 2): Không Được Tắm!

Chương 15: BẦY ĐÊM ĐẾN THĂM BỆNH - ĐÊM THỨ NĂM (PHẦN 2): KHÔNG ĐƯỢC TẮM!

Trans+Edit: Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Lời nói của Ngô Ấn rõ ràng là lọt vào lỗ tai của Lạc Phong, nhưng hắn ta vẫn một mực dùng cái áo thun ba lỗ kia lau nước miếng cho Ngô Ấn.

Ngô Ấn thực sự nổi nóng, hất cánh tay của Lạc Phong ra, ngồi bật dậy trên giường.

“Mẹ kiếp! Cậu không nghe tôi nói gì sao?”

Lạc Phong không hề kinh hãi, ném cái áo ba lỗ đã thấm nước miếng của cả hai qua một bên, ngồi dậy nhào đến ôm lấy Ngô Ấn, Ngô Ấn lập tức phản cự, càng phản cự càng bị siết chặt. Lúc này Lạc Phong mới nhẹ nhàng, lời nói từ đáy lòng.

“Tôi hỏi anh, lúc hai ta nhìn nhau, anh cảm thấy như thế nào?”

Ngô Ấn đang vùng vẫy bỗng dừng lại.

“Tôi hỏi anh lúc tôi ôm anh, anh cảm thấy thế nào?”

“Tôi hỏi anh...lúc hai ta hôn nhau anh cảm thấy thế nào?”

Cái gì ôm ? Cái gì hôn ? Ngô Ấn bây giờ nội tâm liên tục kì thị chối bỏ.

Từng câu hỏi của Lạc Phong vang lên mạnh mẽ vô cùng, nhưng cũng là vì bị một câu của Ngô Ấn đánh sập.

“Hai ta đều là đàn ông, chuyện này thực sự không thể.” tròng mắt lên phản đòn.

Lạc Phong nghe xong đột nhiên mềm nhũn hết cả người, từ ôm siết trở thành thả lỏng toàn thân, đè cả cơ thể của mình lên vai Ngô Ấn. Ngô Ấn trong lúc không kịp chuẩn bị tư thế, phút chốc không thể chống đỡ được sức nặng cơ thể của Lạc Phong, bất ngờ bị đè ngã nhào lên giường.

Lạc Phong lúc này không biết bị ai nhập, giọng nói và tính cách bỗng trở nên như một thằng nhóc mới lớn.

“Tiểu Ấn à, ý anh muốn nói chuyện giữa hai ta là chuyện gì mà không thể?”

Vừa nói vừa vùi đầu vào ngực Ngô Ân.

Ngô Ân bị hỏi câu này có chút cứng họng, bản thân cậu ta không thể nói rằng hai người bọn họ không được tiếp tục ôm ấp hôn hít như tình nhân, bởi vì nếu nói ra, chính là thừa nhận bọn họ đã vừa làm chuyện đó.

- Mẹ kiếp! -

“Tiểu Ân à, sao anh không trả lời tôi, giữa chúng ta là gì mà không thể.” vẫn tiếp tục trêu chọc Ngô Ân. Ngô Ân nghe thấy cái giọng điệu này da gà đều nổi rợn lên.

Nhưng vẫn rất khó chịu, dùng lực đẩy Lạc Phong qua một bên.

Lạc Phong bây giờ mới chịu nghiêm túc, lại vuốt vuốt vào mái tóc dính cát ngắn của Ngô Ân, ôn hoà mở lời.

“Tôi hiểu rõ anh tạm thời chưa thể chấp nhận chuyện này, bản thân tôi cũng còn chưa biết mình đã chấp nhận hay chưa. Tôi không nói hành vi giữa chúng ta là luyến ái, cũng không nói nó là bệnh hoạn. Quan trọng là hai ta cảm thấy thế nào? Nếu không thì chúng ta cho nhau thời gian được chứ?” Cho nhau thời gian cái quái gì? Ngô Ân dù thế nào vẫn khó tiếp thu, việc này đến nhanh tới mức khó tin, cho nên cậu ta vẫn một mực im lặng. Chỉ cần sáng mai tỉnh táo lại, mình sẽ rõ ràng với cậu ta, không gặp mặt không tiếp xúc, mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Vẫn còn đang suy nghĩ, Lạc Phong lại lên tiếng.

“Tôi nghĩ bây giờ tốt nhất nên đi ngủ.”

Lời vừa mới dứt, lập tức ma mãnh nhào qua ôm Ngô Ân.

“Đừng ôm tôi, tránh ra”

Lại càng ôm.

“Tôi nói cậu không nghe sao? Đừng ôm tôi. Hai thằng đàn ông ôm ấp cái gì?” kiên định như trời bể.

“Đều đã hôn rồi anh còn ngại ôm?”

Lại càng ôm chặt.

“Mẹ kiếp! Cậu là tên bí nhân biến thái...thả lão tôn ra.”

Thế là đêm ngày thứ tư tưởng rằng êm thấm, cuối cùng giằng co đến tận sáng ngày thứ năm.

Thực ra Lạc Phong không hề ngủ, hắn ta đợi Ngô Ân hoàn toàn yên giấc liền buông cậu ta ra, đắp chăn kĩ lưỡng xong, thay quần áo đi ra ngoài. Bộ đồ mới được giặt xong không được mấy tiếng, lúc này vẫn còn ẩm, Lạc Phong cũng đành phải mặc vào.

Buổi sáng ngày mưa bão vốn đã khá lạnh, một thân quần áo ẩm lại càng lạnh hơn, nhưng thể trạng của Lạc Phong vẫn rất đỉnh đặc, năm giờ sáng đã thông dong đi bộ mua cháo cho Ngô Ân.

Bởi vì khu dân cư ở đây Lạc Phong không quen thuộc, mất hơn một tiếng đồng hồ mới tìm được chỗ bán cháo ưng ý. Chủ quán vừa mở nắp nồi cháo, hơi nóng liền toả ra ấm áp vô cùng.

“Chủ quán cho một phần cháo tai vị.”

“Được được, có ngay”

Trong lúc chờ chủ quán cháo múc cháo vào bịch, Lạc Phong tranh thủ quan sát khung cảnh buổi sáng ở nơi đây. Được một lúc đột nhiên trông thấy vụ ẩu đả ở đằng xa, vội chạy tới can thiệp.

“Người còn bèn mắng xung quanh lão đại của bọn ta thì liệu hồn.”

“Mấy vị huynh đệ, các anh có lộn không...là đại ca của các anh đeo bám tôi, muốn đánh thì quay về đánh đại ca của các người đi...” một tiểu tử mặt mũi sáng sủa bị đám người kia hành hung.

“Người dám!?”

Một cú đấm bay tới gương mặt của tên tiểu tử này....cậu ta đã buông xuôi chịu đòn....cuối cùng bị một một cú đấm của Lạc Phong ngăn lại.

Tất nhiên, tôi nghĩ các bạn đọc giả cũng sẽ đoán được....

Một trận đánh một chọi tám diễn ra.

Tên tiểu tử kia đứng bên ngoài kêu hô.

“Đúng vậy! Đánh chết hắn! Soái ca, đánh chết hắn....”

“Đằng sau, phía sau lưng của anh...”

Lạc Phong đột nhiên giơ tay xin dừng, đám côn đồ kia cũng không hiểu vì sao dừng tay. Lúc này quay về phía tên tiểu tử kia.

“Này nhóc, cậu có thể giữ trật tự một lúc không?”

Tên tiểu tử này nghe xong mặt dần thối ra, chắp tay xin lỗi.“À...thật ngại quá. Các anh cứ đánh tiếp...thành thật xin lỗi.”

Yahhhhh....trận đấu lại tiếp tục.

“Bình”

Tôi đoán các bạn đọc giả cũng đoán được người thắng là Lạc Phong.

“Rút....rút quân...”

Tám tên côn đồ tháo chạy.

“Soái ca à, anh thật tài á...”

Tên tiểu tử kia bám víu lấy Lạc Phong đến tận quán cháo không buông. Ánh mắt liên tục ngấm nhìn vẻ phong trần bụi bặm của hắn. Đến khi Lạc Phong tính tiền xong rồi vẫn còn lẻo đẻo đi theo.

” Soái ca à anh tên gì? Anh làm nghề gì?” hớn hỏ tươi cười.

Lạc Phong vẫn im lặng.

“Sao anh không nói gì?”

Nói xong lập tức giơ tay lên hươ hươ trước mặt Lạc Phong, Lạc Phong lập tức thấy phiền, vươn bàn tay ra chụp vào mặt tên tiểu tử kia ném hắn qua một bên, sau đó bước đi thật nhanh.

Tên tiểu tử loạng choạng một chút thì đứng dậy.

“Này soái ca, tôi là Nghiêm Chí Kiên, sớm ngày gặp lại nhé. Anh có nghe thấy không? Hẹn ngày gặp lại...”đứng phía sau hét lớn.

....

Lạc Phong lúc quay trở lại căn chung cư của Ngô Ân, lập tức đi vào trong bếp.

Lúc này đã hơn 8 giờ sáng, Ngô Ân cũng lờ mờ thức dậy, nghe tiếng lục đục trong bếp liền đi xuống kiểm tra, thấy Lạc Phong toàn thân quần áo ẩm ướt chưa khô, lại còn đang dùng cái nồi nhiệt của nhà mình để hâm cháo, đứng ở phía sau lên tiếng cảnh cáo.

“Hắc, tùy tiện ra vào nhà của tôi, còn sử dụng đồ dùng trong nhà tôi, sao cậu không mang theo vali đến đây luôn cho tiện?”

Lạc Phong có chút giật mình, nghe xong câu đó liền dừng động tác trong tay.

“Tôi vừa mua cháo về, anh hãy ăn đi đã.”

Ngô Ân cũng thuận theo mà ngồi xuống bàn, vì dù sao đây cũng là giang sơn của trẫm, có tùy tùng hầu hạ như vậy cũng tốt.

“Sao không vào thay đồ? Mặc đồ ướt không thấy khó chịu?” Ngô Ân thuận miệng hỏi.

Lạc Phong vừa hâm cháo vừa nghiêm túc mà nói, “Không cần thiết, một lúc nữa sẽ về nhà.”

Ngô Ân lên tiếng mỉa mai, “Cậu còn biết thân biết phận mà về nhà?”

Múc ra một chén cháo thật nóng, mang đến đặt trên bàn ăn cho Ngô Ân, Lạc Phong khoan thai nhìn vào gương mặt chưa rửa của cậu ta mà đáp lời.

“Về nhà rồi mới đem vali tới đây được chứ!”

Ngô Ân hai mắt rực đỏ lửa tức, không ngờ rằng miệng mồm của cái tên bợm trơn này lại giảo hoạt như vậy.

Đáng lẽ ra cậu ta sẽ không ăn cháo do Lạc Phong mua về, nhưng thực sự bản thân thì lười, bên ngoài thì vẫn lác đác mưa, quan trọng hơn hết là cháo ngon đã dâng tới tận răng, còn có thể từ chối? Lúc này đành phải ngậm cục tức mà nuốt cháo.

Quả nhiên nam nhân chí khí hơn người, đúng mười giờ tối, Lạc Phong kéo một chiếc vali to tiến về căn chung cư của Ngô Ân. Tự do dùng cái chìa khoá mà mở cửa, tiến thẳng vào bên trong, mở vali ra treo từng cái áo cái quần của mình vào chung tủ với Ngô Ân.

Ngô Ân đang nằm trên giường quan sát mọi diễn biến xảy ra chưa đầy năm giây, lúc định hình được sự việc gì đang xảy ra, Lạc Phong đã kéo cái vali trống không lại, ném nó vào góc tường.

Xong!

Ngô Ân há mồm tròn mắt chưa khép lại được.

“Aaaaaaaa.....chó má! Cậu biến ra khỏi nhà tôi ngay!”

Ngô Ân lập tức chạy ra cửa, Lạc Phong nhanh chóng cản lại.

“Định làm gì?”

“Gọi bảo vệ!”

“Tôi đã liên hệ bác Xiêm trước cả anh rồi!”

“Tôi báo cảnh sát.”

Nghe đến đây Lạc Phong lập tức đè áp Ngô Ân vào cánh cửa, dùng mũi chạm vào mũi của cậu ta.

“Anh nỡ báo cảnh sát sao? Nếu cảnh sát bắt tôi, tôi sẽ ngồi tù vì tội xâm nhập bất hợp pháp, lúc đó tôi sẽ có cuộc sống như cực hình, rất đau khổ, rất tủi nhục, Ngô Ân anh làm như vậy chẳng phải quá nhẫn tâm, tiểu Ân....”

Tuy nói vậy, nhưng lòng Lạc Phong lạc nghĩ: anh rõ ràng sáng nay câu đáp tôi dọn đến đây ở với anh, lúc này còn giả vờ!

Ngô Ân nghe Lạc Phong cãi nhau liên hồi, hơn nữa còn biết rõ, thân thủ của mình không bằng hắn, một khi hắn đã không cho mình bước ra khỏi cửa, mình có chống cự cũng vô ích. Cuối cùng cũng chịu thua, nhún nhó quay về tủ quần áo lấy ra một bộ đồ.

Lạc Phong cũng lập tức ngăn lại, vẻ mặt rất gắt gao nghiêm túc.

“Lấy quần áo làm gì?”

Ngô Ân tức điên, “Chó má! Không biết xấu hổ kéo vali đến nhà tôi rồi bây giờ muốn ngăn cản sinh hoạt của tôi? Trẫm đây muốn đi tắm, nhà người cản được sao?”

Lạc Phong vô cùng kinh hãi.

“Không được, không được tắm! Anh còn đang bệnh.”

Ngô Ân thấy phiền, “Tôi đã hết bệnh từ sớm, mau tránh ra.”

Lạc Phong vươn cánh tay ra cản đường Ngô Ân, giọng điệu cực kì nghiêm túc.

“Hết bệnh cũng không được tắm!”

Ngô Ân kiên quyết nhưng vẫn bị cánh tay của Lạc Phong cản lại không lối thoát.

Dường như là bị ức chế tới tột độ, gào lên một tiếng vang trời dậy núi, ngồi sụp xuống sàn nhà bất lực.

“Con mẹ nó cậu rốt cục muốn cái gì? Tôi đã bốn ngày không tắm, rất ngứa ngáy khó chịu...”

Lạc Phong lúc này hai mắt sáng rực -bốn ngày chưa tắm? -. Suy nghĩ một lúc liền nói.

“Anh thực sự muốn tắm?”

“Fuck! Còn phải hỏi câu này?” ngẩng mặt lên chửi bới.

“Được rồi!”

Năm phút sau!

“Chó má nó! Cậu làm cái con mẹ gì? Tránh xa tôi ra.....!!!!”

Lạc Phong đè Ngô Ân xuống lột đồ.

“Anh để tôi ngửi mùi cơ thể bốn ngày chưa tắm của anh một lúc rồi sau đó muốn làm gì cũng được..”

“Cái gì? Tên bệnh hoạn, tránh ra..”

Mặc dù ra sức chống đỡ, nhưng áo quần của Ngô Ân đều đã bị lột sạch, chỉ để lại quần lót. Lạc Phong đưa mũi tới ngửi nách, ngửi cổ, ngửi rãnh ngực, chỗ nào phát tiết ra mồ hôi hắc ta đều ngửi đến mê say. Ngô Ân bị hơi thở nóng ẩm, làn da thô ráp của Lạc Phong cọ xát một hồi..... cũng bắt đầu buông lời....

HẾT CHƯƠNG!

16. Chương 16 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Sáu: Hiện Tại Tôi Chỉ Có Thể Làm Như Vậy

Chương 16: BẢY ĐÊM ĐẾN THĂM BỆNH - ĐÊM THỨ SÁU: HIỆN TẠI TÔI CHỈ CÓ THỂ LÀM NHƯ VẬY.

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: [wattpad.com/pinoneverdie](https://www.wattpad.com/pinoneverdie)

Sáng sớm, Lạc Phong đã rời khỏi căn chung cư của Ngô Ân. Chuyện là về thời hạn duy trì lớp karate đã gần hết. Trước đó Lạc Phong đã dùng đủ mọi cách để tăng thêm số lượng võ sinh đáp ứng nhu cầu về kinh tế cho nhà văn hoá, thậm chí mãi võ trên đường cũng đã làm để thu hút công chúng. Mặc dù nói thầy giỏi thì có nhiều trò, nhưng thời buổi hiện tại, ngoài việc kĩ nghệ tốt, chất lượng và không gian đào tạo đang là một tiêu chí. Ở các trung tâm khác, mỗi lớp karate chỉ tối đa 10 người, không gian thoáng đãng tiện nghi, thậm chí còn có người hướng dẫn về việc ăn uống như thế nào để phát triển cơ bắp hỗ trợ trong việc luyện võ. Học phí tuy mắc hơn, nhưng rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Các anh em ở lớp của Lạc Phong đều là xuất thân nghèo khó, đến đây vì đam mê. Có những võ sinh không có tiền đóng học phí, đều là do Lạc Phong bỏ tiền túi đóng thay.

Lương bổng của huấn luyện viên karate nơi này không cần tìm hiểu cũng biết là thấp lè tè. Đặng Thiên sư huynh có vợ có con, điều kiện kinh tế không cao nhưng vẫn không hề bỏ dạy, đáng nể nhất là Hoa Đấng sư

muội, gia đình không cho con gái theo nghề võ, nhưng vẫn đi theo niềm đam mê mà dấn thân vào lớp võ này. Tuy rằng lỡ có tan rã, họ cũng sẽ chuyển qua trung tâm khác để dạy, nhưng tình cảm ở nơi này khó có thứ gì bù đắp được.

Lạc Phong mạnh bước đi vào phòng quản lý nhà văn hoá.

“Đinh tổng quản! Xin chào.”

Đinh tổng quản tháo mắt kính xuống nhìn Lạc Phong, thân thiết mà lên tiếng.

“Võ sư Lạc, mời cậu ngồi.”

Sau khi ngồi xuống ghế, không gian một mực yên lặng, không ai biết mở lời thế nào. Cuối cùng Đinh tổng quản cũng phải thẳng thắn.

“Lạc Phong, tôi đã xin lỗi cậu rất nhiều lần, việc lớp karate bị khai trừ là chuyện không thể xoay chuyển. Tôi biết tất cả anh em đều là vì đam mê, nhưng nhà văn hoá không thể tiếp tục duy trì lớp dạy. Tôi đây từng tuổi này, chưa từng thấy một ai có nghị lực và tiềm năng lớn như cậu, chôn chân ở chốn này chẳng phải quá ư phí? Cậu lạc bộ võ Thành Giang là một nơi lý tưởng, tôi đã liên hệ để sắp xếp cho cậu, Đặng Thiên và Mai Hoa Đáng qua bên ấy làm việc. Đây là những chuyện tôi có thể giúp cho cậu.”

Mặc dù tin là tin tốt, nhưng đối với Lạc Phong lại như một bầu trời đầy mây đen sấm chớp. Hiểu rõ không thể cứ thế đôi co với Đinh tổng quản, vì ông ta cũng có lẽ khó xử. Lúc này chỉ đơn giản hỏi một câu biết rõ đáp án.

“Đinh tổng quản, thực sự không còn cách?” vẫn mang một tia hy vọng.

Đinh tổng lại tháo mắt kính xuống, dùng hai ngón tay xoa xoa thái dương, một lúc sau thì lên tiếng.

“Trong vòng ba ngày cuối cùng này, cậu kiếm được 50 võ sinh mới, tôi có thể giúp cậu nói thêm vài lời với những người trong hội đồng quản lý.” Nghe xong lời này quả nhiên không nằm trong dự tính, Lạc Phong không biết nên mừng hay nên buồn, nhưng vẻ mặt bên ngoài vẫn rất cứng rắn, đúng kiểu của một võ sư chân chính.

Giống như một thói quen, rời khỏi nhà văn hoá liền đi về căn chung cư của Ngô Ân. Lúc này gặp bác Xiêm cũng nồng nhiệt hỏi han vài câu. Đi vài bước thì không biết đã đến lầu bốn lúc nào.

Lúc này mở cửa nhà Ngô Ân, phát hiện cửa chỉ đóng chứ không khoá chốt. Đi vào bên trong thì không thấy ai, lúc này có chút lo lắng.

Không đầy mười lăm phút sau, Ngô Ân từ bên ngoài đi vào.

“Anh đi ra ngoài sao không khoá chặt cửa?” ra vẻ trách mắng.

Ngô Ân bộ dạng khinh khỉnh, “Cậu đừng có mà thực sự xem đây là nhà của cậu. Tôi lúc đi đã khoá cửa rất kĩ, nếu nhà tôi có trộm, người đó không ai khác ngoài cậu”

Lạc Phong trong lòng có chút quái lạ, nhưng cũng nhanh chóng qua đi.

“Kìng koong” tiếng chuông cửa vang lên.

Ngô Ân vội vàng mở cửa.

“Tôi là nhân viên giao hàng, mời ngài Ngô Ân kí tên vào đây.”

“Được rồi, cảm ơn cậu trai, tiền dư cậu cứ giữ lấy.”

Lạc Phong tò mò nhìn sang, lúc này kinh ngạc.

“Anh mua tấm nệm tiện lợi làm gì?”

Ngô Ân bộ dạng đương nhiên.

“Tôi biết bản thân không thể đuổi cậu ra khỏi đây, chỉ còn cách tự thân vận động, giường của tôi cậu cứ nằm, tôi nằm nệm tiện lợi, nhất quyết không thể nằm chung giường, nhất quyết phải tách nhau ra. Mặc dù

biết hành động của tôi hơi ngu ngốc, nhưng trước mắt cứ như thế đã. Ngoài ra nếu cậu dám động vào tấm nệm của tôi, tôi sẽ thực sự báo cảnh sát, còn không, tôi sẽ rao bán căn chung cư này của tôi, tìm một nơi cậu vĩnh viễn không thể tìm tới.”

Nói xong lời “tuyên bố chiến tranh” , Ngô Ấn dẹp bộ bàn ghế qua một bên mà trải tấm nệm tiện lợi ra.

Lạc Phong đứng một bên không nói gì.

Ngô Ấn sau đó thì đi tắm. Đêm qua để cho Lạc Phong đề mình ra ngủ, ngủ một hồi liền ngủ đến năm tiếng đồng hồ, khiến cậu ta cũng mệt quá mà ngủ lúc nào không hay. Bấy giờ mới có thể gội rửa bản thân.

Tối đến, Lạc Phong sau khi đi dạy võ quay về liền không nói gì, cứ thế tắm rửa thay đồ, ra ngoài ăn uống một chút rồi lại quay về ngồi ngay ghế salon nghỉ ngơi.

Ngô Ấn từ xa quan sát, thấy hắn có vẻ là lạ, khác xa với những gì trong đầu cậu ta nghĩ. Ít nhất cũng phải sinh sự khiêu khích mình mấy câu, hoặc giả cũng phải vì tấm nệm tiện lợi kia mà phản đối, cứ thế mà im lặng không nói gì?

Đúng là khi có người ở chung, mình sẽ phải quan sát đối phương thế nào.

Suy nghĩ vậy thôi chứ Ngô Ấn cũng không thể hiện ra ngoài. Cứ thế nằm lên tấm nệm tiện lợi.

Lạc Phong không nhanh không chậm lên tiếng. Nói xong nhắm mắt ngủ đầu vào salon.

“Anh cứ lên giường mà nằm, dù sao tôi cũng là người ngoài.” Ngô Ấn nghĩ trong lòng: tên này hôm nay bị ám đầu à?

Ngô Ấn quay lại trên giường nằm ngủ, mơ màng được một giấc thì tỉnh lại, thấy Lạc Phong vẫn nằm giữa người dựa vào ghế salon, ánh đèn chiếu vào gương mặt nửa sáng nửa tối, biểu cảm rất khó coi.

Cũng không hiểu vì sao, Ngô Ấn nhẹ bước đi đến tủ lạnh, lấy ra hai lon bia, dùng một lon áp vào mặt của Lạc Phong.

Bị một vật có nhiệt độ khác thường chạm vào, Lạc Phong giật một cái liền mở mắt, thấy Ngô Ấn đang hướng lon bia vào mặt mình, ánh mắt ngạc nhiên, tay chậm rãi cầm lấy.

Ngô Ấn không nhanh không chậm ngồi bên cạnh Lạc Phong, bật nắp lon bia uống ực một cái. Lạc Phong vẫn cầm lon bia xoa xoa trong hai lòng bàn tay, ôn hoà mở miệng.

“Anh thực sự muốn tôi rời đi rồi mới ngủ ngon được sao?”

Ngô Ấn liếc mắt, nhanh chóng trả lời, “Phải! Cậu sớm rời đi để tôi được an giấc mỗi đêm.”

“Phốc” tiếng lon bia của Lạc Phong vang lên.

Một lớp bọt trắng trào ra, Lạc Phong đưa miệng lên hớp lấy.

Ngô Ấn vẫn quan sát một hồi, chủ động mở miệng.

“Cậu hôm nay bị ốm à?”

“Không!”

“Cậu bị chó cắn, mất tiền, bị cảnh sát phạt,... Đúng rồi! Cậu là thất tình?” hai mắt hờn hờ.

Lạc Phong nghe đến hai chữ “thất tình” liền ngông cuồng đáp lại.

“Phải! Thất tình anh.”

Ngô Ấn thu liễm hai mắt tức giận, cái tên này quả thực hết thuốc chữa. Động lon bia xuống bàn, lập tức đứng lên. Lạc Phong nhanh tay níu lại, kéo cậu ta vào ngực ôm thật chặt, còn áp sát mặt mình vào mái tóc dính cát ngắn kia, nhắm mắt tận hưởng.

Ngô Ấn như mọi khi vẫn vùng vẫy, nhưng cũng như mọi khi mà ngoan ngoãn nằm yên sau đó. Lần này có chút nhượng bộ, ót tẹt vào bờ ngực của Lạc Phong mà lên tiếng.

“Này bí nhân biến thái, tôi hôm nay vui vẻ, bổ thí cho cậu một cuộc nói chuyện nghiêm túc. Mặc dù không thân thiết, nhưng có chuyện gì thì cứ nói.”

Lạc Phong, một tay ôm Ngô Ân, một tay cầm lon bia lên uống.

“Thực ra chuyện này tôi đã từng đề cập với anh, do anh không để ý tới.”

Ngô Ân suy nghĩ một lúc, thực sự nghĩ không ra chuyện gì. Trong đầu cậu ta chỉ toàn là những vẻ mặt, những lời nói biến thái của Lạc Phong, hiện tại cũng chỉ im lặng.

Lạc Phong lại lên tiếng.

“Lớp võ karate sắp bị khai trừ.”

Nghe đến đây, Ngô Ân thực sự có chút ấn tượng, lúc rửa chén ở nhà văn hoá Lạc Phong đã từng nói với mình.

Lạc Phong vẫn ừng ực uống bia, rồi lại ung dung.

“Trong vòng ba ngày phải kiếm được 50 võ sinh mới thì may ra...Anh biết không, lớp võ này là cả tâm huyết của tôi...”

Nói xong lại uống.

Ngô Ân nằm trong lòng ngực Lạc Phong, suy nghĩ một lúc liền mở miệng hỏi.

“Bí nhân, với tư cách là người không hề ưa cậu, tôi có thể giúp gì?” (Hỏi lầy =)) Pino)

Lạc Phong cười một tiếng không kiềm được.

“Hahaha...cậu nói này của anh sao lại trẻ con như vậy?”

Ngô Ân mắng thầm: mẹ kiếp, lão tôn không phải lúc nào cũng tốt bụng đâu đấy.

Lạc Phong bỗng ngưng cười, cầm lon bia của Ngô Ân đặt vào tay cậu ta, hai lon bia chạm vào nhau, cả hai uống ừng ực.

Nuốt bọt bia vào bụng, Lạc Phong mở lời.

“Anh giúp tôi một chuyện được chứ?”

Ngô Ân bỗng nghiêm túc.

“Nói.”

Lạc Phong áp mặt mình sát lại gần Ngô Ân, lời nói mê đắm.

“Cho tôi hôn một cái.”

“Bình” một cú gõ vào đầu Lạc Phong.

Ngô Ân lập tức đẩy Lạc Phong ra, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn.

Một lúc sau liền không suy nghĩ mà dùng cánh tay phải khoác vào vai Lạc Phong.

“Hiện tại, tôi chỉ có thể làm thế này với cậu.”

Lạc Phong bất ngờ không nói thành lời, cũng chậm chạp dùng cánh tay trái khoác vai Ngô Ân.

Hai người đàn ông trong màn đêm khoác vai nhau tâm sự, ánh đèn chỉ còn le lói, tình cảm dần dần lấp đầy.

HẾT CHƯƠNG.

17. Chương 17 - Bảy Đêm Đến Thăm Bệnh - Đêm Thứ Bảy: Thêm Một Cái Vali

Chương 17: BẢY ĐÊM ĐẾN THĂM BỆNH - ĐÊM THỨ BẢY: THÊM MỘT CÁI VALI

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Ngô Ân, Ngô Ân, cậu có nhà không?”

Tiếng đập cửa nhà Ngô Ân vang lên.

Trong cơn say ngủ, Ngô Ân mơ màng tỉnh dậy, thấy mình và Lạc Phong gục ngủ trên salon, Lạc Phong còn đang tựa đầu vào vai mình mà ngủ, vẻ mặt dịu hiền khác thường, hẳn hẳn một lúc mới đánh thức hẳn ta.

“Bí nhân, dậy mau, có người đến tìm tôi.”

Lạc Phong mè nheo không muốn dậy, còn muốn nhào lên định hôn Ngô Ân một cái mới chịu buông, nhưng vẫn là bị Ngô Ân cản lại.

Ngô Ân vội ra mở cửa, một trận ngạc nhiên.

” An An ? Cô làm gì ở đây?”

“Tôi được lệnh của sếp Trương đến đây, gọi điện thoại cho cậu sao không được?”

Lúc này Ngô Ân mới chợt nhớ, lần trước giằng co với Lạc Phong đã bị rút hư điện thoại còn chưa đi sửa, thảo nào mấy ngày nay lại yên ắng như vậy.

” À, điện thoại tôi bị hư, có chuyện gì vào nhà hẳn nói.”

“Không cần thiết, tôi đến để chuyển lời từ sếp Trương, hỏi cậu về bản kế hoạch quảng cáo đến đâu rồi? Ngày mai cậu đi làm lại phải trình lên cho ông ấy.”

Lúc này Ngô Ân như bị ngàn cân đá đè bẹp.

- Mẹ kiếp! Sao mình lại quên hẳn chuyện làm kế hoạch? -

Lúc này tay chân bủn rủn, cảm giác khó thở ập tới, chỉ còn biết nhìn An An mà không nói lời nào.

“Thôi được rồi! Tôi chỉ ghé qua một chút để chuyển lời, bây giờ phải đi làm, hẹn ngày mai gặp lại cậu.”

An An quay bước rời đi, Ngô Ân như một cái xác chết đâm đầu vào giường.

Lạc Phong từ nhà vệ sinh bước ra thấy vậy liền hỏi.

“Chuyện gì?”

Ngô Ân vẫn nằm đó không nói lời nào. Tối qua còn anh dũng hiên ngang khoác vai người ta mà an ủi, bây giờ công việc của mình ập đến giải quyết không xong. Ngô Ân ơi Ngô Ân, mày sống thật quá hư danh.

Buổi sáng tại nhà văn hoá.

“Cảm phiền cho tôi ghi danh.”

“Nhà văn hoá quận Triều Dương xin chào, cho hỏi ngài muốn ghi danh bộ môn nào?”

“Karate.”

Nữ nhân viên phòng ghi danh nghe xong có chút ngưng trọng, nói nhỏ với người kia.

“Thưa ngài, lớp karate sắp bị khai trừ, nghe đâu chỉ còn một hai ngày nữa, ngài ghi danh bây giờ chẳng phải uổng phí?”

“Bị khai trừ? Không thể nào! Là lớp của lão sư Lạc Phong?” Người đến ghi danh trợn mắt hoảng hốt.

“Đúng vậy! Nghe nói phải có 50 võ sinh tới ghi danh mới có thể duy trì, mà chuyện này làm sao có thể?” Nữ nhân viên ghi danh nhìn chằm chằm một chút. “Năm mươi người?”

Người đến ghi danh kia suy nghĩ một hồi lâu, vẫn ra quyết định. - Lạc Phong, xem ra lần này tôi có thể trả ân tình lại cho anh -

“Tôi vẫn đăng kí.”

“Ngài...” nữ nhân viên ghi danh kinh ngạc.

“Thôi được, xin ngài cho biết quý danh.”

“Nghiêm Chí Kiên.”

Tại căn chung cư của Ngô Ân.

“Anh nói cái gì? Muốn giúp tôi quảng cáo lớp karate?” Lạc Phong ngạc nhiên.

“Đúng! Chuyện này cũng một công đôi việc, vừa giúp được cậu vừa giúp được tôi.”

Ngô Ân rót một ly nước, uống xong liền nói.

“Tôi đã suy nghĩ rất lâu mới có thể nghĩ ra ý này. Tôi sẽ lên kế hoạch quảng cáo cho lớp karate của cậu, mặc dù không biết trong vòng hai ngày sẽ thu hút bao nhiêu võ sinh đến đăng kí, nhưng ít ra vẫn còn hơn ngồi không chờ chết, tôi thì có thể có cái đem lên báo cáo với sếp.”

Lạc Phong cau mày, đối với những chiêu thức quảng cáo hoặc quảng bá thực sự không am tường cũng không hứng thú, nhưng lần này coi bộ phải thử một phen.

“Được! Tôi cần làm những gì?” Lạc Phong ra quyết định trong tích tắc.

Sau khi trao đổi với nhau đến chiều, Lạc Phong đi đến nhà văn hoá để thu gom tài liệu về lớp karate.

Từ bãi giữ xe đi lên, nhìn thấy một tốp người xếp hàng dài ngay trước phòng ghi danh, Lạc Phong nổi máu tò mò.

Một đoàn người nam nhân trông cũng khá cơ bắp đang xếp hàng để ghi danh. Cái này chắc là học viên đến đăng kí môn xiếc nghệ thuật. Ồ hay? Không lẽ môn xiếc nghệ thuật gần đây được ưa chuộng như vậy?

Vẫn còn đang suy nghĩ, từ phía xa có một tên tiểu tử vọng tiếng.

“Soái ca, soái ca, là tôi đây.”

Nghiêm Chí Kiên nhanh nhẩu chạy tới trước mặt Lạc Phong, tươi cười bắt chuyện.

“Lạc Phong soái ca, à không Lạc Phong lão sư.”

Lạc Phong thực sự không nhớ ra Nghiêm Chí Kiên.

“Anh không nhận ra tôi sao? Ngày đó anh mua cháo đã ra tay giúp tôi thoát nạn.”

Lúc này Lạc Phong mới có chút ấn tượng, thuận miệng hỏi thăm.

“Cậu tới đây làm gì?”

“Tôi giúp anh.”

Lạc Phong khó hiểu, “Giúp tôi?”

“Phải đó! Tôi giúp anh cũng như cơ hội để tôi đền ơn cho anh.” Nghiêm Chí Kiên vẫn hớn hờ.

Lạc Phong thực sự khó hiểu.

“Cậu nói rõ xem?”

“Chẳng phải lớp karate sắp bị khai trừ sao? Tôi lúc tới đây đăng kí mới biết được. Đoàn người kia chính là bạn bè của tôi, đến để ghi danh lớp karate của anh.”

Lạc Phong kinh hãi nhưng vẫn giữ nét mặt ổn định bên ngoài - Thực ư? Tên nhóc con này bản lĩnh vậy sao? -

“Cậu làm thế nào?” Nghiêm Chí Kiên tự đắc.

“Đều là do anh đấy!”

Lạc Phong lại càng không thể hiểu.

“Do tôi?”

“Phải! Tôi đã đưa hình của anh cho bọn họ xem và nói rằng anh là võ sư karate ở đây, ngoài ra trong lớp này còn có nhiều anh soái ca khác, nên họ liền tới đăng kí.” Vui vẻ giải đáp thắc mắc.

Lạc Phong lúng túng lổ tai.

“Cái gì? Chẳng lẽ...”

Nghiêm Chí Kiên nắm hai bàn tay lại, cười híp mắt đáp lời.

“Phải, tất cả đều ‘cong’.”

Lạc Phong há mồm mở miệng không khép lại được, đây là một bộ mặt của vị võ sư nghiêm nghị đang hoảng sợ.

Đám người kia người nào cũng trên dưới mét tám, thân hình tuy không đẹp bằng Lạc Phong nhưng cũng được xếp vào loại body chuẩn, người nào cũng tuấn lãng, phong cách nam tính năng động....mà lại là gay. Đây phải gọi là gay cực phẩm.

Lạc Phong đối với chuyện giới tính không có thành kiến, nhưng là có chút khó tiếp nhận đám học viên mới này.

Một người trong số đó vừa đăng kí xong, nhìn thấy Lạc Phong liền chạy tới.

“Chào! Anh chắc là lão sư Lạc Phong?”

Lạc Phong vẫn đem gương mặt dữ tợn của một vị võ sư ra hồi đáp.

“Chào! Là tôi.”

“Về sau mong anh hướng dẫn tận tình, lúc nào cần đánh, anh cứ đánh tôi, tôi thích bạo lực một chút.”

Lạc Phong nghiêm chỉnh đáp lời.

“Luyện võ vốn để rèn luyện cơ thể, nhưng không đến mức phải đánh đập.”

Người nam nhân kia tỏ vẻ không đứng đắn.

“Vậy sao? Tiếc quá! Nhưng tôi sẽ cố gắng để được anh đánh.”

Nói xong bỏ đi, còn không quên thì thầm vào tai Lạc Phong.

“Mông anh đẹp thật!”

Nếu không vì luyện được chữ “nhẫn”, Lạc Phong đã sớm đánh rục xương gã này. Chuyện có người tới đăng kí lớp karate...không biết nên mừng hay lo.

Tối đến, mang hồ sơ về chung cư, Lạc Phong mới lôi cổ Ngô Ẩn lại ôm một cái.

“Cậu lại bị cái gì nữa vậy? Mau thả tôi ra? Chuyện hồ sơ thế nào?” Ngô Ẩn khó chịu.

Lạc Phong ôm siết lấy Ngô Ẩn, giọng điệu có chút bàng hoàng.

“Ngô Ẩn tôi kể anh nghe một chuyện kinh khủng, vừa nãy ở phòng ghi danh, tôi...”

“Ngô Ẩn à! Em tới rồi nè!” Tiểu Thanh bất ngờ mở cửa, kéo theo một cái vali to tướng.

Trong phút nhất thời, Lạc Phong vẫn chưa kịp thả Ngô Ẩn ra. Hoá ra ngoài Lạc Phong được quyền ra vào nhà Ngô Ẩn, còn có tiểu Thanh, mà người ta là đảng hoàng chính chính có được chìa khoá gốc của chủ nhân căn nhà, không phải là loại như Lạc Phong.

Ngô Ẩn như chớp đẩy Lạc Phong ra.

“Tiểu Thanh sao em lại ở đây?” Ngô Ẩn kinh hoàng: “Anh ta là ai?”

“Cô ta là ai?”

Tiểu Thanh và Lạc Phong đồng loạt lên tiếng hỏi.

Ngô Ẩn bây giờ chỉ mong mình bị sét đánh chết. Ba người nhìn nhau được một lúc, Ngô Ẩn mới chủ động.

“Tiểu Thanh đây là bạn của anh, cậu ta muốn ở nhờ vài ngày, tên Lạc Phong.”

Lúc này quay sang Lạc Phong.

“Còn đây là.....”

Theo lẽ thường tình, Ngô Ẩn sẽ thoải mái mà nói tiểu Thanh là bạn gái mình, nhưng không hiểu sao lại không dám nhìn Lạc Phong để mở miệng.

“.....đây là.....người yêu của tôi, tiểu Thanh. ” mắt gượng gạo cúi xuống đất.

Thực ra trong lòng Lạc Phong đã mong Ngô Ẩn sẽ nói người kia là em gái của cậu ta. Nghe được câu nói đó của Ngô Ẩn, Lạc Phong rất khó chịu, nhưng lại không có tư cách, cũng không có lý do để khó chịu. Lúc này đành ứng biến.

“Chào, tiểu Thanh.”

Sau màn chào hỏi gượng gạo kia, tiểu Thanh lẳng lẳng kéo vali vào nhà, sắp đồ xong liền đặt vali của mình kế bên vali của Lạc Phong.

Cái tủ quần áo bây giờ đầy ắp đồ của ba người. Dĩ nhiên đồ của hai gã đàn ông vẫn là hoà hợp phong cách và màu sắc hơn là đồ của nữ giới chen vào.

Buổi tối đi ngủ, tiểu Thanh nhìn thấy tấm nệm tiện lợi liền thắc mắc.

“Hai người bọn anh sao phải ngủ riêng? Là nam nhân cả mà! Haha.” vui cười một chút.

Ngô Ẩn lúng túng, Lạc Phong đứng sau lưng ứng cứu.

“Là tôi không quen nằm giường, nên mới đem tới để dùng”

Tiểu Thanh cũng băng quơ cho qua. Nhưng vẫn là khó chịu vì sự xuất hiện của Lạc Phong ở đây, lên tiếng cạnh khoé.

“Lạc Phong, tôi mặc đồ ngủ hơi thoáng thể này anh có thấy phiền không? Tôi là người thích thoải mái nên phong cách mặc ngủ có chút thoáng đảng.”

Lạc Phong biết điều mà đem tấm nệm tiện lợi kéo ra thật xa chiếc giường của Ngô Ẩn.

Khuya tới, tiểu Thanh và Ngô Ẩn tâm sự. Cô ta cố tình kéo cái đèn trắng nõn lên cho Ngô Ẩn nhìn thấy, nhưng tiếc thay, người ta đang đổ mồ hôi đưa mắt về phía Lạc Phong đang xa kia đang nằm quay lưng lại với mình.

“Ngô Ẩn à, ngày đó cãi nhau là do em nóng giận thái quá, em biết anh không mắng em đúng chứ?” vừa nói vừa dùng ngón tay ngoáy ngoáy vào cơ thể đang cởi trần của Ngô Ẩn.

Ngô Ẩn nhàn nhạt trả lời, mắt vẫn nhìn Lạc Phong.

“Đúng! Chỉ là hiểu lầm. Nhưng sao em lại dọn đến đây?”

Tiểu Thanh bị hỏi câu này đột nhiên hoang mang. Chuyện là cô ta bị chủ nhà bên kia đuổi vì hết hợp đồng rồi vẫn không đóng tiền thuê dài hạn, đành phải mặt dày vác đồ đến đây.

“Em nghĩ là chúng ta nên ở chung với nhau để hiểu nhau hơn. Quen nhau ba năm chúng ta cứ mãi cãi nhau. Thêm nữa....như cầu của anh lớn như vậy, ở cạnh nhau thế này chẳng phải tốt sao?”

Tiểu Thanh biết rõ Lạc Phong nằm bên kia sẽ nghe thấy mà vẫn vô tư nói ra.

Ngô Ân đỏ hết mồ hôi lạnh. Dù sao cũng là chuyện chăn gối thầm kín, có người ngoài không nên nói thẳng.

“Em nói lung tung gì vậy?” mắt vẫn tức tưng nhìn lưng của Lạc Phong, hắn ta vẫn chưa từng động đậy.

“Anh muốn chối? Lúc trước một ngày làm hai ba đợt, đôi khi còn bắt em làm nhiều tư thế khó, có lần sáng sớm còn làm ngay cửa sổ mở toang, hèn là không có ai nhìn thấy....”

Lời này của tiểu Thanh chính là dùng tình dục để trói buộc Ngô Ân, nhưng lại khiến cho cái người nằm trên nệm tiện lợi kia có chút khó thở.

“Thôi ngủ đi đừng nói chuyện này nữa.” Ngô Ân ra sức gạt bỏ.

Không biết vì sao không muốn để cho Lạc Phong nghe những thứ này, sợ cậu ta đau lòng ???

Ánh sáng buông hạ dần, chỉ còn lại cái đèn ngủ mờ ảo. Trong lúc mê man ngủ say, Ngô Ân cảm thấy có luồng khí lạ ám xung quanh, mơ màng mở mắt. Vừa nhìn ra ai đang đứng bên giường của mình, đã lập tức bị bịt miệng.

Lạc Phong dùng mảnh loi cả thân thể cởi trần của Ngô Ân ra khỏi giường, không cho cậu ta lên tiếng, đi tới cửa, mở ra, vác cậu ta xuống bãi giữ xe chung cư. Gặp bác Xiêm.

“Ngô Ân, Lạc Phong ? Hai cháu làm gì giờ này ở đây?”

Ngô Ân vẫn bị bịt miệng, vùng vẫy ra sức kêu ư ử trong miệng cầu cứu bác Xiêm.

Lạc Phong lạnh lùng trả lời.

“Bọn cháu tập thể dục.”

Nói xong đặt Ngô Ân lên vị trí phía trước của mô tô, bản thân ngồi phía sau giam cậu ta lại , nổ máy bỏ đi.

Bác Xiêm chỉ còn biết đứng đó thở dài.

“Hai cái tên tiểu tử này...”

Ba giờ sáng trời lạnh như băng giá, Ngô Ân một thân trần trụi, mặc mỗi cái quần đùi ngủ, ngồi trên xe mô tô gió tạt 80 km/h, lạnh không thể miêu tả.

“Chó má! Lạc Phong ! Cậu muốn làm gì?”

...

Đêm thứ bảy xem ra bão tố.

Hết chương!

18. Chương 18 - Tránh Xa Tôi Ra

Chương 18: TRÁNH XA TÔI RA

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Lạc Phong phóng xe chạy như một con báo dữ xuyên màn đêm, cuối cùng cũng dừng lại tại một công viên.

Ngô Ân lúc này toàn thân chỉ mặc một cái quần đùi ngủ, cơ thể bị gió tạt lạnh cứng, ngay cả muốn mở miệng mắng chửi cũng không được.

Leo xuống xe, Ngô Ân ôm lấy bản thân, co rút nhảy lên nhảy xuống, vận động để tạo nhiệt cho cơ thể. Nhưng thời tiết lúc này là hơn ba giờ sáng, sương giăng đầy, hơn nữa còn là mùa mưa bão, độ ẩm hạ thấp, lạnh chắc chỉ thua mỗi mùa đông cực hàn. Cái quần đùi ngủ mỏng manh, mặc cũng giống như không mặc.

Lạc Phong thì vô tư ngồi ngay ghế đá công viên hút một điếu thuốc, ánh sáng mập mờ, chỉ có đốm lửa điếu thuốc là hiện rõ.

Loay hoay một hồi không hết lạnh, Ngô Ân liều mạng nhào đến định ôm Lạc Phong. Nhưng thật bất ngờ, Lạc Phong lạnh lùng lên tiếng.

“Đứng đó, không được tới gần tôi.”

Ngô Ân vẫn nhào tới, được ba bước thì chứng kiến cảnh tượng Lạc Phong chìa đầu thuốc đang cháy hướng vào cậu ta. Biết rõ Ngô Ân sợ lửa, Lạc Phong quả nhiên dùng cách này để ngăn cản cậu ta lại.

Ngô Ân cảm phần ngồi gục xuống mặt đường lạnh giá, cứ thế run rẩy. Được một lúc nhìn lên, thấy Lạc Phong đang cởi đồ. Ban đầu cậu ta còn tưởng Lạc Phong cởi ra để mặc vào cho mình - Xem ra cậu còn có chút lương tâm - . Ai dè, Lạc Phong cởi xong rồi tự ném quần áo xuống cái hồ nước trong công viên, Ngô Ân thấy vậy, nổi điên lên mắng chửi.

“Tên khốn! Cậu làm cái gì chứ?”

Cuối cùng, quay lại chỉ thấy Lạc Phong còn mặc mỗi cái quần lót màu trắng. Hơn nữa còn đang đứng đối diện với mình, dang hai cánh tay cùng bờ ngực ấm áp ra, giọng điệu thách thức.

“Muốn ôm tôi!? Lại đây!”

Ngô Ân lúc này mới biết được mưu tính của hắn. Bản thân cậu ta cũng đang xem như là trần truồng, hẳn ta lại tự cởi hết đồ khiêu khích mình ôm hắn, mình không tin không thể chịu được cái lạnh này.

Quyết định không tới ôm Lạc Phong, tiếp tục vận động cho ra mồ hôi. Làm được một lúc thì phát hiện bản thân chỉ vừa mới khỏi bệnh, liên tục vận động cho nóng, nhưng rồi cũng sẽ lạnh lại, nếu cứ như vậy sẽ không ổn. Lại càng không thể tự bỏ đi về với bộ dạng không khác gì trần truồng này, trời đã sắp sáng, nếu cứ đi bộ về khác nào tạo cơ hội cho người đời cười vào mặt? Nhưng không thể ôm cậu ta cũng như thuyết phục cậu ta chở mình về.

Còn đang suy nghĩ, Ngô Ân đã bị Lạc Phong khống chế cởi luôn cái quần đùi ngủ mà ném xuống mặt hồ, chính thức còn lại cái quần lót màu đen trên người.

Giữa trời sương sớm lạnh giá, không người qua lại, hai gã đàn ông chỉ mặc mỗi quần lót, một trắng một đen, một âm một dương, đang chơi trò tâm lý đối đầu nhau. “Lạc Phong, cậu là thằng khốn, thằng khốn, thằng khốnnnn...”

Lập tức lao nhanh tới vùng quyền với Ngô Ân, mặc dù đã gắng sức rất nhiều nhưng với sức khỏe chưa được hồi phục, cộng với cơ bắp bị co vì lạnh, động tác đâm vào ngực Lạc Phong giống như mấy vị tiểu thư đài cát đang giận người yêu.

“Cậu chết đi, chết đi...”

Còn đang vùng vẫy không dứt, Lạc Phong đã đưa bàn tay tới bóp vào hạ bộ của Ngô Ân.

“Hực” Ngô Ân dừng tay, giống như bị điểm huyệt.

Lạc Phong gương mặt vẫn lạnh lùng, pha lẫn chút giận dữ, lên tiếng hỏi.

“Có dừng tay hay không?”

Ngô Ân trợn tròn mắt ngơ ngác mà gật đầu.

Sau đó Lạc Phong lại ma mãnh hỏi.

” ‘Chỗ đó’ ằm chưa?”

Nói xong bóp bóp vào cái quần lót đang bọc dương vật của Ngô Ân mấy cái.

Ngô Ân tiếp tục ngơ ngác, không biết tại sao lại trả lời.

“Ấm... ằm...”

Lạc Phong vẫn tiếp tục xoa bóp dương vật của Ngô Ân. Ngô Ân thở dốc một hơi. “Hức”

“Vậy cuối cùng có ồm tôi hay không?”

Ngô Ân hoàn toàn sụp đổ, dùng hai bàn tay đặt lên bả vai rộng của Lạc Phong, chậm rãi kéo cơ thể của bản thân sát gần lại cơ thể của hắn.

“Phịch” bốn cái ngực trần lập tức va đập vào nhau vang lên một tiếng. Ngô Ân tự giác ôm siết lấy cậu ta như tóm được một cái phao giữa biển lớn.

Lạc Phong đắc chí nhếch miệng một cái, thông dong dùng cánh tay trái nặng như đòn tạ choàng lấy Ngô Ân. Ngô Ân cảm nhận được hơi ằm, lại càng ôm lấy hai cái vai của Lạc Phong chặt hơn.

Hai người họ da thịt va chạm, vẫn đứng đó ôm nhau, cảnh tượng không gì bất thường, nhưng mà...

“Ngô Ân, của anh cũng to quá nhỉ?”

Ngô Ân đang bất chấp tận hưởng hơi ằm, nghe xong đột nhiên phát hiện có gì đó không hợp lý, lúc này mới nhận ra, từ nãy tới giờ Lạc Phong chưa từng buông tay ra khỏi hạ bộ của mình. Bản thân đã bị bóp đến cương lên lúc nào không biết.

Bây giờ mới bắt đầu phản cự, dùng tay đập đánh vào lưng Lạc Phong.

“Thả tay của cậu ra, thả ra ngay, không được làm như vậy với tôi, đều là đàn ông...aaaaa....”

Tiếc thay, cánh tay trái của Lạc Phong đã hoàn toàn phong tỏa nửa thân trên của Ngô Ân. Vào lúc này, cậu ta đành phải dùng chân để đập đá, nhưng chưa kịp động thủ đã bị Lạc Phong đe dọa.

“Tiểu Ân, anh cứ giằng co như vậy, biết đâu không may tôi lại bóp nát của anh thì sao?”

Xong! Vô phương chống chế. Ngô Ân vì nghĩ đến cảnh con đàn cháu đống đành phải chịu nhịn. Tuy tay chân không thể, nhưng cái miệng thì vẫn tốt.

“Tên bí nhân biến thái, ngươi là tên đầu đường xó chợ, dám động vào huyết mạch của trẫm, có mệnh hệ gì, trẫm chu di tam tộc nhà ngươi. Mẹ kiếp!”

Miệng đang không ngừng chửi, tay cũng không ngừng ôm người ta.

Được một lúc, Lạc Phong lên tiếng trêu chọc.

“Ui chao ??? Dài vậy sao?”

Lúc này dương vật của Ngô Ân đã cương lên tới mức phá thủng lớp quần lót chật hẹp kia mà lòi ra bên ngoài. Ngô Ân xấu hổ đến không thể lên tiếng thêm được gì nữa. Lúc này để yên cho Lạc Phong xoa nắn dương vật cho mình.

Bàn tay ằm nóng của Lạc Phong liên tục chà xát điên loạn ngay quần lót của Ngô Ân. Ngô Ân liên tục cố gắng điều khiển dòng suy nghĩ sang một vấn đề khác để tránh né sự kích thích kia. Lạc Phong đột nhiên cảm thấy dương vật của cậu ta không còn giật giật nữa, lúc này mới thì thầm vào lỗ tai Ngô Ân những lời dâm tình.

“Mùi cơ thể của anh rất quyến rũ. Cơ bụng của anh rất đẹp, ngực rất vạm vỡ, tôi khá ganh tỵ đấy...” càng nói lực chà xát dương vật càng mạnh. Ngô Ân nghe được những lời nói đó cảm thấy tê sướng khó tả, móng tay bấu chặt vào lưng Lạc Phong cào một đường....

“Aaaaaaa...” tinh dịch bắn xuống tận ngón chân, những dòng dâm thủy dư lại từ từ chảy xuống đùi, lan xuống đầu gối như thác đổ.

Bàn tay của Lạc Phong dính tinh dịch của Ngô Ân, nhẹ nhàng xoa đầy trên lưng của cậu ta, miệng liên tục cười đều cán.

Ngô Ân lúc này đã không còn biết lạnh, ngược lại còn đang đổ mồ hôi như suối, làm ướt cả ngực và vai của Lạc Phong. Lạc Phong lúc này thấy vậy trên chộc.

“Ôi chào? Anh lại sốt à?”

Ngô Ân lườm một cái, đẩy hẳn ta ra, miệng mắng chửi vô cùng sung mãn.

“Mẹ kiếp! Tránh xa tôi ra.”

Hết chương!

19. Chương 19 - Không Ai Được Dành Với Tôi

Chương 19: KHÔNG AI ĐƯỢC DÀNH VỚI TÔI

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Lạc Phong vội nhào đến ôm eo Ngô Ân, ôn nhu mà nói.

“Ngô Ân anh thật dễ thương!”

Ngô Ân đang tức giận, nghe xong câu này càng giận hơn, từ “dễ thương” không được dành cho đàn ông, tên này dám nói ra với mình? Hung hăng tung một quyền vào bụng Lạc Phong.

“Bình”

Biết rõ Ngô Ân đang giận, không muốn làm cậu ta quê độ, Lạc Phong giả vờ bị đau.

“Ui Sao anh ra tay mạnh như vậy? Tôi vừa mới làm anh sướng đấy!” Tiếp tục ôm bụng tỏ ra đau thương.

Ngô Ân hai mắt sáng rực rỡ - Hoá ra điểm yếu của tên này nằm ở bụng! Lần này lão tôn cho người chết - Yahhh...

Nhào tới liên tục đâm vào bụng Lạc Phong, tinh thần phấn chấn không ngơi nghỉ.

“Chết đi! Tên biến thái! Dám đụng vào người lão tôn!”

“Ui da! Đau quá! Ngô đại gia tha mạng, Ngô đại gia thứ tội...”

“Thứ tội? Đi chết đi...!”

“A ui...”

“...”

Sương sớm dần tan đi, hai người đàn ông coi như là trần như nhộng đang ôm nhau ngồi trên ghế đá. Ngô Ân nằm lên người Lạc Phong, đầu tựa vào ngực hắn. Lạc Phong nhẹ nhàng ôm lấy vùng eo của Ngô Ân.

Thực ra mà nói, lòng của Ngô Ân một mối ngổ ngang, không biết mình đang làm cái gì với cái tên này, chỉ biết vào lúc này, tại khoảng không gian này, cậu ta cảm thấy rất bình yên. Từ lúc đặt chân lên mảnh đất Kinh thành, Ngô Ân chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhõm như lúc này. Cũng có những lúc cùng bạn bè, cùng bạn gái quây quần vui vẻ, nhưng cái cảm giác không còn lo nghĩ đến thể thái nhân tình chỉ có khi mỗi lần được động chạm cơ thể với người này. Tại sao?

Hơn nữa, cậu ta cũng không phải người xấu, lại đối với mình rất tốt, tốt như mình đối với tiểu Thanh vậy. Giống như là linh cảm tương thông, Lạc Phong đang trầm lặng bỗng lên tiếng.

“Ngô Ân, anh hãy nói tôi nghe về tiểu Thanh.”

Nghe thấy câu hỏi này, tim của Ngô Ân giật thót.

Nhanh chóng từ người của Lạc Phong choàng dậy, ngồi ở bên cạnh hắn, giọng điệu nghiêm túc.

“Tôi và tiểu Thanh yêu nhau đã ba năm, dự định sẽ đính hôn.”

Mặt Lạc Phong vẫn bình lặng.

Ngô Ân nói tiếp, “Tôi và cô ấy tuy hay cãi vã nhưng thấy quan tâm đến nhau,...”

“Hai người trong ba năm qua làm tình bao nhiêu lần?” Lạc Phong đột nhiên ngắt lời Ngô Ân.

Ngô Ân đang lúc luyện thuyết về bạn gái, nghe thấy câu hỏi không đứng đắn này không khỏi nóng giận. “Mẹ kiếp! Đây là điều duy nhất cậu quan tâm à? Bao nhiêu lần liên quan gì đến cậu?”

Lạc Phong ai oán trong lòng: Liên quan gì tới? Sẽ có ngày tôi xoá sạch hết vết tích của cô ta trên người anh, anh tốn bao nhiêu “tinh khí” vì cô ta, tôi đây sẽ tăng gấp đôi để bù đắp cho anh.

Lạc Phong nói tiếp.

“Thế còn với tôi?”

Tim của Ngô Ân chưa hề dừng đập loạn.

“Cậu...cái gì?”

“Anh suy nghĩ gì về tôi?”

Ngô Ân thu liễm hai mắt, gương mặt ác độc khôn lường bắn thẳng vào mặt Lạc Phong, hai chữ ngắn gọn.

“Biến thái.”

Vừa mắng chửi xong đã bị Lạc Phong hôn một cái ngay môi. Lúc này, như mọi khi, mắng chửi.

“Chó má! Muốn làm gì ? Đủ rồi đấy!”

“Chẳng phải anh nói tôi biến thái sao? Phải thể hiện rõ ràng một chút. Nào, lại đây tôi liếm cho anh...”

“Tránh xa tôi ra, cậu lại muốn ăn đòn sao?”

“Phải! Đánh tôi đi, không tôi sẽ liếm anh.”

“Mẹ kiếp! ”

“Lại đây nào...”

“...”

Về đến chung cư, lúc này vẫn chưa có ai qua lại, Lạc Phong chở Ngô Ân vào bãi giữ xe, một lần nữa lại bị bác Xiêm bảo vệ đang tuần tra vô tình bắt gặp.

Bác Xiêm nhìn bộ dạng của bọn họ không khỏi thất kinh. Lúc đi thì một người mặc đồ, người kia chỉ mặc quần ngủ, lúc về cả hai trần trụi chỉ mặc quần lót. Hai nam nhân thân hình cực phẩm mặc quần lót đang đứng bên cạnh chiếc moto, định làm người mẫu quảng cáo xe phân khối lớn sao chứ?

Ông ta biết rằng nếu đối mặt nhau đôi bên sẽ ngại ngùng, lúc này chuyển hướng sang nơi khác.

Đi lên cầu thang, Lạc Phong không ngừng chọc ghẹo Ngô Ân. Lúc thì đi phía sau bóp cái mông chỉ được bọc bởi lớp quần lót mỏng, lúc thì thọt lét vào hai cái mông của cậu ta, lâu lâu lại muốn nhào đến hôn má của Ngô Ân, cứ làm mà không hề nghĩ đến hệ thống camera an ninh đã thu lại hết. Bác Xiêm ngồi dưới phòng bảo vệ, bao nhiêu cảnh “ái nghịch” đều được ông ta nhìn thấy rõ, lúc này chỉ biết lắc đầu.

“Cậu tránh tôi ra một bên! Cậu là con nít à?” Ngô Ân khó chịu.

Lạc Phong quả thật đang hành động như con nít. Cậu ta bình thường lãnh đạm lạnh nhạt, luôn giữ dáng vẻ của một vị võ sư tài năng, nhưng lúc ở bên cạnh Ngô Ân, bao nhiêu sự nghịch phá trong người đều phát tán ra ngoài. Lúc này khoác vai Ngô Ân, nói.

“Ngô Ân, thứ gì tôi đã muốn, không ai được dành với tôi, bất kể người đó là ai.”

Ngô Ân nghe xong liền nghĩ đến Lạc Phong đang ám chỉ tiểu Thanh, lập tức lên tiếng, chỉ ngón tay cảnh cáo.

“Lạc Phong tôi cho cậu biết, tiểu Thanh là bạn gái tôi, cậu tốt nhất không nên làm càn.”

Lạc Phong gạt bàn tay đang giơ lên của Ngô Ân sang một bên, giọng điệu đáng sợ.

“Tôi sẽ không làm gì cô ta. Tôi chỉ sẽ động thủ với anh. Tối nay tôi lôi anh ra ngoài là vì không muốn anh với cô ta nằm chung giường, anh nên tìm cách để cô ta rời đi....nếu không...”

Ghé sát vào tai Ngô Ân.

“....nếu không anh sẽ không có ngày nào được ngủ yên!”

Cả hai đi vào nhà, tiểu Thanh vẫn đang ngủ như chết trong rừng, nhưng không phải là công chúa, mà là một ả tiện tì. Hai chân dang rộng bung cái váy ngủ ra miên man, dây áo thì lệch như muốn cởi ra ngoài, trông không một chút đoan chính.

Lạc Phong trông thấy liền lên tiếng mỉa mai.

“Anh thao cô ta riết thành ra như vậy đấy à?”

Nói xong bỏ đi về phía cái nệm tiện lợi.

Ngô Ân ở lại tức tối cũng vô ích, liền chạy đến sửa dáng nằm lại cho tiểu Thanh, trong miệng lầm bầm cái gì đó trông rất vui tươi, còn không quên vuốt vuốt mái tóc của tiểu Thanh vài cái mới đắp chăn thật chặt cho cô ta. Lạc Phong chưa từng thấy vẻ mặt này của Ngô Ân, thực sự chưa được thấy...

Lúc này cũng đã sắp tới giờ đi làm. Ngô Ân quyết định không ngủ mà đi vào nhà vệ sinh dùng nước nóng lau người một chút rồi thay đồ.

Lạc Phong thì đã lăn ra ngủ, Ngô Ân thay đồ xong đột nhiên nhìn thấy sắp tài liệu về lớp võ karate của Lạc Phong đang nằm trên bàn. Lúc này nhớ ra hôm nay phải nộp kế hoạch cho sếp, vì vậy quyết định tranh thủ còn lại khoảng hơn một tiếng rưỡi đồng hồ mà hoàn thành chính chu bản kế hoạch.

Bảy giờ ba mươi, Ngô Ân rời khỏi nhà đi làm.

Hết chương

20. Chương 20 - Giận Tôi Việc Gì

Chương 20: GIẬN TÔI VIỆC GÌ ???

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Mơ màng thức dậy, tiểu Thanh phát hiện không thấy Ngô Ẩn nằm bên cạnh. Trái lại, nhìn sang bên kia thấy Lạc Phong chỉ đang mặc một chiếc quần lót trắng tinh nằm ngủ ngay thẳng.

Gương mặt của hắn lúc ngủ trông ôn hoà lạ thường, nổi bật hơn hết chính là cái mũi cao hiên ngang phong độ của hắn, nhìn sơ trông rất giống người lai.

Cơ thể của võ sư thì tuyệt đẹp khỏi bàn. Lúc này Lạc Phong đang nằm ngửa, lại không đắp chăn, toàn bộ cơ ngực nở rộ ra như một cái bánh xe hơi, rãnh ngực xẻ sâu không đáy, cơ bụng tám múi liên tục phập phồng theo nhịp thở. Bắp đùi thì không cần tưởng tượng, những đường gân cơ trạm trổ tinh xảo, lông tay lông chân không mọc lộn xộn, ngược lại nằm rất gọn gàng, không phải ở góc nhìn nào cũng có thể thấy.

Còn “cái kia”....nhô lên như một cái chén lớn úp nằm trong quần lót. Tiểu Thanh lúc này chỉ biết nuốt nước bọt, bàn tay bắt đầu không tự chủ được, mưu đồ động chạm.

“Định làm gì?” Lạc Phong bất ngờ lên tiếng, mắt vẫn nhắm chặt.

Tiểu Thanh giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại hồn vía, bắt đầu giả vờ nghiêm túc, miệng có chút lắp bắp.

“Tôi...tôi định gọi anh thức dậy, trời sáng...trời sáng rồi.”

Lạc Phong vẫn nhắm nghiền mắt, miệng hé mở.

“Lần sau không cần gọi tôi dậy, tôi chưa lúc nào ngủ, cô làm gì tôi đều biết”

Tiểu Thanh lăm bắm gì đó trong miệng, vội vàng đi xuống bếp. Nhìn xung quanh một hồi mới nhận ra dưới bếp không hề có bếp ga hoặc bếp điện, không nồi cũng không chảo, chỉ duy nhất có cái nồi giữ nhiệt bằng điện.

Mở tủ lạnh ra chỉ toàn thức ăn nhanh hoặc thịt nguội, pate, đặc biệt có rất nhiều nước hoa quả.

Lạc Phong đã sớm đứng gần ngay bếp, lúc này lên tiếng.

“Anh ta không thích tiếp xúc với nguồn nhiệt, chẳng lẽ cô không biết? Còn cố tình tìm nồi niêu xoong chảo?”

Tiểu Thanh giương ra gương mặt phách lối, dùng sức mà giả dối.

“Tôi làm gì không biết? Những chuyện này bạn gái như tôi không biết chẳng lẽ tới lượt anh?”

Nói xong liền đi tới tủ quần áo lấy ra một bộ đồ. Sau đó đi lục lọi khắp nơi tìm kiếm cái gì đó. Loay hoay một hồi không tìm ra, lại đứng dậm chân bực dọc.

Vào lúc này, giọng nói của người kia lại vang lên.

“Ngô Ẩn sợ nhiệt nên không xài bàn ủi để ủi quần áo, cô còn muốn đi tìm? Chẳng lẽ cô không biết?”

Lạc Phong hỏi vậy nhưng trong lòng chắc chắn cô nương này không hề thấu hiểu bạn trai, trong lòng hắn ta có chút khó chịu.

Tiểu Thanh thực sự bực mình.

“Này anh kia, anh chỉ là đến ở nhờ, không cần lên tiếng lắm điều, tôi là bạn gái anh ta, muốn làm gì kiểm cái gì trong nhà anh ta thì cứ mặc kệ tôi.” Lạc Phong hừ nhẹ một tiếng, gương mặt lạnh nhạt nhìn không ra biểu cảm.

“Cô không phải cũng đến ở nhờ sao? Lần đầu đến ở còn nhiều bỡ ngỡ, cô cần tìm thứ gì hoặc thắc mắc gì cứ hỏi tôi, tôi sẽ giúp.”

Tiểu Thanh nghe xong không biết hấn giờn hay thật, nhưng chung quy vẫn là khó chịu, lập tức ném bộ đồ đi.

Lạc Phong ngay sau đó cởi quần lót trước mặt cô ta.

“Aaaaaaa.....anh làm cái trò gì ???” Tiểu Thanh vừa che mắt vừa la toáng.

Lạc Phong cười nhếch mép đều cán.

“Xin lỗi! Sinh hoạt của tôi hơi thoáng đảng, cô không phiền hà chứ?”

Nói xong giờ cái quần lót lên quay quay, cố tình quay để cái quần bay vào mặt cô ta.

“Aaaaaaa....” Tiểu Thanh vùng vẫy phui phui khắp người, tưởng chừng như cô ta đang bị hàng ngàn con kiến cắn đốt.

“Ôi thật xin lỗi, cho tôi nhận lại quần lót, nó không có mùi gì quá hôi chứ?” Lạc Phong cố tình xỏ lá.

Tiểu Thanh nghe xong tức không kịp thở, lúc này ném trả quần lót lại cho hắn, đỏ mặt quay trở lại trên giường trùm chăn mà thở ra lửa.

Ngô Ân quay lại phòng làm việc, đồng nghiệp ai nấy đều bắt ngờ.

“Ôi chào! Ngô Ân, bệnh xong trông không tệ đi ngược lại rất đẹp trai á!”

“Phải đấy, nhìn cậu rất phong độ.”

“Ngô Ân ca à, đừng nói với tôi ở nhà dưỡng sắc đẹp nha.”

Ngô Ân lấy làm lạ, chỉ cười cười cho qua chuyện. Nhưng thực ra được khen như vậy thấy cũng rất sung sướng, lúc này đi vào nhà vệ sinh soi gương.

Quả nhiên có chút sắc hồng tươi tắn, nhưng đầu tới mức như mọi người nói. Chắc là do hơn một tuần không gặp, mọi người thấy mình khác đi.

Dù sao được khen cũng tốt, lúc này đi vào phòng làm việc của sếp Trương, lên tiếng chào hỏi.

“Chào sếp! Tôi đã quay lại.”

Sếp Trương nhàn nhạt mời cậu ta ngồi. Ngô Ân cũng nhanh đi vào vấn đề mà đưa bộ kế hoạch ra cho sếp Trương.

Ông ta đọc xong, không tỏ ra bất kì biểu cảm nào, liền nói.

“Tôi duyệt, cậu cứ thử thực hiện, làm xong báo cáo lại cho tôi.”

“Vâng thưa sếp!”

Mang tâm trạng vui vẻ đi về phòng làm việc, Ngô Ân gặp ai cũng chào, một phần vì đã lâu không gặp đồng nghiệp, một phần vì ngày hôm nay quá suông sẻ. Mặc dù ngay từ đầu không muốn chuyển qua ban ý tưởng, nhưng dù sao sự nghiệp cũng phải cần những bước tiến quan trọng, không thể dậm chân.

Điện thoại của Văn Hán đột nhiên vang lên.

“Alo. Thế nào lại gọi cho tôi?”

Văn Hán nghe được giọng điệu của Ngô Ân có vẻ tốt liền vui cười.

“Hahaha, cậu đã khoẻ hẳn rồi nhỉ?”

“Đã khá hơn.”

“Thế tối nay có đến lớp nấu ăn không?” Ngô Ân xem quên mất chuyện đi học nấu ăn, lúc này vội đáp lời.

“Sẽ tới sẽ tới, phải hoàn thành cho xong khoá học này chứ!”

“Được rồi vậy tối nay gặp cậu.” Văn Hán nói xong liền cúp máy.

Sáu giờ chiều, lớp karate.

Chuyện là các võ sinh mới đăng kí đang làm loạn. Họ không chịu tập trung luyện tập, lại cứ bắt chuyện trên chộc đám học viên cũ, thậm chí là còn rượt đuổi nhau trên sân.

Đặng Thiên thật sự nóng giận, lúc này rống lên một tiếng.

“Tất cả trật tự.”

Mọi người im bật, dừng mọi động tác.

Lạc Phong đứng kế bên bắt đầu đồng dục lên tiếng.

“Từ ngày hôm nay, lớp võ sẽ có quy định mới, yêu cầu mọi người tuân theo.”

Cả đám võ sinh mới liền nhón nháo.

Lạc Phong lạnh lùng lên tiếng.

“Nội quy mới thứ nhất, tôi không cấm, tuy nhiên, khi đến lớp võ...không được trang điểm.”

“Nội quy thứ hai...”

Lạc Phong vẫn đang nói, từ xa chỗ bãi giữ xe đang có người ngấm nhìn hắt. Ngô Ẩn hai mắt chăm chú nhìn dáng vẻ uy phong của hắt ta trước đám học viên, lạnh lùng và có chút tàn độc, không giống hắt lúc đùa nghịch với mình, trong lòng không khỏi mắng hắt sống thật giả tạo.

Khoan đã! Chuyện gì chứ? Đám học viên này....

Ngô Ẩn mãi mê nhìn Lạc Phong, quên mất rằng đang có đám võ sinh mới hiện diện, lúc này nhận ra mới há hốc mồm. Khoảng hai mươi người nam nhân tướng tá mét bảy mét tám phong độ cơ bắp đang đứng xếp hàng nghe Lạc Phong giáo huấn nội quy. Cảnh tượng này giống như huấn luyện nam người mẫu hơn là luyện võ. Lòng dạ Ngô Ẩn có chút bối rối một chút, vì cậu ta định sẽ sẵn tiện bàn bạc với Lạc Phong về kế hoạch giúp hắt ta quảng cáo lớp võ, nhưng bây giờ coi bộ....

Lạc Phong nói một lúc thì đột nhiên ngừng, thấy Ngô Ẩn đang đứng ở phía xa nhìn mình, miệng nở một nụ cười thật tươi, nụ cười này cũng khiến Đặng Thiên sư huynh có chút kinh ngạc.

Toàn bộ lớp võ xoay mặt theo hướng mà Lạc Phong đang nhìn, một nam nhân mặc áo sơ mi công sở, áo bỏ ngoài quần, giày tây quần tây, cà vạt buông hững hờ, gương mặt thanh tú tròn trịa vừa trưởng thành vừa trẻ trung, mái tóc đinh cắt ngắn nam tính, dáng người hơn mét tám to con cao ráo, đeo chéo trên người một chiếc cặp táp, đây gọi là vừa thư sinh vừa lịch lãm.

Lạc Phong cầm một chai nước hoa quả đi đến chỗ Ngô Ẩn, cả lớp võ một phen bát quái.

Lạc Phong bước đến chỉ còn cách Ngô Ẩn tầm hai mươi bước chân, ánh mắt lại nhìn nhau.

“Của anh đây!” Lạc Phong đưa chai nước hoa quả cho Ngô Ẩn.

Ngô Ẩn không ngại ngần cầm lấy.

Cả lớp võ từ xa nhìn cảnh tượng này không khỏi trầm trồ bàn tán xôn xao, nhất là các võ sinh mới đến.

“Tôi đoán đây là một cặp. Kinh nghiệm về mấy mối tình đồng tính của tôi không hề sai.”

“Tôi cũng thấy như vậy.”

“Còn đợi các người đoán sao? Lạc Phong sư phụ vừa cười là tôi biết ngay.”

“Xem cái cậu trai kia kìa, trông hấp dẫn quá.”

“Mà ai công ai thụ nhỉ? Tôi đoán Lạc Phong sư phụ là thụ”

“Điên à? Lạc Phong sư phụ khí thế đỉnh thiên, làm sao có thể làm thụ?”

“Cũng phải...”

Chỉ có Nghiêm Chí Kiên là không tham dự vụ này, đứng nhìn hai người kia từ xa mà lòng khó hiểu.

“Cậu có võ sinh mới rồi sao?” Ngô Ân tò mò hỏi Lạc Phong.

“Cũng vừa đăng kí hôm qua thôi.” Lạc Phong nhẹ nhàng đáp lời.

“Nhưng tôi thấy vẫn chưa đủ năm mươi người”

“Chia thành hai nhóm, trong một ngày không thể dạy hết năm mươi người. Là do một võ sinh lười kéo tới đây.” Lạc Phong vừa nói vừa cười với Ngô Ân.

“Thế không định phát triển thêm sao?” Ngô Ân hỏi thăm dò.

“Không cần, tôi chỉ cần đủ để lớp võ không bị khai trừ.” Lạc Phong vẫn vô tư nhìn và cười với Ngô Ân.

“Không nên, cậu phải mở rộng quy mô ra mới mau nổi tiếng.” Ngô Ân kiên trì.

“Tôi quan trọng chất lượng, nhiều võ sinh quá lại không hay.”

Ngô Ân chính thức phát hỏa.

Được lắm! Tên Lạc Phong kia, uống công lão gia gia đây vì người mà lên kế hoạch quảng cáo. Sáng nay kế hoạch được thông qua lòng lão gia gia đây vui mừng khôn siết, quả nhiên lại bị người từ chối.

Lúc này ánh mắt của Ngô Ân trở nên tăm tối, đem trả lại chai nước hoa quả vào tay Lạc Phong.

“Tôi không uống loại này.”

Nói xong làm mặt giận bỏ đi một mạch. Đám võ sinh mới kia lại nhón nháo.

“Áy!? Giận rồi, giận rồi.”

“Mau đuổi theo đi Lạc Phong lão sư, mau đuổi theo người ta.”

“Đúng đấy! Anh gì đó ơi đừng giận Lạc Phong sư phụ...”

Đỉnh Thiên đứng bên cạnh thật không nhìn được nữa, lại quát lớn.

“Tất cả nghiêm chỉnh về hàng lối.”

Lạc Phong thực sự không biết Ngô Ân thái độ như vậy là gì. Chỉ biết đứng đó nhìn bóng lưng cậu ta hậm hực đi về phía lớp học nấu ăn.

- Giận tôi việc gì ??? -

Hết chương!

21. Chương 21 - Cái Đây Là Cho Anh

Chương 21: CÁI NÀY LÀ CHO ANH

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Ngô Ân mang tâm trạng bức rức đi vào lớp nấu ăn. Lúc này lão sư và các học viên đều ngạc nhiên, người mừng rỡ, người hỏi thăm sức khỏe, ai nấy đều hoan nghênh cậu ta trở lại, sự nhiệt tình có thể nói còn mãnh liệt hơn lúc sáng ở công ty. Nhưng tất nhiên, cậu ta lại không hề thống khoái như vậy, vẻ mặt hiện rõ hai chữ “gượng gạo”.

Cùng một ngày, cùng một kiểu chào đón, mà sao tâm trạng lại đối lập như vậy?

Văn Hán nhìn thấu cậu ta hơn ai hết, hai người lúc này chỉ chào nhau đôi ba câu rồi im lặng. Văn Hán cũng không khỏi thắc mắc - chẳng phải lúc sáng còn vui vẻ hơn hử ? -

Lạc Phong quay lại lớp học, ngược lại với Ngô Ân, hẳn ta vẫn mang vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng đúng chất võ sư, mặc bộ võ phục với đai đen ngang bụng bước đi khí phách.

Vẫn đứng hô to đồng dục, thúc giục võ sinh luyện tập, nhưng trong lòng liên tục gào thét bốn chữ “giận tôi việc gì?”.

Liên tục quan sát Lạc Phong, không ai khác chính là Nghiêm Chí Kiên. Cậu ta hầu như tức tặc phán đoán tâm tình của Lạc Phong sau khi gặp Ngô Ân, nhưng đáng tiếc, mắt của cậu ta vẫn chưa đủ bén để xuyên qua lớp da mặt dày cộm kia. Cuối cùng vẫn là thua cuộc.

Ngô Ân ngồi trong lớp học nấu ăn lòng rối hơn tơ vò. Suy nghĩ mãi không ra lý do khiến bản thân khó chịu. Đơn giản chỉ là vì cái bản kế hoạch kia? Thực ra mình cũng chưa kịp nói với Lạc Phong chuyện kế hoạch được duyệt, cậu ta căn bản không biết. Nhưng cách cậu ta trả lời những câu hỏi của mình như vậy khác nào gián tiếp từ chối sự giúp đỡ? Bản thân mình muốn giúp cậu ta đến vậy sao? Aaaaa. Mẹ kiếp!!!

Văn Hán mặc dù nghe giảng, nhưng mỗi nét mặt biến hoá của Ngô Ân, cậu ta đều thu rõ trong tầm mắt. Trước giờ tâm tình của cậu ta, Văn Hán nắm bắt khá chính xác, duy nhất chỉ có ngày hôm nay, Văn Hán hoàn toàn bất lực.

Chuyện cũng dễ hiểu, tâm tình giữa hai gã đàn ông cứng đầu đang lạc vào ái tình có thể dễ dàng nắm bắt?

Bảy giờ, các phòng học đồng loạt tan lớp.

Các võ sinh cùng nhau ra về, đám học viên mới không ngừng đùa giỡn vui vẻ, còn không quên chọc ghẹo mấy nam võ sinh cũ.

Lạc Phong cùng Đặng Thiên sư huynh và Hoa Đáng sư muội nói tạm biệt đôi câu.

“Chuyện lớp võ bị khai trừ xem ra đã ổn thoả nhỉ?” Hoa Đáng vui vẻ lên tiếng.

“Cũng không hẳn, còn phải đợi ban quản lý nhà văn hoá quyết định.” Lạc Phong nhàn nhạt lên tiếng.

Đặng Thiên cũng bắt đầu trấn an.

“Cứ quay về nhà tắm rửa nghỉ ngơi đã.”

Nói xong, hai người kia rời đi, Lạc Phong như mọi khi, ở lại sân tập một chút để kiểm tra lại các dụng cụ. Lúc này, ở sau lưng có người lên tiếng. “Soái ca, soái ca, anh chưa về sao?”

Mặc dù đã không còn trong giờ học, nhưng Lạc Phong vẫn rất nghiêm túc.

“Một khi vẫn còn mặc võ phục, hãy gọi tôi là sư phụ. Cậu có chuyện gì?”

Nghiêm Chí Kiên bĩu môi.

“Anh nghiêm túc vậy sao cơ chứ?”

Nói xong chìa ra cho Lạc Phong một chai nước.

“Đây là nước hoa quả, tôi thấy anh có vẻ thích nên mua cho anh một chai. Anh thích vị trái đào chứ?” híp mắt tươi cười.

Lạc Phong nhìn thấy chai nước hoa quả, cảnh tượng Ngô Ân giận dỗi bỏ đi lúc nãy càng hiện ra rõ hơn.

Bất giác cầm lấy trong tay Nghiêm Chí Kiên, giơ lên ngắm nhìn. Lạc Phong nội tâm thắc mắc suy nghĩ, rõ ràng trong tủ lạnh của Ngô Ân bày ra rất nhiều chai nước vị trái đào của nhãn hiệu này, sao anh ta lại nói không thích?

Trầm tư một lúc, lại đem chai nước hoa quả vị đào kia trả lại cho Nghiêm Chí Kiên.

“Cậu cứ uống, tôi đây không khát lắm.”

Nói xong quay người bỏ đi, bất ngờ nhìn thấy Ngô Ân đang đứng kế bên sân tập không xa.

Một khoảnh khắc nhỏ bé lúc Lạc Phong trao lại chai nước hoa quả kia cho Nghiêm Chí Kiên, đều đã lọt vào nhãn thần của Ngô Ân. Là chai nước hoa quả vị đào quen thuộc mà cậu ta ưa thích.

Chuyện là lúc đi tới bãi giữ xe, Văn Hán tâm linh tương thông mà khuyên bảo Ngô Ân một câu: “Có chuyện thì nên giải quyết nhanh gọn, lòng cũng mau hết bất an.” Ngô Ân ngẫm lại thấy cũng đúng, do bản thân mình gay gắt thái quá, hành vi trả lại chai nước hoa quả cho Lạc Phong dù gì cũng rất không hợp lẽ, cho nên quyết định tìm hắn ta làm rõ mọi chuyện một chuyện.

Vừa bước tới sân võ đã liền thấy cảnh tượng trao tay kia, nội tâm không còn rõ tốt xấu.

Không gian ngưng trọng. Thế giới xung quanh chỉ còn lại ba người.

Ngô Ân nhìn Lạc Phong, Lạc Phong nhìn Ngô Ân, Nghiêm Chí Kiên thì chứng kiến hai người họ nhìn nhau. Bầu không khí ngột ngạt thở kinh người.

Ngô Ân không nhanh không chậm đi tới, hỏi Lạc Phong một câu.

“Cậu có bao nhiêu chai nước hoa quả?”

Lạc Phong ngay thẳng, nhìn vào mắt Ngô Ân.

“Một chai.”

Nghe xong câu trả lời này, Ngô Ân hai mắt nhuộm đỏ màu lửa huyết. Được lắm! Có duy nhất một chai lại không để dành cho tôi, tôi có nói là tôi không lấy sao? Cậu thực sự đem đưa cho tên vô sinh mới kia.

Ôm lửa giận trong người quay mặt bước đi. Lạc Phong cũng không đuổi theo, lẳng lặng đi khoá cửa văn phòng bộ môn karate.

Nghiêm Chí Kiên bị bỏ lại, chai nước trên tay bị cậu ta bóp chặt.

Chín giờ tối, Lạc Phong vẫn là đi đến chung cư của Ngô Ân. Thực ra hắn ta đã đắn đo, nhưng vẫn là muốn nhìn mặt Ngô Ân.

Mở cửa bước vào liền nhìn thấy Ngô Ân và tiểu Thanh hai người họ đang ôm ấp tươi cười trên giường.

“Tiểu Thanh hôm nay em có nhớ anh không?”

“Anh không biết xấu hổ hả? Nhớ nhưng đến em là nhiệm vụ của anh mới đúng.”

Ngô Ân liền cúi mũi vào tiểu Thanh, hôn hờ nói.

“Vậy hôm nay anh đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc rồi.”

“Ấy! Nhột quá! Anh làm gì vậy ? Ahahaha.”

Lạc Phong làm như không thấy mà đi vào, tiểu Thanh nhìn thấy chột chột Ngô Ân vài cái, lúc này Ngô Ân mới lên tiếng khiêu khích.

“Về rồi à? Muốn uống nước trái đào chứ? Trong tủ lạnh có rất nhiều.”

Lạc Phong vẫn làm ngơ, đi xuống bếp.

Ngô Ân nói xong liền ma mãnh với tiểu Thanh.

“Hôm nay, đùi em sao trắng vậy? Hình như em đang không mặc quần lót đúng không? Hay là tối nay...” cổ tình nói lớn tiếng.

Hơn ba mươi phút sau, đang lúc sờ mó nhau, tiểu Thanh có chút tức tối, đem chuyện lúc sáng Lạc Phong cởi quần lót trước mặt cô ta kể cho Ngô Ân nghe.

Ngô Ân nghe xong phát hỏa, phóng nhanh xuống bếp tìm Lạc Phong.

“Lạc Phong ! Bước ra đây cho tôi.”

Vừa bước xuống đã liền nhìn thấy một cảnh tượng hãi hùng, hơn hai mươi cái vỏ chai nước hoa quả vị đào trong tủ lạnh của Ngô Ân đã bị Lạc Phong uống sạch, ném lăn lóc dưới sàn. Lúc này càng điên hơn, nhào tới vung một cú đấm vào miệng Lạc Phong, khoé miệng Lạc Phong rướm máu.

“Cậu dám giở trò trước mặt bạn gái tôi? Mẹ kiếp! Biến khỏi nhà tôi ngay!”

Cú đấm này là vì tiểu Thanh? Vì vài chai nước hoa quả? Lý do Ngô Ân tức tối dẫn đến động thủ, không nói rõ thì ai cũng biết.

Lạc Phong vẫn là không nói gì, đã sớm đoán không thể ở đây lâu, lãnh cú đấm xong lặng lẽ đi tới tủ quần áo, gom từng cái áo cái quần chỉ vừa mới được máng lên vài ngày.

Tiểu Thanh nằm trên giường, cũng không nghĩ một câu nói kia của mình lại gây ra chuyện lớn như vậy. Cơ bản chỉ muốn Lạc Phong dọn ra khỏi đây, không ngờ lại khiến hai người họ không nhìn mặt nhau.

“Ngô Ân à, chuyện không như anh nghĩ, bình tĩnh lại đã.”

Mọi thứ đã trể, Lạc Phong đã thu dọn xong, Ngô Ân vẫn tức giận đứng trơ mắt nhìn hần ta cuốn gói.

Trước khi rời đi, Lạc Phong đi tới trước mặt Ngô Ân, một lần nữa chìa ra một chai nước hoa quả vị đào.

Ngô Ân cảm phần trọn mắt, chuẩn bị vung thêm một nắm đấm.

Biết rõ cậu ta sẽ không nhận, Lạc Phong đặt chai nước vị đào xuống bàn, trên vỏ chai còn dán một mảnh giấy ghi rõ ràng 5 chữ.

“Cái này là cho anh.”

Nét bút của võ sư thô kệch vẫn cố gắng gò con chữ cho thật dẹt hoàng.

Hết chương.

22. Chương 22 - Năm Được Điểm Yêu

Chương 22: NĂM ĐƯỢC ĐIỂM YÊU.

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Một tuần trôi qua, Ngô Ân buổi sáng đi làm, buổi tối vẫn đến lớp nấu ăn. Vẫn theo thói quen cũ, từ bãi giữ xe đi lên sẽ nhìn vào sân võ karate, ánh mắt kiếm tìm, nhưng đã một tuần nay không nhìn thấy Lạc Phong.

Thực ra mà nói, diễn biến hiện tại đã đúng như mong muốn của cậu ta lúc ban đầu là tránh xa Lạc Phong. Nhưng sao bây giờ lại thấy không được vui như trong tưởng tượng.

Tâm trạng sầu muộn không dừng lại ở đó. Hai ngày trước tiểu Thanh rút thẻ của Ngô Ân lấy ra một số tiền lớn, nói rằng muốn đi du lịch Quế Lâm một chuyến. Ban đầu là nói đi ba ngày, bây giờ gọi lại nói sẽ đi đến tuần sau mới về. Tin nhắn thông báo có người rút tiền từ ngân hàng gửi tới cho Ngô Ân liên tục, lúc này đã rút hơn năm vạn trong hai ngày.

Căn nhà trống vắng tro trọi, mà cơ bản ngay từ đầu đã chỉ có một mình cậu ta sống ở đây. Muốn có ai mà lại than phiền cô đơn?

Văn Hán dạo gần đây không biết bận cái gì mà gặp cậu ta cũng khó, lúc này chán nản không có gì làm, liền đi kiểm bác Xiêm bảo vệ.

“Ồ hay? Cháu hôm nay sao lại khuya như thế này?”

“Bác Xiêm! Đánh với cháu vài ván cờ.”

Hai người họ cùng nhau đánh vài ván, cuối cùng bác Xiêm lại là người mở lời trước.

“Cháu có chuyện gì?”

Mặc dù đối với bác Xiêm, Ngô Ân không thân thích gì, nhưng ở Bắc Kinh này, cậu ta xem ông ta như cha chú trong nhà. Những ngày đầu khi dọn đến đây, bác Xiêm luôn giúp đỡ Ngô Ân rất nhiều, không chỉ là với Ngô Ân, mà đối với những hộ gia đình khác trong khu chung cư, ông ta cũng rất tận tình quan tâm.

“Cháu đang có vài chuyện không như ý muốn.”

Bác Xiêm chỉ cần phỏng đoán cũng hiểu rõ đôi phần, lúc này thông dong mà nói.

“Sóng gió một chút đời sẽ thú vị hơn.....chiều tướng!”

“Bác lại thắng rồi!”

“Hâhha, thôi được rồi, hôm nay tới đây. Đã hết ca trực của bác, bác về nhà trước.”

Ngô Ân lúc này nín ông ta lại.

“Khoan đã bác Xiêm, hình như bác sống một mình?”

“Phải! Bác đã ly dị vợ, con cái thì lập nghiệp, lập gia đình cả rồi. Thôi bác về trước nhé!”

“Đợi một chút, hay là bác cứ tá túc tại căn chung cư của cháu đi. Ban ngày cháu đi làm không có nhà, bác cứ ở đây, đồ dùng trong nhà bác cứ thoải mái sử dụng. Ban đêm bác đi trực cũng tiện hơn, đỡ chi phí đi lại. Khuya đến thì bác lại quay về ngủ với cháu”

Bác Xiêm có chút ngần ngại.

“Bác là bảo vệ, ở chung với người trong khu chung cư coi bộ không hợp lẽ”

Ngô Ân kiên định.

“Không sao cả! Ai ở đây đều biết bác tốt bụng thế nào, cháu tin sẽ không ai phản đối việc bác ở với cháu. Bằng không, cháu sẽ nói với ban quản lý chung cư về việc này.” Thấy Ngô Ân nhiệt tình như vậy, ông ta cũng khó khước từ.

“Thôi được, nhưng hãy để ngày mai, quần áo và đồ dùng của bác vẫn còn ở nhà trọ.”

“Được!”

...

Tạm biệt bác Xiêm, Ngô Ân quay lại căn chung cư của cậu ta. Lặng lẽ mở tủ lạnh nhìn chai nước hoa quả vị trái đào kia của Lạc Phong để lại, trong lòng không khỏi ngổn ngang. Nét chữ kia đối với Ngô Ân mà nói là xấu đến mức không đọc ra chữ gì, ấy vậy mà cũng khiến cậu ta cười được một nụ cười thoáng qua.

“Tít tít tít” nhạc chuông điện thoại iphone 5 vang lên. Lúc đầu Ngô Ân còn tưởng là tiểu Thanh, đã định lên tiếng trách khử chuyện xài tiền phung phí, ai ngờ là số lạ.

Bắt máy.

“Alo? Cho hỏi là ai đang gọi?”

Bên kia im lặng.

“Alo? ”

Bên kia vẫn im lặng.

Ngô Ân trong lòng đoán được tám chín phần người kia là ai, lúc này mạnh giọng.

“Nếu không có gì thì tôi cúp máy...”

“Dạo này anh khoẻ chứ?” Lạc Phong cuối cùng cũng lên tiếng.

Bảy ngày trôi qua không nghe được giọng nói của người này văng vẳng bên tai, lúc này lòng của Ngô Ân có chút chần động, giọng điệu vẫn ương ngạnh.

“Làm sao biết số của tôi?”

“Tôi hỏi người bạn hay đi cùng với anh.” giọng điệu trầm ám.

Ngô Ân nghe xong mắng thầm: Văn Hán! Cậu giỏi lắm! Dám đưa số điện thoại của bạn mình cho kẻ không thân thiết.

“Gọi có chuyện gì?” Thực sự Ngô Ân có chút hy vọng Lạc Phong sẽ hạ mình mà chủ động giảng hoà giữa đôi bên.

Ai ngờ, Lạc Phong bên kia bắt đầu lưu manh.

“Tôi chỉ muốn biết, lúc tiểu Thanh kể anh nghe chuyện tôi cởi quần lót trước mặt cô ta, cô ta có nói với anh là đã nhìn thấy cái gì của tôi không? Tôi thật sự đang lo lắng chuyện này. Chết tiệt! Đã cởi rồi mà lỡ đâu người ta không nhìn thấy thì uổng quá! Anh thấy đúng không tiểu Ân?”

“Chó má! Cậu còn gọi điện nói nhảm với tôi, sau này có gặp mặt cũng đừng nói là quen biết nhau.” Ngô Ân nghe xong bắt ngờ nổi nóng.

Ném cái điện thoại lên giường, trùm chăn thở ra lửa.

“Tít tít tít” nhạc chuông tin nhắn vang lên, là của Lạc Phong gửi tới.

“Bảy ngày qua tôi rất nhớ anh. Có thể hẹn một bữa để cho tôi bóp dương vật của anh một lần nữa không?”

Ngô Ân bốc hỏa, bấm trả lời tin nhắn như muốn nứt luôn tấm kính màn hình.

“Về bóp của thằng cha nhà cậu!”

Lạc Phong mấy ngày nay không đến lớp võ, túc trực ở nhà luyện chữ.

Chẳng qua là từ lúc viết lên năm chữ kia dán vào chai nước vị đào cho Ngô Ân, Lạc Phong nhận ra chữ viết mình không biết từ lúc nào lại xấu như vậy, cho nên quyết định bỏ sức ra ” mài dũa rèn sắt”, sau này có viết chữ cho Ngô Ân xem cũng tự tin hơn.

Còn về chuyện mâu thuẫn với Ngô Ân, hẳn ta lại không quá lo lắng. Mặc dù trong lòng vẫn chưa hết thắc mắc vì sao Ngô Ân lại nóng giận tới mức như vậy, nhưng hiện tại không có cách để hiểu rõ, chỉ có thể dây dưa chọc phá Ngô Ân để tìm cơ hội. Hơn nữa, anh đuổi tôi đi? Được thôi! Để xem ai mới là người nhịn không nổi.

Tối ngày hôm sau, đúng như lời hứa, bác Xiêm mang hành lý tới nhà Ngô Ân.

“Thật sự không phiền hà gì chứ? Nếu không bác đem quay về nhà trọ cũng được mà.”

Ngô Ân vội xách hành lý cho ông ta.

“Không việc gì, bác cứ tự nhiên, cứ đi tham quan một chút.”

Bác Xiêm cũng đem tâm trạng thoải mái mà tham quan nhà của Ngô Ân. Còn cậu ta thì sắp đồ của ông ta vào tủ.

Được một lúc, Ngô Ân phát hiện dưới đáy cái túi đồ của ông ta chứa nhiều vật nặng, tò mò mở ra xem thử. Bên trong là roi da, roi điện, kẹp điện, một ít chai xít không có nhãn hiệu và một bình ắc quy trông rất lạ.

“Là đồ nghề tuần tra của bác.” Bác Xiêm đứng phía sau lên tiếng.

Ngô Ân giật thóp một chút, quay lại đáp lời.

“Ôi chao! Dụng cụ của nghề bảo vệ trông lại rất nguy hiểm nhỉ? Bác không có lần nào tự làm bị thương bản thân chứ?”

“Cũng đôi khi...thôi để bác cất mấy thứ đó. Thanh niên bọn cháu hay táy máy, nghịch dại mấy thứ này lại không hay.”

Ngô Ân cũng để mặc cho ông ta.

Lúc chuẩn bị đi ngủ.

“Ấy! Bác cứ chung giường với cháu, sao lại nằm nệm tiện lợi? ”

“Thôi không cần, bác như thế này là tốt rồi. Ở nhà trọ bác toàn là nằm chiếu.”

“Không được đâu bác...”

“Thôi đừng bàn cãi, cứ như vậy đi”

Ngô Ân cảm thấy không khuyen được, đành một mình trùm mền đắp chăn trên giường.

Nằm được một lúc, tiếng tin nhắn vang lên.

“Tiểu Ân à! Tôi muốn ôm anh. Ngực anh thật to, mông anh rất tròn, dương vật của cũng rất dài, *chep chep* , tôi có thể dùng bàn tay của mình để mát xa dương vật cho anh không?”

Lạc Phong sau nhiều lần thử nghiệm, đã nắm được điểm yếu của Ngô Ân, cậu ta chính là thích người khác ngắm nhìn cơ thể mình và lên tiếng khen ngợi bằng giọng điệu kích tình.

Hiện tại đọc xong dòng tin nhắn kia, Ngô Ân máu nóng hừng hực, dương vật đã cứng lên một khối. Mẹ kiếp!!! Lạc Phong tôi thề không nhìn mặt cậu.

Hết chương!

23. Chương 23 - Tôi Bị Bệnh?

Chương 23: TÔI BỊ BỆNH?

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Kìng koong” tiếng chuông cửa vang lên.

“Soái ca à! Anh có nhà không? Soái ca!”

Tám giờ sáng, Nghiêm Chí Kiên đã tìm đến tận nhà của Lạc Phong bấm chuông âm ỉ.

Nhiều ngày qua Lạc Phong không đến lớp võ, Nghiêm Chí Kiên coi bộ rất nôn nao muốn biết lý do.

Lúc này, Lạc Phong đang tập thể lực buổi sáng ở trong sân nhà, nghe được chuông cửa, liền đem cơ thể đang mặc áo thun ba lỗ ướt mồ hôi cùng quần cộc đi ra.

“Là cậu? Mò được đến đây?” Lạc Phong thấy phiền toái.

Nghiêm Chí Kiên đang nhìn mê say những bó cơ bắp đang ẩn hiện trên người Lạc Phong. Lạc Phong hiểu được, cũng cảm nhận được, nhưng vì sự tôn trọng nên đã không phản ứng, để yên cho cậu ta nhìn ngắm mình.

“Rốt cục cậu đến đây có chuyện gì?”

Nghiêm Chí Kiên lúc mới đứng đắn trở lại, nói.

“Là muốn đến thăm anh.”

Nói xong không cần Lạc Phong cho phép, Nghiêm Chí Kiên tự luồng lách mà đi vào trong nhà của hắn ta.

Nhà của Lạc Phong phía bên ngoài là vách tường bê tông rất bình thường, nhưng bên trong gian nhà, toàn bộ được xây dựng bằng gỗ, nằm giữa một cái hồ nước lớn.

Phía dưới nhà là bộ bàn ghế bằng gỗ hợp tông màu với màu căn nhà, một kệ sách nhỏ và một cây đàn ghita treo ngay vách.

Phía trên là một cái gác xép nhỏ, là nơi nằm ngủ của Lạc Phong. Không gian sinh hoạt không rộng, toàn bộ diện tích còn lại đều là khung cảnh cây cối, hồ nước, hoa trái, thảm cỏ, còn có cả một tán cây lớn bao trùm lên mái nhà, cảnh tượng như một hoàng cung thu nhỏ. Mặc dù diện tích không quá rộng, nhưng đây lại là một nơi lý tưởng để sinh sống đến cuối đời.

Nghiêm Chí Kiên ngỡ ngàng không chớp mắt được, miệng liên tục tấm tắc.

“Soái ca à! Soái ca! Ai được dọn về đây sống với anh quả là có phúc á!!!” Lạc Phong lạnh lùng, đi qua một cái cầu nhỏ rồi vào bên trong gian nhà, Nghiêm Chí Kiên lảo đảo đi theo.

Rót một ly nước lọc đặt lên cái bàn gỗ, Lạc Phong bắt chuyện.

“Từ lúc nhận được sự giúp đỡ từ cậu, đến giờ tôi vẫn chưa nghiêm chỉnh nói lời cảm ơn.”

Nghiêm Chí Kiên vội vàng.

“Ấy? Sao anh khách khí thế? Chẳng phải tôi cũng nợ anh một ân tình cứu mạng sao?”

Lạc Phong cũng chậm chạp nói tiếp.

“Chuyện ngày hôm đó là như thế nào?”

Nghiêm Chí Kiên bần khoản một lúc, cuối cùng nhào qua ngồi bên cạnh Lạc Phong, dựa đầu vào vai hắn ta, giọng điệu buồn thương.

“Soái ca, ngày hôm đó nếu không có anh, chắc tôi đã không còn nhìn thấy nhân gian.”

Lạc Phong lập tức đẩy cậu ta ra. “Cậu nói chuyện có thể nghiêm chỉnh một chút?”

Nghiêm Chí Kiên cũng đành, sau đó mới dần dần tử tế mà kể ra mọi chuyện.

“Tôi là thành viên của một nhóm xã hội đen.”

Lạc Phong đang định uống nước, nghe xong lập tức bỏ ly nước xuống, kinh ngạc.

“Cậu nói cái gì?”

Nghiêm Chí Kiên cười một cái trấn an.

“Anh không cần ngạc nhiên như vậy. Đám người đánh tôi hôm đó là chung băng nhóm với tôi.”

Lạc Phong lúc này thực sự không hiểu lắm, hai mắt thu liễm.

“Chung bằng nhóm? Sao lại hành hung cậu?”

Nghiêm Chí Kiên thở dài một hơi.

“Tôi là người tình của thủ lĩnh của bọn tôi. Chuyện giữa tôi và anh ta bị phát hiện, đám đàn em không thể chấp nhận, cho nên truy sát tôi để trừng trị, họ cho rằng tôi làm lệch lạc đại ca của bọn họ.”

Bình thần uống một ngụm nước, Lạc Phong lên tiếng.

“Thế cậu đến lớp võ của tôi làm gì? Sau này bọn họ lại tìm ra cậu, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến lớp võ của tôi?”

“Ấy! Cái này anh không cần phải lo. Tôi lưu lạc giang hồ nhiều năm, thân thủ kinh nghiệm không ít. Họ không dễ tìm ra tôi. Thêm nữa, tôi tìm tới anh là vì tôi rất ngưỡng mộ anh, rất thích anh!”

Nghiêm Chí Kiên hai mắt lấp lánh như ánh sao, hai bàn tay đập lại rất đáng yêu, nói cậu ta là giang hồ lại chẳng ai tin được.

Lạc Phong tuy vậy lại khá tin. Trong thời gian ngắn mà đã tìm được địa chỉ lớp võ karate khi cả hai chẳng hề quen biết, hơn nữa còn tìm được nhà riêng của mình. Tên này khả năng không phải tầm thường.

“Đám võ sinh mới kia đều là dân giang hồ?” Lạc Phong thắc mắc.

“Không phải! Họ là bạn bè trên diễn đàn đồng tính mà tôi đang tham gia. Anh rất là hot đấy, tôi chỉ vừa đăng ảnh và thông tin của anh lên, lập tức có nhiều người muốn đến lớp của anh học. Vì nhiều người quá, nên tôi có làm một buổi tuyển chọn, cuối cùng là có đám võ sinh đó. Haha. Tôi nói anh nghe, điều tra theo dõi và điều động đám đông là khả năng của tôi....”

Nghiêm Chí Kiên liên tục luyện thuyết kể tài của bản thân. Lạc Phong đột nhiên đập bàn, dừng mảnh lên tiếng.

“Nghiêm Chí Kiên! Giúp tôi một việc.”

Nghiêm Chí Kiên đang nói thì bị Lạc Phong ngắt lời, lúc này ngơ ngác.

“Sao chứ?”

...

Ngô Ân tranh thủ giờ nghỉ trưa gọi điện cho tiểu Thanh.

“Này em đang làm gì đấy?”

“Em đang ngồi thuyền du ngoạn. Anh biết không, ở đây rất đẹp!”

Ngô Ân mặc dù rất không hài lòng, nhưng vẫn kiềm nén mà hỏi.

“Chính xác là khi nào em quay lại? Bác Xiêm bảo vệ đang ở cùng với anh.”

“Lại dẫn người về nhà ở?” tiểu Thanh ở đầu dây bên kia ầm ĩ.

“Không phải chứ? Anh có thói quen thích dẫn người khác về nhà ở chung sao? Lần này lại là một lão già ?”

Ngô Ân giải thích.

“Chỉ là đến ở cho đến khi em về.”

Tiểu Thanh hậm hực.

“Bốn ngày nữa em sẽ trở lại. Anh tốt nhất là cẩn thận với ông ta một chút. Tút tut....”

Cúp máy.

Ngô Ân có chút tức giận, cô ta bỏ đi vui chơi trong khi tình trạng của mình lại không ổn một chút nào, hợp lý sao? Không những thế, những lúc nói chuyện với nhau còn luôn lên tiếng gắt gỏng.

Mấy ngày nay thực sự không có gì tốt. Người yêu bỏ đi chơi, Văn Hán thì hẹn bao nhiêu lần đều lỡ, công việc thì dang dở giữa hai phòng ban, biết phải như thế nào đây chứ?

Ngô Ân sau đó theo thói quen đi xuống căn tin của công ty để mua nước uống.

“Làm ơn cho một chai nước hoa quả vị đào.”

“Của anh đây.”

“Cảm ơn, tiền thôi cậu cứ giữ lấy.”

Vừa cầm chai nước vị đào kia lên, Ngô Ân thất kinh, trên vỏ chai có dán một dòng chữ viết tay “Cái này là cho anh”. Nét chữ xấu như thế này chỉ có thể là của tên vô sư biến thái kia. Quay lại hỏi người bán hàng.

“Này cậu trai, sao chai nước lại dán dòng chữ này?”

“Có sao? Tôi thực sự không biết á. Này anh, chúng tôi không đổi trả hàng đã bán đâu đấy.”

Ngô Ân biết ngay là Lạc Phong giả trò, trong lòng không khỏi mắng chửi vài câu.

“Tít tít” có tin nhắn.

== Ngô Ân à, anh đã uống nước hoa quả vị đào chưa? ==

Lửa nóng chưa kịp nguội đã bị đổ thêm dầu. Ngô Ân đổ hết nước trong chai ra, ném chai không xuống đất dùng chân đạp nát, còn cố tình đạp thật mạnh vào miếng giấy kia. Sau đó dùng điện thoại chụp lại rồi gửi cho Lạc Phong.

== Tôi đạp chết cậu ==

Lạc Phong nhìn thấy tấm ảnh đó, miệng cười không ngớt, không ngờ Ngô Ân lại đáng yêu như vậy, lúc này nhắn tin ngược lại.

== Anh đạp tôi đau quá. Hức hức *biểu tượng gương mặt méu* ==

Ngô Ân biết rõ dây dưa với cái tên này là làm chuyện vô ích. Lúc này kiềm nén mà quay về phòng làm việc.

Tối đến, lúc nằm trên giường ngủ, đột nhiên Ngô Ân sờ thấy trên ngực mình có một vết bầm nhỏ. Lúc này bật đèn lên.

- Không phải chứ? Sao lại bị bầm?-

Hoảng hốt ở trên giường cởi hết đồ ra kiểm tra, mới phát hiện trên người có nhiều mảng bầm, nhìn sơ qua không thể phát hiện.

- Mình bị bệnh gì sao? -

Hết chương!

24. Chương 24 - Sự Cố

Chương 24: SỰ CỐ

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Sáng sớm thức dậy đánh răng súc miệng, Ngô Ân nhận ra vết bầm càng xuất hiện ở nhiều chỗ, lòng không khỏi hoang mang.

Thấy Ngô Ân lâu quá chưa ra khỏi nhà vệ sinh, bác Xiêm vội gõ cửa.

“Ngô Ân à, thật phiền quá nhưng cháu có thể nhanh một chút không? Bác đang mắc.”

Ngô Ân vẫn như không nghe thấy. Tiếp tục nhìn vết bầm xuất hiện trong gương.

- Quái lạ, không lẽ ngủ cũng bị bầm sao? -

“Ngô Ân à! Cháu có nghe không, bác thật sự rất mắc...”

- Không thể nào! Chắc mình phải đi bệnh viện một chuyến! -

“Ngô Ân! Ngô Ân!...”

- Ai da...cơ thể đẹp dễ của mình sao lại xuất hiện vết bầm xấu xí như vậy?-

Thế là bác Xiêm cứ hô hào, Ngô Ân cứ đứng ở bên trong ngấm nhìn các vết bầm, đến hơn mười lăm phút sau, bác Xiêm mới được “giải thoát”.

Tại nhà của Lạc Phong.

“Soái ca! Soái ca à, tôi đã làm xong nhiệm vụ mà anh giao.”

Nghiêm Chí Kiên đứng ngoài cổng nhà Lạc Phong kêu hô inh ỏi một lúc, Lạc Phong mới ra mở cửa.

Nghiêm Chí Kiên tung tăng đi vào ngôi nhà đẹp như trong truyện kia, tự nhiên rót nước mà uống, hớn hỏ nói.

“Tôi đã giúp anh điều tra vị cô nương tên tiểu Thanh, đây là toàn bộ hồ sơ.”

Lạc Phong lườm cậu ta một cái rồi giật lấy. Đọc qua một lúc, hắn ta liền nóng giận thấy rõ, lúc này ném bộ hồ sơ lên bàn.

Nghiêm Chí Kiên thừa cơ hội.

“Tôi biết ngay anh đọc xong sẽ nổi giận mà. Ngoài cậu bạn tên Ngô Ân của anh ra, cô ta còn cặp kè với một người nữa, hiện nay đang cùng với người đó du ngoạn ở Quế Lâm. Điều đáng nói là, cô ta dùng tiền của Ngô Ân để bao tên này đi chơi...”

“Câm mồm!” Lạc Phong đột nhiên nổi nóng, ném cái ly trên bàn vào vách gỗ vỡ nát.

Nghiêm Chí Kiên không bỏ cuộc, mặc dù lòng của cậu ta biết rõ, nhưng vẫn cố tình hỏi.

“Anh là vì Ngô Ân hay vì tiểu Thanh?”

“Mẹ kiếp! Cậu có im mồm hay không?”

“Được. Tôi sẽ im lặng.”

Nghiêm Chí Kiên có chút giận dữ, nhưng vẫn là giúp hắn dọn dẹp đồng đồ vỡ. Đang lúc thu dọn, vô tình bị mảnh chai cắt vào tay, máu đổ một dòng.

“Aaa”

Lạc Phong xoay mặt lại nhìn, thấy Nghiêm Chí Kiên đang bóp lấy ngón tay bị chảy máu. Cho tới khi máu đã loang đầy trên sàn gỗ, Lạc Phong mới đi lấy hộp bông băng ra để băng bó cho Nghiêm Chí Kiên.

Lạc Phong ngồi xuống đối diện Nghiêm Chí Kiên, từng bước quần băng gạc cho cậu ta. Lòng của Nghiêm Chí Kiên thấp thỏm đập loạn, ánh mắt tức trực nhìn gương mặt lạnh lùng của Lạc Phong. - Không ngờ nhanh như vậy lại có thể để anh ta băng bó cho mình - Được một lúc, Lạc Phong mở lời.

“Cậu sắp xếp đi với tôi một chuyến được chứ?”

Nghiêm Chí Kiên tròn mắt kinh ngạc.

“Sao? Anh muốn cùng tôi đi đâu à?”

Lạc Phong ngược mắt lên, lạnh lùng hai chữ.

“Quế Lâm.”

Hôm nay Ngô Ân không đến lớp nấu ăn, trực tiếp đến bệnh viện. Kết quả bác sĩ khẳng định, những vết bầm này là do bị đánh hoặc nhéo, là ngoại thương, không do bất kì sự dị ứng nào bên trong cơ thể gây ra.

“Không phải chứ? Tôi không hề va chạm hay vận động mạnh tới mức bị bầm như thế này.”

Bác sĩ nói: “Nếu vậy thì thật lạ.”

Đang nói giữa chừng, bác sĩ lại cầm lên tờ giấy xét nghiệm máu, cau mày mà nói.

“Gần đây cậu có dùng thuốc ngủ hoặc những thứ khác có tác dụng gây ngủ?”

Ngô Ân không thể tiếp nhận.

“Thuốc ngủ? Làm gì có chuyện này! Tôi ngay cả thuốc lá còn không hút, nói gì đến những loại thuốc ức chế thần kinh đó?”

“Trong kết quả xét nghiệm máu của cậu cho thấy trong máu của cậu có một lượng chất gây ngủ nhất định.”

Ngô Ân nghe xong liền hoang mang tột độ. Sau đó chỉ biết bần thần nà tạm biệt bác sĩ.

Cậu ta liên tục suy nghĩ.

Những ngày qua mình sinh hoạt ăn uống rất bình thường, đâu có gì khác thường. Sáng ăn sáng, trưa ăn cơm ở căn tin rồi sau đó uống nước hoa quả.....khoan đã! Nước hoa quả???

Mẹ kiếp! Mấy ngày nay mình đều uống nước hoa quả của Lạc Phong gửi tới. Quả nhiên là hắn! Chính hắn đã bỏ thuốc ngủ vào chai nước, sau đó nửa đêm dùng chìa khoá mở cửa đi vào, động thủ khiến mình bị bầm. Với thân thủ võ nghệ của hắn, cho dù có thâm niên trong nghề như bác Xiêm cũng không thể phát giác được hắn đột nhập.

Tên khốn! Cậu muốn trả đũa tôi vì tôi đâm cậu một đâm và đuổi cậu đi?

Phải nói rằng, khi đã ghét một ai đó, chuyện gì cũng có thể huyễn tưởng ra.

Lúc khám xong, đi trên hành lang bệnh viện định ra về. Vô tình gặp Văn Hán đi cùng một người đàn ông lịch lãm và một bé trai. Trông cậu ta cười cười nói nói, lòng Ngô Ân đang khó chịu lại càng khó chịu không thể tả. Tôi không liên lạc được với cậu, hoá ra là cậu lang thang vui vẻ ở đây với người bạn mới.

Bước thật nhanh kêu lên hai tiếng vang vọng cả bệnh viện.

“Văn Hán!”

Văn Hán giật mình quay lại, nhận ra Ngô Ân, lúc này chạy đến.

“Ôi? Sao cậu không đến lớp nấu ăn?” Văn Hán ngạc nhiên.

Ngô Ân hai mắt thu hẹp, liếc nhìn Chu Hiếu Minh.

“Thế còn cậu sao không đến lớp? Gã kia là ai? Bạn thân mới của cậu?”

Văn Hán chỉ biết nói trong lòng: Chết tiệt! Lại tới nữa rồi! Sao cậu không bỏ được cái tính nết này chứ? “À ! Anh ta là phụ huynh của một bé trai do tôi phụ trách chăm sóc. Cậu biết đấy bé Lạc Lạc hôm nay là ngày tái khám.”

“Vậy sao?” Ngô Ân cứ liếc nhìn thẳng vào Chu Hiếu Minh. Chu Hiếu Minh cũng không biết ứng xử ra sao, chỉ nhoẻn miệng cười một cái xã giao rất gượng gạo.

Một lúc sau, Văn Hán biết không thể xoa dịu cậu ta, lúc này mới lên tiếng năn nỉ.

“Được rồi Ngô Ân, cứ tạm chia tay ở đây đã, tôi sẽ tới tìm cậu mà!”

“Không cần! Tôi mấy ngày nay buồn phiền đến không còn muốn sống, cậu có tới cũng không giúp gì được nữa.”

Cách giận dỗi này Văn Hán đã sớm quen, chỉ biết thở dài rồi đi.

...

“Soái ca à, tôi tới rồi đây!” Nghiêm Chí Kiên kéo theo một chiếc vali thật lớn tới nhà Lạc Phong để cùng hắn ta đi tới Quê Lâm. Lạc Phong nhìn thấy liền lên tiếng nghiêm nghị.

“Cậu định đi du lịch? Là đi theo dõi người khác đấy! Không hiểu sao?”

Nghiêm Chí Kiên bĩu môi.

“Tôi đã mang ít lắm rồi, anh biết đấy, tôi...”

Chưa nói xong, Lạc Phong đã mở vali của Nghiêm Chí Kiên, lôi ra hai bộ đồ, sau đó nhét vào túi đeo du lịch nhỏ gọn của bản thân. Cái vali kia được ném vào nhà, khoá cửa!

“Anh có nhầm không? Còn kem chống nắng, kem dưỡng da, quần áo đẹp của tôi.....”

Nghiêm Chí Kiên ngồi trên moto quay đầu nhìn trong tiếc nuối.

...

Ngô Ân mang theo ngọn hoả diễm nung nấu trong lòng từ bệnh viện về tới nhà. Tâm trạng khó chịu tốt nhất là nên đi tắm. Sau khi tắm rửa thoải mái, Ngô Ân dùng thuốc mới nhận được từ bệnh viện để xoa vết bầm. Hôm qua còn không đậm màu như vậy, hôm nay đã liền nhìn thấy rõ từng mảng tím đen. Mẹ kiếp!

Sau đó đi vào bếp, mở tủ lạnh ra định uống nước hoa quả, cuối cùng phát hiện bên trong lại có 5 chai nước hoa quả có dán dòng chữ “Cái này là cho anh”.

Chuyện là tối nay Lạc Phong cùng Nghiêm Chí Kiên sẽ đi thẳng tới Quê Lâm, sẽ không thể mỗi ngày gửi nước hoa quả cho Ngô Ân, đành phải dùng nhiều trò để đặt chúng vào tủ lạnh của cậu ta, sẵn tiện chọc ghẹo một chút.

Ai ngờ rằng chuyện đã bị đẩy đi sang một hướng khác.

Mẹ kiếp! Cậu còn muốn lừa gạt tôi? Muốn đóng kịch tới chừng nào!? Còn nhắn tin đùa giỡn với tôi? Tôi còn nghĩ cậu tử tế muốn làm lành!

Lúc này lập tức đem đóng chai nước hoa quả kia của Lạc Phong đi tới sọt rác vứt vào trong, tiếp theo lấy điện thoại ra gọi cho Lạc Phong.

Lạc Phong đang lái xe, thấy Ngô Ân gọi điện, liền dừng lại, nhovn miệng cười.

“Sao vậy tiểu Ân! Rốt cục nhớ tôi rồi sao?”

Nghiêm Chí Kiên ngồi phía sau vẻ mặt khó coi vô cùng - Lại có thể khiến anh cười như vậy? -

Ngô Ân nghe được giọng điệu cợt nhả kia của Lạc Phong, lúc này máu huyết chảy ngược.

“Chó má! Tên khốn nạn! Nhà ngươi làm trò gì? Mẹ kiếp! Tôi nói cho cậu biết, đừng có đem mấy chai nước bẩn thỉu trước mặt tôi, còn nữa tôi sẽ đổi ổ khoá. Từ nay về sau, cậu chính là kẻ thù của tôi. Lạc Phong! Tôi căm ghét cậu.”

Lạc Phong ngay lập tức dập tắt nụ cười trên môi. Hai hàng lông mày siết chặt. Anh nói những chai nước của tôi là bẩn thỉu? Tôi mỗi ngày luyện chữ để nhận được câu nói đó từ anh? Anh vì sao nói tôi khốn? Tôi đang còn đang muốn giúp anh! Ngô Ân, tôi cũng đã không thể nhịn anh.

“Được thôi! Tôi cũng đã bắt đầu không thể chấp nhận được tính khí của anh.”

Hai gã này suy nghĩ trẻ con mà làm tổn thương lẫn nhau.

Nghiêm Chí Kiên ngồi phía sau, cũng đoán được ít nhiều, nhưng cũng chỉ im lặng. Nghĩ rằng chuyến đi tới Quế Lâm này sẽ bị huỷ, vì Lạc Phong căn bản không còn lý do để theo dõi bắt quả tang tiểu Thanh. Cuối cùng, vượt xa khỏi dự liệu, Lạc Phong nổ máy, trước khi đi còn nói với Nghiêm Chí Kiên.

“Cậu giữ điện thoại cho tôi. Ngoài Đặng Thiên sư huynh ra, là ai gọi hay nhắn tin tới cũng không cần báo với tôi.”

Ngô Ân ở nhà tức tối không kém, quay lên đập đồ. Cái đèn ngủ bị vỡ nát, chăn mền bị ném tứ tung, cảnh tượng bề bộn. Cửa tủ quần áo cũng bị cậu ta một quyền đập nát. Lúc này đột nhiên phát hiện, bên trong văng ra rất nhiều thứ lung tung. - Những thứ này có trong tủ mình lúc nào? -

Dây thừng, còng tay, còng chân, bật lửa, đèn cầy, lại còn có cả một cái sextoy dương vật.

Những thứ này....ở đâu ra?

“Bóp”

Bị một người đứng ở đằng sau bất ngờ đập vào đầu.

Ngô Ân bất tỉnh.

Hết chương!

25. Chương 25 - Lão Xiêm

Chương 25: LÃO XIÊM

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn:wattpad.com/pinoneverdie

Sáu tiếng sau, đồng hồ điểm hai giờ sáng, Lạc Phong và Nghiêm Chí Kiên đặt chân tới Quế Lâm. Đi lòng vòng một chút để kiểm khách sạn, cuối cùng hai họ cũng bước vào được một căn phòng.

Vào bên trong tắm rửa, sau đó thay ra một bộ đồ, Lạc Phong trầm giọng lên tiếng.

“Trong vòng 1 tiếng đồng hồ, cậu có thể điều tra xem cô ta đang ở đâu? ”

Nghiêm Chí Kiên kinh ngạc nhìn vào đôi mắt như không còn niềm tin, không còn sức sống của Lạc Phong, một lúc sau mới chậm rãi trả lời.

“Tất cả các khách sạn đều phải giữ kín thông tin của khách hàng, tôi e rằng sẽ không dễ tìm ra khách sạn cô ta đang ở. Nhưng tôi sẽ cố gắng.”

Nói xong, Nghiêm Chí Kiên cất bước đi ra khỏi khách sạn lúc gần ba giờ sáng.

Chỉ còn lại một mình Lạc Phong ở trong phòng, hần hút vài điếu thuốc trầm tư. Những lời nói kia của Ngô Ân cứ vang lên trong đầu hần.

Từ một người không quen biết, bắt đầu đụng mặt nhau, rồi không ưa thích gì nhau, cuối cùng lại bị Ngô Ân thu hút.

Bản thân hần cũng đã từng quen vài cô bạn gái rồi chia tay, bởi đơn giản hần chưa tìm thấy ai có thể khiến hần chỉ cần nghĩ đến là cảm thấy phấn chấn như Ngô Ân.

Anh ta thực sự rất thú vị. Về bề ngoài trông vừa già vừa trẻ không thể miêu tả, đôi mắt to láu lỉnh mỗi lần trợn lên mắng chữi rất dễ thương, còn cả hàng lông mày đậm như mực vẽ, đôi lúc nhướn nhướn lên kết hợp với mái tóc đinh cắt ngắn và gương mặt tròn tròn, tất cả hoà lại trông thật tức cười mà đáng yêu. Tính

tình trẻ con khỏi bàn cãi, lúc thì chửi mình lúc thì quan tâm mình, lúc thì đẩy mình ra lúc thì ôm mình thật chặt, cứ thất thường như phụ nữ ấy. Còn cơ thể của anh ta đẹp tuyệt, mặc dù vẫn không bằng mình, nhưng đối dân văn phòng như anh ta, được như vậy đã là rất đáng khen ngợi. Đặc biệt nhất vẫn là mùi cơ thể. Chết tiệt! Trên cõi đời này có loại mùi cơ thể quyến rũ như vậy sao? Loại người vừa có dáng dấp phong độ đàn ông hơn cả tiêu chuẩn, vừa có nét quyến rũ của phụ nữ như anh ta thì có thể kiếm ở đâu chứ? Ngô Ân, tôi muốn ôm anh vào lòng.

Nội tâm dày xéo nhưng nhớ Ngô Ân điên cuồng, Lạc Phong siết chặt nắm tay kiềm nén bản thân. Thời gian trôi đi, trên sàn đã rơi đầy rất nhiều tàn thuốc.

Ngô Ân, tôi sẽ bắt anh nói ra toàn bộ những lý do khiến anh ghét bỏ tôi trong thời gian qua! Tôi bắt anh phải đền bù cho tôi vì những lời nói tổn thương kia.

Tiếng cửa mở cửa vang lên, Nghiêm Chí Kiên vừa bước vào liền mở miệng.

“Khách sạn Quế Tân, cách đây khoảng 3 cây số.”

Quan sát bộ dạng của Lạc Phong, lại thêm căn phòng mù mịt khói thuốc lá, Nghiêm Chí Kiên cũng đoán được nội tâm của hắn ta biến động thế nào.

Ban đầu, Nghiêm Chí Kiên nghĩ rằng chỉ ít chuyến này cũng được xem là đi chơi cùng Lạc Phong, ai ngờ mọi chuyện xảy ra đến lúc này, tâm tình cũng không còn. Ngoài ra cậu ta cũng thực sự muốn biết, chàng trai tên Ngô Ân kia thực sự công phu gì lại có thể khiến một người như Lạc Phong biến sắc bất ngờ như vậy. Lúc bắt điện thoại còn nở một nụ cười vui vẻ hiếm thấy, vừa nói xong đôi điều, sắc mặt liền âm u đến tận bây giờ. Lạc Phong cầm lấy tờ giấy địa chỉ mà Nghiêm Chí Kiên để trên bàn, lặng lẽ rời đi không nói một lời.

Tại Bắc Kinh.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, Ngô Ân sau ót đau nhức, đầu óc choáng váng. Nhưng đó chỉ là cảm giác vừa tỉnh dậy, cảm giác sau đó mới là tê tái. Cậu ta cảm thấy cơ thể đau rát như xát muối, từng cơn từng cơn nhức nhối ập tới không kịp thở. Lúc này nhìn lại, toàn thân đã bị lột sạch sẽ, chỉ mặc mỗi một cái quần lót. Hai tay hai chân bị trói vào bốn góc giường.

Vừa tỉnh lại đã thấy đau đớn, còn bị giam cầm, là ai cũng không khỏi hoảng sợ. Vòng vầy một lúc mới nhìn thấy bác Xiêm đang ngồi ngay bàn tiếp khách hút thuốc, Ngô Ân kêu cứu.

“Bác Xiêm cứu cháu, giúp cháu cởi trói.”

Ông ta nhàn nhạt dập tàn thuốc, chậm rãi bước tới chỗ Ngô Ân, nụ cười ác hiểm.

“Ôi Ngô Ân! Tỉnh dậy rồi sao?”

Ngô Ân vẫn chưa hiểu ra chuyện, vẫn còn ra sức vùng vẫy kêu cứu.

“Bác Xiêm, mau giúp cháu, cháu đau quá...”

“Giúp cậu thoát? Cậu có nhầm không? Tôi vất vả lắm mới trói cậu lại được, sao có thể cởi trói cho cậu? Hãhahaha”

Ngô Ân nghe nhưng vẫn không hiểu.

“Bác Xiêm, bác đang nói cái gì vậy? Cháu thực sự rất đau, bác đừng đùa nữa.”

Ngô Ân vừa dứt lời, lão Xiêm đã vung roi da lên quất vào bụng cậu ta một cú, tiếng roi chạm vào da thịt hoà với tiếng thét của Ngô Ân vang lên xé nát màn đêm yên tĩnh.

Ngô Ân há hốc mồm ngạt thở vì đau đớn, nước mắt trào ra.

Lão Xiêm lên tiếng ác độc.

“Tôi đùa với cậu sao? Đây Ngô Ân, từ nay về sau không được có thái độ đó với tôi, phải gọi tôi là ông chủ. Cậu là một con chó do tôi dạy dỗ. Có biết không?”

Ngô Ân hoàn toàn không thể hiểu được, lúc này rên từng tiếng tra vấn.

“Tại sao?...sao lại ...đối xử với tôi như vậy?” vừa nói vừa nắc nhen.

Lão Xiêm cười ha ha.

“Tôi nói cậu nghe Ngô Ân. Cậu quả thực rất tốt. Tốt tới mức vào những ngày đầu cậu dọn về đây tôi đã để ý đến cậu. Nhưng quả thực, hệ thống camera an ninh ở đây quá chặt chẽ, cậu lại đi làm cả ngày, tôi không thể tiếp xúc với cậu gần gũi được. Hơn một năm trôi qua, tôi đã định bỏ cuộc mà tìm đối tượng khác, nhưng không ngờ cậu lại giúp tôi, đột nhiên mời tôi về nhà ở chung với cậu, hahaha...”

Lão ta tới rót một ly rượu, ngồi kế bên giường Ngô Ân, dùng ánh mắt thâm dâm biến thái nhìn cậu ta, nói tiếp.

“Ngô Ân à, tôi nên cảm ơn cậu thế nào đây? Tôi là một sadist (người có hành vi và sở thích bạo dâm với người khác), ngay từ đầu tôi đã thèm khát cơ thể của cậu, muốn cậu là masochist (người thích bị bạo dâm, khổ dâm) trung thành của tôi mà không được. Chính tôi là người đã xịt thuốc mê vào cậu lúc cậu ngủ, chính tôi là người đã dùng gậy đánh đập vào cơ thể cậu lúc cậu đang bị say thuốc. Mẹ kiếp! Mấy vết bầm do đích thân tôi tạo ra trên người cậu, cậu lại dám dùng thuốc bôi tan bầm?”

Nói xong, hắn đem ra một cây roi điện và một cây đèn cầy.

Ngô Ân hai mắt tròn to kinh hãi, mồ hôi đã thấm ướt toàn thân, lúc này vùng vẫy kinh hoàng.

Lão Xiêm nhàn nhạt trấn an.

“Không cần hoảng sợ như vậy, đây là hai món sẽ dùng vào tối mai. Vì bản chất cậu không phải là người thích được bạo dâm cho nên tạm thời chưa quen đòn roi. Tôi sẽ dần dần dùng từng món để thuần phục cậu. Ban đầu chỉ là da thịt bên ngoài, nhưng sau đó sẽ là...”

Lão Xiêm tiến lại gần gương mặt của Ngô Ân.

“...sau đó sẽ là cái lỗ đít của cậu. Tin tôi đi, sẽ đến lúc cậu cầu xin tôi hành hạ tra tấn cậu, van cầu tôi tha lỗi đít cho cậu.....hahahahah...”

Ngô Ân lúc này liều mạng mắng chửi.

“Chó má! Ta khinh! Người là tên biến thái, là tên cận bã.”

“Chát” một roi nữa quất vào mặt Ngô Ân, rướn máu.

“Tôi đã nói gì? Gọi tôi là ông chủ, hãy thay đổi cách xưng hô đi.” Lão Xiêm hung ác.

“Thay đổi cái con mẹ nhà ngươi, thằng già! Ta thách ngươi đụng vào người ta.” Ngô Ân kiên cường mắng chửi.

Lúc này lão Xiêm cầm cái ly rượu lúc nãy đập bể, lấy mảnh ly sắc bén chém vào má của Ngô Ân một đường, nhưng không hề tỏ ra tức giận, ngược lại, vui cười mà nói.

“Cậu biết tại sao vợ tôi ly dị tôi? Chắc cậu không đoán được. Bọn tôi ly dị là do tôi đã làm với hai thằng con trai của tôi giống hệt như tôi đang làm với cậu lúc này. Haha. Đúng! Tôi là kẻ biến thái. Tôi lấy vợ chỉ để sinh con trai, nuôi nó lớn lên đến tuổi thành niên, tôi sẽ bạo ngược nó, dạy dỗ nó thành nô lệ tình dục của tôi. Ông trời lại rất đối đãi với tôi, để bà ta sinh cho tôi tới hai thằng con trai, tôi bắt bọn nó quan hệ tình dục trước mặt tôi, tôi bắt bọn nó loạn luân với tôi, hahaha...”

Ngô Ân nghe tới đây, nhìn gương mặt quỷ dữ của lão ta, bao nhiêu hình ảnh tốt đẹp về bác Xiêm bảo vệ hiền lành trong lòng sụp đổ hoàn toàn, bây giờ cậu ta chỉ còn sự sợ hãi ông ta. Thế gian này còn có loại người như vậy?

Lão Xiêm nói tiếp.

“Bây giờ hai thằng con của tôi đã lấy vợ, nhưng lâu lâu vẫn hay đến tìm và cầu xin tôi tra tấn bọn nó, cầu xin được liếm ngón chân cho tôi, muốn tôi thao lỗ đít của bọn nó. Con trai của tôi, tôi còn ra tay được, cậu nghĩ tôi không dám động vào cậu? Ngô Ân, tôi cho cậu biết, rồi cậu cũng sẽ giống hai thằng con trai của tôi, sẽ không bao giờ sống được mà thiếu đòn roi và con c*c của tôi.”

Ngô Ân chỉ nhàn nhạt hai chữ, ánh mắt như ngàn kiếm cùng bay thẳng vào lão ta.

“Tôi khinh”

Lão Xiêm nhếch miệng cười một cái, giọng điệu ác hiểm.

“Xem ra đêm nay của cậu khá dài rồi.”

Một trận gào thét rách nát cổ họng vang lên, Ngô Ân bị lão ta dùng roi da đánh đập dã man không thương tiếc. Vết roi mới đè lên vết roi cũ, các thớ thịt ngay bụng đều đã rách ra chảy máu. Ngô Ân cảm thấy như đang ở dưới địa ngục, tay chân đều bị khống chế không thể nào né tránh, chỉ biết nằm đó nhận đòn.

5 giờ sáng, Ngô Ân bất tỉnh.

Hết chương!

26. Chương 26 - Cú Điện Thoại Của Tiểu Ân

Chương 26: CÚ ĐIỆN THOẠI CỦA TIỂU ÂN.

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Sau một đêm bị hành hạ tới sáng, Ngô Ân cuối cùng cũng tỉnh lại.

Tay chân bị trói chặt ngay bốn góc giường, vết roi hằn lên làn da đã đau rát tới mức không còn từ để miêu tả. Lúc này các giác quan đang dần dần phục hồi, kết quả phát hiện mình đang bị bịt miệng, không thể kêu la hô hoán.

Cảm giác khốn cùng dần ập tới, cậu ta cố gắng ngửa cái đầu lên nhìn thẳng vào trần nhà. Những cảnh tượng tối hôm qua hiện lại sinh động trong lớp vỏ đại não, trước đây cậu ta tưởng Lạc Phong đã là tên biến thái bậc nhất, không ngờ cái lão Xiêm này mới là “chân nhân bất lộ tướng”. Nội tâm dày xé bên trong còn đau hơn vết thương bên ngoài. Lạc Phong không phải người bỏ thuốc ngủ, mình đã trách lầm cậu ta. Những lời nói thiếu suy nghĩ của mình vào tối qua đã chà đạp nhân cách của cậu ta biết nhường nào. Ngô Ân, mày là thằng ngu, mày sống trên cõi đời này có ích gì chứ? Lạc Phong à, tôi không còn quan tâm cậu là ai, không quan tâm cậu đối với tôi thế nào nữa, tôi xin lỗi...

Những giọt nước mắt tuyệt vọng trào ra, Ngô Ân cố gắng ngửa đầu lên để nước mắt không chảy xuống.

Cửa mở, lão Xiêm đang trong giờ nghỉ trưa, bây giờ quay lại mang cháo đến cho Ngô Ân.

Về mặt hiền lành kia vừa mới bước vào trong liền được tháo xuống, thay thế bằng bộ mặt quỷ dữ.

Vì cả khu chung cư này đều đã biết lão ta được Ngô Ân cho phép đến ở chung, cho nên việc lão ra vào căn nhà này đã không còn ai quan tâm hoài nghi.

Từng tiếng bước chân của lão vang lên tiến tới cái giường, tim của Ngô Ân đập thành thịch không có điểm dừng, ánh mắt mạnh mẽ cắn hằn lên trán ta.

“Đến giờ ăn trưa, chó ngoan, mau dậy liếm cháo.” lão ta mở bịch cháo nóng ra, nhẹ nhàng đổ lên xung quanh vùng miệng của Ngô Ân, bắt cậu ta liếm ra liếm.

Mặc dù bị cháo nóng làm phỏng nhưng Ngô Ân không hề kêu lên một tiếng, ánh mắt vẫn cường ngạnh chứa đầy thù oán. Lão Xiêm thấy cảnh này rất không hài lòng, đột nhiên bỏ đi xuống bếp, một lúc sau mang ra một bình nước. Ngô Ân trong lòng kiên định, dù chết cũng không ăn không uống bất cứ thứ gì hắn đưa cho mình. Nhưng cậu ta đã lầm.

“Aaaaaaaaaa”

Ngô Ân dùng hết sức lực gào thét. Lão Xiêm mang ra là một bình nước muối, trực tiếp tạt lên những vết thương hở miệng đang hằn lên cơ thể Ngô Ân.

“Sao cậu cứ mãi không nghe lời? Hay là rất muốn tôi hành hạ cậu? Nếu vậy thì tôi cũng rất sẵn lòng.”

Lão ta cứ tạt nước muối, Ngô Ân cứ gào thét. Nhưng cuối cùng, tiếng gào thét đã chuyển sang tiếng mắng chửi.

“Chó má! Tôi xem ông như cha chú trong nhà, tôi xem ông như người thân ở cái chốn Bắc Kinh này! Mẹ nó , tôi thương hại ông, ông là tên khốn kiếp, ông là kẻ bị trời tru đất diệt...aaaaa”

“King koong” chuông cửa vang lên.

“Này Ngô Ân, bên trong có chuyện gì vậy?”

Một người hàng xóm kế bên nhà nghe tiếng la hét của Ngô Ân liền đi qua thăm dò.

Lão Xiêm dùng vải nhét vào miệng Ngô Ân, nhanh chóng ra mở cửa.

“Ôi, bà Vương, có chuyện gì sao?”

“Tôi nghe tiếng Ngô Ân la hét dữ dội quá, tôi lo lắng không biết có chuyện gì.”

“Hâhhaahah....cậu ta bị trẹo xương, tôi đang giúp cậu ta nắn lại khớp xương xoa dầu. Bà biết đấy, đám thanh niên bây giờ không có tính chịu đựng cao.” Lão Xiêm đối trả.

“Ôi hoá ra là vậy, làm tôi cứ lo.”

“Nhưng hôm nay là cuối tuần, bà không dẫn cháu nội đi chơi sao?”

“À không! Nó đang cảm mạo nên phải ở nhà, thêm nữa trời mưa bão thất thường nên tôi cũng e ngại...”

Vốn dĩ lão ta là người có chữ tín và được tôn trọng, lời lão nói ra ai cũng tin tưởng, người hàng xóm kia cũng cười hai cái rồi bỏ đi.

Lão ta đóng cửa, quay vào trong, miệng cười gian.

“Cậu có người hàng xóm tốt đấy, làm tôi thật ngưỡng mộ.”

Ngô Ân thực sự kiên cường.

“Tôi nói cho ông biết, bạn bè tôi sẽ sớm đến tìm tôi, rồi sau đó ông sẽ ngồi tù, tôi khuyên ông tốt nhất nên dừng lại...”

“Hahahaha” lão ta cười vài tiếng mỉa mai.

“Bạn của cậu? Tôi nói này chàng trai trẻ, cái tên cao to vạm vỡ kia hôm nọ đã kéo vali rời khỏi nhà cậu, con ả bạn gái cậu giờ này chắc đang vui chơi du ngoạn, thằng bạn thân của cậu ngay cả lúc cậu bị bệnh cũng không thèm tới thăm, cậu nghĩ ai sẽ tới tìm cậu lúc này?”

“Ông điều tra đời tư của tôi?”

Lão ta nghe câu hỏi đó, liền ngồi xuống bên cạnh Ngô Ân, dùng tay nhéo vào vết thương của cậu ta. Mặc dù đau đớn, nhưng Ngô Ân vẫn cắn răng chịu đựng.

“Đợi đến khi đám bạn bè của cậu tới đây, tôi đã mang cậu đi tới một nơi khác.”

Ngô Ân hoảng loạn.

“Nơi khác? Ông muốn làm gì?”

“Khuya nay toàn bộ hệ thống camera sẽ ngưng hoạt động để tu chỉnh, đến lúc đó, ...”

Ông ta hạ gương mặt xuống, phả hơi thở vào mặt Ngô Ân.

“...tới lúc đó, tôi sẽ mang cậu ra khỏi đây...đến ở với tôi.....suốt đời.”

Lúc hắn nói xong, cũng là lúc hết ba mươi phút nghỉ trưa, lão Xiêm nhanh chóng bước ra khỏi cửa, khoá lại thật chặt.

Ngô Ân nằm bên trong, miệng vẫn bị nhét vải.

Lão ta nói đúng, không ai quan tâm mình, sẽ không ai tới cứu giúp mình. Văn Hán, Tiểu Thanh, Lạc Phong, các người sẽ không còn ai đến tìm tôi, không còn ai,.....

Lạc Phong sau khi ra ngoài vào nửa đêm, đến bây giờ vẫn chưa quay lại khách sạn. Nghiêm Chí Kiên nằm ngủ một giấc đến sau giờ trưa mới tỉnh dậy, phát hiện không nhìn thấy Lạc Phong, trong lòng cũng không khỏi lo lắng. Anh ta lại không có số điện thoại của mình. Nhưng khoan đã, chẳng phải mình đang giữ điện thoại của anh ta sao? Có chuyện gì chắc chắn anh ta sẽ gọi vào số điện thoại của anh ta để liên lạc với mình. Chết tiệt! Mình lại ngủ tới giờ này mới dậy.

Cho rằng có lẽ đã bỏ lỡ cuộc gọi nhớ của Lạc Phong, Nghiêm Chí Kiên hấp tấp lôi điện thoại của Lạc Phong ra. Đúng là có một cuộc gọi nhớ...

Người gọi: “Trái đào đáng yêu”

Thời gian gọi: 13h40

Cách đây hai mươi phút?Nghiêm Chí Kiên nhanh chóng gọi lại cho Ngô Ân , kết quả, ngoài vùng phủ sóng.

Rút cục hai mươi phút trước xảy ra chuyện gì?

Hết chương!

27. Chương 27 - Một Bên Đại Nạn, Một Bên Thống Khoái

Chương 27: MỘT BÊN ĐẠI NẠN, MỘT BÊN THỐNG KHOÁI.

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

- Lão ta nói đúng, không ai quan tâm mình, sẽ không ai tới cứu giúp mình. Văn Hán, Tiểu Thanh, Lạc Phong, sẽ không còn ai đến tìm mình, không còn ai,.....-

Trong lúc tận cùng của tuyệt vọng, Ngô Ân đột nhiên nhìn thấy cái điện thoại di động của mình đang nằm trên tủ đầu giường.

Điện thoại !!! Ngô Ân hai mắt rực sáng.

Lão Xiêm do đắc chí, nghĩ rằng đã khống chế được Ngô Ân, nên lơ là không để ý tới cái điện thoại của cậu ta vẫn đang nằm trên tủ đầu giường.

Khoảng cách giữa cái giường và cái tủ thực chất không xa, chúng gần như là sát bên nhau, nhưng với tình trạng bị trôi tứ chi như thế này cậu ta không có cách để với tới.

Không được! Cái điện thoại là cơ hội duy nhất của mình lúc này.

Khi người ta bị dồn vào ngõ cụt, khả năng của bản thân mới đạt tới mức độ cao nhất. Ngô Ấn gồng hết hai tay hai chân, cố gắng rung chuyển cái giường, để cho mép giường đập vào cái tủ. Dầu biết đây là trò hên xui, nhưng nhất định phải thử. Một là điện thoại sẽ vì rung chuyển rớt vào giường của mình, cơ hội thoát thân tăng thêm một chút, hai là điện thoại rớt xuống đất, đường đi tới cũi chết ngắn lại một đoạn.

“Két két” tiếng chân giường ma sát vào sàn nhà kịch liệt.

“Cạch cạch” mép giường đang được Ngô Ấn dùng hết sức điều khiển, đập vào cái tủ đầu giường.

Mồ hôi tuôn ra như “suối chảy mưa nguồn”, vẫn chưa thấy điện thoại nhúc nhích. Thở hồng hộc một lúc, Ngô Ấn gần như đã không còn sức lực, mắt đã muốn nhắm lại.

Không được! Không được ngắt vào lúc này! Ngô Ấn, mày phải thoát khỏi đây, phải gọi người tới ứng cứu.

Một khoảnh khắc cực hạn ập tới, Ngô Ấn dùng phần sức còn lại lắc mạnh cái giường.

“Rầm”... một nửa cái điện thoại đã trượt ra khỏi cái tủ.

Nhận thấy có chút hy vọng, Ngô Ấn nhanh chóng bắt ép bản thân phải tỉnh táo, thêm một cái nữa.

“Rầm”

Một cái nữa

“Rầm”

Thêm một lần nữa.

“Rầm”

Điện thoại rơi xuống...

“Cốp”

....rơi trúng vào má của Ngô Ấn.

Khoảnh khắc điện thoại rơi vào mặt cậu ta, Ngô Ấn mệt như muốn ngừng thở, nhịp tim thất lại vì hoảng loạn chưa từng ngơi nghỉ, nhưng cơ hội thoát thân đang cận kề, không thể bỏ cuộc!

Lúc đầu dự định sẽ dùng mũi để điều khiển màn hình cảm ứng. Thế nhưng mà...

- Mẹ kiếp! Sao mình lại cài đặt chế độ bảo mật bằng vân tay trên điện thoại chứ? Khốn thật! Kẻ nào đã nghĩ ra phương cách bảo mật này? Mẹ nó, đúng là chức năng ăn hại. -Giữa lúc sinh tử, còn có thể dành chút thời gian và sức lực mắng chửi nhà sáng tạo công nghệ bảo mật vân tay của công ty Apple, quả nhiên là Ngô Ấn.

Lúc này tập trung tinh thần cao độ, vận dụng khí lực, hất gương mặt một cái, điện thoại văng tới chỗ bàn tay trái. Dùng các ngón tay vươn rakhều khều, cuối cùng cũng cầm được điện thoại trên tay. Không cần suy nghĩ, người có thể tới cứu mình, chỉ có thể là cảnh sát. Vừa định bấm số cảnh sát, màn hình cảm ứng vô tình bị loạn phím, bấm chọn nhầm số liên lạc gần đây nhất, mà người cậu ta liên lạc gần nhất chính là Lạc Phong vào tối qua.

Kiếp nhân sinh, được làm con người, một trong những điều đáng ghi hận nhất chính là đại sự sắp thành lại bị đập đổ. Ngay lúc này, lão Xiêm bắt ngờ quay trở lại vì hắn ta bỏ quên cây côn bảo vệ.

Lúc này nhìn thấy Ngô Ấn đang cầm điện thoại trên tay, màn hình đang hiển thị gọi cho ai đó, nhanh chóng đóng cửa rồi xông tới.

Ngô Ẩn trong khoảnh khắc chớp nhoáng đó cũng không còn có thể tắt cuộc gọi mà chuyển sang bấm số cảnh sát, chỉ mong người đang được gọi kia mau chóng bắt máy, mặc dù đang bị bịt miệng, nhưng hứ hứ vài tiếng ít ra cũng khiến người kia biết được mình đang gặp nguy hiểm.

Làm ơn, bắt máy đi!

Làm ơn,....

“Tít” điện thoại đã lọt vào tay lão Xiêm.

“Aaaaaaaa” Ngô Ẩn gào thét.

Lão Xiêm vì tức giận nên đã dùng đế giày đập thẳng lên những vết thương chằng chịt trên người Ngô Ẩn.

“Thằng bần tiện! Dám giở trò? Chó má!”

Lão ta vung thêm một quyền đâm Ngô Ẩn ngất xỉu. Sau đó cởi trói cho cậu ta, đem cậu ta dựng lên trói chặt vào khung cửa sổ lớn, tách biệt cậu ta với mọi đồ vật xung quanh, tư thế bị trói giống như tượng chúa Giê su bị đóng đinh vào Thánh giá.

“Con chó! Để xem tối nay ta trừng phạt người thế nào!”

...

Lạc Phong đi tới tầm 3 giờ chiều, cuối cùng cũng quay lại khách sạn. Vẫn như cũ, không nói một lời, vẻ mặt không tỏ ra biểu cảm, đưa cho Nghiêm Chí Kiên một phần thức ăn mua được ở một nhà hàng.

“Cậu ăn đi.”

Nghiêm Chí Kiên nhận lấy, lòng vẫn còn băn khoăn suy nghĩ, không biết có nên nói cho Lạc Phong nghe là có người gọi điện hay không. Bởi lẽ hẳn ta đã căn dặn Nghiêm Chí Kiên, ngoại trừ Đặng Thiên sư huynh, là ai cũng không cần báo lại với hắn. Hơn nữa người này gọi đến một lần rồi không gọi nữa, xem ra không có gì quan trọng gấp gáp. Nhưng vấn đề là khi Nghiêm Chí Kiên gọi lại thì nằm ngoài vùng phủ sóng, thêm vào đó... “Trái đào đáng yêu” này nếu không phải là đặc biệt, người nghiêm túc như Lạc Phong sẽ không lưu tên vào danh bạ như thế. Suy nghĩ một lúc...thôi cứ ăn trước đã.

“Nào nào, tôi thấy anh cứ im lặng mãi thế? Cùng ăn với tôi.”

Nghiêm Chí Kiên vội vàng mở các hộp thức ăn ra. Quả nhiên là đồ ăn ở thiên đường Quế Lâm, trông cứ giống như là đồ ăn của thần tiên, hấp dẫn vô cùng.

Khui hai lon bia trong tủ lạnh của phòng khách sạn, Nghiêm Chí Kiên lên tiếng vui vẻ.

“Sao rồi? Anh đã làm gì cô ta?”

Lạc Phong im lặng uống bia.

“Anh vờn cô ta với thằng trai bao kia một trận chứ gì?”

Không gian vẫn im lặng.

“Không lẽ...anh thủ tiêu hai người họ ???” Nghiêm Chí Kiên trợn mắt hoài nghi

Lạc Phong vẫn không nói một tiếng.

Nghiêm Chí Kiên lúc này cho là thật, mặc dù là dân xã hội đen nhưng cậu ta chưa từng giết người, lúc này nhảy cẫng lên hoảng hốt.

“Trời đất ! Sao anh lại giết bọn họ? Sao không thương lượng với tôi một chút? Chết tiệt! Tôi đã tiếp tay cho anh gây án, tôi là đồng phạm. Hệ thống camera ở khách sạn đã ghi lại cảnh tôi ở cùng phòng với anh, rồi tôi sẽ bị bắt, sẽ ngồi tù, không thể nào! ...”

Lạc Phong chỉ nhẹ nhàng đưa ra một cái máy ảnh, đặt lên bàn.

Nghiêm Chí Kiên đang luyên thuyên không dứt chợt dừng lại, cầm máy ảnh lên xem. Bên trong chứa hàng loạt những hình ảnh thân mật giữa tiểu Thanh và tên trai bao kia. Lúc này Nghiêm Chí Kiên có chút bối

phục, Lạc Phong theo dõi hai người này rong rui khắp nơi ở Quế Lâm mà không hề mệt mỏi, ảnh chụp cũng phải nói là rất nhiều, cùng một bối cảnh mà chụp hơn mười tấm, những tấm bị mờ đều không chấp nhận. Cảnh du ngoạn coi như không nói, cảnh giường chiếu cũng lén chụp được. Lúc này Nghiêm Chí Kiên bấm tới một đoạn video làm tình giữa tiểu Thanh và gã kia, xem được một đoạn liền sững sốt thất kinh.

“Mẹ kiếp! Cái tên trai bao này thân hình đẹp quá, coi cách hấn thao con ả tiểu Thanh kia. Chết tiệt! Ắ ta may mắn thật đấy, câu được một tên tốt như vậy.”

Nói xong nhìn thấy vẻ mặt của Lạc Phong, biết mình đã làm quá trớn, lúc này mới khép nép nghiêm chỉnh.

“Anh định làm gì với những tấm ảnh này?”

Thực ra chính Lạc Phong cũng không rõ. Hiện tại bản thân mình và Ngô Ẩn đang mâu thuẫn. Bây giờ nếu đem bằng chứng tố cáo tiểu Thanh ra cho Ngô Ẩn xem, cho dù họ có chia tay, cậu ta cũng sẽ căm ghét mình. Hơn nữa làm như vậy thật không đáng mặt đàn ông, không thể tranh đoạt tình ái bằng cách này.

Vẫn còn đang suy nghĩ, Nghiêm Chí Kiên liền lên tiếng.

“Dù sao cũng xong nhiệm vụ, hay là chúng ta đi du ngoạn Quế Lâm một chút, nghe nói nơi đây đẹp như thiên đường, mặc dù giá dịch vụ hơi đắt nhưng rất đáng đồng tiền bát gạo, anh thấy sao?”

Mặc dù không thích, nhưng vì Nghiêm Chí Kiên đã vì mình làm khá nhiều việc, cũng nên để cậu ta thoải mái vui chơi một lúc, lúc này lên tiếng thoả hiệp.

“Nếu cậu không làm trò lố khi đi bên cạnh tôi thì được thôi. Tôi đi lấy xe, cậu cứ thay đồ.”

Nghiêm Chí Kiên trong lúc thay đồ vẫn còn đang oán trách việc Lạc Phong để toàn bộ quần áo đẹp của mình ở lại, bây giờ không có bộ nào ra hồn để vui chơi chụp hình. Nhưng không sao, được đi với Lạc Phong soái ca là đã rất vui rồi.

Nghiêm Chí Kiên hớn hở tới mức, đã quên đi cuộc gọi nhờ từ người có tên “Trái đào đáng yêu”

Hết chương!

28. Chương 28 - Xin Lỗi Tiểu Ẩn

Chương 28: XIN LỖI TIỂU ẨN

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Từ lúc chia tay nhau ở bệnh viện, Văn Hán vẫn chưa liên lạc với Ngô Ẩn.

Ngày hôm nay, từ lúc giữa trưa gọi điện cho Ngô Ẩn đều nhận được thông báo ngoài vùng phủ sóng. Lúc này Văn Hán nghĩ lại, quả thực bản thân đã quá lơ là vô tâm đến cậu ta, không gọi được đành phải đến tận nhà để tìm.

Đúng bốn giờ chiều, Văn Hán đến trước cửa căn chung cư của Ngô Ẩn.

“Ngô Ẩn, tôi Văn Hán đây.”

Tiếng chuông cửa liên tục vang lên.

“Ngô Ẩn! Mở cửa đi nào, đừng giận tôi nữa.”

Ngô Ân lúc này đang bị trói trên khung cửa sổ, hơn nữa còn là kéo rèm lại, căn bản người nào từ dưới đất nhìn lên cũng không nhận ra bên trong có biến.

Sau khi trói Ngô Ân lại, lão Xiêm phải nhanh chóng đi tuần tra khu chung cư nên tạm thời để cậu ta ở đấy, chưa làm thêm hành động dã man nào khác, nhưng sau khi hắt tan ca, như thế nào không ai biết được.

Ngô Ân nghe được tiếng của Văn Hán, lúc này ra sức kêu hô, nhưng miệng đã bị bịt lại, sức lực cũng đã yếu ớt, chỉ còn có thể phát ra những tiếng hừ hừ nhỏ bé, trong lòng liên tục cầu mong kỳ tích xuất hiện. Cuối cùng, Văn Hán đã im lặng.

Từ lúc Văn Hán bước vào khu chung cư, lão Xiêm đã trông thấy cậu ta và âm thầm theo dõi. Thấy Văn Hán gõ cửa nhà Ngô Ân mà không có ai phản ứng, lúc này bắt đầu đi tới đóng kịch.

“Này cậu trai. Tôi thấy cậu không phải người ở đây. Cậu tìm ai à?”

Văn Hán lễ phép.

“Chào bác! Cháu đến tìm Ngô Ân, nhưng hình như cậu ấy không có ở nhà.”

“À phải rồi. Cậu ta đã đi ra ngoài từ sáng, trước khi đi còn chào hỏi bác vài câu. Thằng nhóc này rất tử tế.”

“Dạ vâng! Cảm ơn bác, cháu xin phép đi trước.”

...

Văn Hán lúc này thực sự có chút lo lắng, câu nói kia của Ngô Ân tại bệnh viện hôm nọ bỗng nhiên ủa về.

– Không cần! Tôi mấy ngày nay buồn phiền đến không còn muốn sống, cậu có tới cũng không giúp gì được nữa –

Từng chữ từng chữ như tát vào mặt Văn Hán, cái gì mà “không còn muốn sống” chứ ? Ngô Ân! Không lẽ nào. ???

Dạo gần đây số lượng nhân viên văn phòng gặp stress và áp lực trong đời sống tự sát rất nhiều, nghĩ đến đây Văn Hán toàn thân run lấy bấy, bắt đầu lái chiếc xe máy cũ kỹ chạy khắp nơi, tìm kiếm những chỗ Ngô Ân hay đến, gọi điện thoại cho đám bạn bè thời đại học, thậm chí còn tìm được số điện thoại của đồng nghiệp cậu ta ở công ty, tất cả đều không thấy Ngô Ân.

Lúc này đã là sáu giờ tối, Văn Hán vừa hoang mang vừa lo sợ, gọi điện cho Chu Hiếu Minh.

“Hiếu Minh à tôi đang rất hoảng loạn.” giọng điệu có chút nắc nhen. Văn Hán kể sự tình cho Chu Hiếu Minh nghe, lúc này anh ta gấp gáp.

“Văn Hán, cậu cứ ở đó đợi, tôi sẽ đến ngay.” Ba mươi phút sau, Chu Hiếu Minh đã chạy xe tới chỗ đã hẹn trước gặp Văn Hán. Vừa thấy Chu Hiếu Minh, Văn Hán đã chạy tới ôm choàng lấy anh ta, nước mắt.

“Tôi thực sự rất lo cho Ngô Ân, tôi không biết cậu ta ở chỗ nào, tôi sợ cậu ta nghĩ quẩn.”

Chu Hiếu Minh nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc của Văn Hán, giọng điệu trấn an.

“Được rồi, được rồi, có tôi giúp cậu.”

Chu Hiếu Minh dìu Văn Hán tới một băng ghế đá dưới ánh đèn công viên, đợi một lúc Văn Hán mới ổn định lại.

“Cậu làm gì đấy?” Chu Hiếu Minh hỏi.

“Tôi đang kiểm tra lại danh bạ, xem còn ai là tôi chưa gọi để hỏi tung tích của Ngô Ân hay không.”

“Cậu đã báo cảnh sát chưa?”

Văn Hán đang lướt màn hình cảm ứng, đột nhiên ngưng trọng, Chu Hiếu Minh thực sự không đuổi kịp được tình hình.

“Văn Hán, làm sao vậy? Hãy cho tôi biết.”

“Hiếu Minh, thực ra tôi còn một số chưa gọi.”

Chu Hiếu Minh cau mày.

“Sao cậu không gọi thử xem?”

Văn Hán dẫn do, “Thực ra người này không thân thiết gì với Ngô Ẩn, thậm chí còn là khắc khẩu...”

“Cậu cứ gọi đi, một phần trăm hy vọng cũng phải gọi. Nếu vẫn không có kết quả, chúng ta báo cảnh sát, được chứ?” Chu Hiếu Minh chen lời Văn Hán.

Anh ta nắm tay Văn Hán để tạo động lực.

Gọi !!!

Tại Quế Lâm.

Lạc Phong và Nghiêm Chí Kiên đang cùng nhau ăn tối ở một quán ven đường. Tuy rằng là ven đường nhưng giá cả lại khá đắt đỏ, đúng là khu du lịch bậc nhất, có khác với bình thường.

“Tít tít tít” chuông điện thoại của Lạc Phong vang lên.

Nghiêm Chí Kiên hỏi thăm dò.

“Sao? Anh có muốn nghe không?”

Lạc Phong không thèm để ý, uống một ly rượu.

Nghiêm Chí Kiên nhìn màn hình, miệng vô thức đọc tên người gọi tới.

“Văn Hán ? Anh có nhiều người bạn tên đẹp nhỉ?”

Hai chữ “Văn Hán” từ miệng của Nghiêm Chí Kiên lọt vào hệ thống thần kinh của Lạc Phong. Lạc Phong vẫn nhớ rõ Văn Hán là người mà hắn ta đã xin số điện thoại của Ngô Ẩn. Vì là bạn thân của Ngô Ẩn, nên hắn ta cũng đã lưu số của Văn Hán, lúc này đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Alo.” Nghiêm Chí Kiên bắt máy.

“Cho hỏi cậu là Lạc Phong?”

“Không phải! Tôi là bạn của anh ta, hiện tại anh ta không có ở đây.”

“Nếu vậy nhờ cậu nhắn lại với Lạc Phong là Ngô Ẩn đã mất tích. Tuy rằng bọn tôi không thân thiết lắm nhưng rất mong Lạc Phong có thể giúp đỡ, nếu có nhìn thấy Ngô Ẩn thì hãy gọi lại cho tôi.” “Ngô Ẩn mất tích ???” Nghiêm Chí Kiên hét lớn giữa quán ăn.

Lạc Phong lúc này không thể kiên nhẫn, cướp lấy điện thoại đang nằm trên tay Nghiêm Chí Kiên, ánh mắt thu lại nghiêm trọng, miệng nói lớn tiếng.

“Tôi là Lạc Phong, chuyện như thế nào hãy nói rõ!”

Nghe Văn Hán kể lại sự việc, Lạc Phong như muốn xé nát bản thân. Những chữ như “mất tích”, “không liên lạc được”, “hoài nghi tự vẫn” liên tục hiện lên trong đầu hắn.

Nghiêm Chí Kiên thấy tình hình nghiêm trọng, lúc này mới lên tiếng.

“Lạc Phong, tôi hỏi anh, Trái đào đáng yêu là Ngô Ẩn?”

Lạc Phong quét mắt về phía Nghiêm Chí Kiên, sau đó lôi cổ áo cậu ta lên uy hiếp.

“Me kiếp! Có chuyện gì đã xảy ra?”

Nghiêm Chí Kiên hoảng sợ, lắp bắp: “Trưa nay...trưa nay Ngô Ẩn đã gọi cho anh, nhưng lúc đó tôi ngủ chưa thức dậy nên không biết, lúc tôi gọi lại thì điện thoại của cậu ta nằm ngoài vùng phủ sóng...”

Lạc Phong nộ quát.

“Chó má! Sao cậu không nói với tôi?”

Nghiêm Chí Kiên phân bua.

“Chẳng phải anh nói là ai cũng không cần báo lại với anh sao?”

“Cậu là chó à? Nói cái gì cũng nghe theo?”

Ném Nghiêm Chí Kiên xuống đất, Lạc Phong đi thẳng ra chiếc xe moto phân khối lớn.

“Chờ đã, anh phải cho tôi cùng.”

Bây giờ tối, cả hai xuất phát quay về Bắc Kinh.

....

“Ào”

Lão Xiêm tạt một xô nước vào Ngô Ân để bắt cậu ta tỉnh dậy.

Lão ta đã tan ca, lúc này quay lại nhà của Ngô Ân.

Sau hơn một ngày không ăn không uống, vết thương thì nhiễm trùng nghiêm trọng, Ngô Ân yếu ớt không còn sức sống.

“Cậu dám gọi điện thoại cho người khác? Muốn trốn sao?”

“Aaaaaa...” Một roi quất vào bụng Ngô Ân.

“Đáng lẽ tôi định khuya nay sau khi mang cậu về nhà tôi, thì tôi mới bắt đầu thực hiện những bài huấn luyện chính thức, nhưng với hành động vào trưa nay của cậu, cậu phải chịu hình phạt thích đáng. Chó không được cắn lại chủ.”

Nói xong, lão ta đi tới ngăn tủ lấy ra “bộ đồ nghề”.

Ngô Ân ánh mắt hoảng sợ.

Lão ta đi tới chỗ Ngô Ân đang bị trói ngay khung cửa sổ, tháo miếng vải ra, thay bằng một cái dụng cụ chặn miệng khác chuyên dụng hơn. Sau đó kẹp hai cái kẹp điện vào hai đầu vú của Ngô Ân, nối vào một bình ác quy.

Ngô Ân hoảng sợ vùng vẫy kêu la hú hức.

Lão Xiêm gương mặt biến thái tàn ác.

“Sao vậy Ngô Ân? Chẳng phải cậu rất thích được hành hạ sao?”

“Aaaa...aaa.....aaa....aaa” Dòng điện từ bình ác quy phát ra, cả người Ngô Ân giật mạnh tê hết tay chân, trong miệng la hét lên những tiếng thương tâm, nấc lên từng đợt từng đợt.

Lúc này, Ngô Ân đã bật khóc, cậu ta đã không thể chịu được nữa, đã quá giới hạn của một con người, cậu ta đang bị đối xử như một loài súc vật.

Những tiếng thét, tiếng khóc than đó lại là niềm vui, niềm thống khoái của gã ác nhân bệnh hoạn kia. Hắn ta thêm khát sự đau khổ của đối phương.

“Hahaahah...khóc đi, gào đi, rồi từ từ cậu sẽ thấy, được tôi hành hạ là cả một niềm vinh dự cho cậu...”

“Chó...má.....người là....thứ cặn bã...” Ngô Ân dùng sức gằn lên từng tiếng căm phẫn, ánh mắt như lưỡi dao sẵn sàng đâm chết kẻ đang đứng trước mặt.

Nước mắt, nước mũi, nước bọt, mồ hôi đều đã chảy hết ra. Ngô Ân đã không còn giống con người.

Tiếng roi da tiếp tục vang lên chấn động, toàn thân Ngô Ân đều đã bị nhuộm hồng bởi vết hằn roi da, vết này chồng chéo lên vết kia, cuối cùng chỉ còn thấy được một loạt những mảng sưng đỏ trải dài từ ngực tới bắp đùi.

...

10 giờ tối, tại cục cảnh sát.

“Tôi đã báo cảnh sát, cảm ơn anh đã cùng với tôi tối nay. Anh cứ về với bé Lạc Lạc, không nó lại không ngủ được.”

“Không sao! Dạo này nó rất ngoan, tôi muốn ở lại với cậu một lúc” Chu Hiếu Minh kiên quyết.

“Tít tít tít” nhạc chuông Nokia của Văn Hán vang lên.

“Tôi đây, có tin gì của Ngô Ân sao?”

Lạc Phong đang chạy xe như bão táp, trả lời.

“Một tiếng nữa gặp ở khu chung cư của Ngô Ân.”

Nhìn thấy thần sắc của Văn Hán có chút biến chuyển, Chu Hiếu Minh vội hỏi.

“Văn Hán, lại có chuyện gì?”

....

Trên đường, Lạc Phong chạy xe bất chấp, Nghiêm Chí Kiên ngồi phía sau không dám mở mắt, cùng lắm nếu có gặp tai nạn cũng sẽ không phải chứng kiến cảnh tượng tàn khốc. Ôm siết Lạc Phong, Nghiêm Chí Kiên không khỏi mắng thầm: - Mẹ kiếp! Ngô Ân là ai? Công phụ lợi hại vậy sao?” -

Ngô Ân ở bên này đã không còn sức, nhưng vẫn cố rên rỉ lẩm bẩm chửi rửa trong yếu ớt.

“Khốn kiếp...hèn hạ..cặn bã...”

Lão Xiêm nhiều năm làm việc này, đây là lần đầu tiên thấy một người có sức chịu đựng cao như Ngô Ân. Lúc này lấy đại một cái “đồ nghề”.

“Để xem nào...ôi...là tám cao su siết cổ...Ngô Ân à cậu phải biết cậu là rất ưu tú đấy, món này tôi chỉ dùng cho những người được tôi huấn luyện lâu thôi. Hắc.”

Không thể chờ đợi thêm, lão ta đi đến đeo vào cổ của Ngô Ân. Cậu ta kịch liệt phản kháng, cắn vào ngón tay của lão Xiêm.

“Chát.” Lão ta hung hăng tức giận tát vào mặt Ngô Ân.

Khoé miệng cậu ta rướm máu. Cái vòng cao su siết cổ này được điều khiển bằng một cái remote có năm chế độ, cao nhất là chế độ số năm. Vì đang tức giận, lão ta đeo xong cho Ngô Ân liền bấm ngay chế độ số ba.

Cái vòng bắt đầu chuyển động rút lại, yết hầu của Ngô Ân bị chèn ép dữ dội, lúc này muốn la cũng không thể la được, chỉ còn những tiếng sặc vì thiếu hơi.

“Ặc....Ặc...”

Ngô Ân bất tỉnh nhân sự.

11 giờ đêm, Lạc Phong và Nghiêm Chí Kiên đã chạy tới cửa ngõ Bắc Kinh, lúc này đang tiến tới khu chung cư của Ngô Ân.

Văn Hán và Chu Hiếu Minh cũng đã sắp tới nơi.

Cả hai bên đều đang phóng xe như điên như dại, rốt cục chừng nào mới tới?

Lão Xiêm lại tạt một xô nước vào người Ngô Ân.

Cậu ta thực sự không muốn tỉnh dậy, chỉ muốn chết đi để không phải chịu đựng thêm sự hành hạ này.

Cả người đều đau đớn tới mức không còn cảm nhận được chỗ nào đang đau. Trong tiềm thức không ngừng kêu gào.- Lạc Phong, cậu không thấy cuộc gọi nhờ của tôi sao? Sao cậu không tìm tôi? Lạc Phong.....cứu tôi....-

“Vèo vèo”, Lạc Phong càng ngày càng tăng tốc độ, đường xá ban đêm tuy vắng vẻ nhưng chạy xe kiểu này là rất nguy hiểm.

“Lạc Phong ! Lạc Phong ! Là đèn đỏ! Đèn đỏ! Mẹ kiếp ! Là đèn đỏ anh có nghe không? ”

Nghiêm Chí Kiên ngồi sau hô hoán, Lạc Phong mới chịu dừng xe lại chờ đèn đỏ.

Nghiêm Chí Kiên vẫn còn tức mà mắng chửi.

“Mẹ kiếp! Anh như vậy còn chưa tìm được người đã toi mạng”

Lạc Phong cúi gắt quát một câu

“Không thích thì xuống xe !”

Còn hai mươi giây đếm ngược, nhưng hai mươi giây này đối với Lạc Phong là một cực hình.

Văn Hán và Chu Hiểu Minh đã tới nơi, lúc này đang nóng lòng chờ Lạc Phong đến.

Sốt ruột quá nhìn không được, vừa cầm điện thoại lên định gọi, tiếng moto của Lạc Phong đã vang lên từ xa.

“Kétttt” xe dừng lại.

“Lạc Phong, cậu hẹn tôi ra đây làm gì? Có tin tức gì sao?”

Lạc Phong gương mặt lạnh như sắt đá, mở miệng hỏi Văn Hán.

“Anh thực sự đã tìm Ngô Ẩn khắp nơi ?”

“Phải, đã tìm, đã gọi, đã báo cảnh sát, những gì có thể làm tôi đều đã làm hết.” Văn Hán nói ra có chút hoảng loạn, Chu Hiểu Minh lập tức tới khoác vai cậu ta để trấn an.

Lạc Phong cau mày suy nghĩ, lúc này lên tiếng.

“Mọi người đi theo tôi đến phòng an ninh của chung cư.”

Vừa bước vào đã nhận được sự cản trở của nhân viên an ninh.

“Đây các người là ai? Nơi này không được tùy tiện đi vào...mau chóng...” Còn chưa nói hết lời, nhân viên an ninh đã Lạc Phong dùng một tay nắm cổ áo nhắc bổng lên không trung, giọng nói lớn tiếng.

“Tôi không muốn gây sự, tôi muốn xem camera an ninh của khu chung cư, chuyện liên quan đến mạng người.”

Thả nhân viên an ninh xuống, ông ta liền nói.

“Chúng tôi đã tắt hết toàn bộ hệ thống để bảo trì.”

“Vậy mau chóng bật lên.” Lạc Phong hấp tấp giận dữ.

“Muốn khởi động lại và truy cập, phải tốn hơn mười lăm phút.”

“Mau chóng thực hiện!” Lạc Phong khề ra lửa mà ra lệnh cho nhân viên an ninh.

Lúc này ở trên căn chung cư của Ngô Ẩn, lão Xiêm đã hoàn toàn mất kiểm soát, dùng đủ thứ trò để dạy dỗ Ngô Ẩn. Dùng sáp đèn cầy nhỏ vào vết thương hở miệng, dùng kim châm vào da thịt....Ngô Ẩn mặc dù không còn sức, nhưng luôn bị lão ta bắt phải tỉnh lại mà cảm nhận sự đau đớn....

“Đã khởi động xong, cậu muốn xem lúc nào?”

Lạc Phong quay sang Văn Hán.

“Mất tích khi nào?”

“Tôi nghe một người bảo vệ nói cậu ta rời khỏi chung cư vào sáng nay.” Văn Hán đáp lời.

Đoạn video nhanh chóng được tua về khoảng thời gian lúc sáng, kết quả không có cảnh nào cho thấy Ngô Ân rời khỏi nhà, chỉ có cảnh tượng một người bảo vệ ra vào nhà của Ngô Ân. Lúc này Lạc Phong mới gấp hỏi nhân viên an ninh.

“Ông ta là ai sao lại vào nhà Ngô Ân tự do như vậy?”

“À! Là lão Xiêm bảo vệ, nghe đầu Ngô Ân mời ông ta về sống chung.”

Văn Hán đột nhiên ngắt lời.

“Khoan đã! Ông ta là người nói với tôi Ngô Ân đã rời khỏi nhà từ sáng.”

Gương mặt mọi người ở đây đều trở nên tái mét.

Liên kết các mấu chốt lại. Mẹ kiếp! Ngô Ân đang bị nhốt trong nhà.

Bốn người bọn họ nhanh như chớp chạy lên căn hộ của Ngô Ân trên lầu bốn.

“Cậu giỏi lắm Ngô Ân, để tôi xem vừa kích điện, vừa siết cổ cậu, cậu có chịu đựng hay không?”

Đi tới bình ác quy.

“Sẵn sàng chưa? Một ...hai..ba”

“Aaaaaaaaaaaaaa” tiếng Ngô Ân gào thét đau đớn không còn có thể miêu tả được.

Đang gào thét thì ngay lập tức bị cái vòng siết cổ siết lấy, chặn tiếng kêu la lại. Lúc này cậu ta đã bị siết tới lè lưỡi ra ngoài.

“Ặc Ặc....”

- Lạc Phong! Cứu tôi....-

“Rầm !!!” Một cánh cửa gỗ to lớn bị khoá chốt ngay lập tức đổ vỡ sập xuống bởi một quyền của đại võ sư karate đai đen bậc thứ chín.

Cánh cửa vừa hạ xuống, cảnh tượng xơ xác hoang tàn của Ngô Ân đập vào mắt của Lạc Phong. Hắn ta không thể tin đây là sự thật, không thể nào là sự thật. Ngay lập tức nhào vào trong nhà đập bể cái bình ác quy, bay đến tháo hai cái kẹp điện ra, xé nát cái vòng siết cổ, rút mấy cây kim châm ra khỏi da thịt, giải thoát cho Ngô Ân. Trong lòng Lạc Phong thực sự không hiểu những thứ này làm sao có thể xuất hiện trên người Ngô Ân. Lão Xiêm hoảng sợ ý định bỏ chạy, Lạc Phong vừa cưỡi trời cho Ngô Ân, vừa nhàn nhạt vài chữ.

“Nghiêm Chí Kiên! Hành động!”

“Tuân lệnh sư phụ.”

Nghiêm Chí Kiên, Văn Hán, Chu Hiểu Minh đang chặn ngay cửa, lão ta có thể thoát?

Nghiêm Chí Kiên xuất thân giang hồ, mấy chuyện đánh đấm không thành vấn đề, một cước đá văng lão Xiêm ngược vào trong nhà.

“Ấy chết! Tôi đánh người già có vi phạm đạo lý thuần phong mỹ tục không?”

Lạc Phong vẫn đang cưỡi trời cho Ngô Ân, nhàn nhạt hai chữ.

“Đánh tiếp!”

“Sư phụ à! Chỉ có người là dung túng được cho con!”

Yahhh. Lão Xiêm bị Nghiêm Chí Kiên đánh tới tấp một trận, Nghiêm Chí Kiên lúc này than phiền.

“Sư phụ! Con thấy hơi mỏi tay.”

Lạc Phong nhẹ nhàng bồng Ngô Ẩn nằm xuống giường. Ngô Ẩn không dám tin đây là sự thật, nước mắt chảy ra, khóc như một đứa trẻ, ôm lấy cổ của Lạc Phong như ôm người cha của mình. Nghẹn nức.

“Lạc Phong à! Tôi...sợ lắm...”

Nhìn thấy Ngô Ẩn như vậy, hai con mắt của Lạc Phong cũng đã rướm đỏ nước mắt. Lúc này chuyển thành cảm phần, lên tiếng tàn độc.

“Đồ nhi! Kéo xác tên già đó qua đây cho sư phụ.”

Nghiêm Chí Kiên lùi lão ta tới dưới chân của Lạc Phong. Lão Xiêm lúc này mặt cũng đã đầy máu, Nghiêm Chí Kiên quả nhiên không nường tay.

Lạc Phong nhẹ nhàng đỡ Ngô Ẩn ngồi dậy tựa vào vai mình. Ngô Ẩn đột nhiên đỏ chứng, vùi đầu vào ngực Lạc Phong, giọng điệu giống như đứa con nít đi méc phụ thân, vừa khóc vừa kể tội lão Xiêm.

“Lạc Phong, lão ta đánh tôi, hic hic.”

Lạc Phong đập vào bụng lão Xiêm một đập.

“Lạc Phong, lão ta chích điện tôi á, còn đổ cháo nóng lên miệng tôi, hic hic.”

Lão Xiêm bị đập vào mồm một cái.

“Lạc Phong, lão ta siết cổ tôi...”

Mỗi lần Ngô Ẩn kể một tội, lão già đó sẽ bị bàn chân của Lạc Phong trả thù tương ứng. Văn Hán, Chu Hiểu Minh, Nghiêm Chí Kiên, ba người họ đứng chứng kiến màn trả thù nhu tình của “hai cha con” mà lòng ngơ ngác.

Sau khi kể một loạt chuyện xấu của lão, Ngô Ẩn tìm không ra điều gì nữa, nhưng lòng vẫn còn tức tối, cuối cùng vạch lá tìm sâu.

“Lạc Phong à...lão ta đã lột đồ của tôi.”

Hai mắt Lạc Phong phát hoả. Ban đầu hắn ta nghĩ Ngô Ẩn là đang thay đồ, chỉ đang mặc quần lót rồi bị lão ta tập kích nên mới có bộ dạng này. Sau khi nghe xong lời kể tội đó của Ngô Ẩn, Lạc Phong hoàn toàn mất kiểm soát, lập tức đứng dậy, dùng mười phần công lực mà nện lão biến thái này đi đến cõi âm.

Từng cú đấm của võ sư karate bậc thầy chuẩn xác không bàn cãi, Ngô Ẩn kể bên chịu không nổi liền lên tiếng.

“Lạc Phong! Dừng tay, xảy ra án mạng bây giờ!”

Chết tiệt! Đã không còn sức mà rên, làm sao cậu ta nghe mình nói.?

Nghiêm Chí Kiên thấy không ổn liền chạy vào can ngăn.

“Lạc Phong sư phụ à, bình tĩnh đã....aaaaa”

Nghiêm Chí Kiên bị Lạc Phong hất một cú vào mặt, mắt sưng một cục.

Cuối cùng, Ngô Ẩn phải hét lên một tiếng.

“Mẹ kiếp nhà người Lạc Phong! Lão gia gia đây đang đau muốn chết, còn không mau qua đây giúp lão gia gia đi bệnh viện?”

Nghe thấy Ngô Ẩn kêu đau, Lạc Phong như uống được thuốc giải, nhanh chóng chạy đến bên giường cậu ta, hôn một cái lên trán.

“Xin lỗi tiểu Ẩn, xin lỗi tiểu Ẩn.”

Ba người kia lại đứng nhìn ngơ ngác, tất nhiên chỉ có Nghiêm Chí Kiên là hiểu nụ hôn đó là gì.

Một lúc sau cảnh sát ập tới, lão Xiêm bị giải về đồn. Bà con hàng xóm trong khu chung cư thấy cảnh sát đến cũng lao đầu ra xem. Họ thật sự không tin được người bị bắt là bảo vệ Xiêm hiền lành kia.

Hết chương!

29. Chương 29 - Quan Tâm

Chương 29: QUAN TÂM

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: [wattpad.com/pinoneverdie](https://www.wattpad.com/pinoneverdie)

Một giờ sáng, Ngô Ân yên ổn nằm trong phòng bệnh.

Sau khi được nhân viên y tế rửa trùng và băng bó vết thương, Ngô Ân lúc này mới thở đều đặn.

Chu Hiếu Minh đã sớm về nhà với bé Lạc Lạc, Nghiêm Chí Kiên xong nhiệm vụ cũng đã bỏ đi, chỉ còn lại Văn Hán và Lạc Phong ở lại nơi này.

Vì quá mất sức, Ngô Ân nằm xuống liền ngủ mê man. Lạc Phong ở bên trong ngồi ngắm nhìn trạng thái của cậu ta mà lòng khó chịu tới cùng, rất muốn nhét cậu ta vào lòng mà ôm thật chặt, nhưng với tình cảnh thương tích đầy mình như thế này, ngay cả đắp mền cho cậu ta cũng không được, huống hồ chi...

Văn Hán hoàn thành thủ tục nhập viện cho Ngô Ân xong cũng nhanh chóng quay lại phòng bệnh, thấy Lạc Phong có vẻ tiêu tụy nên mới lên tiếng.

“Lạc Phong cậu cứ về nhà đi, tôi sẽ lo cho Ngô Ân.”

Lạc Phong không đáp lời mà tức trực ngắm nhìn Ngô Ân, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị nhưng nội tâm thì như đang có một trận sóng thần.

Văn Hán cũng lặng lẽ nhìn hai người họ, trong lòng tự hỏi một câu: Thân thiết như vậy sao?

Bốn giờ sáng mưa lớn tầm tã, Ngô Ân vô tình thức giấc. Mơ mơ màng màng mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt của Lạc Phong đang áp sát đối diện với gương mặt của mình. Hai mắt lại trực tiếp nhìn nhau, lòng Ngô Ân như mềm nhũn ra, cuối cùng cũng nhìn thấy lại được ánh mắt quen thuộc kia.

Do Ngô Ân không thể đắp chăn vì sợ lớp vải chăn sẽ vô tình động đến vết thương, mà trời lại mưa to, nhiệt độ hạ thấp, Lạc Phong đành phải tự trùm cái chăn lên lưng, leo lên giường của Ngô Ân, chống hai cùi chỏ và đầu gối lên giường, nhét cậu ta vào khoảng trống cơ thể của mình, rồi sau đó căng cái mền ra như một cái lều để giữ ấm cho Ngô Ân.

Lạc Phong nhìn thấy Ngô Ân thức dậy, miệng lập tức nở một nụ cười hiếm thấy. Còn Ngô Ân thì không dám tin đây là sự thật, yếu ớt nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, Lạc Phong vẫn ở đó, lúc này mới chậm rãi mở miệng.

“Cậu tên gì?”

“Tôi Lạc Phong.”

“Sao cậu lại nhìn tôi?”

“Có sao? Tôi thấy anh đang nhìn tôi mới đúng.”

Vào khoảnh khắc này, Ngô Ân mới dám tin đây là sự thật, lúc này nước mắt không kiểm soát được mà lăn trào, bao nhiêu nỗi sợ hãi trước đó đều tan biến, đổi lại có được cảm giác an toàn tuyệt đối. Lạc Phong chậm rãi hạ sát cái đầu xuống, chóp mũi đã chạm vào nhau, nhưng cuối cùng hắn ta lại hôn vào trán của Ngô Ân.

Ngô Ân lúc này bất giác mở miệng.

“Một cái nữa.”

Lạc Phong kinh ngạc nhìn vào mắt Ngô Ân, rồi từ từ hôn thêm một cái vào trán.

“Chóc”

“Cái nữa đi.” Ngô Ân không biết xấu hổ. Lạc Phong như được bật đèn xanh. “Chóc chóc.”

Ngô Ân lại năn nỉ.

“Thêm cái nữa đi.”

“Chóc” nụ hôn không còn đặt lên trán nữa mà chính thức đặt lên môi của Ngô Ân. Khác với những lần trước, lần này Ngô Ân hoàn toàn ưng thuận.

Khoảnh khắc nhu tình qua đi một lúc, Lạc Phong mới nhìn vào Ngô Ân mà nói chuyện.

“Ngủ tiếp đi.”

“Không ngủ, tôi sợ tỉnh dậy sẽ không thấy cậu, mà nhìn thấy lão ta.” Ngô Ân vội vàng đáp lời.

Lạc Phong nghe câu này, lòng chợt thất lại. Gương mặt tròn tròn đáng yêu của Ngô Ân hiện tại vẫn còn toát ra vẻ sợ hãi, Lạc Phong không thể chấp nhận kẻ đã làm ra chuyện này. Nhẹ nhàng dùng răng cắn cắn kéo vào môi trên của Ngô Ân để xoa dịu nỗi sợ của cậu ta, được một lúc thì Ngô Ân đột nhiên lên tiếng.

“Lạc Phong...mấy ngày qua tôi không có súc miệng.”

Nếu là giống mọi khi, với cái kiểu ưa sạch sẽ như Lạc Phong, nghe được câu này đã sớm ném Ngô Ân sang một bên mặc kệ cậu ta có bị thương hay không. Nhưng than ôi, cái tên vô sư này có lẽ đã bị “những mùi hôi” của Ngô Ân cướp mất linh hồn, câu nói kia như là một lời kích thích, lúc này chuyển từ cắn môi sang hôn sâu.

Văn Hán nằm ở giường kế bên chưa từng chớp mắt, “cảnh tượng kia” đều đã được cậu ta nhìn thấy trọn vẹn.

Lúc này Văn Hán đột nhiên lấy điện thoại ra nhắn tin cho Chu Hiếu Minh.

= Anh thật là không biết lãng mạn! =

Nhắn xong giận dỗi đi ngủ.

Sáng hôm sau mười giờ, Ngô Ân thức dậy sau một giấc ngủ đã đời, tinh thần cũng có vẻ phấn chấn hơn hôm qua khá nhiều. Vẫn còn đang mè nheo chưa tỉnh hẳn, chợt nghe thấy âm thanh tranh luận của hai người đàn ông đang đứng trong phòng bệnh của mình.

Chuyện là Chu Hiếu Minh sáng mở mắt ra đọc thấy tin nhắn đó của Văn Hán, thu xếp việc nhà xong liền chạy lên bệnh viện tìm cậu ta.

“Sao lại nhắn tin nói như vậy? Tôi có gì không lãng mạn chứ?”

Văn Hán kiên định. “Có sao? Anh cứ như ông bố độc thân cù lần ấy.”

Chu Hiếu Minh đột nhiên không nói gì, lấy điện thoại ra gọi điện.

“Alo, Lạc Lạc à, chú Văn Hán của con đang ăn hiếp ba, chú ấy nói rằng ba không lãng mạn, con phải đứng ra nói chuyện cho ba đấy!”

Văn Hán nhin không được.

“Anh có nhầm không? Sao lại lấy Lạc Lạc ra uy hiếp tôi hả?”

“Có sao? Chỉ là chúng ta cần người nói lời công bằng thôi mà.” Chu Hiếu Minh đáp lời.

Chu Hiếu Minh nhích nhích cặp kính cận lên rất phong cách, sau đó nhẹ nhàng nắm bàn tay của Văn Hán, đưa qua lại muốn làm hoà

“Anh có thôi đi không? Đang ở trong phòng bệnh đấy!”

Ngô Ân chứng kiến, không hiểu chuyện gì, vội lên tiếng.

“Cho hỏi hai người đang làm gì vậy? Đóng kịch à?”

Hai người kia vội vã buông nhau ra, Chu Hiếu Minh đưa nắm tay lên miệng, gượng gạo ho hai cái, còn Văn Hán thì đảo con ngươi khắp phía, không dám nhìn Ngô Ân. Đang lúc không biết ứng xử thế nào, Lạc Phong từ bên ngoài đi vào.

Cảm nhận được không khí bên trong có chút bất thường, Lạc Phong nghiêm túc lên giọng.

“Lại có chuyện gì?”

Chu Hiếu Minh cảm thấy tốt nhất nên lui, cho nên nói vài câu thăm hỏi Ngô Ân rồi lập tức đi ra khỏi căn phòng. Ra tới bên ngoài còn không quên nhắn tin cho Văn Hán.

= Tôi bây giờ có công việc. Tối nay nhớ qua chỗ của tôi, Lạc Lạc nhớ cậu. =

...

Văn Hán nhìn thấy Lạc Phong mang cháo đến, biết rõ mình đang là người thừa thải, ngay sau đó cũng đi ra khỏi phòng bệnh.

“Nào, há miệng ra.” Lạc Phong dứt cháo cho Ngô Ân.

Còn Ngô Ân thực sự lúc này thấy ngượng, kiểu như đáng lẽ việc dứt cháo này phải để mẹ hoặc người yêu làm cho mình, sao lại để cho một vị võ sư biến thái?

“Nhanh! Há miệng ra.” Lạc Phong hối thúc.

- Hãy da, thực ra mà nói thì hơi ngại á. -

Ngô Ân đột nhiên nhớ tới cảnh tượng hôn nhau vào tối qua, lúc này muốn đập đầu vào tường, hoặc giả muốn bị “ngàn tên xuyên thấu”, tại sao tối qua có thể làm việc đó với người ta? Người ta vừa cứu người một cái thì người liền đổ đốn như vậy sao? Ngô Ân à bản thân mày không thể kiềm chế một chút? Bây giờ còn để người ta dứt cháo, mẹ kiếp! Mày nhu nhược như vậy từ lúc nào chứ?...

Lạc Phong thấy nét mặt né tránh của Ngô Ân, lúc này có chút khó chịu. Bởi vì hắn ta nghĩ đơn giản, “mỹ nhân” là do tôi cứu, “mỹ nhân” đó phải là của tôi. Cho nên hắn ta lúc này ra sức chăm sóc cho “bảo vật”, thế nhưng lại bị từ chối, hỏi làm sao có thể không giận?

Ngô Ân vẫn ngậm chặt miệng, Lạc Phong bỏ chén cháo xuống bàn, quay mặt bỏ đi.

Ngô Ân trông thấy nét mặt giận dữ của Lạc Phong, vội lên tiếng.

“Này, đi đâu?”

Lạc Phong mặc dù thương yêu nhưng vẫn quay lại quát lên tiếng lớn.

“Đi mua nước hoa quả vị đào, làm sao?”

Ngô Ân nghe xong đột nhiên cười một cái, Lạc Phong làm bộ không thèm quan tâm, nhưng lúc xoay người bỏ đi cũng nhanh chóng nở ra niềm vui ngay khoe miệng.

Hết chương!

30. Chương 30 - Chia Tay

Chương 30: CHIA TAY

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Từ sáng cho tới chiều, Lạc Phong đã mua không biết bao nhiêu chai nước hoa quả vị đào cho Ngô Ân.

“Này, cậu lại đi đâu?” Ngô Ân cản ngăn.

“Tôi đi mua nước hoa quả vị đào.” Lạc Phong đáp lời.

“Lại mua? Cậu có biết là đã mua bao nhiêu chai rồi không?”

“Chỉ mới ba mươi chai.” Lạc Phong nhớ rõ.

Nói xong lại xuống căn tin để mua, bất chấp sự cầu nhàu của Ngô Ân.

Năm phút sau, Lạc Phong quay về lập tức lên tiếng.

“Anh biết không? Tôi mới nhận ra mình hơi ngốc? Từ sáng tới giờ lên xuống tầng lầu bệnh viện không biết bao nhiêu lần, thay vào đó có thể mua một thùng.”

Ngô Ân lúc này thất kinh.

“Mẹ kiếp! Cậu ép tôi uống tới khi nào?”

“Tối nay anh cứ uống hết thùng nước vị đào này là được! Ngày mai tôi lại mua.” Lạc Phong tỉnh bơ.

Lúc này Ngô Ân không thể nghe lọt vào lỗ tai, cả ngày nay đã bị ép uống không biết bao nhiêu chai, kiểu này không chết vì bị lão Xiêm hành hạ, mà là bị tên võ sư này bức bằng quang mà đột tử.

Xé thùng nước vị đào ra, Lạc Phong bắt đầu cầm viết, viết lên năm chữ “Cái này là cho anh” rồi dán vào từng chai từng chai. Nét mặt của hắn ta lúc viết hớn hở tươi sáng vô cùng, còn ngậm đôi môi lại kiêu lém lỉnh mà viết. Mỗi nét chữ đều nắn nót vô cùng, nhưng vẫn xấu như thường.

- Ngô Ân, mỗi chai nước này đều là của tôi dành cho anh -

Lạc Phong thì đang tí tởm cầm viết, Ngô Ân thì nằm nhẩn tin với tiểu Thanh.

- Ngô Ân: Anh nhớ em quá.

- Tiểu Thanh: Anh cứ dưỡng bệnh. Sáng mai em sẽ đi máy bay về lại Bắc Kinh.

- Ngô Ân: Phải tới thăm anh liền đây.

- Tiểu Thanh: Được rồi! Anh hãy nghỉ ngơi trước đi. 521

(*): 521: wo ai ni

Lạc Phong quan sát vẻ mặt của Ngô Ân khi đang nhẩn tin, trong lòng đã đoán được cậu ta đang nhẩn tin với ai, đột nhiên nổi sùng dữ. Chuyện xấu của tiểu Thanh biết phải nói thế nào với Ngô Ân? Nhìn cậu ta vẫn còn hạnh phúc khi nhẩn tin với tiểu Thanh như vậy, Lạc Phong thực sự vô phương. Hiện tại hắn ta không còn quan tâm mình và Ngô Ân sẽ thế nào, chỉ nghĩ đến việc Ngô Ân khi nhận ra bộ mặt thật của cô ta sẽ đau buồn ra sao.

Ngô Ân bất ngờ sáng khoái tốt tâm.

“Mang cho tôi một chai nước vị đào, tôi đang muốn uống đây.”

Giống như có được sức mạnh do bạn gái truyền cho, Ngô Ân lúc này trông thống khoái vô cùng, vết thương giống như là không còn ở trên người nữa. Lạc Phong mang chai nước đến chỗ Ngô Ân, trầm mặt không nói gì, cứ thế cho tới khi cậu ta đi vào giấc ngủ. Chậm rãi đi tới đồng chai nước vị đào đã được dán giấy, từng chai được Lạc Phong bỏ lại vào trong thùng.

Sáng sớm hôm sau, có khá nhiều bạn bè đồng nghiệp tới thăm Ngô Ân. Chuyện này là do Văn Hán trước đó gọi điện tung tin khắp nơi rằng Ngô Ân bị mất tích, cho nên bây giờ biết chuyện, bọn họ nườm nượp kéo tới thăm. Nói chung, chuyện bị người ta giam lỏng mưu đồ “hãm hiếp” không có gì đáng khoe khoang, nên cậu ta chỉ nói là bản thân gặp tai nạn ở ngoại ô, không kịp đưa về Bắc Kinh để cấp cứu, điện thoại lại hư nên không thể liên lạc. Dù sao toàn thân cũng đã bị băng bó, không ai có thể nhận ra cậu ta bị hành hạ bằng roi da.

Người ra người vào đã nhiều đợt, rốt cục từ sáng tới giờ Ngô Ân chỉ nhìn thấy Văn Hán túc trực, Lạc Phong hoàn toàn không thấy đâu, đáng lẽ giờ này cậu ta đã phải ép mình uống nước vị đào.

Trong lòng thắc mắc nhưng lại không muốn gọi điện, thôi thì coi như Lạc Phong bận việc, không lẽ cứ mãi canh chừng mình?

“Ôi xin chào anh, Ngô Ân!”

Nghiêm Chí Kiên bất ngờ xuất hiện, đứng ngay cửa vui vẻ hô hoán.

Ngô Ân nhớ rõ người này, cậu ta đã cùng Lạc Phong cứu thoát mình, lúc này cũng tươi cười đáp trả vài câu lịch sự.

“Chào cậu! Thật vui khi cậu đến.”

“Khách khí làm gì, chuyện nên làm mà.”

Nghiêm Chí Kiên nhanh chóng đi vào, đặt bó hoa xuống tủ đầu giường bắt đầu hôn hờ.

“Tôi là Nghiêm Chí Kiên, đồ đệ của sư phụ Lạc Phong.”

“Ồ, tôi là Ngô Ân.” lịch sự đáp trả.

Trong lúc trò chuyện giao tiếp, Nghiêm Chí Kiên không nhìn ra Ngô Ân có chút gì là người đồng tính, cũng không nhìn ra cậu ta có điểm gì khiến Lạc Phong một lòng quan tâm như vậy, trong lòng có chút không phục. Một lúc sau khi không còn chuyện gì để nói, Nghiêm Chí Kiên bỗng nhớ ra một việc.

“Thế Lạc Phong đã kể anh nghe sự tình ở Quế Lâm hay chưa?”

Ngô Ân thắc mắc.

“Quế Lâm chuyện gì?”

.....

Hơn một giờ trưa, Nghiêm Chí Kiên đã rời đi, Văn Hán cũng đã tới ca làm việc ở nhà giữ trẻ, trong phòng bệnh chỉ còn một mình Ngô Ân.

Cánh cửa phòng bệnh đột nhiên hé mở, một âm thanh the thé vang lên.

“Ngô Ân à! Sao lại ra nông nổi này?”

Tiểu Thanh kéo nguyên cái vali chạy ào tới chỗ Ngô Ân, vẻ mặt tỏ ra không thể tin vào mắt.

Ngô Ân ngẩng nhìn bộ trang phục mát mẻ của tiểu Thanh, rồi nhàn nhạt vài câu.

“Em tới rồi? Sao không về nhà tắm rửa thay đồ rồi tới?”

“Thay cái gì chứ? Em là nôn nóng tới đây muốn gặp anh. Em đâu nghĩ rằng anh lại bị thương nghiêm trọng như vậy.” tiểu Thanh giọng điệu bi thương.

Ngô Ân cũng chỉ cười một cái rồi bảo tiểu Thanh ngồi xuống giường, hỏi han vài câu.

“Em có phải là đi chơi giăng nắng nhiều lắm không? Da dễ sao lại sạm đen như vậy?” “Hãy da, em còn đang bực tức đây. Em dùng loại kem chống nắng của cái tiệm thẩm mỹ Hoa Thiên, hơn hai trăm tệ một lọ, rất cục lại không có hiệu quả.” Cô ta bắt đầu soi làn da của bản thân.

“À phải rồi! Em đi với đám bạn chắc là vui lắm, anh cũng đang nôn nao muốn xem hình em chụp ở Quế Lâm. Lần sau lại đi tới đó, nhưng là chỉ hai ta thôi.”

Tiểu Thanh ngay lập tức gượng gạo,

“Chuyện là....hình chụp thì nhiều lắm...tới khi anh rời viện về nhà rồi em sẽ cho anh xem. Haha.”

“Ngô Ân à, tôi tới rồi đây, xin lỗi anh sáng nay tôi có công việc.”

Lạc Phong trực tiếp đẩy cửa đi vào mà không để ý bên trong có người, lúc này nhìn thấy Ngô Ân đang nắm tay tiểu Thanh, cảm thấy tốt nhất là nên đi ra ngoài.

“Khoan đã!” Ngô Ân lên tiếng cản ngăn.

Lạc Phong cũng dừng lại một chút, giọng nói cố tình ra vẻ thoải hiệp.

“Không cần phải lịch sự, tôi ra ngoài một lúc, hai người cứ tâm sự.”

“Tôi nói cậu cứ vào đây.” Ngô Ân kiên quyết.

Tiểu Thanh lúc này khó chịu ra mặt, nhưng nếu không vì Ngô Ân nói với cô ta rằng Lạc Phong chính là người cứu cậu ta, tiểu Thanh đã sớm cạnh khoé mấy câu.

Lặng lẽ đặt hộp thức ăn của Ngô Ân lên bàn, Lạc Phong tìm một chỗ để ngồi xuống.

“Chuyện vừa qua thật là cảm ơn anh. Nếu không có anh ra tay giúp Ngô Ân trong vụ tai nạn giao thông kia, chắc giờ này anh ấy đã phải gặp nguy. Thật là cảm ơn trời Phật.” tiểu Thanh lên tiếng khách sáo.

Lạc Phong không nói gì, lặng lẽ dùng dao gọt cam, tay gọt cam nhưng mắt thì nhìn cô ta đầy khiêu chiến, mỗi đường dao gọt đều ra vẻ nguy hiểm, tiểu Thanh trông thấy cũng không nhin được mà nuốt nước bọt một cái, tạm thời rút lui.

“Ngô Ân à, em muốn về cất hành lý, sẽ quay lại với anh ngay sau đó.”

Ngô Ân nghe xong, mặt không rõ tư vị, lúc này nhìn sang Lạc Phong.

“Lạc Phong, cậu đưa cái chìa khoá nhà của tôi ra đây.”

Lạc Phong dừng dao, ánh mắt ngạc nhiên.

“Không cần! Anh quên rằng em cũng có chìa khoá nhà anh sao?” tiểu Thanh lên tiếng.

“Lạc Phong tôi nói cậu không nghe thấy à? Mau giao cái chìa khoá ra đây.” Ngô Ân cường ngạnh giọng điệu.

Lạc Phong đến lúc này, đầu óc xẹt qua muôn vàn suy nghĩ, nhưng không thể làm gì khác hơn, đặt con dao và quả cam xuống, lấy ra từ trong túi quần cái chìa khoá.

“Bỏ đi.” Ngô Ân bắt ngờ ra lệnh.

Ánh mắt hai người họ nhìn nhau, tiểu Thanh cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Tôi nói cậu bỏ cái chìa khoá.”

Lạc Phong thực sự trong lòng muốn hỏi vì sao, nhưng quả thực uất nghẹn không nói thành lời. Chìa khoá trong tay, ánh mắt lạnh lùng băng giá thu hẹp lại, dùng ngón cái một phát bẻ gãy.“Leng keng” tiếng kim loại rớt xuống sàn nhà.

Ngô Ân hài lòng, quay sang tiểu Thanh.

“Tiểu Thanh em cũng hãy lấy chìa khoá ra.”

“Anh làm sao vậy chứ? Em không thể bẻ gãy chìa khoá giống hần ta đâu, em...”

“Tôi nói cô lấy chìa khoá ra.” hai mắt Ngô Ân trừng lên.

Tiểu Thanh lần đầu tiên trong đời thấy được biểu cảm này của Ngô Ân, sắc mặt đáng sợ đã đành, kèm theo đó còn là gương mặt đang bị thương rướm máu và băng bó, cảnh tượng rất kinh dị. Không chỉ có cô ta, Lạc Phong cũng là lần đầu trông thấy.

Tiểu Thanh lấy ra từ trong vali túi đeo chiếc chìa khoá bằng đồng sáng bóng, chìa ra trước mặt Ngô Ân. Ngô Ân lúc này âm thanh từ cuống họng vang lên rõ ràng mạch lạc.

“Đưa chìa khoá cho Lạc Phong.”

“Sao chứ?” tiểu Thanh không đồng ý.

Lạc Phong đứng kế bên cũng kinh ngạc.

“Đưa - cho - Lạc - Phong” bốn chữ này vang lên cứng rắn như trời như bể.

Tiểu Thanh tức giận ném chìa khoá qua phía Lạc Phong, hần ta thân thủ nhanh nhẹn chụp lấy, lúc này cũng không nhịn được.

“Ngô Ân anh làm gì vậy?”

Ngô Ân lập tức ngắt lời.

“Tiểu Thanh tôi cho cô biết, từ nay về sau chỉ có Lạc Phong được giữ chìa khoá nhà của tôi.”

Nói xong, Ngô Ân rút ra dưới gối một tờ giấy có ghi một dãy số điện thoại, đưa cho tiểu Thanh.

“Đây là số điện thoại của ngài Hoàng Phách, tôi đã liên hệ ông ta để thuê cho cô một căn hộ, tiền thuê đã đóng trước ba tháng. Đồ đạc còn lại của cô trong nhà của tôi, tôi sẽ dần dần chuyển sang cho cô.”

Lạc Phong thần kinh chấn động, dường như hần ta đã hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng tại sao???

“Ngô Ân anh đang nói cái gì vậy? Anh lên cơn sáng sao?” tiểu Thanh lúc này bối rối, nắm tóc gãi đầu liên tục.

Ngô Ân mặt không biểu cảm, lại rút ra dưới gối một cái máy ảnh, lạnh lùng nói.

“Cô xem xong những gì trong đây, sẽ biết được tôi có đang nói sáng hay không.”

Tiểu Thanh nhanh chóng cầm lấy, đi vào album ảnh chụp, mắt miệng mở to hoảng hốt. Giờ phút này đã bị phát hiện, không thể làm gì hơn, bắt đầu trở mặt.

“Phải! Là tôi bắt cá hai tay đấy! Hải lòng chứ?”

“Xoảng” cái máy ảnh bị cô ta đập nát dưới đất, lòng của Ngô Ân cũng theo đó mà thực sự đổ vỡ, lên tiếng mắng chửi

“Cô rút ra khỏi đây cho tôi.”

“Được thôi, nếu như anh muốn.”

Trước khi đi còn không quên cầm lấy tờ giấy ghi số điện thoại liên hệ với người cho thuê căn hộ kia, nhưng chưa kịp đi ra tới cửa đã bị Lạc Phong chặn lại.

“Làm sao? Cậu còn muốn cái gì?” tiểu Thanh giọng lưu manh.

Lạc Phong rất ổn định bình tĩnh, giật cái giỏ xách của cô ta rồi mở ra.

“Mẹ kiếp! Thằng khốn! Cậu định làm gì?”

Cuối cùng cũng tìm được cái thẻ ngân hàng của Ngô Ẩn, Lạc Phong lên tiếng cảnh báo, âm thanh từ cuống họng phát ra mang đầy nộ thiên.

“Cái chìa khoá nhà là của tôi, cái thẻ ngân hàng này cũng là do tôi quản...”

Chỉa ngón tay về phía Ngô Ẩn.

“...cái người đang nằm trên giường kia cũng là của tôi. Cô còn bèn mắng xung quanh cậu ta, tôi bóp chết cô.”

Tiểu Thanh giật cái túi xách lại, mắng một câu.

“Các người là lũ điên.”

Nói xong xoay người bỏ đi.

...

Lạc Phong vẫn còn thở hồng hộc tức giận, quay mặt lại liền thấy Ngô Ẩn rướm rướm nước mắt nhưng lại không chịu khóc. Không nói gì thêm, nhanh chóng đi tới ép cậu ta dựa vào vai mình. Ngô Ẩn một mực chống cự, cậu ta không muốn tiếp xúc với bất kì một ai ngay lúc này, vừa mới chấm dứt một đoạn tình với bạn gái chuẩn bị đính hôn, cậu ta còn có tâm trạng?

Lạc Phong vì sợ cậu ta vùng vẫy sẽ ảnh hưởng vết thương, liền áp cái mũi thẳng của mình vào mái tóc đỉnh của Ngô Ẩn, cánh tay choàng qua ôm cậu ta thật vững vàng, cố gắng trấn an.

“Ngô Ẩn! Anh nghe tôi nói! Tôi không muốn thừa nước đục thả câu, tôi chỉ muốn ở bên cạnh làm chỗ dựa cho anh vào lúc này. Anh chỉ việc xem tôi là bạn, xem tôi giống như Văn Hán, được chứ?”

Không gian lắng đọng một chút.

Một giây sau tiếng khóc oà vang lên cả phòng bệnh.

“Là Nghiêm Chí Kiên nói cho tôi biết...Nghiêm Chí Kiên lấy cái máy ảnh trong túi đeo của cậu ta ra cho tôi xem...”

Ngô Ẩn cắn cái xương cầu vai của Lạc Phong, nước mắt dần dựa.

Một người sống tình cảm, lại còn nhạy cảm, đối với chuyện này quả thực tổn thương vô cùng.

Hết chương!

31. Chương 31 - Năn Nỉ Ngô Ẩn

Chương 31: NĂN NỈ NGÔ ẨN

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Đã bốn ngày trôi qua, vết thương của Ngô Ẩn cũng nhanh chóng phục hồi, lúc này cũng không cần phải băng bó toàn thân nữa. Các vết sưng tấy đã xẹp xuống, vết thương cũng đã khép miệng. Hiện tại chỉ còn phải đều đặn xoa thuốc và uống thuốc tiêu sưng kháng viêm là có thể nhanh chóng phục hồi. Gương mặt cũng lắm chỉ có một vết xước nhỏ không đáng trở ngại. Tuy nhiên vẫn là phải nằm viện theo dõi.

Vài ngày trước Văn Hán còn thay ca với Lạc Phong để chăm sóc Ngô Ẩn, về sau chỉ còn lại Lạc Phong. Ngô Ẩn thời gian này cũng lạnh lùng không nói chuyện với bất kì ai, cứ mỗi ngày được Lạc Phong chăm sóc, lo

ăn uống, thay băng xoa thuốc. Nói chính xác là cả hai không nói với nhau câu nào, cũng không thèm nhìn vào nhau.

Nước hoa quả vị đào đều được để sẵn ngay tủ đầu giường, nhưng chưa từng được khai một chai. Một ngày trôi qua với Ngô Ân như một tháng, cậu ta cứ nằm đấy như một cái xác chết không hồn.

Riêng Lạc Phong, hẳn ta hiểu lúc này nên để yên cho Ngô Ân, không nên làm phiền cậu ta, vì vậy cũng chỉ làm cho trọn nhiệm vụ trông nom. Lâu lâu ra ngoài hút vài điếu thuốc rồi quay trở lại phòng bệnh.

Mùa mưa bão, không khí lạnh lạnh, lại càng khiến cho không gian thêm buồn tẻ.

Chín giờ tối, mưa to, các dây đèn ở bệnh viện đều đã tắt bớt, ánh sáng mờ ảo tĩnh mịch. Tiếng đế giày của Lạc Phong tiến về phòng bệnh của Ngô Ân vang lên “cộp cộp”.

Cửa mở!

“Ngô Ân!” Lạc Phong gọi Ngô Ân.

“Ngô Ân...Ngô Ân...Ngô Ân...” Lạc Phong đã chịu đủ sự chán trường, miệng liên tục gọi tên cậu ta.

Cậu ta vẫn im re mà nằm trên giường.

Lạc Phong không nhanh không chậm đóng cửa lại, đem cái máy cát-sét đặt lên bàn, bấm mở nhạc phim hoạt hình “Hồ lô biến”.

Tiếng nhạc rè rè từ cái máy cát-sét cũ kĩ vang lên ầm ĩ cả căn phòng. Biết rõ Ngô Ân vẫn chưa ngủ, hẳn ta lại càng mở nhạc thật to.

“Hồ lô biến...hồ lô biến.Chúng ta là anh em hồ lô thần kì...”

Ngô Ân nằm trên giường lòng rối hơn tơ vò, nghe tiếng nhạc nhức tai như vậy, lòng dạ kiềm nén mấy ngày nay cũng bùng phát lên. Trong tích tắc, lấy cái gối đang nằm ném về phía Lạc Phong, miệng mắng chửi.

“Chó má! Không biết đây là phòng bệnh sao?”

Vừa chửi xong, cái gối vừa rơi xuống sàn, Ngô Ân đột nhiên há hốc mồm, mắt tròn tròn lòi cả tròng trắng. Giữa tiếng nhạc “Hồ lô biến” vui tươi, Lạc Phong một thân trần truồng chỉ mặc mỗi cái quần lót trắng, đang làm tư thế của Michael Jackson.

“Cậu làm cái...cái quỷ gì vậy?” Ngô Ân lắp bắp nói không thành lời.Lạc Phong ngay lập tức xoay mặt qua nháy mắt với Ngô Ân, Ngô Ân cũng vì vậy mà nuốt nước bọt ực một cái. Không chờ đợi lâu hơn nữa, Lạc Phong nhanh chóng nhảy múa. Nói thật, Ngô Ân cả đời chưa thấy ai nhảy múa kiểu như Lạc Phong. Hẳn ta quơ quào loạn xạ như trong các clip Harlems Shake ở Weibo video, động tác không hề khớp nhạc, có lúc còn tự móc lấy chân té xuống sàn, sau đó nhanh chóng đứng dậy, hậu đậu đập đầu vào cạnh bàn rồi nằm xuống kêu ngao lên như con mèo.

Điểm đáng khen nhất của “vũ công bất đắc dĩ” này chính là thể hình của hắn. Lúc này chỉ mặc mỗi quần lót trắng, các cơ bắp mới có cơ hội trình diễn, chuyển động liên kết phối hợp với nhau. Là con nhà võ nên cơ thể dẻo dai, tuy là nhảy bậy múa bạ nhưng từng cái di chuyển đều rất mượt mà sinh động.

Ngô Ân ngồi trên giường xem cũng bắt đầu hứng thú một chút, lúc này yêu cầu Lạc Phong.

“Nhảy Moon walk đi.”

Lạc Phong nghe thấy liền đi tới cánh cửa, xoay lưng vào bên trong phòng bệnh, bắt đầu bắt chước động tác đi lùi của Michael Jackson. Vì là bắt chước nên trông hẳn ta như con rối bị giật dây.

Ngô Ân chứng kiến cảnh này mắc cười không nhịn được, miệng há rộng vang lên những tiếng haha sảng khoái, lại yêu cầu thêm một điệu nhảy.

“Ba lê.”

Lạc Phong không hề ngần ngại, ngay lập tức nhón mũi chân lên giả bộ xoay xoay rồi đá chân như vũ công ba lê. Gương mặt cũng biểu cảm thanh tao như mấy cô gái trẻ đẹp, thể hiện điệu múa có chút tươi tắn hồn nhiên. Một gã võ sư vai u thịt bắp, đường nét thô kệch mà đi múa ba lê thật nhìn không ra thể thống gì. Có một màn xoay người vì mất thăng bằng nên đã bị ngã, cái hông đang mặc quần lót đập thẳng xuống sàn, hấn ta nhấn mặt chu mỏ lên kêu đau. Ngô Ân cười ra nước mắt, còn cố nhét cái mền vào miệng để nén tiếng cười lại, một lúc sau, búng tay “tách” một cái, hai mắt sáng rỡ, yêu cầu thêm một điệu.

“Lắc hông kiểu Hawaii”

Lạc Phong đột nhiên ngưng trọng, ánh mắt phát ra hàng vạn lần sự tự tin, miệng nhếch lên đều cán, thể hiện cảm xúc: là nghề của tôi.

Xoay lắc hông là một bài tập khởi động cơ bản trước khi luyện võ, cho nên yêu cầu này của Ngô Ân là hoàn toàn đơn giản đối với hấn ta.

Nhanh chóng quay cái hông hướng vào mặt Ngô Ân, Lạc Phong chống hai tay vào hông, bắt đầu lắc.

Động tác xoay tròn đều, đẹp mắt kinh người. Các cơ bắp từ cơ bụng, cơ liên sườn, rãnh bụng, xương chậu phối hợp với nhau nhịp nhàng. Ngô Ân trợn tròn mắt, như là đang được xem múa thoát y ở trong các hộp đêm dành cho các quý bà cô đơn, trong đầu chỉ biết mắng chửi: Mẹ kiếp! Nam nhân lại có thể lắc hông đẹp như vậy?

Hoàn toàn bị phần hông và phần hông của Lạc Phong thu hút, Ngô Ân lúc này không khép miệng được. Lạc Phong đã chuyển từ Hawaii sang điệu nhảy của các nước Latinh. Đánh hông qua trái, giật một cái, đánh hông qua phải, giật một cái. Sau đó liên tục rung hông, “cặp đờn biện” rung lên như một cái máy mát xa, Lạc Phong bắt đầu đi lùi, đi lùi, đưa cái hông đang rung tới gần vào mặt Ngô Ân, còn không quên quay mặt xuống nháy mắt với với cậu ta một cái. - Chết tiệt! Hết sức khiêu dâm! -

Ngô Ân không kiềm chế được, mắt trợn to lên định bóp vào hông của Lạc Phong, bất ngờ, nữ hộ lý xông cửa đi vào.

Ba người cứng đờ ra, không gian dừng lại.

Nhìn thấy cảnh Lạc Phong không một mảnh vải ngoài cái quần lót, còn đang chu hông vào mặt Ngô Ân, Ngô Ân thì đang vươn hai bàn tay ra định bóp, nữ hộ lý thất kinh, ánh mắt dời đi chỗ khác giả vờ không thấy, lúc này miệng lắp bắp.

“Tôi...tôi vào lấy ra giường bần.”

Lạc Phong xấu hổ, nhanh chóng leo lên giường của Ngô Ân lấy mền trùm lại. Tuy là đại võ sư karate lừng lẫy, nhưng khi bị người khác bắt gặp cảnh này cũng không thoát khỏi cảm giác hổ thẹn ngượng ngùng, chui rúc như con mèo.

Ngô Ân nheo miêng cười, chỉ ngón tay vào cái tủ.

“Ra giường bần ở trong kia.”

Nữ hộ lý đi tới lấy ra giường bần bỏ vào xe đẩy, lúc rời đi gương mặt vẫn chưa hết bàng hoàng.

Ngay cái lúc mà cánh cửa phòng bệnh được khép lại, Ngô Ân cười một trận mát trời.

“Hahahahahaha....hahaha...hahahaa...”

Lạc Phong trong lòng oán giận, mặc dù đã đạt được mục đích là làm cho Ngô Ân vui, nhưng bị bẻ mặt như vậy quả thực nằm ngoài dự đoán, hiện tại vẫn đang chui rúc trong chăn.

“Lạc Phong sư phụ, cậu cũng có ngày này sao! Hahaha...” Ngô Ân vẫn đang cười chưa dứt, coi bộ hứng thú tột cùng, vẫn còn trêu chọc.

“Này Lạc vũ công, đang nhảy rất đẹp mà...hắc hắc...”

Lạc Phong nằm yên không nhúc nhích, không nói chuyện, vẫn nhét đầu vào chăn, xoay lưng lại với Ngô Ân.

Một lúc thật lâu, căn phòng bỗng im lặng như lúc ban đầu, mưa vẫn chưa ngừng rơi, nhưng không gian xem ra ấm áp vui vẻ hẳn lên.

Ngô Ân nằm xuống bên cạnh Lạc Phong, đột nhiên nhẹ nhàng luồn tay vào trong chăn, mò đến đám cơ bụng tám múi của Lạc Phong mà sờ sờ.

Lạc Phong lần đầu được Ngô Ân đụng chạm, toàn thân kích động giật giật liên tục, nhưng vẫn là cố gắng chịu đựng, tay cấu lấy cái chăn, miệng ngậm thật chặt, không phản ứng lại.

Ngô Ân bắt đầu tăng cấp độ, hết dùng ngón tay khảy khảy vào cơ bụng, lại dùng nguyên cả bàn tay ấm áp chà chà, xoa loạn từ eo lên ngực, dùng ngón tay đặt dọc theo rãnh ngực chà lên chà xuống. Lạc Phong ngứa ngáy toàn thân, nhưng kiên quyết không phản cự. Cuối cùng, Ngô Ân đột nhiên không nghịch phá nữa, vòng cánh tay ôm lấy eo của Lạc Phong, đầu đặt vào hõm lưng của hắn, nghiêm chỉnh nằm yên, mở miệng nói.

“Cảm ơn cậu Lạc Phong!”

....

Hai người họ nằm ngủ một cái liền đến nửa đêm. Lạc Phong bỗng thức giấc, tháo cái chăn ra, nhìn thấy Ngô Ân đang ôm mình ngủ ngon lành, gương mặt tươi tắn bình yên, lòng của hắn ta cũng rạo rực vui vẻ.

Nhẹ nhàng đỡ Ngô Ân nằm lên cánh tay của mình, sau đó choàng cậu ta vào trong lòng, nội tâm chỉ hiện lên hai chữ “hạnh phúc”. “Cơ thể của cậu ấm thật đấy.” Ngô Ân đột nhiên lên tiếng.

Lạc Phong kinh ngạc.

“Anh chưa ngủ sao?”

“Do tên bí nhân biến thái như cậu mới vừa đánh thức tôi dậy.” giọng điệu mê ngủ trách móc.

Cảm thấy đã đến lúc, Lạc Phong nhẹ nhàng xoa xoa vào mái tóc dính sát ngấn của Ngô Ân, miệng nghiêm túc hỏi.

“Ngô Ân, anh ổn chứ?”

Cậu ta biết rõ Lạc Phong muốn hỏi cái gì, lúc này thoát ra khỏi vòng tay của hắn, nằm ngay ngắn trên gối, hai tay chấp lại để lên ngực, đi thẳng vào vấn đề.

“Mấy ngày qua tôi suy nghĩ rất nhiều về chuyện của tiểu Thanh. Tôi tự hỏi mình đã làm gì sai, có gì không tốt với cô ta, và rồi tôi phát hiện...”

Quay mặt nhìn vào mắt của Lạc Phong.

“...tôi phát hiện tôi không có gì không tốt cả. Vấn đề của tôi là tôi gây nhầm chán cho cô ta, tôi không biết cách để khiến cho mối quan hệ này trở nên thú vị. Tôi không thể giữ được cô ta là do lỗi của tôi. Suy nghĩ kĩ thì tôi không giận cô ta về việc cô ta lừa tôi, cô ta có lý do để làm vậy. Đối với người mình yêu, tôi không thể dựng lên bức tường hoài nghi đề phòng.”

Lạc Phong chăm chú lắng nghe, nghe xong câu đó liền bất bẻ.

“Vậy sao anh vẫn còn hoài nghi đề phòng tôi?”

Ánh mắt của hai người vẫn quện vào nhau. Lạc Phong hỏi câu đó vô cùng nghiêm túc, làm cho Ngô Ân thực sự bối rối.

“Lạc Phong à, tôi chấp nhận đụng chạm thân xác với cậu không có nghĩa là tôi yêu cậu.”

“Thật vậy sao?” Lạc Phong vô cùng tự tin, ngay tức khắc cởi áo của Ngô Ân ra.

Ngô Ân bất động nằm yên, tim đập thành thịch, trong mắt chỉ còn hình dáng của cái gã võ sư kia, không chút kháng cự.

Đề Ngô Ẩn dưới thân của mình, Lạc Phong hít một hơi thật mạnh, nhẹ nhàng áp đôi môi xuống môi của cậu ta.

Răng môi lại hoà hợp, lần này còn nóng bỏng cuồng nhiệt hơn nhưng vẫn là có chút phản kháng từ Ngô Ẩn. Cậu ta vẫn còn hoang mang chưa thể chấp nhận.

Chiếc áo bệnh nhân của Ngô Ẩn đã được Lạc Phong cởi ra hoàn toàn, hai bộ ngực trần nam tính lại tiếp xúc với nhau, làn da thô ráp của Lạc Phong liên tục mài dũa vào làn da rèn luyện thể thao chắc khoẻ của Ngô Ẩn. Mà đã gọi là mài thì chắc chắn phải tạo ra lửa.

Hôn nhau tới mức nước miếng đã chảy ra đầy gối, Lạc Phong mới thả môi của Ngô Ẩn ra, nhìn cậu ta say đắm. Ngô Ẩn nằm đó thở hổn hển không ra hơi, ánh mắt như muốn tiếp tục nhưng còn ngần ngại. Mái tóc liên tục được Lạc Phong xoa xoa trần đầy yêu thương. Lâu lâu hắn ta đột nhiên lại nhe hàm răng trắng ra cười rất hạnh phúc, rồi lại dùng mũi của bản thân cọ ngoáy vào mũi của Ngô Ẩn.

Kéo cánh tay của Ngô Ẩn lên, Lạc Phong hít một hơi thật sâu rồi phà vào nách của cậu ta. Hơi thở mạnh mẽ khiến đám lông nách rung động xào xạc, làm Ngô Ẩn bị nhột đến nổi da gà toàn thân. Đưa cái mũi thẳng đến ngửi thật đã đời, Lạc Phong vừa hít mùi cơ thể ngay nách, lại nhanh chóng phà hơi thở ra, động tác này liên tục kích thích thần kinh của Ngô Ẩn, làm cậu ta giật rung liên hồi trên giường. Sau đó, cái lưỡi của hắn ta bắt đầu làm việc. Những vết bầm trên người Ngô Ẩn còn hiện diện chưa tan, Lạc Phong dùng lưỡi liếm khảy vào. Cảm giác của Ngô Ẩn là vừa nhói vừa ngứa, vừa đau vừa tê tê dại dại. Ngay chỗ vết thương hở miệng chưa lành, Lạc Phong cũng không tha mà lê lưỡi ra liếm sạch những dòng dịch mủ rỉ ra từ vết thương, liếm rất say đắm.

Ngô Ẩn nằm trên giường chỉ còn biết nhắm mắt gắng gồng tận hưởng cảm giác mới lạ.

Được một lúc sau, Lạc Phong nhẹ nhàng chồm lên liếm sâu vào trong lỗ tai của Ngô Ẩn. Liếm tới mức lỗ tai của cậu ta đã ướt nhẹp nước miếng vẫn chưa buông tha. Ngay sau đó, hắn ta thì thầm với Ngô Ẩn, giọng điệu khẩn cầu.

“Anh để tôi xoa dương vật cho anh nhé?”

Ngô Ẩn ánh mắt mê mẩn, không nói câu chấp nhận nhưng người ta vẫn hiểu.

Cái quần bệnh nhân nhanh chóng được Lạc Phong cởi ra, dương vật của Ngô Ẩn đã sớm phập phồng trong lớp quần lót màu đen kia, lúc này bật ra như một cái lò xo.

- Dương vật này là thứ đã từng dùng để thao tiểu Thanh, hôm nay tôi giúp anh xoá bỏ vết tích của cô ta -

Bàn tay thô kệch ám áp bắt đầu bao trùm lấy dương vật đã cương dài đến 20cm của Ngô Ẩn. Dương vật thẳng tắp như cây đinh khổng lồ, lớp da quy đầu tuột lên tuột xuống, liên tục bị da tay của Lạc Phong ma sát. Đang vuốt nhanh bỗng chậm, đang chậm chạp bỗng ập tới nhanh như động cơ, khiến Ngô Ẩn không muốn rên lên một tiếng cũng không được.

“Hự....aaa...mẹ kiếp! Thường ngày cậu thủ dâm như vậy sao? Điệu nghệ đấy!”

Một giây phút cao trào dâng lên, tinh dịch từ trong túi tinh hoàn của Ngô Ẩn được các lớp cơ bên trong nén lực bắn ra ngoài, bắn nhiều đến mức như muốn làm cho da tay thô cứng của Lạc Phong trở nên mềm mại.

Lạc Phong nhếch miệng ngẩng nhìn thành quả, bắt đầu thò lưỡi ra liếm. Ngô Ẩn vẫn đang tận hưởng cảm giác lên đỉnh, bỗng dưng bất gặp cảnh tượng Lạc Phong đưa ngón tay đang dính tinh dịch đút vào miệng mút như mút kem, dẫn tới bạo phát.

“Không được liếm! Cậu điên à ? Sao lại liếm thứ đó? Không thấy tởm sao?”

Lạc Phong liếm sạch tinh dịch dính trên tay, rồi nhẹ nhàng chồm tới Ngô Ẩn, dùng cái mũi thẳng ngoáy ngoáy vào lỗ tai của cậu ta, dịu dàng nói.

“Bất cứ thứ gì trên người anh cũng đều rất tuyệt vời, đều rất hấp dẫn, rất thơm ngon.”

Ngô Ân bị bắt thóp điểm yếu, được người khác khen những thứ trên cơ thể đã là sướng lắm rồi, đằng này còn được khen tinh dịch của mình thơm ngon, lửa huyết trong người nổi dậy, nhào tới lột luôn cái quần lót trắng của Lạc Phong ra.

Hắn ta một trận thất kinh, vẫn chưa nắm bắt được tình hình đã bị Ngô Ân dùng tay nắm lấy dương vật.

“Tôi cũng nên giúp cậu một chút chứ nhỉ?” Ngô Ân láu cá.

Lạc Phong từ đó tới giờ vẫn chưa từng làm tình với ai, vẫn chưa từng được ai thủ dâm cho mình, lúc này có chút yếu mềm vì hạnh phúc.

Tim đập loạn xạ, Lạc Phong lên tiếng thoả hiệp.

“Ngô Ân à, anh xóc nhanh một chút được không? Tôi ngứa không nhịn nổi nữa.”

Thực ra lúc này dương vật của hắn đã cương lên cùng cực, một lòng bàn tay của Ngô Ân không thể bao trùm mà tạo cảm giác “lấp đầy” cái hình trụ đường kính 3,5 cm kia, đành phải dùng cả hai tay, chập lại thành một cái lỗ phù hợp, bọc vào cây “côn thịt” khủng khiếp kia.

Là đàn ông ai lại muốn khen dương vật của thằng khác bự hơn của mình, nhưng lúc này Ngô Ân đành phải cắn răng thừa nhận: “Hàng khủng”.

Hai cánh tay tập thể thao của Ngô Ân hoạt động xóc lên xóc xuống cho Lạc Phong đã hơn hai mươi phút, nước nhầy đã tiết ra rất nhiều nhưng hắn ta vẫn chưa có dấu hiệu sẽ bắn, lúc này lên tiếng mắng chửi.

“Mẹ kiếp! Cậu bị liệt dương à? Hay là trong người không có tinh trùng?”

Lạc Phong bị mắng, nhưng mà lại đang sướng, không muốn làm Ngô Ân giận cho nên xuống giọng.

“Anh thông cảm, tôi vẫn chưa có quá nhiều cảm giác, anh mạnh tay một chút...aaa...”

Ngô Ân đột nhiên dừng tay, đi vào nhà vệ sinh.

Lạc Phong hoảng loạn.

“Sao vậy? Anh đi đâu? Tôi vẫn chưa xong mà?”

“Tôi đi rửa bàn chân.” Ngô Ân đứng trong nhà vệ sinh vừa rửa chân vừa vọng tiếng ra.

Cuối cùng, sau khi rửa chân, Ngô Ân ngồi xuống kẹp dương vật của Lạc Phong vào hai lòng bàn chân, tiếp tục “chiến đấu”.

Đã dùng lòng bàn chân nắn nắn, xoa xoa, lắn lắn, nhào nhào nhưng Lạc Phong vẫn chỉ đang gằm gừ sung sướng. Ngô Ân chính thức mỗi tay lắn mỗi chân, quyết định bỏ cuộc.

“Đẹp đi! Tôi mệt rồi! Ngủ!”

Ngay lập tức chui vào trong chăn, Lạc Phong ở bên cạnh méo mặt năn nỉ.

“Ngô Ân à, một chút nữa thôi tôi sắp ra rồi.”

“Không! Cậu tự giải quyết đi. Đừng hòng gặt tôi.”

“Không được đâu Ngô Ân, tôi chờ giây phút này của anh cả mấy tháng nay rồi á.”

“Không là không.”

“Ngô Ân à...”

Lạc Phong liên tục lay lay Ngô Ân không cho cậu ta ngủ, miệng liên tục nài nỉ.

“Làm cho tôi nằm phút nữa thôi cũng được.”

“Một phút cũng không.”

“Vậy ba mươi giây nhé..”

“Mẹ kiếp! Cậu có thôi đi không...”

“Ngô Ân à.....”

Lạc Phong chỉ còn biết khóc ròng...

....

Hết chương!

32. Chương 32 - Gia Đình Ấm Áp

Chương 32: GIA ĐÌNH ẤM ẤP

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Vài tuần trước đó.

“Alo Ngài Chu, hiện tại đang mưa lớn, chắc là không thể đi công viên bách thú được rồi. Hay là để dịp khác vậy?”

Văn Hán còn chưa nghe được câu trả lời, một tiếng còi xe hơi đã bấm inh ỏi trước hẻm nhà cậu ta.

Văn Hán ngạc nhiên đi tới cửa sổ nhìn ra ngoài, xe của Chu Hiếu Minh đang đậu trước cửa.

“Văn Hán à, tôi biết trời đang mưa nên cố tình chạy tới đây đón cậu qua nhà của tôi. Khoan hãy nói nhiều, cậu thay đồ rồi xuống đây đã, tôi cúp máy đây....tút tut...”

Thật lòng mà nói, Văn Hán chẳng muốn đi một chút nào. Mấy ngày qua chạy đôn chạy đáo, sáng tới chiều làm việc ở nhà giữ trẻ, tối đến phải chạy qua bệnh viện chăm sóc bé Lạc Lạc, lâu lâu còn phải quan tâm Ngô Ân đang sốt nằm liệt ở nhà. Đáng lẽ định viện cớ để có được một buổi sáng cuối tuần thanh thoi, nhưng cuối cùng vẫn là đi với Chu Hiếu Minh.

Cũng đành phải mặc một bộ đồ thật chỉnh chu đi xuống.

“Này cậu Văn Hán, mưa lớn thế này cậu định đi đâu?” giọng nói của bà chủ nhà trọ vang lên.

“Cháu đi với bạn một chút ạ.” Văn Hán uể oải trả lời.

“Mưa thế này mà phải đi ra ngoài chắc hẳn là việc gấp rồi, cháu không mang áo mưa sao? Cháu đợi một chút, dì đi lấy áo mưa cho cháu mượn.” bà chủ nhà tốt bụng lên tiếng.

“Không cần đâu ạ.”

Đúng là câu nói đó đã vang lên, nhưng không phải từ miệng Văn Hán, mà là của Chu Hiếu Minh.

Vì khoảng cách từ mái hiên của nhà trọ đi ra tới chỗ chiếc xe hơi cũng không gần, mà xe hơi lại không thể đi vào con hẻm nhỏ này, Chu Hiếu Minh quyết định mặc áo mưa chui ra khỏi xe hơi, đi vào mái hiên nhà trọ của Văn Hán để che cho cậu ta.

“Không cần đâu, cháu là bạn của Văn Hán, có áo mưa của cháu rồi.”

“Ôi thế thì tốt quá, hai cháu đi đường cẩn thận đấy, trời mưa bão nguy hiểm lắm.”

Bà chủ nhà nói xong liền đi vào, để lại Văn Hán và Chu Hiếu Minh đứng đó.

Chu Hiếu Minh mặc chiếc áo mưa, miệng cười tươi nhìn Văn Hán, cậu ta cũng vì vậy mà không biết nên ứng xử như thế nào.

“Chúng ta đi thôi.” Chu Hiếu Minh nói.

“Đây là áo mưa một người, làm sao che được cho cả hai?” Văn Hán ngần ngại.

Chu Hiếu Minh xoay lưng lại, nhanh chóng vén cái áo mưa lên, chỉ ngón tay hướng vào bên trong, nói.

“Cậu chui vào đây, núp sau lưng tôi là ổn rồi.”

Chu Hiếu Minh vẫn cười, được một lúc thì Văn Hán vẫn là chui vào trong.

Hai người mà nhét vào cái áo mưa một người thì không gian có chút chật hẹp, mặt của Văn Hán gần như là dán vào cái áo thun của Chu Hiếu Minh. Văn Hán chui vào ở phía sau, cho nên không thể thấy đường phía trước, chỉ có thể cúi mặt xuống đi theo bước chân của Chu Hiếu Minh. Mưa vẫn rơi rất to, ống quần phía dưới cũng đã ướt ít nhiều, cảm giác lúc này chỉ mong sao thật nhanh ngồi vào trong xe. Vì hấp tấp, Văn Hán một lúc thì bị vấp, nhào đến ôm lấy Chu Hiếu Minh để đứng vững.

Cánh tay định buông cái eo của Chu Hiếu Minh ra, lại bị anh ta níu lại.

“Cậu cứ ôm lấy tôi cho an toàn, cậu mà té bị thương tôi đền không nổi đâu.”

Cứ như vậy, một bàn tay của Chu Hiếu Minh kẹp hai bàn tay của Văn Hán đang ôm eo của anh ta lại. Ở trong màn mưa, người ở đằng sau đi theo bước chân của người ở đằng trước, từng nhịp từng nhịp tiến vào trong xe hơi.

“Cạch” cửa xe hơi được đóng lại.

Chu Hiếu Minh nhanh chóng lấy hộp khăn giấy ra đưa cho Văn Hán để cậu ta lau, sau đó nổ máy xe rồi đi.

“Khoan đã!” Văn Hán vội lên tiếng.

Chu Hiếu Minh có chút ngưng trọng, đột nhiên cặp kính cận bị tháo xuống.

Văn Hán dùng khăn giấy lau nước mưa đọng trên hai mảnh thủy tinh trong cặp kính cho anh ta. Lúc này, Chu Hiếu Minh hoàn toàn không nhìn thấy gì rõ ràng, mọi thứ vẫn mờ ảo, nhưng vẫn đoán được Văn Hán đang làm gì.

Lần này Văn Hán cũng có dịp nhìn thấy Chu Hiếu Minh lúc không đeo kính, trông anh ta rất ngổ, trong lòng cũng cười thầm một cái.

“Xong rồi!” Văn Hán đeo kính lại cho Chu Hiếu Minh.

“Cảm ơn cậu nhé!” Anh ta cười một nụ cười rất rạng rỡ.

“Không việc gì phiền hà! Không lau kính sẽ rất nguy hiểm khi lái xe.” Văn Hán đáp lại.

Chu Hiếu Minh vẫn cứ cười và nhìn cậu ta.

“Có ai nói cậu rất chu đáo chưa nhỉ?”

Văn Hán cười một cái thật vui, ánh mắt lém lỉnh.

“Chu đáo là nghiệp vụ của tôi mà thưa ngài.”

...

Xe đi lòng vòng một đoạn, cuối cùng cũng an toàn tới nơi.

Cánh cửa nhà Chu Hiếu Minh vừa được mở ra, bé Lạc Lạc đã chạy ào đến quần lấy Văn Hán.

“Chú Văn Hánnnn...”

“Hãy da, bé Lạc Lạc hôm nay đã khoẻ rồi nhỉ?” Văn Hán bồng Lạc Lạc lên đi vào bên trong.

“Lạc Lạc, con hãy để chú Văn Hán đi thay quần áo đã, quần của chú ấy bị ướt rồi.” Chu Hiếu Minh nghiêm nghị lên tiếng.

Văn Hán nghe xong liền đáp lại.

“Ngài Chu, tôi không có mang theo quần áo.”

“Cậu có thể mặc quần áo của tôi mà.”

“Nhưng mà...” Văn Hán có chút ngần ngại.

Chu Hiếu Minh nhanh chóng bế bé Lạc Lạc từ trong tay Văn Hán xuống, nhanh chóng đẩy Văn Hán đi lên phòng ngủ của anh ta trên lầu một.

“Đây là quần áo của tôi, tuy áo của cậu không ướt nhiều nhưng vẫn cứ mặc áo của tôi cho đồng bộ. Nhà tắm ở bên kia, cậu cứ tự nhiên.” Chu Hiếu Minh nói xong liền đi xuống dưới lầu, để Văn Hán ở lại một mình.

Lúc này, ở dưới bếp, Chu Hiếu Minh đang lấy thực phẩm tươi từ trong tủ lạnh ra.

“Ba à, sao ba không kêu chú Văn Hán ở lại nhà mình?” bé Lạc Lạc ngây ngô hỏi Chu Hiếu Minh.

“Con muốn chú Văn Hán ở chung với chúng ta sao?” Chu Hiếu Minh vừa rửa rau củ vừa nói.

“Dạ, chú Văn Hán rất thương con, còn hay chơi với con, con muốn chú Văn Hán ở với chúng ta.”

Chu Hiếu Minh nhích cặp kính cận lên suy nghĩ một chút, cuối cùng lấu cá nói một câu.

“Nếu vậy con phải hợp tác với ba phen này đây.”

“Dạ được.”

“Là đàn ông con phải giữ lời! Móc ngoéo nào.”

...

Văn Hán thay đồ xong đi xuống.

Đáng lẽ hôm nay sẽ ra công viên bách thú, nhưng lại biến thành ở nhà Chu Hiếu Minh nấu đồ ăn.

“Cậu nấu những món này thôi sao?” Chu Hiếu Minh hỏi.

“Lạc Lạc chỉ vừa khoẻ hẳn, bao tử vẫn cần được chăm sóc một chút, ăn vài món canh và cháo nhẹ nhàng thôi.” nói xong múc một muống canh lên nếm.

“Không cần đâu, Lạc Lạc nó đã có thể dùng thức ăn mặn bình thường được rồi, chẳng phải bác sĩ đã nói sao?”

“Chú Văn Hán, con muốn ăn xúc xích chiên giòn” Lạc Lạc hòa theo.

Chu Hiếu Minh nhanh chóng bồng Lạc Lạc lên, hai cha con họ làm mặt yêu sách.

“Lạc Lạc à, ba cũng muốn ăn xúc xích chiên giòn.”

Văn Hán đứng ngay bếp, hai tay chống hông, mặt ra vẻ “bếp chính”.

“Không được! Hai cha con anh định ép tôi đấy à? Bao tử vừa khoẻ liền ăn món ăn khó tiêu như vậy mà được sao?”

Chu Hiếu Minh mếu máo nhìn Lạc Lạc.

“Lạc Lạc à, chú Văn Hán hung dữ quá, chú Văn Hán của con la chúng ta kìa.”

“Ba, ba đừng có buồn, có con mà, lần sau hai cha con mình đi ăn xúc xích chiên giòn nha.” bé Lạc Lạc giọng nói vang lên nhỏ nhẹ dễ thương ngây ngô vô cùng, còn vỗ vỗ đầu của Chu Hiếu Minh an ủi.

Văn Hán trợn tròn mắt, không thể tin những gì đang xảy ra. Từ đó tới giờ cậu ta không nghĩ rằng hai cha con họ lại có thể “song kiếm hợp bích” như vậy.

Bàn ăn cuối cùng cũng có hai thanh xúc xích chiên giòn, hai cha con họ khoái chí cười vui, ăn rất ngon miệng, Văn Hán thấy vậy cũng thống khoái trong lòng.

“Ấy! Cậu đã nấu rồi thì để tôi rửa chén.” Chu Hiếu Minh vội cản ngăn Văn Hán.

“Thôi được rồi, ngài cứ để tôi.”

Chu Hiếu Minh có chút khó chịu.

“Tôi đã bảo đừng gọi tôi là ngài.”

Văn Hán nghe thấy lại gượng gạo một chút.

“Xin lỗi, nhưng là thói quen. Anh là phụ huynh của Lạc Lạc nên tôi...”

Lạc Lạc bỗng ở đâu chạy tới, gương mặt ngây thơ: “Chú Văn Hán, hay là chú gọi ba của con là ông xã đi.”

Văn Hán một trận thất kinh, xém làm rơi vỡ đồng chén đĩa trong tay. Lúc này nhào tới chỗ Lạc Lạc, hỏi.

“Này? Sao con lại nói lung tung như vậy?”

Lạc Lạc vẫn một câu như cũ, không có gì lẩn tránh.

“Chú Văn Hán sao không gọi ba của con là ông xã?”

Văn Hán há hốc mồm, trợn to mắt.

“Lạc Lạc!!! Hôm nay con sao lại nói năng như vậy? Còn nói nữa chú đánh đòn con.”

“Chú Văn Hán không muốn gọi ba của con là ông xã hả?”

“Lạc Lạc!!!!...” Văn Hán gào thét.

Chu Hiếu Minh đứng bên cạnh bịt miệng nín cười.

Văn Hán chịu thua, nhanh chóng đi ra phòng khách, lấy cuốn sổ theo dõi từ trong túi xách ra, mở tới tên của Lạc Lạc, bắt đầu viết.

== Lạc Lạc bắt đầu nói năng rất kì lạ. Cần theo dõi và chỉnh đốn lại.==

Chu Hiếu Minh và Lạc Lạc ở dưới chỗ rửa chén, đập tay nhau ăn mừng chiến thắng.

“Lạc Lạc à con giỏi lắm!”

“Con nói giống lời ba dặn như vậy thì chú Văn Hán có qua sống chung với chúng ta chưa hả ba?”

Chu Hiếu Minh lại nhích nhích cái kính cận, nhìn ra phía Văn Hán đang ghi ghi viết viết, miệng chần chừ mười phần.

“Không lâu nữa đâu con trai ngoan.”

Trời mưa u ám cả ngày “gia đình nhỏ có ba người” ở bên trong căn nhà ẩm áp, chơi điện tử.

“Ba à qua trái qua trái...”

“Con đừng hối thúc ba, ba đang tập trung...”

“Cạch cạch cạch” tiếng máy bấm điện tử vang lên liên tục, tưởng chừng như các nút bấm như muốn rớt ra ngoài.

“Tít tít tít...You lose”

Màn hình tivi hiển thị người thua cuộc là Chu Hiếu Minh, hai cha con họ lại ôm nhau giả vờ than khóc.

“Văn Hán à cậu đã thắng hơn mười ván rồi đấy. Chơi giỏi vậy sao?”

Văn Hán cười cười không nói gì, trong lòng chỉ thầm nghĩ: anh chọn nhầm người để đấu điện tử rồi.

Đừng nghĩ rằng Chu Hiếu Minh cố tình nhường Văn Hán, anh ta thực chất là không thể chơi thắng được Văn Hán về phương diện này.

Tuy nhiên anh ta lại không phục, một trận “quyết đấu” lại bắt đầu.

Mãi đến tám giờ tối.

“Chè nóng có rồi đây!” Văn Hán mang lên một mâm chè. Trời mưa lạnh lạnh thế này, ăn một chén chè nóng thì không còn gì tuyệt bằng. Làn khói ấm áp nhẹ bốc lên, khiến người ta không khỏi xuýt xoa.

“Khoan đã Lạc Lạc, con chưa đi rửa tay đấy!” Văn Hán nhắc nhở.

Bé Lạc Lạc nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh để rửa tay, bàn ăn chỉ còn lại Chu Hiếu Minh và Văn Hán. Chu Hiếu Minh ngẩng nhìn màu sắc của chén chè, lúc này mới hỏi ra.

“Tôi thấy cậu nấu ăn rất giỏi, sao còn đi học nấu ăn?”

Văn Hán nói: “Là vì cậu bạn Ngô Ân của tôi, nếu tôi không đi học cùng, cậu ta chắc chắn không đi.”

“Cậu chẳng phải là quá quan tâm cho người khác sao?” Chu Hiếu Minh hỏi.

“Chắc là do trời sinh tính, thấy người khác không vui hoặc gặp khó khăn, lòng tôi không được yên.” Văn Hán vừa nói vừa khuấy chén chè.

Chu Hiếu Minh lẳng lặng ngẩng nhìn Văn Hán, được một lúc thì lại mở miệng nói.

“Cậu thật là chu đáo đó Văn Hán à.”

“Chu đáo là nghiệp vụ của tôi mà, thưa ngài!!” Văn Hán cười vui đáp lại.

Ba người họ vui vẻ ăn chè, mọi người cùng nhau dứt chè cho nhau ăn, Chu Hiếu Minh dứt cho Lạc Lạc, Lạc Lạc dứt cho Văn Hán, Văn Hán dứt cho Chu Hiếu Minh, ai cũng cười cười nói nói, không khí ấm áp hạnh phúc vô cùng, khác hẳn màn mưa lạnh lẽo ngoài cửa sổ kia.

“Văn Hán à, tôi thấy trời đã tối, mưa lại to, thôi thì cậu cứ tá túc nhà của tôi đêm nay.”

Văn Hán vẫn còn đắn đo, dù gì cũng phải qua chỗ Ngô Ân, đã mấy ngày rồi không biết cậu ta ra sao.

Rất cục, lấy điện thoại ra gọi cho Ngô Ân, nhưng bên kia lại thông báo nằm ngoài vùng phủ sóng.

“Quyết định như vậy nhé, tôi đi lên sắp xếp dọn dẹp phòng ngủ cho cậu.”

Chưa kịp nói lời từ chối, Chu Hiếu Minh đã phóng lên lầu. Văn Hán một mực bối rối, không biết phải ứng xử làm sao với Ngô Ân.

Giữa đêm, đang nằm trên giường tại nhà Chu Hiếu Minh, Văn Hán bị đánh thức.

“Chú Văn Hán, chú Văn Hán”

Giật mình tỉnh dậy, thấy bé Lạc Lạc đang đứng bên cạnh giường, cậu ta hơi có một chút ngạc nhiên.

“Lạc Lạc? Con làm gì trong này? Ba Hiếu Minh đâu?”

“Con muốn ngủ với chú.” bé Lạc Lạc mè nheo.

“Thôi được rồi, để chú bông con lên giường.”

Lạc Lạc vừa leo lên giường đã nhanh chóng ôm lấy Văn Hán, cậu ta cũng vuốt vuốt đầu thẳng nhỏ vài cái rồi đắp mền đi ngủ. Được một lúc thì đột nhiên giọng của Chu Hiếu Minh vang lên rất to.

“Lạc Lạc con đâu rồi? Lạc Lạc à? Lạc Lạc!”

Nghe thấy tiếng Chu Hiếu Minh, Văn Hán vội gọi anh ta.

“Hiếu Minh, ở trong này.”

Chu Hiếu Minh nhanh chóng mở cửa, bộ mặt vẻ hoảng hốt.

“Lạc Lạc sao con lại đi lung tung khắp nhà như vậy? Còn làm ba tưởng con có chuyện gì.”

“Anh đừng la mắng, tại nó muốn qua ngủ với tôi.” Văn Hán vội nói.

Lạc Lạc vội chạy xuống giường, níu tay ba Hiếu Minh.

“Ba ! Con cũng muốn ngủ với ba. Hay là ba qua đây ngủ với con và chú Văn Hán luôn nha.”

Văn Hán nhanh chóng quở trách.

“Lạc Lạc, con không được đòi hỏi như vậy. Giường của chủ chỉ dành cho một người, không thể nằm ba người được.”

Bé Lạc Lạc vội chạy đến bên cạnh Văn Hán, ngã vào lòng cậu ta.

“Chú Văn Hán, cháu thực sự muốn ngủ cùng chú và ba Hiếu Minh, cháu muốn mà,...”

Chu Hiếu Minh lúc này mới lên tiếng.

“Thôi để tôi lấy chăn trải dưới sàn, ngủ cùng phòng là được mà.”

Anh ta liền ngay tức khắc xoay người định đi lấy cái chăn, cuối cùng vẫn bị Văn Hán giữ lại.

“Thôi khỏi, để tôi và Lạc Lạc qua phòng anh ngủ cho rộng rãi.”

Nhưng đáng tiếc, bé Lạc Lạc lại không chịu.

“Không được, con muốn ngủ ở phòng này, con chưa từng ngủ ở phòng này.”

Chu Hiếu Minh trông thấy liền hiểu chuyện, tiếp tục đi lấy cái chăn.

Giữa đêm, Lạc Lạc đã ngủ say, Văn Hán vẫn không thể ngủ được. Ai đời khách tới nhà thì ngủ giường, chủ nhà lại nằm dưới sàn. Đấu tranh nội tâm một trận, cuối cùng Văn Hán cũng lên tiếng.

“Hiếu Minh...Hiếu Minh anh đã ngủ chưa?”

Chu Hiếu Minh nghe được, ra vẻ mơ ngủ, dụi dụi con mắt một chút rồi đeo mắt kính vào, chồm dậy đáp lời.

“Sao vậy Văn Hán? Cậu không quen ngủ ở chỗ lạ sao?”

“Không phải! Anh cứ lên giường nằm, tôi sẽ ngủ dưới sàn, còn không thì anh quay về phòng đi, tôi thấy không được thoải mái.”

“Không được, Lạc Lạc là muốn ngủ với cậu, muốn ôm cậu. Còn nữa, sáng ra nó không thấy tôi ở trong phòng với cậu, mặt công nó lại không hề nhẽo ầm ĩ. Thằng nhóc này khó dỗ dành lắm.”

Suy nghĩ một hồi, Văn Hán quyết định mở lời.

“Thôi thì anh lên giường nằm chung luôn đi.”

Chu Hiếu Minh nghe thấy, rất muốn nhưng cũng còn e ngại.

“Giường chật thế này, làm sao có thể?”

“Cứ leo lên đã, sẽ có cách sắp xếp.”

Chu Hiếu Minh chậm rãi leo lên, Văn Hán xoay hướng này không được, xoay hướng kia không xong, cuối cùng hai người họ phải nằm nghiêng người, xoay mặt vào Lạc Lạc đang nằm ở giữa.

Chu Hiếu Minh nhìn Văn Hán, nói.

“Xem ra ổn rồi nhỉ?”

Văn Hán không nói chỉ cười.

Đột nhiên Chu Hiếu Minh vươn cánh tay tới ôm giữ lấy bắp tay của Văn Hán. Cậu ta kinh ngạc tròn mắt.

“Tôi chỉ là sợ cậu bị ngã xuống giường.” Chu Hiếu Minh nói xong, cười một cái rất tự tin.

Trong đêm mưa lạnh, bé Lạc Lạc và Văn Hán nằm gọn trong vòng tay ấm của Chu Hiếu Minh.

Hết chương!

33. Chương 33 - Những Cái Ôm Mang Lại Sức Mạnh

Chương 33: NHỮNG CÁI ÔM MANG LẠI SỨC MẠNH

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Văn Hán à, hôm nay cậu nhất định phải qua chỗ của tôi, Lạc Lạc sổ mũi.”

“Văn Hán à, mấy giờ cậu học xong lớp nấu ăn? Tôi qua chỗ cậu đến nhà tôi, Lạc Lạc cứ khóc đòi cậu, tôi không đỡ được.”

“Ngô Ân cậu ta tự lo được mà, Lạc Lạc cần cậu hơn, nó đang không chịu ăn uống đây này.”

...

Từ ngày hôm đó trở về sau, Chu Hiếu Minh liên tục lấy bé Lạc Lạc ra làm cái cớ để lôi Văn Hán về nhà anh ta, tất nhiên là có “người trợ diễn” nhỏ bé đáng yêu phụ giúp.

Ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, trời vẫn mưa và Văn Hán vẫn đến nhà.

Thực sự, Chu Hiếu Minh rất đáng trách, anh ta chỉ muốn Văn Hán đến nhà mà không nghĩ đến tình trạng sức khỏe của cậu ta. Hiện tại Văn Hán đang trong tình trạng làm việc quá sức, tinh thần uể oải, nhưng trong đầu vẫn cứ luôn hiện diện những chữ: nhà giữ trẻ, tiền nhà trọ, Ngô Ân, bé Lạc Lạc, lớp nấu ăn,...

“Hiếu Minh tôi tới rồi.” Văn Hán mệt mỏi kêu cửa.

Chu Hiếu Minh từ bên trong vọng tiếng.

“Cậu cứ vào đi, cửa không khoá.”

Văn Hán chậm rãi đi vào thì nhìn thấy Chu Hiếu Minh đang lau nhà. Anh ta chống hai tay xuống một cái ghế lau, chống hông lên đẩy ghế lau đi khắp sàn, Văn Hán bỗng dừng rất buồn cười.

“Hahaha...sao anh không dùng cây lau nhà?”

Chu Hiếu Minh vui vẻ quay mặt lên định nói chuyện, bất ngờ cái kính cận bị rơi ra, rớt xuống sàn nứt bể.

Ngay khoảnh khắc đó, thế giới xung quanh Chu Hiếu Minh chỉ còn là một mảng mờ ảo, anh ta mò mẫm đi tìm cái kính, nhưng Văn Hán đã sớm đi tới nhặt lên.

“Mau! Tôi đỡ anh đứng dậy.”

Văn Hán dìu Chu Hiếu Minh đang trong trạng thái “mù loà” đi tới ghế salon trong phòng khách.

“Anh cứ ngồi đi, tôi sẽ lau nhà nốt cho anh.”

“Không được, cậu cứ để đó đi...”

Chưa nói xong, Chu Hiếu Minh đã cảm giác được Văn Hán không còn ở bên cạnh.

Lau nhà, dọn dẹp, rửa chén, một tay Văn Hán làm. Nhiều lúc cậu ta cũng nghĩ mình thật giống người làm của nhà họ Chu, nhưng mỗi lần nghĩ tới việc bé Lạc Lạc mà ở nhà mà cái sàn không được lau, ăn chén bát không được sạch, đồ dùng trong nhà không được gọn gàng là lòng cậu ta không được thông, cứ phải làm cho hết những việc đó mới thôi.

Cũng vì vậy mà xảy ra chuyện.

“Xoảng” tiếng chén vỡ.

Văn Hán bị suy nhược cơ thể mà té xỉu, rất may không va phải mảnh sành của cái chén.

Chu Hiếu Minh nghe tiếng đổ bể liền hấp tấp chạy xuống bếp. Nhưng con mắt không có mắt kính giống như người mù loà, tay hươ hươ ra phía trước mò mẫm, đi một lúc thì chân đá vào cái bàn gỗ, được một lát

thì vướng dây điện làm rớt cái đèn ngủ. Dựa vào sự quen thuộc của căn nhà, cuối cùng cũng mò được tới cái bếp, hốt hoảng: “Văn Hán! Văn Hán! Cậu bị làm sao?”

Phán đoán một lúc, bám vào thành tường thì đi được tới chỗ Văn Hán té xỉu, nhưng không may lại dẫm phải mảnh sành sắc bén, máu chảy một bả.

Lúc này vẫn không màng đến vết thương của bản thân, cố gắng lay tỉnh Văn Hán. Liên tục như vậy cậu ta vẫn chưa tỉnh, Chu Hiếu Minh lại mò mò mẫn mẫn cầm được cái bình nước, tạt vào mặt Văn Hán.

“Văn Hán mau tỉnh dậy! Văn Hán!”

Bị tạt nước, Văn Hán mở mắt, lúc này mặc dù không còn sức, nhưng vẫn phải thét lớn lên, bởi vì.

“Aaaaa....Chu Hiếu Minh! Sao anh tạt nước vào đũng quần của tôi?”

Chu Hiếu Minh nghe thấy liền dừng tay hoảng hốt. Hoá ra vì không nhìn thấy đường, anh ta đã phán đoán sai mà tạt nước vào đũng quần của Văn Hán thay vì tạt vào mặt cậu ta.

“Văn Hán tôi xin lỗi! Tôi không thấy rõ.” hấp tấp hoảng loạn.

Nhưng vấn đề là.

“Anh có biết bình nước nóng đó tôi vừa mới pha loãng để rửa mặt hay không? Anh định ‘vặt lông’ tôi sao?”

Lên tiếng mắng vài câu liền nhả mặt thở hồng hộc vì không còn sức.

“Văn Hán tôi xin lỗi, để tôi thay quần cho cậu.”

“Không cần, tôi tự thay.”

Một hồi cố gắng gượng dậy, Chu Hiếu Minh nhào tới định giúp đỡ.

“Chỗ đó là cái chân của tôi, anh phải dìu tôi ở trên bả vai này.” Văn Hán lầu bầu.

Chu Hiếu Minh chỉ biết im lặng, tay mò mò mẫn mẫn trên người Văn Hán, cuối cùng cũng tìm được bả vai của cậu ta, lúc này lên tiếng.

“Thôi để tôi công cậu lên giường nằm nghỉ.”

Văn Hán mắt nhắm mắt mở, gương mặt tái nhợt, nói.

“Có thể sao? Anh không đeo kính, không thấy đường làm sao công tôi?”

Chu Hiếu Minh kiên định.

“Được, nhất định sẽ được. Tôi vẫn có thể thấy mờ mờ mà phán đoán được, cậu cứ hướng dẫn đường cho tôi.”

Thoả hiệp xong!

“Aaa...cái đầu của tôi đập vào tường rồi này, đau quá.”

“Xích qua một chút, xích qua một chút, không phải....ui da”.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi sẽ cẩn thận hơn.”

Đoạn đường công Văn Hán lên giường ở lầu một, cậu ta không biết đã bị va đập bao nhiêu lần. Đã bị suy nhược bên trong, còn bị bầm bên ngoài, xem ra chuyện này thương tích nặng.

Lúc này không kịp để ý, bây giờ mới nhìn ra, khắp sàn đều là máu chân của Chu Hiếu Minh. Đang nằm ở trên giường bỗng dưng bật dậy.

“Máu? Chân của anh?” Văn Hán hai mắt tròn.

“À không gì! Lúc này bắt cần thôi.”

“Không được! Anh để tôi băng bó lại cho.”

“Không cần! Cậu cứ nằm nghỉ đi, tôi tự xử lí được.” “Mắt của anh không nhìn rõ làm sao tự băng bó?”

Chu Hiếu Minh đẩy Văn Hán nằm xuống.

“Cậu cứ tin tôi. Nằm nghỉ đi.”

Văn Hán vẫn bất dậy.

“Không được đâu.”

“Mẹ kiếp! Cậu nghe lời một lần không được à? Cứ thích làm vì người khác hoài sao?” Chu Hiếu Minh bắt tình linh quát mắng Văn Hán.

Thực ra, người có lòng độ lượng thế nào, nhưng khi bị người khác mắng chửi chỉ vì mình muốn giúp, tất nhiên sẽ có thoát khỏi sự giận dữ. Văn Hán một mực im lặng chui vào chăn. - Được thôi! Anh muốn làm gì thì làm -

Ba mươi phút sau, Chu Hiếu Minh đã tự băng bó vết thương. Mặc dù không thấy rõ nhưng vẫn có thể mò tìm ra các loại thuốc sát trùng và băng gạc, một lúc thì cũng xong. Xử lý vết thương xong liền đi xuống bếp, vết máu trên sàn đành phải để đó lau sau, trước tiên phải lo cho Văn Hán.

Được rồi! Chanh ở đâu nhỉ? Đường nằm trên kệ bên phải gần bếp ga. Loay hoay một hồi cuối cùng làm xong một ly nước chanh cho Văn Hán.

Mang tâm trạng “có lỗi” đi vào phòng mà Văn Hán đang nằm, Chu Hiếu Minh giọng đầy thiết tha.

“Văn Hán à, tôi xin lỗi lúc nãy đã lớn tiếng. Cậu ngồi dậy uống nước chanh nhé.”

Chu Hiếu Minh một mực cầm ly nước chanh trên tay, không dám để lên bàn vì sợ nhầm vị trí không chuẩn xác sẽ làm đổ vỡ.

Văn Hán vẫn nằm bất động.

“Văn Hán à, tôi chỉ vì muốn cậu được nghỉ ngơi, tôi cũng muốn được quan tâm cậu một chút.”

Nói chung, người như Văn Hán không thể giận ai lâu được, lúc này cũng đành từ từ ngồi dậy, miệng hoà hoãn hơn.

“Đưa nước chanh cho tôi.”

Văn Hán vừa cầm ly nước chanh ấm, Chu Hiếu Minh lại nhanh chóng lên tiếng.

“Văn Hán à, quần của cậu bị tôi làm ướt rồi, để tôi thay quần cho cậu.”

Ngay lập tức, Văn Hán bị sắc nước chanh, hột chanh bị cậu ta nuốt vào cổ họng, ho sặc mấy cái liền phản kháng.

“Anh muốn thay quần cho tôi vậy sao? Không cần đâu, tôi cũng thấy khá hơn rồi.”

“Chưa đâu, tôi thấy giọng nói của cậu rất yếu ớt, cậu không nên vận động. Để tôi thay nhé.”

Suy đi nghĩ lại, dù sao cũng lâu lắm rồi không được người khác hầu hạ, bản thân cũng thực sự mệt mỏi đến phát lười. Anh ta hiện đang không thấy đường, cho dù có cối cũng không thấy được gì. Thôi được rồi!

“Vậy phiền anh thay giúp tôi một lần.”

Chu Hiếu Minh hớn hở, miệng cười tươi sáng, lại mò mẫm trong không khí mà đi tới tủ quần áo, lấy ra cho Văn Hán một cái quần short và một cái quần lót, Văn Hán nhìn thấy ngay lập tức thất kinh.

“Không phải chứ? Thay luôn quần lót sao?”

“Phải thay chứ! Nếu không bên trong sẽ rất ẩm, khó chịu lắm, lại không tốt cho ‘thằng nhỏ’ của cậu.” Văn Hán phải suy nghĩ. Mặc dù anh ta sẽ không thấy gì, nhưng mà biết đâu đôi tay mò mò lại mò trúng “chỗ đó” của mình? Không được, nguy hiểm.

“Xoạt”

Còn đang tính toán toán, quần trong quần ngoài đã bị lột tới mắt cá, nửa thân dưới “tan hoang mái nhà”.

“Aaaaa...” Văn Hán la lên thất thanh.

“Tôi chưa cho phép anh cởi mà!”

Chu Hiếu Minh ngơ ngơ ngẩn ngẩn,

“Gì chứ? Chẳng phải lúc đó đồng ý rồi sao? Cậu đừng lằng nhằng nữa là đàn ông cả mà.”

“Là vậy nhưng...”

“Sột” quần và quần lót bị ướm đều đã thoát ly hoàn toàn khỏi cơ thể. Văn Hán co rút chân lại che chắn “tiểu quỷ”, một mực không cho Chu Hiếu Minh động vào người.

“Sao cậu lại né tôi? Nhanh chóng cho tôi thay quần. Quần lót này tôi chưa mặc lần nào, hoàn toàn sạch sẽ.”

“Anh tránh ra, tôi tự thay.”

Rốt cục Chu Hiếu Minh leo lên giường, càng phản kháng anh ta, anh ta lại vô ý sờ lung tung trong cơn mù loà, cuối cùng hai cái chân của Văn Hán từ bắp đùi đến bắp chuối đều bị anh ta sờ soạng sạch sẽ.

Vật lộn một lúc thật lâu, “cặp đôi quần trong-ngoài” kia mới được mặc vào người Văn Hán. Chu Hiếu Minh vì mệt quá cũng nằm sải lai trên giường bên cạnh cậu ta. Riêng Văn Hán vốn đã kiệt sức trước đó, giờ này càng thấm mệt hơn, trong lúc muốn nhắm mắt ngủ, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Lạc Lạc đâu? Sao cả ngày tôi đều không nhìn thấy nó?”

Chu Hiếu Minh im lặng một chút rồi mới nói.

“Hôm nay Lạc Lạc qua nhà mẹ ruột, sáng mai mới về.”

Nghe được hai chữ “mẹ ruột”, Văn Hán lập tức bình tĩnh, bao mệt mỏi đều như không còn.

“Anh chưa từng kể tôi nghe về mẹ của Lạc Lạc. Chẳng phải anh ghi trong hồ sơ của Lạc Lạc rằng nó mồ côi mẹ sao?”

Chu Hiếu Minh hơi hột nói.

“Cậu muốn biết?”

“Tôi là người phụ trách chăm sóc Lạc Lạc, những vấn đề về tâm lý của trẻ tôi cần phải nắm bắt. Cuộc sống không có mẹ đối với Lạc Lạc là một vấn đề nghiêm trọng.” Văn Hán rất nghiêm túc.

Chu Hiếu Minh “ánh mắt mù loà” nhìn lên trần nhà, giọng điệu có chút kiềm nén.

“Lúc Lạc Lạc được một tuổi, hai chúng tôi ly hôn. Lúc đó gia đình của chúng tôi rất nghèo, cô ta không chịu được nên không còn muốn sống chung với tôi, ngay cả con trai cô ta cũng không muốn nuôi. Tôi hận cô ta, tôi xem như mẹ của Lạc Lạc đã chết. Bỏ rơi tôi cũng được, nhưng sao lại có thể không thèm nhìn Lạc Lạc trong khi nó còn nhỏ như vậy...”

Văn Hán dù quen biết Chu Hiếu Minh không lâu, nhưng biết rõ anh ta hiền từ tốt bụng, không ngờ lại có thể hận vợ cũ như vậy. Hai mắt không còn đeo mắt kính, có thể thấy rõ bên trong sự phẫn nộ khi anh ta nhắc tới chuyện cũ. Được một lúc thì Chu Hiếu Minh liền rướm rướm nước mắt, nước mắt của người đàn ông trưởng thành, người đàn ông gánh vác gia đình, một thân nuôi dưỡng con nhỏ chảy ra thực sự không dễ dàng. Chỉ là hôm nay mưa to, lòng người có chút nhạy cảm, lại được nằm kế bên một người mình tin tưởng nên mới có thể thống khoái mà chảy ra vài dòng lệ.

Chu Hiếu Minh tiếp tục nói.

“Sau đó tôi quyết tâm làm lại cuộc đời, rốt cục trở thành thư kí cho một vị luật sư, cuộc sống khá hơn, cô ta lại muốn quay lại. Tôi thì không thể chấp nhận, nhưng tình mẫu tử giữa cô ta và Lạc Lạc tôi không thể xoá bỏ, mỗi tuần tôi sẽ để Lạc Lạc ở chung với cô ta một hoặc hai ngày...”

Văn Hán thấy vậy không đành lòng, liền tới ôm lấy anh ta nằm trên giường, giọng an ủi.

“Tôi được dạy rằng những cái ôm chân thành sẽ mang lại được nhiều sức mạnh cho người khác. Vì vậy hãy ôm nhau thật chặt.”

Chu Hiếu Minh đang khóc đột nhiên bật cười.

“Hắc, cậu sến vậy sao?”

Văn Hán đang tựa đầu lên bờ ngực của Chu Hiếu Minh, nói.

“Nghe lời tôi, quay sang ôm tôi. Nhanh lên. Công hiệu lắm đấy, rồi anh sẽ thấy khá hơn.”

Chu Hiếu Minh không nhanh không chậm đặt cái đầu của Văn Hán lên cánh tay mình, dùng cánh tay còn lại ôm lấy cậu ta. Văn Hán cũng ứng hợp theo mà choàng lấy vòng eo của Chu Hiếu Minh.

Những cái ôm sẽ mang lại nhiều sức mạnh, nhưng sức mạnh này đến từ đâu?

Hết chương!

34. Chương 34 - Xử Lý Lão Xiêm

CHƯƠNG 34: XỬ LÝ LÃO XIÊM.

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Ngày xuất hiện, Ngô Ân được Lạc Phong dẫn về đến tận chung cư.

Quay lại nơi mình sống sao có chút bối rối. Lần cuối mình ở đây đã từng bị tra tấn hành hạ dã man. Đưa mắt sang phòng bảo vệ, lúc này đã thay một người nhân viên bảo vệ mới, trông trẻ trung hiền hòa, nhưng lòng của Ngô Ân chưa từng hạ được bức tường phòng vệ, hiện tại không thể tin ai vào vẻ bề ngoài của họ.

Vào thang máy bấm lên lầu bốn, cánh cửa bị Lạc Phong đánh sập lần trước đã sớm được sửa chữa lại. Ngô Ân hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi dứt chìa khóa vào trong. Toàn bộ “đồ nghề” của lão Xiêm đã sớm bị cảnh sát gom về làm chứng cứ phạm tội, nhà cửa dường như cũng đã được dọn dẹp, xông rửa, nghe thoang thoảng mùi lá bưởi. Nhẹ nhàng cởi áo khoác ra rồi treo ngay cái móc quen thuộc, Ngô Ân đi tới cái ghế salon ngồi xuống thở dài một hơi.

Lạc Phong này giờ đi bên cạnh cũng chẳng nói lời nào, nhanh chóng đi vào bếp hâm nóng phần súp rau củ vừa mới mua cho Ngô Ân.

Chén súp rau củ vừa được mang ra để trên bàn ăn, Ngô Ân đã chạy xuống bếp.

“Anh là mũi chó à? Vừa được mức ra chén là đã xuất hiện.” Lạc Phong trêu đùa vài tiếng.

“Lạc Phong!” Ngô Ân đột nhiên nghiêm túc kì lạ, khiến hắn ta có chút nhảy dựng trong lòng.

“Sao vậy?”

Ngô Ân đứng đó nhìn vào mắt Lạc Phong, miệng nói “khinh miêu đậm tả” (không nghĩ ngợi, không lẩn tránh.)

“Tôi muốn gặp lão ta.”

Sáng hôm sau, chín giờ, tại nhà giam.

Lão Xiêm và Ngô Ân lại một lần nữa đối mặt, nhưng lần này thế thượng phong đã hoàn toàn thay đổi. Mặc dù nhìn thấy bản mặt “ai thiên đao” (độc ác, ác quỷ) của lão ta, lòng Ngô Ân “khí bất đả nhất xử lai” (giận run người), tuy nhiên đành phải kiềm giọng.

“Ông ở trong đây thế nào?”

Lão Xiêm mấy ngày ở tù trở nên sơ xác, đầu tóc bị cạo trọc, quần áo thâm đen, lúc này lên tiếng rụt rè với Ngô Ân.

“Sao cậu còn đến đây?”

Ngô Ân vẫn cố thu liễm, nói.

“Ông thực sự là con người như vậy?”

Không sai! Ngô Ân đã hỏi câu đó. Trải qua nhiều chuyện như vậy cậu ta vẫn một mực tin rằng lão ta không phải người xấu. Nhìn thấy ánh mắt chân thành hiền hòa của Ngô Ân, lão Xiêm đột nhiên thay đổi sắc mặt, nước mắt lưng tròng.

“Phải...bác là một tên xấu xa, bần tiện. Nhưng bác hoàn toàn không muốn. Bản năng con người bên trong bác luôn là như vậy, chuyện ái dục bác thèm khát làm đối phương đau đớn về thể xác. Bác dần dần mất đi lý trí, không thể kiểm soát hành động của mình...Ngô Ân..bác xin lỗi...bác xin lỗi...”Lão ta khóc cạn nước mắt, ướt đầm bộ râu đã lấm tấm những sợi bạc. Chỉ khi ngồi vào cái ghế giam lỏng của tù đầy con người ta mới nhận ra nhiều điều lầm lỗi. Ngô Ân mặc dù rất thương tâm, ông ta già thế này rồi còn có thể chịu nổi cảnh tù ngục? Nhưng những gì ông ta làm với mình, với hai người con trai của ông ta chính là trời đất không dung. Một khi đã không thể kiểm soát được chính mình, hãy để cảnh ngục giúp ông ta kiểm soát.

Thực sự trong lòng còn một việc muốn hỏi, nhưng là đàn ông, hỏi việc này lại thành ra quá mất mặt, mà nếu không hỏi thì cả đời không yên, bấm đầu ngón tay vào vải quần một hồi lâu, Ngô Ân cuối cùng cũng mở miệng.

“Ngày đó ông bỏ thuốc mê...ông...đã làm gì tôi sau đó?”

Lạc Phong nghe xong có chút không hiểu, những gì hắn ta biết chỉ là Ngô Ân bị khống chế và bị hành hạ, chưa từng nghe qua chuyện gì liên quan đến thuốc mê. Lúc này lòng của hắn ta đột nhiên khó chịu.

“Chuyện gì? Chuyện gì mà thuốc mê? Mẹ kiếp sao tôi không biết?”

Lạc Phong định vung tay đến đập nát tấm gương phản cách, nhưng vẫn là bị cảnh sát khống chế.

“Cậu còn làm loạn tôi đuổi cậu ra khỏi đây.”

Lão Xiêm cũng một trận hải hùng, bình tĩnh được một lúc mới bắt đầu vén nước mũi mà nói.

“Ngô Ân, ngày đó bác hoàn toàn chỉ dùng gậy để đánh cháu bị bầm, vì chưa nghĩ ra kế hoạch chu toàn, mà lại muốn hành hạ cháu, cho nên bác phải làm ra chuyện đó để tạm thời thỏa mãn, ngoài ra không còn làm gì khác xâm hại đến tự trọng và danh dự của cháu...bác xin thề...Bác chỉ thực sự làm được ‘chuyện đó’ khi mà bác thuần phục được đối phương mà thôi...”

Lạc Phong lại ồ ào, hai mắt trợn lên giận dữ đỏ chót.

“Chó má! Những gì ông làm còn chưa đủ xâm hại danh tự và tự trọng của anh ta sao? Còn muốn làm gì nữa...”

Ngô Ân đột nhiên nắm tay của Lạc Phong, ý bảo hắn bình tĩnh, vẫn không dám nhìn thẳng vào gương mặt của lão Xiêm, nói.

“Đó là tất cả những gì tôi muốn biết. Chào ông, bác Xiêm!”

Lúc đi trên đường về, Lạc Phong vô cùng khó chịu trong lòng, đi phía sau Ngô Ân mà cứ nhìn vào cặp mông của cậu ta, đôi lúc không nhịn được nên lấy tay bóp bóp vào giữa phốp muốn kiểm tra, hành động này lại chọc điên Ngô Ân.

“Cậu còn làm như vậy tôi đá cậu vào đồn cảnh sát có tin không?”

Lạc Phong nghe xong, miệng đầy bốn cọt.

“Tôi làm gì mà phải vào đồn cảnh sát? Chẳng lẽ cậu nói tôi bóp mông cậu?”

Ngô Ân không thèm nói nữa, biết rõ đôi co với cái tên này chỉ mỗi phí sức, đành bỏ đi thật nhanh. Mà Lạc Phong đâu phải là loại đùa một chút rồi xong? Hắn ta nhanh chóng chạy theo bóp mũi Ngô Ân cho bằng được, bắt chấp ánh mắt của người đi trên đường, còn Ngô Ân thì mắng chửi suốt đoạn đường đi về.

“Mẹ kiếp! Cậu có thôi đi không? Bóp mũi đàn ông không thấy xấu hổ sao?”

“Xấu hổ gì? Liếm tinh dịch cho anh tôi còn liếm được nói chi là bóp mũi?” Lạc Phong đồng ý. Ngô Ân nhanh chóng bịt miệng Lạc Phong, mắt lăm lăm lét nhìn người qua lại, lên tiếng mắng chửi.

“Ban này ban mặt giữa phố phường mà cậu lớn tiếng nói mấy lời như vậy, cậu không xấu hổ, nhưng tôi xấu hổ.”

Lạc Phong nhất quyết không ngừng, mặc dù bị bịt miệng vẫn cố la lên mấy tiếng í ới.

“Tôi...liếm....dịch..@#\$\$%^&*”

Tối đến, cả hai người nằm trên giường, Ngô Ân xoay lưng lại với Lạc Phong cầm điện thoại checkmail. Mấy ngày nay nằm viện, công việc ứ đọng không giải quyết được, hiện tại cậu ta đang tranh thủ từng phút. Còn cái người kia thì khỏi phải nói, vẫn đang ngấm nhìn cái mũi nằm sau lớp quần ngủ kia của Ngô Ân, trong lòng liên tục gào thét. Nếu không chứng kiến tận mắt, mình sẽ không thể nào tin lời của lão Xiêm kia là thật. Miếng mỡ đã nằm gọn trong tay, con mèo nào lại không xơi? Nuốt nước bọt ừng ực không dám mở lời, lại dùng tay mò đến.

“Cái gì? Không thể nào! Mũi của anh...mũi của anh sao lại như vậy?” Lạc Phong bóp xong tự mình hù dọa mình.

Ngô Ân lúc này mới cười ha hả, lôi ra từ trong quần ngủ hai cái áo thun độn vào cặp mũi từ trước, hắc hắc nói.

“Tôi là phải đề phòng kẻ gian rình mò. Cậu lúc này chả khác gì lão Xiêm.”

Nói xong ném hai cái áo vào mặt Lạc Phong, biểu lộ vẻ chiến thắng, lè lưỡi ra lêu lêu.

Lạc Phong vẫn là lần đầu nhìn thấy Ngô Ân lêu lêu mình. Chết tiệt! Gương mặt vốn đã tròn tròn dễ thương rồi, còn tỏ ra cái biểu cảm như vậy, muốn tôi chết tâm sao? Không được! Tôi nhất định phải kiểm tra mũi của anh. Nghĩ trong lòng như vậy, nhanh chóng nhào tới khiêu chiến.

Ngô Ân biết rõ sẽ thua cuộc nhưng vẫn cố phòng thủ, cuối cùng vẫn bị Lạc Phong khống chế, manh nha cời quần. Lúc này, Ngô Ân mới đột nhiên thay đổi thái độ.

“Lạc Phong cậu dừng lại đi!”

Nghe thấy trong giọng nói của Ngô Ân có nỗi niềm, hắn ta cũng đột nhiên ngưng trọng.

“Từ sau ngày đó, tôi rất sợ người nào chạm vào tôi, tôi sợ người khác mạnh bạo với tôi...cậu dừng để tôi phải sợ cậu... Lạc Phong !”

Lạc Phong như sét đánh ngang tai, tay chân run rẩy, nhanh chóng thả Ngô Ân ra, còn định ôm cậu ta vào lòng để an ủi, đã nghe thấy tiếng cười đắc chí.

“Hahahaha...cậu cũng dễ bị lừa quá nhỉ? Tưởng tôi đây ngốc lắm sao, để yên cho cậu vạch mũi?”

Nắm bắt được cơ hội, Ngô Ân lập tức nhảy xuống giường tiến tới nhà vệ sinh, còn không quên ném lại một câu lém lỉnh.

“Bây giờ tôi đi ị, sẽ tự kiểm tra, không cần tới cậu.”

Lạc Phong hai mắt lộ thiên, chưa kịp nhào tới cánh cửa nhà vệ sinh đã đóng lại.

“Rầm rầm rầm..”

“Ngô Ân anh bước ra cho tôi. Dám lừa tôi sao? Mở cửa.” Lạc Phong hung hăng.

“Cậu để yên cho tôi đi ị, không thì tôi sẽ không thể tự kiểm tra mông được.”

“Vấn đề là tôi muốn đích thân kiểm tra mông của anh.”

Ngô Ân vừa ngồi xuống bồn cầu vừa nói, “Cậu bị tâm thần à? Mông của tôi liên quan gì cậu mà kiểm tra?”

Lạc Phong vẫn đứng bên ngoài quấy rối không yên, được một lúc thì đột nhiên cửa nhà vệ sinh mở, một mùi hôi từ bên trong xộc ra nồng nặc, Ngô Ân đứng đó không mặc quần, nói.

“Tôi đang ị dở dang, chưa rửa, muốn kiểm tra thì vào đây.”

Mặc dù không nhìn thấy gì dơ bẩn nhưng với tính cách ưa sạch sẽ của Lạc Phong, dù rất yêu thương Ngô Ân cũng không thể chống đỡ nổi tình thế như lúc này, nhanh chóng rút quần thoát lui.

“Anh cứ chờ đấy, mấy ngày nằm viện anh ăn cái gì vậy chứ? Hôi quá!”

Lạc Phong bỏ đi, Ngô Ân mới bắt đầu thăm chửi mắng – Tôi ăn cái gì chẳng phải đều do cậu mang tới sao? Lại còn lèm bèm tôi ị hôi? –

Sau đó nhanh chóng gạt nước dội bồn cầu. Ngô Ân chỉ là chơi chiêu, cái mông đã được vệ sinh sạch sẽ trước đó rồi, chẳng qua muốn dọa Lạc Phong một chút.

Lạc Phong đi ra bộ ghế salon, lấy điện thoại gọi cho Nghiêm Chí Kiên, nhẹ nhàng bốn chữ.

“Xử lý lão Xiêm.”

Nghiêm Chí Kiên bên kia cũng rất vui vẻ thông khoái.

“Sư phụ muốn thế nào? Đệ tử đây quen biết rộng rãi, sẽ có thể giúp sư phụ thỏa mãn.”

“Một ngày mà tôi còn nhận ra gương mặt của lão ta, tôi sẽ tìm cậu tính sổ.”

“Sư phụ yên tâm, đệ tử sẽ không để sư phụ nhận ra lão ta là ai nữa.”

Cúp máy!

...

HẾT CHƯƠNG!

35. Chương 35 - Cuộc Chiến Ở Bể Bơi

CHƯƠNG 35: CUỘC CHIẾN Ở BỂ BƠI

Trans+Edit: Pinoneverdie-Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Chiều Chủ Nhật cuối tuần, Ngô Ân quyết định đi tới bể bơi. Đã hơn hai tháng không bơi lội, cơ bắp thực sự rất ngứa ngáy.

Ngày hôm nay thời tiết cũng không quá xấu, bầu trời chỉ lãng vãng vài đợt mây mù chứ không mưa. Ngay từ nhỏ đã bị phụ thân ép học bơi lội suốt các mùa trong năm, bất kể mưa nắng hay bão tuyết, cho nên hiện tại cơ thể của cậu ta có thể kháng cự được mọi loại thời tiết khi xuống nước.

Vào những đợt giữa năm và cận cuối năm, số lượng người tới bể bơi ít hẳn, hôm nay chỉ lác đác vài ba người. Cũng chính vì vậy mà nảy sinh rắc rối.

Hiện tại trong hồ bơi rộng rãi chỉ có Ngô Ân và một gã nam nhân khác, thân hình cơ bắp không thua gì cậu ta, tuy hẳn ta đã đeo kính bơi nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ mặt tuấn lãng hơn người, thậm chí có thể cảm nhận được ánh mắt phát ra tinh quang rực rỡ sau lớp kính bơi ấy. Mái tóc Undercut lịch lãm thu hút, cái mũi thon gọn kiểu Tây, đôi môi mỏng quyến rũ, nhưng hiện tại lại là đối thủ của Ngô Ân trong cái hồ bơi này.

Có một người tài sắc không thua mình đang hiện diện, có lẽ nào lại không làm một trận quyết đấu? Một cái hồ lớn không thể có hai con cá lớn.

Ngô Ân vừa bước xuống hồ, cặp mắt đối đầu giữa hai bên liền bén lửa. Tôi nhìn anh khinh miệt, anh nhếch mép đứng đưng. Không chờ một giây nào khác, cả hai ngay lập tức sải tay sải chân ra tăng tốc tiến về đầu bên kia của hồ bơi.

Lực cánh tay quạt vào mặt nước tạo ra những trận bọt sóng mạnh mẽ, bàn chân chuyển động quạt lên quạt xuống nhuần nhuyễn nhẹ nhàng như vây cá, tốc độ lao nhanh trong mặt nước của Ngô Ân tương đương với một vận động viên bơi lội nhà nghề. Còn gã nam nhân kia ngược lại rất khoan thai, động tác trông không có vẻ gì gấp gáp, nhưng mỗi cú quạt nước đều đem lại hiệu quả cao, cứ ngỡ như hẳn ta hoàn toàn kiểm soát được làn nước, nước chính là thủ hạ của hắn.

Nước hồ bơi vẫn đang vung lên tung toé, cuộc đấu này chưa từng có dấu hiệu nào là giỡn chơi.

Còn mười lăm mét cuối cùng là đến đích, Ngô Ân vẫn rất sung mãn, tên nam nhân kia thì vẫn như cũ, bình thản khoan thai, hoàn toàn làm chủ được tình hình. Hiện tại cả hai bên đang cân bằng, không ai vượt qua ai nhưng xem ra Ngô Ân phí sức hơi nhiều.

Không gian trong bể bơi thoáng đãng chỉ còn nghe được tiếng vỗ nước và thấy được tinh thần chiến đấu của hai vị vận động viên bơi lội “không chuyên” kia.

“Sặc...” Ngô Ân đang chìm.

Do trước đó chủ quan, nghĩ rằng đến đây chỉ để thư giãn gân cốt nên đã không khởi động cơ tay cơ chân trước đó. Hiện tại lại đang thi đấu với một đối thủ đáng gờm, cơ tay trái và chân phải đang bị chuột rút. Dù kinh nghiệm bơi lội đầy mình, nhưng thời gian qua phải nằm viện, thể lực chưa phục hồi đầy đủ, thêm vào đó đã lâu quá không bơi lội, muốn kiểm soát cơ thể nổi trên mặt nước trong tình trạng cơ cơ là điều khó khăn. Trong khoảnh khắc đang vùng vẫy để bám vào mép thành hồ, gã đối thủ kia đã nhanh chóng vượt qua làn bơi bên Ngô Ân, giúp cậu ta đi lên bờ. Cơ tay cơ chân co rút khiến gương mặt của cậu ta có chút khó coi.

Sặc nước vài cái khó khăn, Ngô Ân cuối cùng cũng có thể thở ổn định.

Gã nam nhân đó lập tức đề người Ngô Ân xuống, kéo thẳng chân cậu ta ra, bề bàn chân ngược về phía trước.

“Aaaaa.....” Ngô Ân la lên thất thanh.

....rồi sau đó thở hồng hộc.

“Tôi đang làm giãn cơ cho cậu, cậu la lên như vậy người ta lại tưởng tôi đang làm gì cậu.”

Đang định bề luôn cánh tay thì Ngô Ân lập tức ngăn lại.

“Không không không...cánh tay tôi tự xử lý được.”

Gã nam nhân nghe thấy như vậy đành đứng yên, từ từ tháo kính bơi ra, nở một nụ cười tươi sáng. Hồ bơi đang bị một mảng mây mù bủa vây phía trên, một nụ cười của hắn như soi rọi chiếu sáng khắp nơi.

“Cậu bơi rất khá, nhưng nếu biết kiểm soát lực đẩy và làn nước thì chắc chắn đã thắng tôi rồi.”

Ngô Ân một bụng khí tức, đúng là kẻ giả nhân giả nghĩa, đang định hạ nhục tôi sao?

Được một lúc, cái chân bị chuột rút của cậu ta đã dần được phục hồi, lúc này mới đứng dậy bỏ đi, gã nam nhân đó ở lại tiếp tục bơi.

Ngô Ân chịu bỏ qua? Mẹ kiếp! Là Ngô Ân của hai tháng trước xem người có ở đó phách lối được hay không. Tôi đây là đang chưa hồi phục nguyên khí, lần sau gặp lại cậu nên dè chừng đi.

Vẫn còn đang xoa xoa cánh tay bị co cơ, con mắt bỗng dừng nhìn thấy một cảnh tượng không hề mong muốn.

Đằng xa phía hồ bơi dành cho trẻ em, Ngô Ân thấy “thanh thanh sở sở” (rõ ràng) Văn Hán cùng với Chu Hiếu Minh đang cùng với một thằng nhóc con vui đùa trong hồ. Anh tạt nước vào tôi, tôi tạt nước vào anh, đứa nhóc đứng giữa cổ vũ. Ôi chào! Sao cứ như gia đình hạnh phúc vậy?

Lúc này Ngô Ân mới nhớ lại. Đạo gần đây hành tung của Văn Hán rất bí ẩn, muốn gặp cậu ta nói dăm ba câu là điều rất khó, vừa rồi mình nằm viện cậu ta cũng chỉ đến chăm sóc mình vài ngày, còn lại đều là do Lạc Phong.

Trước đó vẫn thường hay thấy cậu ta cặp kè với cái người tên là Chu Hiếu Minh này...- Hay lắm Văn Hán! Cậu đã có bạn thân mới rồi chứ gì? Cậu là tên “có mới nới cũ”. –

Quan sát họ một lúc, nhìn thấy bé Lạc Lạc đang vui đùa nghịch nước, Văn Hán và Chu Hiếu Minh ngâm mình ngồi kế bên nhau trong hồ. Cười cười nói nói vui vẻ, thật là tò mò muốn biết họ nói gì.

Ngứa ngáy không chịu được, quyết định tiến xuống hồ.

“Xin lỗi. Hồ bơi này dành cho trẻ em, mời anh sang hồ bơi bên kia.” Một nhân viên cứu hộ nhắc nhở.

Ngô Ân khó chịu.

“Gì chứ? Tôi muốn xuống hồ này đã làm sao? Có đứa con nít nào ở đây?”

“Không được, đây là quy định của bể bơi.”

Ngô Ân lúc này ngang ngược.

“Tôi...tôi không biết bơi, muốn xuống hồ này tập thở nước.”

Người nhân viên cứu hộ nhanh chóng đáp lời.

“Bên kia hồ có một vùng mực nước chỉ ngang bụng của anh, anh có thể tập thở nước bên đó. Mực nước ở hồ trẻ em căn bản cũng không thích hợp để anh tập.”

Nếu cứ tiếp tục đòi co, một hồi lớn tiếng sẽ bị Văn Hán phát hiện, Ngô Ân đành phải thoái lui bỏ đi.

Sau khi lấy khăn tắm, xà bông và quần áo, Ngô Ân tiến vào phòng thay đồ. Hôm nay vắng vẻ, hiện tại chỉ có mỗi Ngô Ân đang tắm, tiếng xả nước vang vọng.

Bởi vì người ta vẫn hay nói, khi tắm rửa là lúc con người ta thống khoái nhất. Ngô Ân lúc này vừa kì cọ vừa ca hát.

“Cộc cộc” có người gõ cửa phòng tắm của cậu ta.

“Ai đấy? Có chuyện gì?” Ngô Ân hỏi.

“Cộc cộc cộc” tiếng gõ cửa vẫn vang lên, nhưng không ai trả lời.

“Là ai? Muốn gì chứ?” Ngô Ân lên tiếng mắng chửi.

“Cộc cộc cộc.”

- Mẹ kiếp! Dám giở trò ma quỷ với lão gia gia ? –

Ngô Ân tắt vòi nước, mở cửa đi ra xem là kẻ nào phá rối, nhìn trái nhìn phải, nhìn tới nhìn lui, rốt cục không có ai. Mắng thầm trong lòng vài câu tục tiểu, sải bước quay lại phòng tắm. Vừa mới bước chân vào, đóng cửa lại, từ trên thành tường có một người lao xuống phòng tắm của Ngô Ân, nhanh chóng đứng chặn ngay cánh cửa.

Phản ứng nhanh không kém, Ngô Ẩn lập tức tung quyền. Từ sau vụ của lão Xiêm, cậu ta đối với những kẻ làm trò sau lưng, gian manh xảo trá rất nhạy cảm, không cần hỏi rõ cứ đánh trước đã.

Cả hai đánh đấm rất giỏi, quyền cước của đối phương đều có thể phán đoán mà nắm rõ trong lòng bàn tay.

Vờn nhau đánh đấm một hồi lâu, Ngô Ẩn mới phát hiện hắn ta là gã nam nhân trong hồ bơi lúc này.

Ánh mắt sắc bén phòng thủ như dao nhọn, Ngô Ẩn thủ thế vững vàng, miệng cường ngạnh.

“Rốt cục cậu muốn làm gì?”

Gã nam nhân đó lại đưa ra nụ cười tỏa ra nhiệt lượng, khoắc hai tay lại, lưng dựa vào cửa, nhẹ nhàng nói.

“Muốn tắm chung với cậu.”

...

HẾT CHƯƠNG!

36. Chương 36 - Một Ngày Trôi Qua Quá Dài

CHƯƠNG 36: MỘT NGÀY TRÔI QUA QUÁ DÀI.

Trans+Edit: Pinoneverdie-Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Muốn tắm chung với cậu.”

“Tắm chung với thằng cha người đi.”

Ngô Ẩn hai mắt tức giận, nắm đấm cứng như kim loại, nhanh chóng nhào tới vỗ lấy gã này, đối với loại người biến thái xâm nhập vào phòng tắm của người khác cần phải loại bỏ khỏi nhân thể.

Trong không gian chật hẹp của phòng tắm, hai nam nhân mặc quần bơi liên tiếp tấn công nhau. Cũng chính vì chật như vậy, cho nên nắm đấm đôi khi sẽ đâm vào thành tường gây tổn thương.

Ngô Ẩn giơ bàn tay ra tạm thời đình chiến, nói.

“Khoan đã! Ra ngoài đánh được không? Tôi thấy trong này hơi chật.”

Gã nam nhân này khó hiểu vô cùng, đánh nhau mà còn phải lựa không gian? Lúc này lên tiếng cảm râm.

“Dù gì tôi cũng sắp thắng, không cần thiết.”

Yahhh...trận đấu tiếp tục. Ngô Ẩn thực sự là mất tập trung, đánh đấm mà trong đầu chỉ nghĩ: không được đánh vào tường, không được đánh vào tường, đánh vào tường rất đau...

“Bình”

Cuối cùng cũng bị gã này đâm vào bụng một phát ngã quỵ xuống sàn phòng tắm.

“Tôi chẳng phải đã nói là chỉ muốn tắm chung thôi sao? Sao cậu cứ lì lợm?” gã nam nhân lên tiếng.

Ngô Ẩn ngồi đó ôm bụng, mặt nhăn nhó ầm ứ.

“Mẹ kiếp! Ở đây có bao nhiêu cái phòng tắm, không có cho cậu dùng hay sao còn chui vào phòng tắm của tôi?”

Gã nam nhân này không thèm nói chuyện, trực tiếp mở vòi nước, tắm tắm rửa rửa, dùng cả xà phòng của Ngô Ẩn. Không những thế, hắn ta còn có thể vừa tắm vừa dùng chân chặn cửa không cho Ngô Ẩn thoát ra ngoài. Bây giờ đánh không lại người ta, - không phải...là tôi nhường- , đành phải xoay mặt lại nhìn vào tường, lòng thầm nghĩ.

- Lạc Phong, tôi cứ nghĩ cậu là tên biến thái nhất thế gian, hóa ra còn nhiều người bệnh hoạn hơn cả cậu –

Gã nam nhân đột nhiên lên tiếng, “Này, không tắm sao? Tắm chung tiết kiệm nước.”

Ngô Ẩn quay mặt lại lườm hắn một cái thật ác độc rồi lại quay mặt vào tường.

“Sao vậy chứ? Đàn ông cả mà, tắm chung cũng ngại.”

Phải! Là đàn ông nhưng tôi không biến thái giống cậu. Ít ra cũng phải xin phép tôi có đồng ý cho cậu vào tắm chung hay không? Còn nữa, dùng chung xà bông như vậy không cảm thấy quá bất lịch sự sao? Khoan đã! Chết tiệt! Sao mình suy nghĩ như đàn bà vậy...

Sau đó, tên nam nhân này cũng đã tắm xong, mùi xà phòng hương gỗ lan tỏa khắp phòng tắm. Hắn ta lấy khăn của Ngô Ẩn lau khắp người, lau khô rồi choàng cái khăn ướt lên đầu Ngô Ẩn, nhàn nhạt nói: “Cảm ơn nhé, mùi xà phòng hương gỗ rất thơm. Về nhà rồi tôi sẽ mua một chai giống của cậu.” nói xong rời đi.

Ngô Ẩn tuy rằng khó nuốt trôi, nhưng dù gì cũng phải tắm cho xong mà thay đồ.

Tiền được cái tên “ám nhân phòng tắm” đó ra khỏi phòng tắm của mình, lúc này mới có thể tiếp tục xả nước, cởi bỏ cái quần bơi, xoa xà phòng, mát xa da thịt, thư giãn thoải mái.

Mười phút sau, mở cửa.

“Tên khốn kia, trả quần áo lại cho tôi...Mẹ kiếp! Đã lấy xà phòng của ông đây tắm còn lấy luôn quần áo của ông...Tên khốn...”

Mặc dù người ta đã đi rất lâu, Ngô Ẩn vẫn đứng đó chửi bới với không khí cho nguôi giận. Cái này cũng phải tự trách bản thân, người ta trước khi đi mặc nguyên bộ đồ sạch của mình mà bản thân còn không hay biết, bây giờ đứng đó la hét cái gì?

Tiếng chửi vẫn vang vọng khắp nhà tắm.

...

“Tít tít tít” tiếng chuông điện thoại vang lên liên tục, Lạc Phong vẫn không bắt máy. Suy đi nghĩ lại, hiện tại chỉ có Lạc Phong mới có thể đem quần áo đến cho cậu ta, nhưng đến giờ vẫn không thể liên lạc được.

“Lạc Lạc à, con tắm một mình được không?”

“Dạ được”

“Ngoan lắm, phải cẩn thận không được trượt ngã nhé.”

Là giọng của Văn Hán !!!

Không được! Không được nhờ cậu ta, nhất là khi cậu ta đang đi chung với Chu Hiếu Minh và một thằng nhỏ, mặt mũi của mình sẽ không biết để vào đâu. Trước tiên cứ trốn vào phòng tắm đã.

“Văn Hán, tôi định đi tắm, cậu không tắm sao?” Chu Hiếu Minh hỏi.

“Tôi ở ngoài canh chừng xem Lạc Lạc trong khi tắm có cần tôi giúp gì không, anh cứ tắm trước đi.” Văn Hán trả lời.

“Cậu cứ vào tắm chung với tôi, Lạc Lạc không việc gì đâu.” Chu Hiếu Minh mở lời.

Vì dãy nhà tắm vắng vẻ, ai nói gì đều vang vọng nghe rõ mồn một. Ngô Ẩn núp trong một phòng tắm nghe được, hai mắt tròn tròn kinh hãi.

- Chuyện gì đây? Dạo này đàn ông thích tắm chung với nhau lắm sao? Hay thực sự tắm chung sẽ tiết kiệm nước? –

“Thôi anh cứ tắm trước đi.” Văn Hán từ chối Chu Hiếu Minh.

Chu Hiếu Minh nhanh chóng lôi kéo Văn Hán.

“Nhanh đi vào tắm chung với tôi, nhanh lên.”

“Này Hiếu Minh, anh làm gì vậy, buông tay ra mau.”

Cuối cùng, Chu Hiếu Minh cũng lôi Văn Hán vào một phòng tắm, mà phòng tắm này...

- Chết tiệt! Có thể tắm ở phòng khác không? Sao lại tắm kế bên phòng của tôi chứ? –

Ngô Ân lúc này chỉ biết bịt mõm lại để không phát ra tiếng.

Tiếng xả nước của phòng tắm kế bên vang lên, cuộc hội thoại của hai người kia bắt đầu.

“Văn Hán à, da của cậu mịn thật đấy, sờ vào rất thích.” Chu Hiếu Minh tắm tặc khen ngợi. Văn Hán đáp lời, “Tôi cũng không biết, từ lúc sinh ra tôi đã như vậy, dù giăng nắng như thế nào cũng không thể bị sạm da.”

“Nào, xoay lưng lại tôi chà lưng cho cậu.”

“Tay của anh cũng khỏe thật, chà lưng cho tôi rất thoải mái.”

Ngô Ân vẫn ngóng lỗ tai lên nghe, mọi thứ vẫn bình thường, cho tới khi...

“Này Văn Hán, tôi mắc tè quá.”

Văn Hán vội ngăn lại.

“Không được tè ở đây, anh phải lịch sự một chút. Các đường rãnh nước chảy ở đây giữa các phòng đều thông với nhau, anh tè chỗ này thì các phòng khác sẽ biết, lúc đó rất mất mặt.”

Chu Hiếu Minh bất chấp.

“Có việc gì chứ? Ngày hôm nay có ai tới đây bơi lội ngoài chúng ta? Với lại đã lỡ cởi quần lót ra rồi, không lẽ cứ như vậy mà nín? Cho tôi tè ở đây đi mà...”

Năm chữ “đã lỡ cởi quần lót” như năm nhát dao cắm vào ngũ quan của Ngô Ân. Hồi trước cùng Văn Hán ở kí túc xá, dù là con trai với nhau nhưng tắm chung vẫn chưa từng cởi quần lót, tất cả đều thực hiện sau đó hoặc xoay lưng lại với nhau. Hiện tại cậu ta lại dám cởi quần lót tắm chung với Chu Hiếu Minh?

Lúc này mặt của Ngô Ân khó coi vô cùng, vẫn còn đang thất kinh, một dòng nước màu vàng nhạt hòa lẫn với nước xả bông từ phòng kế bên chảy qua phòng của cậu ta.

- Mẹ kiếp! Tè ở đây thật sao? – Ngô Ân lập tức nhảy lên né tránh dòng nước tiểu đó của Chu Hiếu Minh, vô tình đụng vào cửa phát ra tiếng động rất mạnh.

“Hiếu Minh, hình như bên kia có người.” Văn Hán phản ứng nhanh lẹ, nhanh chóng tắt vòi nước.

Chu Hiếu Minh sau đó cũng lên tiếng.

“Có ai bên đó không? Cho hỏi vị huynh đài nào ở bên đấy?”

Ngô Ân bịt miệng chặt tới mức không cho phát ra tiếng lấy hơi thở.

Lúc này Chu Hiếu Minh mới cúi đầu sát xuống mặt sàn, nhìn qua cái khe ngăn cách giữa các phòng tắm, nếu có người thì chắc chắn sẽ thấy được bàn chân của họ.

Nhìn một lúc thì không phát hiện bàn chân của người nào, lúc này mới lên tiếng với Văn Hán.

“Thấy chưa? Đâu có ai.”

Không thấy là đúng, bởi vì Ngô Ân đang bấu hai tay hai chân lên thành tường, lơ lửng giữa không trung, Chu Hiếu Minh cúi người xuống như vậy, có thể phát hiện ra cậu ta?

Phòng kế bên lại bắt đầu nói chuyện.

“Văn Hán à, tôi mới tè xong, cậu giúp tôi rửa nhé!”

Ngô Ẩn nghe xong, tứ chi không còn vững được nữa, té xuống sàn kêu cái “bịch”.

- Còn rửa dùm luôn sao? -

Rất may là bên kia đang mở vòi nước lớn, cho nên tiếng kêu kia không làm phân tán sự chú ý của họ dành cho nhau.

“Hiếu Minh, anh không sợ người khác nghe thấy sao? Còn Lạc Lạc nữa, nó nghe thấy thì nguy.” Văn Hán giận dữ. Chu Hiếu Minh lại rất hứng thú.

“Tôi đã nói rồi, hôm nay không có ai ở đây cả. Lạc Lạc nó cũng hiểu chuyện mà. Đây, rửa cho tôi đi mau lên...Đấy...đúng rồi, rửa mạnh tay một chút mới sạch chứ.”

Ngô Ẩn ngồi trong phòng tắm kế bên lòng như lửa đốt, tưởng tượng đến hồi xưa lúc tắm chung với Văn Hán, bây giờ chỉ muốn đập đầu vào tường.

- Làm ơn đừng thả ra chất lỏng nào khác ngoài cái chất lỏng màu vàng lúc này -

Văn vật lắng nghe tiếng chà tắm cơ thể cho nhau của hai cái người kia một hồi, cuối cùng họ cũng bước ra khỏi phòng tắm, cùng bé Lạc Lạc ra về, trả lại không gian yên tĩnh như lúc ban đầu.

Đến giờ Ngô Ẩn cũng còn chưa tin sự việc lúc này là sự thật, nếu hai người họ không liên tục kêu tên nhau “Văn Hán” – “Hiếu Minh” thì cậu ta đã có thể tự lừa dối bản thân rằng đó là hai người đàn ông mà mình không hề quen biết, nhưng ngược lại...

Tạm thời gác lại chuyện này, trước mắt phải gọi cho Lạc Phong mang quần áo tới. Không thể ra về với bộ dạng này.

Đã là hơn bốn giờ chiều mà vẫn chưa liên lạc được, đành phải nhắn tin.

== Tôi đang ở hồ bơi quận Triều Dương, bị mất quần áo, cậu nhanh giúp tôi đem qua một bộ ==

Mà hiện tại Lạc Phong đang ở sân luyện võ ở nhà văn hóa. Hai tháng nữa sẽ tới giải đấu dành cho các vận động viên karate ở khắp các cơ sở trong thành phố Bắc Kinh. Toàn bộ các võ sinh đang năng nổ luyện tập.

Dù là Chủ Nhật cuối tuần, nhưng bọn họ rất chăm chỉ không ai vắng mặt. Thêm nữa, dàn võ sinh năm nay của Lạc Phong rất ổn định, mặc dù đám học viên mới đều “con” nhưng thể lực và tư chất không hề tồi, cứng rắn hơn người. Chỉ có Nghiêm Chí Kiên là suốt ngày lười biếng, tới trễ về sớm, Lạc Phong đã sớm bỏ mặc cậu ta.

Bảy giờ tối, buổi luyện tập kết thúc, Lạc Phong cùng Đặng Thiên sư huynh và Hoa Đáng sư muội cùng các võ sinh trò chuyện, nói về việc chuẩn bị tâm lý trước giải đấu một lúc.

“Giải đấu lần này có hạng mục dành cho võ sinh có kinh nghiệm dưới ba tháng. Đây là hạng mục mới trong năm nay, các cậu sẽ cố gắng. Đến hết tháng sau, sẽ có một buổi chọn lọc để tìm kiếm đại diện bên chúng ta đến thi đấu.”

Đặng Thiên sư huynh tiếp lời.

“Còn đối với các học viên cũ, tất cả các cậu sẽ được dự thi. Phải cố gắng đấy. Còn bây giờ tất cả có thể giải tán.”

Buổi luyện võ chính thức kết thúc, sau khi mọi người đã về hết, Lạc Phong mới cầm lấy cái điện thoại.

Bốn mươi hai cuộc gọi nhỡ, hơn mười cái tin nhắn đều đến từ người mang tên “Trái đào đáng yêu”.

== Lạc Phong cậu chết đi đâu rồi? Tôi đang vừa lạnh vừa đói ==

== Lạc Phong năm phút nữa cậu không đến mang quần áo cho tôi thì cuốn gói ra khỏi nhà tôi ==

== Mẹ kiếp cậu không đến thật sao? ==

Lạc Phong hỏa tốc xông vào văn phòng bộ môn karate, lấy ra một bộ đồ. Đây là bộ đồ lần trước hắn ta hoán đổi với Ngô Ân sau lần “thủy chiến” ở sân rửa chén. Hắn ta giặt sạch rồi luôn để ở văn phòng.

Xe moto chạy 80km/h bất chấp đèn xanh đèn đỏ, không màng chương ngại vật, luồn lách xe như trong phim hành động, cuối cùng cũng đến hồ bơi nơi Ngô Ân đang đợi.

“Xin lỗi cậu, năm phút nữa chúng tôi đóng cửa rồi, bên trong cũng không còn ai.” Người soát vé lên tiếng.

Lạc Phong bỏ ngoài tai, trực tiếp xông vào bên trong dãy nhà tắm.

“Ngô Ân! Ngô Ân! Tiểu Ân à...anh ở đâu rồi?”

Vì quá nhiều phòng tắm, Lạc Phong không biết cậu ta đang ở phòng nào. Từ lúc luyện võ với võ sinh xong, mồ hôi trên người chưa lúc nào khô, chỉ càng ngày càng lo lắng mà đổ ra nhiều thêm. Mở hết phòng này tới phòng khác đều không tìm thấy, Lạc Phong quyết định gọi điện cho Ngô Ân.

“Tít tít tít” tiếng nhạc chuông Iphone 5 quen thuộc vang lên. Lạc Phong cấp tốc bay xuống căn phòng cuối dãy, vừa mở cửa ra, thấy Ngô Ân mặc mỗi cái quần bơi lúc này đã khô ráo, đang ngủ tựa đầu vào thành tường, gương mặt của Lạc Phong cất không ra miếng mếu.

Bộ võ phục trên người hắn ta đã ướt nhẹp mồ hôi, hơi thở có chút khó kiểm soát. Nhanh chóng lấy bộ quần áo của Ngô Ân ra từ trong túi mặc vào cho cậu ta, sau đó dùng bàn tay ấm của mình xoa xoa bóp bóp giúp cậu ta thấy ấm hơn. Chết tiệt! Cứ như chôn mình trong chỗ ẩm ướt như vậy, sức khỏe của anh khi nào mới lành lại?

Trước khi công Ngô Ân lên vai, Lạc Phong lấy ra trong balo một cái khăn lông sạch phủ lên trên lưng áo võ phục rồi mới công cậu ta lên, rất sợ mồ hôi bản sẽ làm dơ áo của Ngô Ân.

Dưới ánh đèn hồ bơi chỉ còn mập mờ, soái ca họ Lạc đang vụng về công Ngô Ân ngủ say từ trong dãy nhà tắm đi ta, Lạc Phong liên tục trách khừ bản thân, hai mắt cảm giận chính mình.

Ngô Ân cũng đã mơ mơ màng màng tỉnh dậy, biết mình đang được Lạc Phong công, lòng muốn mắng chửi nhưng thôi cứ ngủ trước đã.

Leo lên xe moto, Lạc Phong đặt hai cánh tay của Ngô Ân vào eo của mình, một tay lái, một tay giữ cậu ta lại.

“Anh phải ôm tôi thật chặt đấy.”

Chiếc xe chạy chậm chậm cho đến khi tới khu chung cư của Ngô Ân.

Ngày hôm nay với Ngô Ân trôi qua quá dài...

...

Hết chương!

37. Chương 37 - Tôi Biết Rồi Mình Muốn Làm Gì

Chương 37: TÔI BIẾT RỒI MÌNH MUỐN LÀM GÌ.

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Cảnh báo đầu chương: H hơi hơi nặng, 18+ mới được xem nha mấy đứa, mà hổng đủ 18 thì cũng không ai nói gì đâu, xem vô tư. Ahiihi

Ngủ một giấc thật đã đời, Ngô Ân mới bắt đầu lim dim mở mắt ra.

Đèn trong nhà toàn bộ tắt đi, chỉ còn mỗi ánh đèn ngủ mập mờ. Mùa mưa bão, độ ẩm không khí tăng cao, nhiệt độ có chút lạnh.

Hiện tại đã là mười hai giờ đêm, liếc mắt qua thì nhìn thấy Lạc Phong đang ngồi kế bên mép giường uống vài lon bia, bộ dạng không vui không buồn. Quan sát hẳn ta một hồi, Ngô Ân mới nhận ra Lạc Phong vẫn còn đang mặc bộ võ phục, chưa hề được thay ra.

Cũng vì nhờ ánh đèn ngủ huyền ảo, Ngô Ân mới chịu nhìn thật kĩ gương mặt nghiêng của Lạc Phong. Ngoài những đường nét góc cạnh mạnh mẽ, điểm ôn nhu nhất của hẳn chính là cái mũi cao, thật sự rất thứ này rất giống Tây. Vẫn còn mơ màng vì buồn ngủ, Ngô Ân bất ngờ lên tiếng.

“Cậu là con lai à?”

Lạc Phong đang uống bia, nghe thấy giọng của Ngô Ân liền dừng lại, hai mắt kiên định không lay chuyển.

“Anh tỉnh khi nào?”

“Đủ để nhìn thấy cậu uống hết bao nhiêu lon bia trong tủ lạnh của tôi.” Ngô Ân có chút trêu chọc mà đáp lại.

Lạc Phong đột nhiên nhếch môi mỉm cười một cái.

“Anh tính toán với tôi vài lon bia sao? Tôi chính là mua cho anh rất nhiều nước trái cây vị đào.”

Ngô Ân lết cái thân xác mệt lử ra mép giường, tiến lại gần Lạc Phong, dùng tay gõ vào đầu gối của hẳn thật mạnh, giọng trầm trầm chưa tỉnh ngủ hẳn.

“Tôi còn chưa tỉnh số với cậu. Vì cậu mà bây giờ tôi đã lãnh cảm với nước trái cây vị đào.”

Lạc Phong chỉ cười nhẹ một cái không rõ tư vị, tiếp tục khui một lon bia.

Ngô Ân vẫn tiếp tục quan sát hẳn uống bia. Bọt bia dính vào bên mép, Lạc Phong đưa lưỡi ra liếm một vòng ngay miệng rồi nuốt vào trong, dáng vẻ nam nhân khỏi bàn cãi. Lâu lâu lại gõ gõ vào cái lon bia bằng nhôm kêu “cộc cộc”. Ngô Ân lúc này ngồi dậy tựa lưng vào thành giường, đưa bàn tay qua giật lấy lon bia của Lạc Phong, đưa môi lên uống một ngụm.

“Anh muốn uống sao? Tôi lấy cho anh một lon.” Lạc Phong nói.

“Không cần! Muốn uống chung với cậu.” Ngô Ân chậm rãi trả lời.

Đang định nhắc miệng lên đi tới tủ lạnh, nghe được câu này, Lạc Phong nhanh chóng cười một nụ cười thật lớn, lấy lại lon bia, uống một ngụm đầy, tiến sát lại gần môi của Ngô Ân.

Nhưng rất tiếc, Ngô Ân đã cản lại, lấy hai ngón tay bóp mũi Lạc Phong, khiến hẳn ta không thể được đành phải nuốt ngụm bia đó.

“Tên bí nhân biến thái, định làm trò quỷ với tôi sao?” Ngô Ân nhẹ nhàng trách khừ vài câu.

Hai ngón tay đang bóp mũi của Lạc Phong bất ngờ chuyển thành sờ sờ. Sờ dọc theo sống mũi, mới phát hiện da mặt của hẳn tuy sạm nâu nhưng lại rất mịn, đây là làn da chắc khỏe. Sờ một lúc thật thoải thích, Ngô Ân mới lên tiếng. “Mũi cậu đẹp thật đấy. Rất đẹp.”

Lạc Phong nắm bàn tay của Ngô Ân đang sờ mũi của mình xuống, nhìn vào mắt cậu ta, ôn nhu nói.

“Anh thích không? Tôi cho anh cái mũi của tôi?”

Ngô Ân cũng là bất giác chứ cũng không có chủ ý, hỏi.

“Cho thế nào?”

Lạc Phong nhào tới, tiến gần vào mặt Ngô Ân, giọng điệu đều cán.

“Ngoài việc để thở, tôi chỉ dùng cái mũi này để ngửi mùi cơ thể của anh, chịu không?”

“Aaaaa.....đau đau đau” Ngô Ân nghe xong liền nhéo cái mũi của Lạc Phong thật mạnh, khiến hắn la lên vài tiếng khó nghe.

Thả cái mũi của Lạc Phong ra, hắn ta giả vờ xuyt xoa kêu đau thêm vài tiếng cầu mong nhận được sự rủi lòng thương của Ngô Ân. Nhưng tiếc thay, cậu ta trở lại nằm xuống giường, đắp chăn trùm kín cả đầu.

Không gian yên tĩnh một lúc, đột nhiên bên ngoài lộp độp mưa rơi, Lạc Phong dọn mấy lon bia, lúc quay trở lại liền nghiêm túc mở lời.

“Ngô Ân, ngày hôm nay tôi xin lỗi anh.”

Ngô Ân ẩn nấp trong lớp chăn, nghe thấy cũng hiểu hắn ta muốn nói về chuyện gì. Thực ra trong lòng Ngô Ân không hề giận, hắn ta có công việc, không phải tùy tùng mà tùy ý sai vặt. Hiện tại trong lòng vẫn còn đang tự trách bản thân đã kêu Lạc Phong đem quần áo tới bể bơi cho mình. Đã lớn chừng này tuổi còn bị người khác cướp quần áo thì nên tự xem lại bản thân, sao có thể giận đối người khác. Nhưng thực sự trong lúc cấp bách đó, não bộ của Ngô Ân chỉ hiện lên hai chữ “Lạc Phong”. Chắc có lẽ hình tượng “cứu mỹ nhân” của Lạc Phong trong lòng cậu ta quá lớn, cho nên chuyện vặt vãnh gì cũng nghĩ đến hắn.

Lạc Phong đứng kế bên giường, sau khi xin lỗi vẫn không nghe Ngô Ân trả lời, lúc này lại tiếp tục nói.

“Ngô Ân à, thực sự tôi không biết anh gặp chuyện, hôm nay tôi phải ở sân võ...”

“Leo lên giường đi...” Ngô Ân bắt ngờ lên tiếng.

“Sao cơ?” Lạc Phong kinh ngạc.

Vẫn còn trùm chăn kín mít, Ngô Ân lặp lại lời nói.

“Tôi bảo cậu lên giường nằm.”

Lạc Phong nghe thấy thực sự bối rối, cuối cùng vẫn đứng đó.

Không nhận ra được dấu hiệu nào cho thấy Lạc Phong đã nằm lên giường, Ngô Ân đá tung cái chăn ra, nghiêng đầu nhìn hắn.

“Vì sao không lên đây nằm?”

Lạc Phong thành thật.

“Tôi chưa tắm, cơ thể rất bẩn.”

Ngô Ân lúc này mới thật sự khó chịu.

“Từ lúc công tôi từ hồ bơi về đến nhà, tới bây giờ đã hơn 5 tiếng đồng hồ, lý do gì không tắm? Chẳng phải ưa sạch sẽ lắm sao? Lần trước còn ép tôi đổi quần áo?”

Lạc Phong gương mặt chợt thay đổi, lại ngồi xuống cái ghế kế bên mép giường, giọng điệu thành khẩn.

“Tôi chỉ sợ lúc tôi tắm, anh lại cần tôi giúp cái gì mà tôi không thể kịp thời thực hiện...tôi...” Khoan đã! Từ nãy tới giờ quan sát rất kỹ, Lạc Phong nói một câu lại gãi một lần. Lúc thì gãi ngực lúc thì gãi bắp tay, nói chung là gãi khắp người.

Ngô Ân cấp tốc phóng ra khỏi giường, tháo cái đai áo võ phục của hắn ra. Phạt tổ chứng giám! Cái quái gì đây? Vạt áo võ phục vừa được cởi ra, một cơ thể đỏ lừ đập vào mắt Ngô Ân. Tình trạng thì không bằng lúc cậu ta bị lão Xiêm hành hạ, nhưng vết ửng đỏ xuất hiện phủ lấp cả cơ thể của Lạc Phong.

Cổ, bả vai trước, bả vai sau, ngực, bụng, lưng, tất cả đều bị những vết dị ứng nhuộm thành một màu đỏ hồng. Hai mắt Ngô Ân mở to hết cỡ, lúc này hấp tấp gãi dữ giống như cơ thể của Lạc Phong là cơ thể của mình.

“Mẹ kiếp! Nói mau, cậu đang bị cái gì?”

Lạc Phong vẫn đứng yên tại chỗ, mặc cho Ngô Ẩn kiểm tra thân thể, nghiêm túc mở miệng.

“Da của tôi thuộc loại nhạy cảm với chất bẩn, rất dễ nổi mẩn dị ứng. Do cả ngày chưa tắm, mồ hôi bám vào nên thế.”

Ngô Ẩn không phục.

“Vậy mọi khi cậu tập võ thì làm sao?”

“Trước khi tập võ tôi đều thoa thuốc phòng ngứa, hôm nay là do thuốc hết tác dụng mà tôi vẫn chưa bôi lại...”

Ngô Ẩn cần nhằn.

“Cậu điên à? Chỉ vì sợ không giúp được tôi mà một mình chịu ngứa ngứa như vậy sao? Mẹ kiếp! Tôi chỉ nằm ngủ thì cần cậu giúp cái gì?”

Lạc Phong nghe mắng chửi nhưng nội tâm cuộn trào hạnh phúc

- Ngô Ẩn đang lo lắng cho mình ! -

“Tôi sợ anh khát nước, sợ anh muốn đi tè, hoặc sợ anh tỉnh dậy không nhìn thấy ai...”

Ngô Ẩn nội tâm như bị hàng ngàn con kiến cắn đốt, hoả tốc lôi cổ Lạc Phong đi vào nhà tắm.

Vừa mới bước vào, không còn quan tâm thể gian tình đời, lột sạch cái quần võ phục của Lạc Phong, chưa dừng lại, còn lột luôn cái quần lót trắng của hắn ta.

Lạc Phong chính thức trần như nhộng.

Thực ra hắn ta lúc này theo lí thuyết phải rất sướng vì được Ngô Ẩn đích thân tắm cho mình, nhưng phải nói thật, Lạc Phong đang đỏ hết cả mặt.

“Mẹ kiếp! Ngay cả mặt cũng bị dị ứng đỏ như vậy sao? Sao lúc này tôi không nhìn thấy?” Ngô Ẩn bực dọc nói vài câu băng quơ.

Làn nước ấm từ vòi sen nhanh chóng được mở ra, cơ thể đang bị dị ứng của Lạc Phong cũng dần được thấm ướt. Xối nước tới đâu, Ngô Ẩn sẽ lấy tay bóp bóp tới đó để xoa dịu cảm giác ngứa cho Lạc Phong. Mà cậu ta làm chuyện này không hề đặt câu hỏi “Tại sao mình phải tắm cho cậu ta?”. Tất cả là do bản năng, tất cả là do mong muốn trong tiềm thức điều khiển.

Xà bông thơm bắt đầu được xoa khắp người của Lạc Phong. Bàn tay của Ngô Ẩn xoa đều xoa đều. Ở bắp đùi và hai cẳng chân cũng nổi mẩn đỏ không kém. Mặc dù có lông chân che phủ rất nhiều, nhưng nhìn sơ cũng có thể thấy vết dị ứng.

Lúc này toàn thân Lạc Phong đã bị bọt xà phòng phủ trắng xoá như người tuyết, vẫn đứng yên không hề nhúc nhích mặc cho Ngô Ẩn tắm rửa, mỗi lần cậu ta chạm vào cơ thể là mỗi lần Lạc Phong giật run lên. Còn Ngô Ẩn thì liên tục lau bầu như mẹ đang tắm cho con trai. “Cậu về sau phải nghiêm chỉnh tắm rửa, không được vì tôi mà bỏ tắm.”

“Trời đất! Ngay cả sau mông của nổi đỏ lên sao?”

“Cậu là con nít à? Tự giác tắm rửa không được?”

Lạc Phong vẫn còn đang ngượng vì “bị người ta tắm”, lúc này lên tiếng.

“Ngô Ẩn à...thật ra...da đầu của tôi cũng ngứa nữa...”

“Cái gì?” Ngô Ẩn nổi nóng, nhưng không phải vì Lạc Phong, mà là vì mấy đốm mẩn đỏ trên da đầu của hắn ta.

Vì Lạc Phong cao hơn, nên Ngô Ân phải đẩy hẳn ta ngồi bệt xuống sàn mới có thể gọi đầu cho hẳn. Cậu ta cào, cậu ra chà, cậu ta gọi, xem mấy vết đỏ đó là kẻ thù.

- Mẹ kiếp! Da dẻ của người ta đang đẹp đẽ, bọn mẫn ngứa các người dám nổi lên nhằm phá hoại? -

Vào giờ khắc này, Lạc Phong mới vui sướng trong lòng, lần đầu tắm chung với người khác, lại là người đồng giới, còn là người mình thích, hơn hết là được người ta tắm cho. Có thể không sướng?

Một lúc sau.

“Ngô Ân à, anh đã thoa xà phòng tới lần thứ năm rồi, không cần nhiều như vậy...”

“Cậu im lặng cho tôi, ngoan ngoãn đứng yên, chừng nào tôi còn nhìn thấy một vết đỏ trên người cậu thì chính là chưa tắm xong.”

Lạc Phong bị mắng, nghiêm chỉnh đứng yên, nhưng không cam lòng.

“Ngô Ân à, thực ra ‘chỗ đó’ của tôi cũng bị đỏ mồ hôi, mà nãy giờ anh chưa thoa xà phòng...tôi....tôi ngứa...”

Ngô Ân nheo mắt, không hiểu ra.

“Chỗ đó? Chỗ nào chứ? Này giờ tôi tắm cho cậu rất kĩ.”

Lạc Phong không nhanh không chậm, mặt đỏ bừng dùng bàn tay gãi gãi vào dương vật và hai cái háng, ngón tay chạm vào bộ lông sinh dục kêu lên “rột rột”.

Ngô Ân thấy vậy hai mắt phẫn nộ, ném một khối bọt xà phòng vào “chỗ đó” của Lạc Phong, lên tiếng lớn.

“Tự mà xoa. Chẳng phải chỗ này bản thân phải tự xoa sao?”

“Không phải chứ, đã hơn một giờ sáng rồi, anh tắm cho tôi lẹ một chút còn đi ngủ...”

Ngô Ân nhất quyết không đồng ý, Lạc Phong lại gỡ yêu sách.

“Tôi ngứa lắm đấy Ngô Ân, thật sự ngứa lắm, anh mau giúp tôi đi, dù sao cũng đâu phải lần đầu anh sờ ‘thằng nhỏ’ của tôi? Nếu đầu của anh không có tà ý gì thì chuyện này đâu có vấn đề...”

Ngô Ân bị kích tướng, cuối cùng vì để chứng minh đầu óc mình “trong sạch” không có tà ý, đành phải tiến tới thoa xà phòng cho cậu ta.

Đổ một ít xà phòng vào lòng bàn tay, Ngô Ân nắm lấy “đại côn thịt” đang rủ xuống kia. Mặc dù đang ở trạng thái ủ rũ, nhưng kích cỡ của nó cũng đủ để khiến người khác e ngại.

Dầu tắm trơn ướt, lòng bàn tay ấm nóng, Lạc Phong một lần nữa được Ngô Ân nắm dương vật, lúc này đang tê tái hưởng thụ. Mắt nhắm nghiền lại tận hưởng, miệng ngậm chặt không để phát ra tiếng.- Mẹ kiếp! Ngô Ân đang bóp dương vật của mình -

Ngô Ân nghiêng mặt qua một bên không muốn nhìn “côn thịt” của Lạc Phong, nhưng bàn tay vẫn nhịp nhàng xoa bóp cho hẳn. Được một lúc thì phát hiện có chỗ dị thường, lòng bàn tay đã không còn đủ sức chứa cho “con khủng long” kia.

- Chó má! Ai mới là người có tà ý hả? -

Lúc này buông tay ra định chửi mắng, đã bị Lạc Phong nắm lại không buông. Ngược mắt nhìn lên, thấy hẳn ta đang lim dim, ánh mắt đầy dề mê ái lạc, miệng đã mở ra đủ lâu khiến nước miếng trào ra thành dòng nhễ nhại, giọng cầu khẩn.

“Tiểu Ân, tiếp tục đi, làm ơn...”

Vẫn là ánh mắt! Ngô Ân đã bị ánh mắt của Lạc Phong điểm trúng huyết đạo. Một dòng điện kích thích cậu ta khiến cậu ta rung giật cơ thể mấy cái liên hồi. Giống như là bị bùa mê điều khiển, Ngô Ân dùng nước dãi lớp xà phòng đang bám lấy “hạ bộ” của Lạc Phong, sau đó quẹt nước miếng đang chảy ra từ miệng của hẳn trét vào dương vật đang cương lên như khẩu đại bác kia.

Không còn lớp xà phòng cản trở, da quy đầu của Lạc Phong được kéo xuống, nước miếng trơn dính ứng hợp với độ ma sát của làn da tay vào đầu khấc, khiến Lạc Phong đang gằm lên như một con sư tử.

Ánh mắt của Ngô Ân hiện tại cũng đã lơ lơ thơ thơ như người mất hồn, bàn tay liên tục tuốt vuốt cho Lạc Phong.

“Ngô Ân tay của anh làm cho tôi sướng quá.”

“Aaa...gruhh...Ngô Ân anh làm giỏi lắm, phải rồi, mạnh hơn nữa...”

Liên tục được khen ngợi, Ngô Ân càng thêm mất trí, biến việc phải làm cho Lạc Phong xuất tinh là mục tiêu của mình.

Hai mươi phút trôi qua, Lạc Phong đã chuyển từ tư thế đứng thành nằm xuống sàn, dang rộng hai chân để cho Ngô Ân “giải quyết” dùm mình. Hắn ta lưng đập đành dạch trên sàn, những vũng nước đọng văng lên tung toé kèm theo những tiếng gừ như gào rú, nhưng vẫn không chịu thả lỏng mà bắn.

Ngô Ân đang ra sức “tuốt” cho Lạc Phong, một khi hắn chưa bắn, nhất quyết không bỏ cuộc.

“Chó má! Bình thường cậu thủ dâm bao lâu thì xong?”

Trong cơn mê đắm dần vật, Lạc Phong vất vả lấp bấp trả lời.

“Một...một tiếng...gruh gruh...”

Ngô Ân lúc này người đã đổ hết mồ hôi, nhưng Lạc Phong vẫn không có dấu hiệu thoả mãn, nhanh chóng thoả hiệp.

“Lạc Phong tôi nói cho cậu nghe, cậu đừng gồng nữa, thả lỏng đi, thả lỏng...”

“Không được! Không phải lúc nào anh cũng ‘làm’ cho tôi....tôi...tôi muốn tận hưởng thật lâu...aaa”

Trong lúc túng quẫn, Ngô Ân lỡ miệng.

“Mẹ kiếp! Bây giờ cậu chịu bắn, lần sau tôi sẽ làm việc này cậu lần nữa.”

Lạc Phong nghe xong như bị gia tăng kích thích, lúc này không cần Ngô Ân tuốt nữa, bản thân tự chuyển động hông, đâm vào hai lòng bàn tay đang chập lại của Ngô Ân. Ngô Ân theo đó phối hợp, dùng lực siết chặt dương vật của hắn ta hơn. Độ ma sát kinh khủng đã thiêu đốt hai người bọn họ, Lạc Phong vừa thao lòng bàn tay của Ngô Ân, vừa gằm gừ nói: “Ngô Ân, anh phải hứa với tôi...”

“Ngô Ân, tôi muốn có anh...Ngô Ân....Ngô Ân....Ngô Ân.....Ahhhhhhhhh”

Dương vật của Lạc Phong giật bắn lên rất nhiều dòng tinh dịch, Ngô Ân trợn mắt ra nhìn, không biết hắn ta đã bắn liên tục bao nhiêu phát, chỉ biết hiện tại sàn nhà đã xuất hiện một vũng tinh dịch lớn. Nhìn lại bàn tay của bản thân mới phát hiện đã thấm ướt dịch nhờn của hắn từ lúc nào không hay.

Quay lại thấy Lạc Phong vẫn còn đang quẫn quại uốn éo các cơ bắp trên sàn, miệng liên tục chảy nước miếng thở dốc, Ngô Ân nhớ lại cảnh tượng Lạc Phong liếm tinh dịch của mình, hiện tại cũng đang đưa ngón tay lên mạnh nha liếm nuốt.

“Đừng liếm...” Lạc Phong đột nhiên ngăn lại.

Hắn ta mau chóng choàng dậy, thở hồng hộc mà nói.

“Anh...anh đừng liếm. Tôi biết anh chưa hoàn toàn chấp nhận tôi...cho nên anh đừng liếm chúng. Là tôi đã xác định rõ ràng tình cảm của tôi dành cho anh, nên tôi sẵn sàng liếm tinh dịch của anh...nếu anh vẫn còn đắn đo thì đừng làm điều này...nó chẳng có ý nghĩa gì cả....”

Nhìn Ngô Ân thêm một lúc, nói.

“Trước mắt hãy trả chúng lại cho tôi.”

Nói xong lập tức kéo hai bàn tay của Ngô Ân tới, lè lưỡi ra liếm sạch tinh dịch của bản thân đang dính trên đó.

Ngô Ân quan sát Lạc Phong đang liếm tinh dịch trên tay mình, lòng như sóng biển cuộn trào, lên tiếng.

“Tôi không biết giữa chúng ta là gì, nhưng vào lúc này tôi biết rõ một điều....”

Lạc Phong đang liếm bỗng dừng lại ngược mắt lên nhìn cậu ta.

“....tôi biết rõ một điều là tôi sẵn sàng làm một chuyện với cậu.”

Cái miệng đang dính nhớp nháp tinh dịch của Lạc Phong sau đó bị đôi môi của Ngô Ân lấp đầy. Tinh dịch và nước bọt nhanh chóng được trộn lẫn trong khoang miệng của cả hai người, mùi hắc nồng nặc của tinh dịch xông lên khoang mũi, khiến Ngô Ân lần đầu làm chuyện này có chút sặc, nhanh chóng đẩy Lạc Phong ra.

Lạc Phong trông thấy bộ dạng này của Ngô Ân lập tức bật cười.

“Haahahaha...trông anh kìa...”

Ngô Ân cũng cười một cái không ngưng ngừng, nhưng không thể tha cho Lạc Phong, cho nên nhào tới ngắt “chim” của hắn.

“Ồi...đau quá, Ngô đại gia tha mạng...” Lạc Phong kêu la.

“Còn cười tôi không ? Hả?”

“Không....không cười anh nữa, hahaha...”

“Mẹ kiếp! Cậu không sợ tôi sao? Ngưng cười ngay...”

“Ngưng không được...hahaha...trông anh ngốc không chịu được...”

“Được rồi, cậu muốn tôi bóp cho cậu chứ gì? Bóp này, bóp này...”

“A ui...a ui...đau...haha...đau mà...”

Hai cái tên này không lẽ muốn vờn nhau đến khi bình minh ló dạng luôn sao chứ?

....

“Alo, thưa ngài, xin lỗi đã làm phiền giờ này nhưng chuyện ngài sai bảo tôi đã làm xong.”

“Không sao, tôi vẫn còn đang chơi game, cậu cứ báo cáo.”

“Vâng. Tôi điều tra được cậu ta tên là Ngô Ân, 24 tuổi, có năng khiếu thể thao, nhất là bơi lội, đã từng đoạt giải quán quân cuộc thi ‘Vận động viên tài năng trẻ’ ở Bắc Kinh. Điều quan trọng là...cậu ta là nhân viên của công ty chúng ta...”

“Cái gì? Cậu nói sao?”

“Thưa vâng, cậu Ngô Ân này là nhân viên của công ty quảng cáo Mạnh Thương chi nhánh Bắc Kinh, thuộc tập đoàn của chúng ta...”

“Tôi biết rồi, cậu cúp máy đi.”

Một làn khói thuốc lan toả, một nụ cười nở ra hé lộ hàm răng trắng.

“Ngô Ân...lém lỉnh...tuần lãng...khoẻ mạnh...xà phòng hương gỗ...rất tuyệt diệu...rất thú vị...”

...

HẾT CHƯƠNG

38. Chương 38 - Đa Tạ

Chương 38: ĐA TẠ

Trans+Edit: Pino - Lytaa

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Sáu giờ sáng, chuông báo thức của Ngô Ân đã vang lên nhưng cậu ta vẫn nằm đó không chịu dậy, mà chỗ cậu ta nằm...chính là nhà tắm.

Hai cái tên này tối qua đùa giỡn tới lúc mệt rồi thì ngủ luôn trong nhà tắm, thậm chí Lạc Phong vẫn không mặc đồ, trần truồng ôm Ngô Ân mà ngủ.

Tiếng chuông báo thức trong điện thoại chưa chịu ngưng, Ngô Ân theo quán tính mò mò mồm mồm để tìm cái điện thoại. Trong cơn mê ngủ...

- Sao hôm nay điện thoại hơi lạ? Điện thoại của mình dài vậy sao? Không đúng, điện thoại sao lại hình trụ? Cái này là....”

“Aaahhhh”

Ngô Ân thất thanh bật dậy, đập một phát Lạc Phong lăn sang một bên.

“Mẹ kiếp! Mới sáng ra mà cậu đã ‘dựng’ lên như vậy?”

Lạc Phong bất ngờ bị đau, có chút cộc tính.

“Làm cái quái gì? Muốn kiếm chuyện sao?”

“Tôi không có thời gian để sinh sự với cậu.”

Ngô Ân nói xong đi tới bồn nước đánh răng súc miệng.

Dù sao tối qua cũng được “sướng”, Lạc Phong hiện tại có chút trở mặt.

“Anh làm sao vậy chứ? Thằng nào buổi sáng lại không ‘dựng’ lên? Anh thử tuột quần ra xem có ‘dựng’ hay không? Là do hoocmon, hoocmon đó biết không?”

Ngô Ân một miệng bọt kem đánh răng, nhào tới đá vào mông Lạc Phong mấy cái. Không muốn tiếp tục sinh sự, Lạc Phong đành phải ngồi yên chịu đòn, nhưng vẫn cố làu bàu.

“Mai này lỡ anh chấp nhận yêu tôi thì không biết còn phải chịu bao nhiêu đòn của anh?”

Ngô Ân nhỏ nước súc miệng ra, quay lại bài xích.

“Cậu nói nhằm con mẹ gì? Yêu đương cái rắm. Tôi đã nói rồi, tôi chấp nhận va chạm thể xác với cậu không có nghĩa tôi yêu cậu.”

Lạc Phong không biết xấu hổ, đem một thân trần truồng chạy đến ôm eo Ngô Ân từ đằng sau, cạ cạ dương vật vào mông của cậu ta, thì thâm vào tai.

“Tôi tin một ngày nào đó anh sẽ chấp nhận tôi.”

Ngô Ân nhanh chóng đẩy hắn ta ra, giọng nói cường ngạnh.

“Tôi cần phải thay đồ, cậu đi ra ngoài.”

Lạc Phong lại giả tính con nít ra.

“Không phải chứ? Anh cứ thay đi, còn cần phải đuổi tôi ra ngoài?”

Ngô Ân chạy tới mở nắp bồn cầu.

“Cậu không đi ra ngoài, tôi múc nước bồn cầu tạt....”

Chưa nói hết câu, Lạc Phong đã ba chân bốn cẳng hốt hã chạy vọt ra khỏi nhà tắm. Nhìn dáng vẻ trần truồng bỏ chạy như một đứa con nít của tên võ sư kia, Ngô Ân tự đứng trong nhà tắm cười không ngớt. Hôm nay trời trong lành, trông không có vẻ gì sẽ mưa. Ngô Ân lái xe hơi đến công ty như mọi khi. Là sáng thứ hai nên mọi người có vẻ uể oải, nhưng Ngô Ân lại rất sung sức.

Đến công ty gặp ai cũng chào hỏi vui vẻ, chân sải bước khoan thai, vừa đi vừa huýt sáo. Lúc bước vào thang máy, khi cánh cửa sắp đóng lại, đột nhiên có một người vẩy tay lên ra hiệu hãy chờ một chút. Ngô Ân nhanh chóng bấm nút mở cửa cửa, người đó bước vào không quên nói lời cảm ơn.

“Cảm ơn cậu nhé! Xém nữa là không kịp.”

Sét đánh nổ trời.

Người đó là gã nam nhân đã cướp quần áo của Ngô Ân ở nhà tắm hồ bơi.

“King koong” thang máy đóng lại, bắt đầu chuyển động.

“Bing bop bing bop” một cuộc ẩu đả lập tức xảy ra ngay trong thang máy.

Lần này sức khỏe của Ngô Ân đã khá hơn, ra tay coi bộ ác liệt hơn rất nhiều.

“King koong” cửa thang máy mở ra.

Một đám người đang đứng đợi thang máy, chứng kiến hai gã này đang túm cổ áo của nhau. Mà chuyện đáng nói chính là trong đám người này có sếp Trương.

“Tổng giám đốc Mạnh? Sao cậu lại ở đây? Ngô Ân ? Hai người đang làm gì?” Sếp Trương tháo mắt kính xuống kinh ngạc.

Ngô Ân lúng búng lỗ tai, cảm giác như bị tảng đá ngàn tấn đè nén, lúc này mới buông thả cổ áo của gã nam nhân kia ra, ánh mắt vẫn chưa hết bàng hoàng.

Gã nam nhân này chỉnh trang lại bộ vest, chậm rãi bước ra ngoài. Ngay khoảnh khắc đấy, sếp Trương và những người đứng kế bên ông ta đồng loạt cúi đầu chào.

“Chào Mạnh tổng đốc.”

Ngô Ân bây giờ mới nhớ lại, hôm nay tất cả nhân viên sẽ chào đón tổng giám đốc khu vực Đông Nam Á, nghe nói cậu ta là con trai của tổng đốc tập đoàn của công ty trên toàn thế giới, người này...không lẽ là Mạnh Sử.

Vẫn còn đang hù dọa bản thân, Mạnh Sử đã quay lại ném cho Ngô Ân một ánh mắt tà quang, nhếch môi lên một cái, ngay sau đó cùng với sếp Trương đi tới phòng Hội nghị.

Ngô Ân nhanh chóng đi rót một ly nước uống ừng ực.

- Không thể nào! Không thể nào! Hắn ta không thể nào là Mạnh Sử! Mình nguy rồi. -

Trong phòng Hội nghị.

Sếp Trương phát biểu, phó tổng phát biểu, Mạnh Sử cũng làm quen và phát biểu.

“Tôi là Mạnh Sử, tổng đốc khu vực Đông Nam Á. Tôi sẽ ở chi nhánh Bắc Kinh này làm việc và kiểm tra khoảng ba tháng. Trong thời này rất hy vọng sẽ nhận được nhiều sự chia sẻ của mọi người.”

Mọi việc vẫn diễn biến tốt đẹp, nhưng Ngô Ân ngồi đó vả hết mồ hôi.

“Sếp Trương, phiền chú đưa giúp cháu tài liệu vài tháng nay.”

Một người thư kí nhanh chóng đưa một sấp hồ sơ từ trong tay sếp Trương qua cho Mạnh Sử. Hắn ta đọc đọc một lúc, lên tiếng: “Chú Trương, cháu thấy trong bộ tài liệu này có ghi lại một nhân viên tên Ngô Ân...”

Ngô Ân nghe nhắc tới tên mình, tim như ngừng đập.

“...người này nghỉ phép đến bảy ngày nhưng lại không trừ giờ công ngày nào, liệu có nhầm lẫn gì không?”

Sếp Trương vội nói.

“À...vấn đề này...Giai đoạn trước công ty đang thiếu người bên ban ý tưởng, tôi cho cậu ta một khoảng thời gian để làm một kế hoạch, nếu thích hợp sẽ chuyển cậu ta qua...”

Mạnh Sử thông dong gấp bộ tài liệu lại, ngồi gác đống, miệng nhàn nhạt.

“Cho hỏi ai trong số quý vị là Ngô Ân.”

Trong phòng một mảnh ngột ngạt, toàn bộ nhân viên có mặt ở đây nhanh chóng hướng về phía Ngô Ân.

Cậu ta lúc này tuy có chút run sợ, nhưng khi đối mặt với cái tên “ám nhân phòng tắm” này vẫn giữ được sự kiên định.

“Là tôi, thưa ngài Mạnh.”

“Không cần trang trọng như vậy, dù sao cũng đã dùng chung phòng tắm một lần rồi mà.” Mạnh Sử cố ý.

Cả phòng họp nghe thấy như vậy xầm xì bàn tán, sếp Trương cũng không ngoại lệ.

“Ôi chào! Hai người quen biết nhau sao? Còn thân thiết đến mức tắm chung? Haha.”

Ngô Ân liền lên tiếng, “Chúng tôi không hề...”

“Chúng tôi rất thân thiết.” chưa kịp nói đã bị Mạnh Sử chen lời.

Hắn ta nói tiếp.

“Chúng tôi đã từng tắm chung với nhau, mọi người không biết đâu, lần ấy tôi lấy quần áo của cậu ta mà cậu ta không biết. Hahaha, báo hại cậu ta không có đồ để mặc về. Mọi người biết đấy, tuổi trẻ thường hay có những trò đùa vui”

Cả phòng cười vang một mảnh. Nhưng Ngô Ân mặt đầy âm khí, hắn ta nhất định là cố ý, cố ý hỏi mình là ai, cố ý sỉ nhục mình. Chết tiệt! Lại không thể làm gì hắn.

“Còn chuyện kế hoạch thì sao? Trong bảy ngày nghỉ đó kế hoạch được thực hiện thành công chứ?” Sao tôi không thấy trong báo cáo?” Mạnh Sử nói.

Ngô Ân nói. “Là do người đó không muốn thực hiện nữa, cũng thêm vài lí do khách quan khác, vì thế...”

“Ngô Ân có lẽ cậu không hiểu ý của tôi.” Mạnh Sử tháo lỏng cà vạt, nói tiếp. “Ý của tôi muốn nói là kế hoạch thành công hay không? Tôi không cần nghe chi tiết.”

Ngô Ân cắn răng ngậm ngùi, nói ra hai chữ.

“Thất bại.”

Mạnh Sử tiếp tục chiếm thế thượng phong.

“Chú Trương chú biết đấy, việc cho nhân viên nghỉ liên tục bảy ngày mà không trừ giờ công là sai quy tắc. Hơn nữa kế hoạch cũng thất bại, phải chăng chú nên xem lại việc này?”

“Ngài Mạnh, tất cả là lỗi của tôi, không liên quan đến ông ấy.” Ngô Ân nhanh chóng ngắt lời.

“Ngô Ân cậu im lặng đi, chuyện này không tới lượt cậu.” Sếp Trương lớn tiếng. Mạnh Sử ngồi ở giữa tận hưởng cảm giác sếp và nhân viên bao che lẫn nhau, cuối cùng cũng nói.

“Như thế này, tôi nghĩ chúng ta nên chỉnh đốn lại việc thực hiện quy định trong công ty. Trước hết, tôi cho rằng nên trừ bớt bảy ngày giờ công của Ngô Ân trong tiền lương tháng này, coi như là hợp tình hợp lý, mọi người thấy sao?”

Cả phòng không ai dám nói không.

“Ngoài ra...” Mạnh Sử đang nói thì dừng, hướng ánh mắt tà đạo qua Ngô Ân, nói tiếp.

“Ngoài ra cậu Ngô Ân sẽ phải làm không công thêm bảy ngày để làm gương cho mọi người. Được chứ cậu Ngô Ân?”

Ngô Ân ánh mắt chưa hề lung lay, cường ngạnh nhìn thẳng vào Mạnh Sử, nói.

“Hoàn toàn không có vấn đề, rất hợp lẽ.”

“Thôi được, cuộc họp kết thúc. Mọi người quay trở lại làm việc.”

- Ngô Ân, cuộc chơi này chỉ mới bắt đầu mà tôi đã thấy thú vị rồi -

...

Năm giờ chiều tại lớp karate.

“Này này này mọi người mau lại đây.” một võ sinh kêu gọi.

“Chuyện gì? Tôi vẫn chưa chỉnh trang xong bộ võ phục, cậu giúp tôi một chút, hở ngực ra như vậy ỗn chưa?”

“Thôi dẹp đi, tôi thấy cậu cứ khoe ngực như vậy mà có tên nào chịu theo đuổi cậu?”

“Nào nào nào tập trung.” Võ sinh kia lại hô hoán.

“Có chuyện gì mau nói.”

“Tôi sẽ thành lập một hội tên là FancyBoy.”

“FancyBoy? Để làm gì?”

“Phải đấy! Tôi chẳng hiểu cậu muốn gì.”

Mọi người bắt đầu xì xầm, võ sinh kia lại hô hào ổn định.

“Trật tự trật tự. Hội FancyBoy được thành lập để ghép đôi các cặp đồng tính nam lại với nhau, mà đối tượng trước mắt của chúng ta chính là sư phụ Lạc Phong và sư mẫu Ngô Ân bên lớp nấu ăn.”

“Không! Tôi phản đối. Lạc Phong sư phụ là đối tượng của tôi.”

“Các cậu đừng đùa, nghe đâu cả hai người họ đều là trai thẳng.”

Võ sinh kia lại to tiếng.

“Trật tự nào! Đúng là cả hai người họ là trai thẳng. Tuy nhiên Ngô Ân sư mẫu đã chia tay bạn gái, Lạc Phong sư phụ lại đang không có người yêu. Mà các cậu không nhìn ra sao? Mỗi lần Ngô Ân sư mẫu xuất hiện, dù đang đứng lớp, Lạc Phong sư phụ đều sẽ ngưng lại mà đưa một chai nước hoa quả vị đào cho Ngô Ân sư mẫu. Ngày nào cũng như vậy, không thấy có dấu hiệu à?”

“Phải rồi! Cậu nói tôi mới nhớ ra. Hai người họ đúng là có vấn đề á. Mỗi lần bọn họ nhìn nhau thì giống như thế giới này không còn ai...”

Đám võ sinh lại ồn ào.

“Đúng vậy, cho nên tôi nói, chúng ta cần phải ra sức giúp họ đến được với nhau.”

“Nhưng bằng cách nào?”

Võ sinh kia đột nhiên tự tin hơn người.

“Tất nhiên là phải bắt đầu từ người đi cửa cẩm, là Lạc Phong sư phụ.” Đám võ sinh còn lại nhìn nhau, xem ra chuyện này hứng thú đây.

Đúng năm giờ bốn mươi lăm chiều, Ngô Ân từ bãi giữ xe đi lên. Như thường lệ, cậu ta đứng đợi Lạc Phong mang nước vị đào đến cho mình.

“Cái này là cho anh.” Lạc Phong cười một cái, chia chai nước ra cho Ngô Ân.

Ngô Ân vì chuyện hồi sáng với Mạnh Sử nên có chút buồn rầu, cầm lấy chai nước hoa quả vị đào mà lòng không vui.

“Hôm nay thật chán! Lát nữa tan lớp đi uống với tôi vài chai.” Lạc Phong mở lời.

Ngô Ân hiện tại cũng khó chịu trong lòng cho nên gật đầu chấp thuận.

“Được thôi”

Lạc Phong nói, “Được! Anh cứ đứng chỗ này đợi tôi, tôi sẽ lấy xe chở anh đi.”

Cuộc trò chuyện tất nhiên đã được nhóm FancyBoy quan sát từ đằng xa, họ đang lí nhí thì thầm với nhau vui vẻ, Đặng Thiên nhìn thấy liền lớn tiếng la mắng.

“Các cậu làm gì ở đây? Có biết còn bao nhiêu ngày nữa là tới giải đấu không?”

FancyBoy ngay lập tức bị sự mạnh bạo hung dữ của Đặng Thiên uy hiếp, tạm thời giải tán, nhưng ai trong nhóm đều đang tưởng tượng đến lúc Ngô Ân đọc được tờ giấy ghi trên chai nước kia.

Ngô Ân chậm rãi bước từng bước trên đường đi đến lớp học nấu ăn. Lúc này khai chai nước vị đào ra uống một ngụm, phát hiện tờ giấy dán trên chai hôm nay khác với mọi khi.

“Mông của anh hôm nay rất đẹp! *biểu tượng cái mông* ”

Lập tức phun ngụm nước đào trong miệng ra lòng không khỏi mắng chửi. - Chết tiệt! Xem tôi xử cậu thế nào - . Vào lớp lại càng bức bối hơn, Văn Hán hôm nay không đi học, đáng lẽ định kể cho Văn Hán nghe về chuyện xúi quẩy sáng nay, cuối cùng lại không thấy cậu ta đâu. - Đừng nói với tôi là lại đi với cái tên Chu Hiếu Minh đó nữa nhé -

Bảy kém mười lăm.

“Những ngày qua mọi người đã vất vả, hôm nay chúng ta giải tán sớm mười lăm phút.” Lạc Phong đồng ý nói.

Được về sớm nên ai nấy cũng đều vui vẻ, nhất là nhóm FancyBoy. Nhanh chóng cản đường Lạc Phong, trưởng nhóm nói.

“Sư phụ à, chúng đồ đệ có chuyện muốn nói.”

Lạc Phong muốn tranh thủ thời gian tắm rửa thật sạch sẽ thơm tho để chở Ngô Ân đi uống bia, lại bị cản đường như vậy nhất định có chút khó chịu.

“Có chuyện gì giờ học sau hãy nói.”

“Không được á! Chuyện này liên quan đến sự mẫu của chúng đồ đệ, không thể chậm trễ.”

Đám người còn lại hòa theo.

“Không thể chậm trễ á.”

Không nói nhiều, hơn hai mươi học viên đồ con lực lưỡng xô đẩy Lạc Phong vào văn phòng karate rồi đóng cửa thật chặt.

Lạc Phong bị ép ngồi xuống ghế, trưởng nhóm lên tiếng.

“Sư phụ à, bọn tôi biết sư phụ có tình ý với anh chàng Ngô Ân bên lớp nấu ăn.” Lạc Phong có chút bị bất thóp, nhưng không có việc gì không dám thừa nhận, lúc này đồng ý.

“Thì sao?”

Trưởng nhóm nói tiếp.

“Sư phụ à, tôi nói chuyện tình cảm sư phụ hơi ngốc nghếch á.”

Bị đệ tử bảo mình ngốc, sư phụ nào chịu nổi? Lạc Phong lập tức bùng phá vòng vây áp tên trưởng nhóm vào tường đe dọa.

“Người nói cái gì nói lại xem?”

“Ấy ấy sư phụ nóng nảy quá, tôi chỉ là muốn chia sẻ bí kíp ‘cưa thụ’ cho sư phụ thôi mà.” Tên trưởng nhóm giọng điệu hoà hoãn.

Nói chung là đã tiếp cận Ngô Ân lâu lắm rồi mà cậu ta không lung lay quá nhiều, Lạc Phong cũng có chút tò mò muốn biết phương pháp. Đám người này đều là “cường thụ” chính cống, chắc sẽ có chiêu thức. Lạc Phong thả tên trưởng nhóm ra, lên tiếng nghiêm nghị.

“Nói đi.”

Tên trưởng nhóm cười vui một chút, nói.

“Sư phụ à người chỉ giỏi võ thôi, còn chuyện tình cảm giữa hai thằng đàn ông thì chúng tôi mới là sành sỏi. Tôi hỏi sư phụ nhé, hai người đã làm ‘chuyện đó’ chưa?”

Lạc Phong có chút ngượng, vì dù sao chuyện ân ái cá nhân cũng không nên đề cập quá nhiều, mắt công người ta lại lấy đó là điểm yếu của mình mà bắt thóp, nhưng muốn cưa được Ngô Ân phải chịu hy sinh một chút vì thực sự bản thân mình cũng không rành chuyện này.

“Cũng...cũng có.”

“Có? Có nghĩa là sao? Hai người đã làm gì cho nhau?”

Lạc Phong muốn chảy mồ hôi hột, mặc dù yêu thương Ngô Ân nhưng mà nói ra chuyện này quả thực xấu hổ vô cùng.

“Chúng...chúng tôi ‘tuốt súng’ cho nhau.”

Tên trưởng nhóm cười giòn.

“Cái gì? Hahahahaha. Không đùa chứ? Chỉ ‘tuốt súng’ thôi sao? Tôi nói sư phụ nghe, nếu là ‘tuốt súng’ thì hai thằng bạn thân vẫn có thể làm cho nhau đấy...”

Đám thành viên hội FancyBoy còn lại cũng hòa theo cười khúc khích.

Lạc Phong mắng chửi trong lòng: Các người thì biết gì? Có biết rằng tôi cầm được cái dương vật của anh ta là khó tới mức nào?

“Đừng đùa giỡn nữa, vào vấn đề chính đi.” Lạc Phong nghiêm nghị, mặt không biểu cảm. Tên trưởng nhóm cũng thẳng thắn.

“Sư phụ à, muốn làm một lão công chân chính, phải thu phục được ‘cúc nụ’. Anh ‘tuốt súng’ với Ngô Ân thì chỉ không khác gì bạn bè thân thiết.”

Lạc Phong nghĩ thầm: cái này phải đồng ý với cậu ta. Cậu ta nói đúng, một ngày chưa chạm được vào cái mông của Ngô Ân, ngày đó mình chưa yên tâm được. Ngặt nỗi anh ta quá cường ngạnh, thêm vào đó Ngô Ân chưa chấp nhận mình, dù mình có cưỡng ép cũng vô nghĩa.

“Cậu có cao kiến gì?” Lạc Phong hạ giọng.

“Anh em, dâng lên đây.” tên trưởng nhóm tự tin ra lệnh.

Một tên võ sinh trong số đó mang lên một sấp giấy, đưa cho Lạc Phong. Hắn ta đọc lên mồm trợn thất kinh.

” ‘Bí kíp chinh phục cúc nụ trong một tuần’ ? Có cái này nữa sao?”

Tên trưởng nhóm tâm đắc.

“Đây là những kinh nghiệm được tích góp sau mỗi lần bị bạo súc của anh em chúng tôi. Từ đường đi nước bước, từ dạo đầu cho tới cao trào đều đã được ghi rõ để giúp sư phụ thu phục Ngô Ân sư mẫu. Mặc dù nói rằng không nên đặt nặng chuyện ái lạc, nhưng nói thật, đàn ông đều dễ bị khuất phục trước nhục dục. Sư phụ chỉ cần đẩy sự sung sướng của sư mẫu lên tột đỉnh, sư mẫu sẽ mãi mãi lết theo gót chân của sư phụ, mãi mãi yêu một mình sư phụ.”

Tên nhóm trưởng đi đến võ vai Lạc Phong.

“Lạc Phong sư phục, bọn đồ đệ tin vào người.”

Lạc Phong cầm bí kíp trên tay, nhanh chóng đứng lên, mặt nghiêm nghị, chắp hai tay lại theo kiểu võ hiệp, nói với tên trưởng nhóm.

“Đa tạ.”

Hết chương!

39. Chương 39 - Cuộc Chiến Bắt Đầu

Chương 39: CUỘC CHIẾN BẮT ĐẦU

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Lạc Phong sau khi được nhóm FancyBoy truyền thụ kinh nghiệm, ngay lập tức đi vào nhà tắm công cộng của nhà văn hoá để tắm rửa sạch sẽ, nóng lòng muốn áp dụng ngay các “chiêu thức chinh phục cúc nự” của Ngô Ẩn.

Hiện tại đã là bảy giờ mười, các học viên trong nhà văn hoá đều đã lấy xe ra về gần hết, Ngô Ẩn vẫn đang đứng đợi Lạc Phong. Cậu ta hai tay bỏ vào túi quần tây đen, áo sơ mi bỏ ngoài ngoài quần có chút nhăn nhúm, đeo chéo một cái cặp văn phòng, sải từng bước chân đi qua đi lại, miệng còn không quên huýt sáo vài tiếng.

Lúc này, từ phía xa, Lạc Phong chậm rãi bước tới.

Thân hình của hắn cao ráo lực lưỡng, mái tóc được vuốt ngược lên khiến gương mặt trở nên sáng ngời. Hắn ta hôm nay mặc một cái áo thun ôm gọn cơ thể, làm lộ ra từng đường nét nam tính mạnh mẽ, quần Jeans rách cá tính, giày thể thao khoẻ khoắn năng động, toàn bộ vẻ ngoài tuy đơn giản nhưng rất đẹp đáng. Ồi chào! Hôm nay thực sự trông giống một người mẫu hơn là một võ sư bặm trợn á.

Ngô Ẩn cũng hơi ngơ ngẩn một chút, nhìn lại bộ dạng hiện tại của bản thân cảm thấy có chút thua thiệt, mắng thầm trong lòng.

- Là đi uống bia thôi mà, ăn mặc đẹp mã vậy sao? -

Lạc Phong đã tiến lại gần Ngô Ẩn, cười một cái rồi úp lòng bàn tay lên mái tóc đỉnh cắt ngắn của cậu ta xoa xoa mấy cái cứng chiu.

“Cậu làm gì? Tôi là hài tử của cậu sao?” Ngô Ẩn giả vờ khó chịu.

“Không phải! Anh là thú cưng của tôi.” Lạc Phong trêu chọc.

Ngô Ẩn nghe xong nhào tới vỗ vào đầu Lạc Phong mấy cái trả đũa, còn chửi lầm bầm vài tiếng tục tiểu trong miệng. Sau đó lại lôi cánh tay của Lạc Phong lại kiểm tra, nói.

“Không có vết mẩn đỏ”

Lạc Phong nói với giọng điệu nghiêm túc, không muốn Ngô Ẩn quá lo lắng cho mình.

“Tôi đã tắm rửa, đã thoa thuốc, sẽ không dị ứng nữa.” Vừa nói vừa xoa đầu của Ngô Ẩn.

Ngô Ẩn kiểm tra kĩ lưỡng một chút rồi mới chịu thả cánh tay của Lạc Phong ra để cho hắn đi lấy xe từ bãi.

Tiếng moto vang lên ồ ồ, Lạc Phong chạy đến chỗ Ngô Ẩn đang đứng, leo xuống xe, cầm lấy một cái nón bảo hiểm nhẹ nhàng đội lên cho cậu ta rồi cài quai lại. Ngô Ẩn không phản ứng gì, cũng nhanh chóng lấy mũ bảo hiểm đội lên cho hắn. Hai người đội mũ bảo hiểm cho nhau xong liền nhìn nhau cười cười, ý vị trong nụ cười này chỉ có hai người họ mới hiểu.

Moto chạy trên đường, Lạc Phong hôm nay điều khiển xe rất tử tế, không rồ ga phóng nhanh như mọi khi. Thứ nhất là vì đang chở Ngô Ẩn, không thể khiến cậu ta gặp nguy hiểm, thứ hai là làm như vậy sẽ mình sẽ trở nên có văn hoá khi lưu thông trên đường hơn trước mặt Ngô Ẩn. Mà ngặt nỗi, hôm nay Ngô Ẩn lại muốn Lạc Phong phóng xe thật nhanh cho giải toả bức xúc, lúc này lên tiếng: “Cậu chạy nhanh lên một chút, như mọi khi ấy.”

Lạc Phong giọng điệu ôn nhu lạ kì.

“Ngô Ẩn à, chạy như lúc trước rất nguy hiểm đấy anh biết không? Trong một phút ở Bắc Kinh xảy ra biết bao nhiêu vụ tai nạn giao thông cũng chỉ vì không kiểm soát được tốc độ. Anh thấy đấy, tình trạng này gây ra rất nhiều phiền toái, làm bệnh viện trở nên quá tải, gia đình đau thương...”

Ngô Ẩn ngồi phía sau trợn mắt méo miệng, lúc này chỉ biết gào thét trong lòng: - WTF? Cậu có phải là Lạc Phong không vậy? -

Sự thật Lạc Phong chính là đang áp dụng chiêu thức trong quyển bí kíp: “Phải tỏ ra lịch sự và tử tế thì đối phương mới an tâm khi ở bên cạnh mình”. Đây là một chiêu thức rất quan trọng được đề cập trong bí kíp, tuyệt đối phải luyện thành công.

Ba mươi phút sau, xe dừng lại ở một quán bia, Lạc Phong lại cởi nón bảo hiểm ra cho Ngô Ẩn, sau đó còn xoa xoa mái tóc đỉnh của cậu ta để tóc dựng lên theo đúng nếp.

Phải nói thật, nơi này toàn là đàn ông lui tới, tự dưng có hai tên đứng đó làm động tác quan tâm cưng chiều nhau như vậy, không tránh khỏi ánh mắt dị nghị. Mà Ngô Ẩn lại không dám nói gì, vì thái độ của Lạc Phong rất lạ, cần phải quan sát cân nhắc kĩ lưỡng trước khi mở lời.

Lạc Phong đi trước, nhanh chóng mở cửa cho Ngô Ẩn bước vào, ra vẻ ga-lăng, khiến Ngô Ẩn mặc dù ngại cũng đành phải cười một cái thật gượng gạo để không làm hắn ta thất vọng.

Bia và thức ăn được dọn lên.

Vì Ngô Ẩn sợ nguồn nhiệt, cho nên nồi nướng để cách cậu ta rất xa, vị trí chỗ ngồi cũng được Lạc Phong lựa chọn để đảm bảo an toàn tuyệt đối cho Ngô Ẩn không bị nước sôi hay bếp lửa ảnh hưởng.

Lạc Phong cứ gấp thịt lên vỉ nướng, nướng chín rồi lại gấp vào chén cho Ngô Ẩn, bản thân này giờ chưa từng ăn gì. Ngô Ẩn quan sát hắn này giờ, thấy tình hình ngày càng không ổn, phải lên tiếng thăm dò.

“Cậu...cậu không ăn sao?”

Lạc Phong nghe thấy câu hỏi này, lập tức nhớ đến một câu “nội công tâm pháp” được đề cập trong cuốn bí kíp.

== Phải nói lời đường mật ngọt ngào đúng kiểu soái ca. ==

Sau khi suy nghĩ một lúc, Lạc Phong cuối cùng cũng bắt đầu diễn sâu, vẻ mặt nam tính quyền rũ, nói.

“Ngô Ẩn, nhìn anh ăn thôi là tôi đã vui đến mức không cần ăn gì.”

Ngô Ẩn nghe xong hai mắt trợn trắng, cầm lấy chai bia uống ực ực để thứ ăn không trào ra ngoài.

- Mẹ kiếp nhà cậu Lạc Phong! Cậu đang câu đáp tôi đấy hả? -

Được một lúc thì Lạc Phong lên tiếng.

“Anh ngồi đây một chút, tôi vào nhà vệ sinh...”

Ghé vào tai Ngô Ẩn, giọng điệu nam tính thì thầm.

“....đừng lo quá, tôi quay lại ngay đây mà.”

Ngô Ân tảo mắt nhìn xung quanh, thấy mấy chú mấy bác ở đây đang nhìn mình và Lạc Phong không ngớt. Có người xì xầm, có người cười bịt miệng, Ngô Ân có thể không xấu hổ hay sao chứ? Lạc Phong sau đó rời đi, vững trãi tiến thẳng vào nhà vệ sinh.

Ngô Ân ở bên ngoài bàn ăn, đang uống bia ừng ực để trấn an bản thân.

Thái độ của đàn đông chỉ có đàn ông mới hiểu rõ, Lạc Phong này giờ biểu hiện thế nào, Ngô Ân đều nắm bắt được. Lúc này ánh mắt hướng về phía nhà vệ sinh, nơi mà bóng lưng của Lạc Phong vừa khuất, bắt đầu hù dọa bản thân.

- Phạt tổ mình chứng! Cậu ta không lẽ định tối nay ‘quất’ mình luôn sao? Không được không được! Phải tìm cách. -

Quán bia tấp nập đông người, Ngô Ân ngồi đó không gian như ngưng lại, đột nhiên có một người nam nhân xuất hiện, đoạt lấy chén thịt mà Lạc Phong mới nướng xong, còn ngang nhiên ngồi xuống đối diện với cậu ta.

“Mạnh Sử?” Ngô Ân thất kinh.

“Ôi chào! Bị cắt giờ công, làm việc không tính lương mà vẫn còn tâm trạng ngồi đây uống bia nướng thịt?”

Mạnh Sử ngồi xuống giọng điệu bốn cọt, còn gấp thịt nhai nhóp nhép, nhai xong lại khui nắp bia uống ừng ực như trên người.

Ở bên trong nhà vệ sinh, Lạc Phong đang trau chuốt lại mái tóc. Trong bí kíp đã dặn kĩ, đàn ông chính là quan trọng hình thức bên ngoài, nhất là đàn ông tuần lãng như Ngô Ân, yêu cầu về ngoại hình nhất định sẽ cao hơn.

- Ngô Ân! Anh chắc chắn sẽ gục trong tay tôi. Cái cần câu này không dễ gãy đâu. -

Lạc Phong cứ ở đó chăm chú mà không nghĩ đến bên ngoài đang xảy ra chuyện.

Ngô Ân lúc này ngồi đó, trong lòng tức giận như hỏa ngục bốc cháy, nắm chặt hai lòng bàn tay vào vải quần, cố gắng nhẫn nhịn.

Mạnh Sử ngồi ngay chỗ của Lạc Phong “ăn ăn uống uống” không hề câu nệ, giống y hệt cái lần hắn ta xông vào phòng tắm của Ngô Ân lần trước.

Quán bia vẫn ồn ào, người thì nói chuyện, người thì uống bia, người thì cười đùa, không gian huyền ảo vô cùng. Ngô Ân từ nãy tới giờ vẫn chưa nói câu nào với Mạnh Sử, vẫn đang cố gắng kiềm chế. Mắng chửi hắn thì hắn sẽ lại sinh sự với mình trong công ty, mà không mắng chửi thì máu tức dồn lên não.

Đột nhiên liếc mắt nhìn thấy Lạc Phong vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, lúc này suy nghĩ cái gì đó rồi mới lên tiếng.

“Mạnh tổng, ngài cứ ở đây ăn uống, tôi đi vệ sinh một lát.”

Mạnh Sử cũng không ngăn cản vì biết chắc cậu ta sẽ quay lại.

Ngô Ân lập tức luồn lách qua các dãy bàn đông khách đang ngồi, tiến thẳng về phía Lạc Phong đang đứng ở cánh cửa nhà vệ sinh, hai mắt rực lửa, giọng nói đầy sát khí.

“Lạc Phong, cái gã mặc áo thun đang ngồi ngay bàn của chúng ta, cậu thấy không?”

Lạc Phong lúc này hai mắt thu liễm, chưa cần biết hắn ta là ai, dám ngồi ngay chỗ của mình đã là khó có thể chấp nhận. Ngay lúc này quay trở lại hỏi Ngô Ân.

“Hắn là ai?”

“Mẹ kiếp! Hắn ta là tổng đốc lớn của tôi. Hắn vừa tới Bắc Kinh đã liến loa chuyện tôi nghĩ phép không trừ giờ công ra làm gương với toàn bộ nhân viên trong công ty, làm tôi bẽ mặt. Tôi từ sáng tới giờ chính là vì

chuyện này mà buồn phiền. Hắn ta còn ăn hết thức ăn mà cậu nướng cho tôi. Lạc Phong! Tôi giao hẳn cho cậu xử lý.” Mạnh Sử là tổng giám đốc công ty khu vực Đông Nam Á, Ngô Ân vô phương ra tay, mà cho dù có đánh cũng đánh không lại, đành phải dùng chiêu “mượn dao giết người”.

Lạc Phong nghe xong, liền bẻ các khớp ngón tay kêu răng rắc, sát khí hùng hực tiến tới bàn ăn, Ngô Ân đứng quan sát từ đằng xa.

Cuối cùng hai gã “cường công” cũng chính thức đối mặt.

Lạc Phong nhìn Mạnh Sử, Mạnh Sử nhìn Lạc Phong, hai mắt nhìn nhau. Được một lúc thì Lạc Phong ngồi xuống đối diện với Mạnh Sử, nói.

“Ôi xin chào! Nghe nói anh là tổng đốc của Ngô Ân?”

Mạnh Sử vui vẻ đáp lời.

“Phải! Cậu ta có kể cho cậu nghe sao? Cậu đây chắc là bạn đi chung với Ngô Ân? Nào nào cùng tôi uống vài chai làm quen. Tôi là Mạnh Sử.”

Không nhầm lẫn! Lạc Phong đang vui vẻ nhã nhặn với Mạnh Sử. Chính là vì cái cuốn “bí kíp” kia mà bây giờ hẳn ta phải tỏ ra mình là người lịch sự tử tế với Mạnh Sử trước mặt Ngô Ân, muốn ghi điểm với cậu ta thì đành phải gồng mình một chút.

Mà trong khi đó thì Ngô Ân đang sôi máu trào ngược. Cậu ta đang đứng từ xa quan sát, nhìn thấy hai người họ vui vẻ trò chuyện cùng nhau nâng cốc, lúc này chỉ muốn đập tên Lạc Phong một trận.

- Mẹ kiếp! Chuyện quái gì xảy ra với cậu vậy bí nhân biến thái? -

Lạc Phong tiếp tục trò chuyện với Mạnh Sử.

“Nghe nói anh đã có vài thủ tục nghiêm phạt với Ngô Ân trong công ty?” Lạc Phong lịch sự.

Mạnh Sử cũng lịch thiệp nói thẳng.

“Chuyện này bản thân tôi cũng khó xử. Cậu biết đấy, trách nhiệm của một tổng giám đốc, tôi không thể thấy sai mà không phạt, như vậy sẽ khó mà trấn an được lòng của những nhân viên khác. Nếu đối ngược là cậu, cậu cũng sẽ như tôi thôi.”

Lạc Phong trong lòng mắng chửi - Đúng cái con mẹ nhà người, dám làm tiểu Ân bẻ mặt -, nhưng bên ngoài vẫn phải tử tế cười cười nói nói.

“Phải đấy! Làm cấp trên không dễ. Nào, cạn một ly.”

Tiếng chạm ly vang lên, Mạnh Sử và Lạc Phong tiếp tục cười nói hân hoan, Ngô Ân hiện tại đã không còn có thể kiềm chế, lập tức nhào tới bàn ăn chỗ hai người bọn họ.

“Thật là chó má! Lạc Phong, cậu đang đùa với tôi sao?”

Ngô Ân hùng hùng hổ hổ, Mạnh Sử tỏ ra rất thú vị, Lạc Phong có chút khó coi.

“Thôi nào, ngồi xuống bên cạnh tôi chúng ta cùng nói chuyện.” Lạc Phong tiếp tục đóng vai người tử tế.

Ngô Ân trong tích tắc liền trở mặt, chỉ ngón tay vào Mạnh Sử, nói lớn tiếng.

“Trò chuyện cái rắm! Tôi nói cho cậu biết Lạc Phong, tôi là muốn cậu đánh cái tên này.”

Mạnh Sử nghe thấy nhưng vẫn gắp thịt bỏ vào miệng, uống một hợp bia rồi mới ứng hợp nói vài câu khiêu khích với Ngô Ân.

“Không phải chứ? Cậu định thuê người ám sát tôi?”

Lạc Phong vẫn cố cười cười hoà hoãn. “Không có không có! Ngô Ân anh ta chỉ đùa thôi. Đúng không Ngô Ân?”

Ngô Ân không kiềm chế nổi nữa, nhào tới đấm đá Lạc Phong.

“Mẹ kiếp! Cậu hôm nay bị cái con mẹ gì? Cậu sao không giống bình thường? Đáng lẽ sau khi nghe tôi nói như vậy cậu phải xử đẹp hắn chứ?...”

Lạc Phong tuy rằng hiểu ý của Ngô Ân, nhưng vì không muốn tỏ ra xấu xa, lại tiếp tục đối mình.

“Ngô Ân à anh sao vậy? Đánh nhau là điều không tốt, người lịch sự chúng ta nên giải quyết bằng lời nói,...đánh nhau chỉ gây thêm hiềm khích...a ui a ui...đừng đánh tôi nữa...”

Mạnh Sử ngồi đó trợn hai mắt lên, nhìn thấy cảnh Lạc Phong to con vạm vỡ lại để yên cho Ngô Ân dè dặt cười cổ đấm đá, thật đúng là cảnh tượng hiếm thấy. Lúc này miệng cười toả nắng, hai mắt sáng ngời, nói ra một chữ đầy cảm xúc: WOW!

Cả quán bia cũng bắt đầu nhìn sang chỗ Ngô Ân và Lạc Phong đang ồn ào. Ai nấy đều cười đùa khoái chí, họ giống như là đang mua vui cho mọi người vậy.

“Hahaha...hai tên đó nãy giờ ân ái lắm mà, sao lại đánh nhau rồi?”

“Hắc hắc...chắc là do cái gã thứ ba kia rồi.”

“Haha...để xem xem diễn biến thế nào...hắc.”

Lạc Phong vẫn còn đang tránh né đòn của Ngô Ân, lúc này có chút bực bội, nói.

“Người ta làm gì anh? Chỉ là làm đúng theo quy định. Anh khó chịu việc gì?”

Ngô Ân dừng tay, chỉ ngón tay vào mặt Mạnh Sử, hét lớn một tiếng.

“MẸ KIẾP! HẮN LÀ NGƯỜI CƯỚP QUẦN ÁO CỦA TÔI TRONG NHÀ TẮM HỒ BƠI!”

Toàn bộ quán bia một mảnh im lặng...một giây sau.

“Hâhhahaahahahahahaha”

Tất cả mọi người đồng thanh cười vào mặt Ngô Ân, cả quán bia rầm rộ chấn động, chuyện như vậy cũng nói ra được sao?

“Hahahah, hắn ta chừng đó tuổi mà còn bị cướp quần áo?”

“Thôi đi, chắc là làm trò hú hí gì trong phòng tắm hồ bơi rồi quên lấy về chứ gì?”

Quán bia hân hoan náo nhiệt vì câu nói đó của Ngô Ân. Mạnh Sử không những không xấu hổ mà còn hoà theo đám người đó ôm bụng cười không ngớt, nhưng hắn ta không ngờ rằng, Lạc Phong đã quay trở lại bản tính lạnh lùng cay nghiệt vốn có lúc nào không hay. Hắn ta đang thu liễm hai mắt, sát khí dày đặc bao trùm, nắm đấm tay phải đã vận đến mười phần công lực.

Ngô Ân vẫn còn đang xấu hổ không biết trốn đi đâu, đột nhiên Lạc Phong hung tợn đứng dậy lật hết tất cả thức ăn cùng chén đĩa xuống đất.

Quán bia lại bất ngờ im bất không một tiếng động. Lạc Phong tức giận tới mức mặt đã đỏ như trái táo, quay mặt lại nhìn Ngô Ân, ánh mắt như hoả ngục, nói gần từng chữ.

“AI - CƯỚP - QUẦN ÁO - CỦA - ANH ?”

Ngô Ân lúc này cũng đã bị Lạc Phong dọa đến phát hoảng, hành động không có chủ ý, chỉ ngón tay thẳng vào mặt Mạnh Sử, miệng lắp bắp sợ hãi.

“Là...là...hắn.”

Mạnh Sử cũng có chút run rẩy, gương mặt Lạc Phong vốn đã bặm trợn, giờ còn giận dữ lên trông không khác gì ác quỷ.

Trong khoảnh khắc một phần ngàn của giây, một cú đấm như trời giáng nhanh chóng đâm thẳng vào mặt của Mạnh Sử.

“Bốp”

Máu mặt chảy một mảng.

Tuy biết rằng Lạc Phong thân thể cường tráng nhưng Mạnh Sử không ngờ lực phát ra từ cánh tay của hắn lại mạnh như vậy.

Toàn bộ người trong quán bia đồng loạt bỏ chạy, chủ quán đứng ra nài nỉ.

“Xin các cậu, có chuyện gì thì làm ơn ra khỏi nơi đây, chỗ này là chỗ chúng tôi buôn bán.”

Mạnh Sử sau khi bị choáng, lập tức lấy lại sức lực đứng dậy, chĩa ngón tay vào ông chủ quán.

“Hôm nay tổn thất bao nhiêu, tôi đền tất cả.”

Nói xong phun ra một bãi máu từ trong miệng, ánh mắt cường ngạnh nhìn thẳng vào Lạc Phong, bắt đầu thủ thế võ.

Ngô Ân lúc này hoảng loạn hơn bao giờ hết, chỉ có muốn tìm cái chết mới dám thách thức Lạc Phong, lúc này lớn tiếng, cố tình nhắc nhở Mạnh Sử.

“Không! Mạnh Sử! Cậu điên rồi, cậu ta là đại diện cứu bậc.”

Mạnh Sử không hề lay chuyển sắc mặt, chỉ nhàn nhạt nói.

“Vậy sao? Tôi rất hứng thú.”

Lạc Phong như một tên ác quỷ chậm rãi từng bước xông thẳng vào Mạnh Sử.

Quyền cước bắt đầu.

Lạc Phong quyền karate đâm ra như rung trời lở núi, Mạnh Sử trúng quyền đều phải dừng lại một giây để thở dốc. Mạnh Sử quyền xuất ra nhẹ như vải lụa bay nhưng một khi trúng chiêu thì đối phương có rắn chắc thế nào cũng sẽ cảm giác giống như bị roi da quất xả vào da thịt, đau đến thấu xương.

Bàn ghế tử chén trong quán bia gần như đều đã bị đập nát, Mạnh Sử tuy có thể tạm thời dùng nhu để khắc chế cương của Lạc Phong, nhưng không thể cầm cự lâu dài.

Hai người họ đột nhiên ngưng lại, vẫn thủ thế võ, mặt đối mặt, mắt nhìn mắt, sát khí kinh thiên động địa.

Lạc Phong bắt đầu chuyển biến, gương mặt tỏ ra thú vị, nhếch miệng nói.

“Thủ pháp nhu nhuyễn nhanh mạnh, tấn pháp kiếm dương mã tự, công phu niêm thủ, anh chắc là luyện Vịnh Xuân Quyền không dưới năm năm.”

Mạnh Sử nhếch môi đều cán, nhàn nhạt nói.

“Quả nhiên là sư phụ võ quyền, mới giao đấu vài chiêu đã biết rõ tôi dùng loại võ gì.”

Lạc Phong cười giòn khinh miệt.

“Mặc dù tôi luyện võ Karate, nhưng đối với võ học cổ truyền Trung Quốc cũng có chút nghiên cứu”

Mạnh Sử nói.

“Được! Để xem hôm nay Karate và Vịnh Xuân quyền, bên nào công phu hơn.”

Không khí ngột ngạt kinh hãi. Hai người họ một âm một dương, một chính một tà.

Trận chiến lúc này mới chính thức bắt đầu.

Hết chương!

40. Chương 40 - Thực Chất Chỉ Là Gi

Chương 40: THỰC CHẤT CHỈ LÀ GIẢ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Không khí trong quán bia ngày càng căng thẳng, Mạnh Sử và Lạc Phong liên tiếp xuất quyền. Với thâm niên trong nghề, Lạc Phong nhanh chóng nắm được điểm yếu của Mạnh Sử.

Mạnh Sử tuy thường xuyên luyện Vịnh Xuân quyền nhưng với thời gian tu luyện không quá nhiều, hiện tại đang dốc hết sức để không bị té ngã bởi cú đâm vọt tấn của Lạc Phong.

Sau hơn mười lăm phút giao đấu, cuối cùng Ngô Ân cũng ra mặt, đứng ở giữa hai người họ cản ngăn.

“Dừng lại ngay! Mẹ kiếp! Hai người định đánh nhau đến khi nào?”

Lạc Phong lúc này nhàn nhạt lên tiếng.

“Chẳng phải anh muốn tôi xử lý hắn?”

Ngô Ân lúc này trở mặt.

“Không cần nữa! Tôi không còn bận tâm việc hắn cướp quần áo của tôi.”

Mạnh Sử lúc này khó chịu nên lên tiếng.

“Ngô Ân, cậu dù có bận tâm thì có thể làm gì được tôi?”

Ngô Ân nghe xong nghiêng rằng quay về phía Mạnh Sử, gần từng chữ.

“Mẹ kiếp! Tôi đang cố giúp cậu giữ mạng đấy.”

Đưa ra một ánh mắt khinh miệt, Mạnh Sử nói.

“Thừa thôi.”

Nói xong lập tức nhào tới tấn công Lạc Phong, chuyển vị thế từ người bị đánh sang người đi đánh. Mà lí do Mạnh Sử hăng như vậy là vì muốn cho Ngô Ân thấy rằng dù cậu ta có nhờ Lạc Phong ra mặt cũng không giải quyết được vấn đề. Nhưng rất tiếc, người mà hắn đang đối đầu là vị đại võ sư luyện karate hơn 15 năm, đánh không địch thủ.

“Bình”, Mạnh Sử bị Lạc Phong quật gục xuống sàn.

Mạnh Sử phỉ nước bọt một cái, lập tức đứng lên cởi áo, bộ dạng kiên quyết chiến đấu. Từng thớ thịt cùng cơ bụng của cậu ta hiện lên đều và đẹp như tượng đúc, kèm với đó là làn da sáng trắng đúng kiểu đại thiếu gia.

Lạc Phong cũng cảm thấy rất thú vị, cũng theo đó mà cởi áo. Bởi chỉ khi Lạc Phong cởi áo ra thì mới khiến tập thể đàn ông trên đời phải cúi mặt xuống nể phục gan tị. Các bó cơ cuộn cuộn như sóng nước, chuyển động nhịp nhàng như mắc xích, làn da nâu khoẻ khoắn tinh mãnh, đáng vẻ đệ nhất nam nhân.

Đám khách khứa đang đứng ở ngoài cổ vũ không ngớt. Người chọn Lạc Phong thắng, người thì đặt niềm tin vào Mạnh Sử, không khí bây giờ không khác gì võ đài. Với lời hứa từ Mạnh Sử, ông chủ quán cũng không ngại ngần mà tham gia vào đội cổ động của trận đấu này.

Đang lúc sôi nổi, một gã bụng phệ đàm thoại với một gã râu dài.

Gã bụng phệ nói,

“Hắc, tên thư sinh kia coi bộ may mắn nhỉ? Có hai gã vạm vỡ tranh nhau có được trái tim của hắn.”

Gã râu dài: “Thật quá uống phí mà, nam nhân tuyệt diệu như vậy sao lại giành đàn ông với nhau?”

Gã bụng phệ.

“Là do ông không biết, giới trẻ bây giờ rất kì khôi, thích những chuyện mới mẻ khác lạ, riết rồi nam nhân yêu nhau như chuyện bình thường.”

Gã râu dài.

“Để tôi xem rồi ai sẽ dành được tên mỹ nam kia. Là tên da trắng trẻo hay tên da nâu đây? Hahaha.”

Trong lúc mọi người đang hô hoán phấn khởi, bên trong đây lại ngộp thở vô cùng.

Quyền cước vô tình, Mạnh Sử đã bị vòn tới không còn sức mà Lạc Phong vẫn tỉnh bơ không một vết trầy xước. Thực ra Lạc Phong lúc đầu chính là vì Ngô Ẩn tố cáo hắn cướp quần áo của cậu ta mà ra tay, nhưng sau khi giao đấu cảm thấy Mạnh Sử rất thú vị. Cá tính kiên cường hiếm thấy, ý chí quật khởi kinh ngạc, đã rất lâu rồi Lạc Phong không nhìn thấy ai trong giới võ nghệ có được tinh thần này như Mạnh Sử, càng đánh càng khoái chí.

Trong khi đó, Ngô Ẩn vẫn còn tưởng hắn ta đánh nhau là vì mình, cứ đứng ở đó lải nhải.

“Lạc Phong tôi xin cậu, dừng lại đi, đừng có vì tôi mà làm chuyện ngu ngốc.”

Lạc Phong đột nhiên “tương kế tựu kế”, đây là thời cơ tốt nhất để tiếp tục áp dụng chiêu bài trong “bí kíp chinh phục cúc nự”, lúc này ra về anh hùng.

“Ngô Ẩn, tôi không thể chấp nhận người khác cướp quần áo của anh, hơn nữa hắn còn cùng đám người kia hùa theo cười nhạo anh...hắn đáng chết.”

Mạnh Sử lúc này cười một cái khinh khỉnh, biết rõ Lạc Phong đang giả vờ. Bởi vì một khi hai bên đã giao đấu, suy nghĩ của nhau cũng có chút thấu hiểu. Bản thân Mạnh Sử biết rõ Lạc Phong đang đánh vì hắn cảm thấy được sự thách thức, hoàn toàn không liên quan đến việc trả thù cho Ngô Ẩn.

Tiếp tục quyết đấu.

Đợt đánh này Lạc Phong tỏ ra rất kì lạ, liên tục bị Mạnh Sử bắt thóp điểm yếu, hứng chịu rất nhiều quyền cước.

Mạnh Sử khó chịu.

“Đánh đằng hoàng xem nào!”

Lạc Phong lập tức xông tới.

“Aaahhhhh” hắn ta đột nhiên ngã xuống ôm bụng. Mạnh Sử hai mắt tròn tròn.

“Không phải chứ? Tôi còn chưa đánh cậu mà?”

Ngô Ẩn thực sự lúc này cũng đã bỏ mặc bọn họ không thêm quan tâm nữa, bây giờ không thể ngăn cản thì thôi cứ xem như để cho họ đánh nhau xong rồi dẫn đi đến bệnh viện một lượt.

Lạc Phong lại đứng dậy nhào tới, quơ quào mấy cái rồi tự ngã nhào xuống đất.

“Cậu làm cái trò gì vậy?” Mạnh Sử khó chịu.

Ngô Ẩn đang ngồi xoay lưng lại với bọn họ, đột nhiên nhận thấy Lạc Phong liên tục kêu rên, quay mặt nhìn lại thấy hắn ta đang nằm trên sàn, vội vàng chạy tới.

“Lạc Phong! Cậu bị làm sao?”

Lạc Phong vẻ mặt nhăn nhó, giọng nói yếu ớt

“Tôi đau quá.” Ngô Ẩn có hút hút hơi, bắt đầu sờ mó lung tung trên người Lạc Phong để tìm chỗ bị trấn thương, tìm mãi không thấy nên mới lặt đặt hỏi.

“Chỗ nào? Chỗ nào? Đau chỗ nào?”

Mạnh Sử đứng kế bên thấy cảnh này, liền mắng thăm trong bụng: Mẹ kiếp! Có sự tình như thế này nữa sao?

Lạc Phong tiếp tục đóng tuồng, miệng lưỡi điêu goa.

“Tôi bị đá vào đũng quần, đau quá.”

Nói xong còn không quên chỉ chỉ ngón tay vào đũng quần của bản thân.

Ngô Ẩn lại không hề hoài nghi, cho rằng rốt cục Lạc Phong cũng đã bị Mạnh Sử nắm điểm yếu cho nên liên tục bị thất thủ. Lúc này lo lắng tột cùng, lấy tay đặt vào đũng quần của Lạc Phong xoa xoa mấy cái, đã vậy còn quay mặt lên mắng Mạnh Sử.

“Hết chỗ đá rồi hay sao lại đá vào ‘chỗ hiểm’ của người ta?”

Chiêu bài “lấy lòng thương của mỹ nhân” được Lạc Phong thực hiện thành công triệt để.

Gương mặt oan ức của Mạnh Sử nhanh chóng hiện lên, còn định nói gì đó thì đã bị Ngô Ẩn chen lời.

“Nói? Còn định nói cái gì? Đánh như vậy rất hèn có biết không? Nếu tôi không phải vì công việc ở công ty cũng đã sớm đập cho cậu một đập.” Ngô Ẩn mắng Mạnh Sử mà không quên liên tục xoa đũng quần cho Lạc Phong.

Lạc Phong nằm đó hưởng thụ, nhưng bên ngoài phải diễn tròn vai đau thương.

“A ui...đau quá...”

Đám “cổ động viên” kia chứng kiến hành động của Ngô Ẩn...toàn bộ đứng hình.

Gã râu dài nói.

“Ôi chao, có lẽ nào trận này không cần đánh nữa cũng biết ai thắng?”

Đột nhiên đội cảnh sát tuần tra xông tới, đám người cổ vũ vì không muốn bị liên lụy nên đã nhanh chóng giải tán.

Cảnh sát xông vào, thấy cảnh tượng đổ bể tan hoang, người thì thủ vô, người nằm rạp xuống sàn, người thì xoa đũng quần cho người kia, cuối cùng quyết định.

“Tất cả theo tôi về đồn.”

Tại phòng lấy lời khai.

Cảnh sát: “Sự tình rốt cục là thế nào?”

Mạnh Sử nhanh nhẩu, cố tình nói: “Chúng tôi là đánh ghen.”

Ngô Ẩn nghe xong há hốc mồm: “Này này này...nói diên loạn cái gì đấy?”

Mạnh Sử tiếp tục: “Cậu này là bạn trai của tôi, cậu ta không chung thủy, chê ‘súng’ của tôi không to bằng cái tên bọm trộn kia. Hôm nay tôi vì bị chọc tức nên mới ra tay đánh tên bọm trộn kia té ngã, giống như cảnh tượng mà các anh đã chứng kiến.”

Ngô Ẩn nhào tới nắm cổ áo Mạnh Sử đe dọa nhưng vẫn là bị cảnh sát lôi lại.

“Cậu nghĩ đây là đâu? Là nhà của cậu sao? Muốn làm gì thì làm à? Đây là cục cảnh sát.” Vị cảnh sát lên tiếng cảnh cáo.

Ngô Ẩn hừ một tiếng khinh miệt vào Mạnh Sử, quay qua nói với Lạc Phong.

“Cậu sao không nói gì? Nói với cảnh sát lời của hần nói không đúng sự thật. Là do hần tới bàn ăn của chúng ta kiểm chuyện sinh sự trước.”

Ngô Ẩn lúc này cũng lương leo, sự tình vốn dĩ là do cậu ta mà ra, cuối cùng lại đổ hết lên đầu của Mạnh Sử.

Lạc Phong lại gương ra gương mặt lạnh lùng, miệng nói.

“Thưa hai vị cảnh sát, lời tường trình của cái tên kia hoàn toàn sai sự thật...”

Ngô Ân lúc này mới hài lòng, nhưng không được bao lâu...

Lạc Phong nói tiếp.

“Sự thật...tôi mới là bạn trai của anh ta...”

Ngô Ân nghe xong muốn thổ huyết.

“Ngay từ đầu tôi mới là bạn trai của anh ta. Cái tên kia vì yêu mến người yêu của tôi nên đã năm lần bảy lượt làm phiền, gây ảnh hưởng đến đời sống của chúng tôi. Hôm nay chúng tôi ba mặt một lời, không giải quyết được mâu thuẫn cho nên sinh ra ẩu đả. Nếu các anh không tin anh ta là người yêu của tôi, tôi có thể chứng minh, ngày hôm nay anh ta mặc quần lót màu đen, các anh có thể kiểm tra.”

Ngô Ân lúc này chỉ muốn đập đầu vào tường, không ngờ bản thân lại vướng vào hai cái tên bệnh hoạn biến thái như vậy. Lúc này tức đến không nói thành lời.

Vị cảnh sát kia cũng có chút nhức đầu.

“Các cậu làm sao vậy chứ? Rốt cục ai mới là người yêu của ai?”

Lạc Phong tiếp lời.

“Như tôi đã nói, anh ta là bạn trai của tôi, mỗi ngày anh ta mặc quần lót màu gì tôi đều biết.”

Lạc Phong biết rõ Ngô Ân chỉ mặc mỗi quần lót màu đen cho nên lúc này đem ra làm chứng có vững chắc cho lời nói dối đáng sợ này.

Hai vị cảnh sát kia nhìn nhau, nhận thấy vụ này có nhiều điểm không rõ ràng, quyết định tạm giam ba người họ, chờ người bảo lãnh.

Mười một giờ tối, ba người họ bị nhốt chung một phòng giam được cảnh ngục canh giữ.

Trái ngược với vẻ khó chịu của Ngô Ân, Mạnh Sử và Lạc Phong tỏ ra rất thích thú vì lần đầu bị giam giữ.

Mạnh Sử và Lạc Phong, mỗi người chọn một góc trong phòng giam, ngồi đối diện nhau, ánh mắt khiêu chiến vẫn còn túc trực giữa hai người họ.

Lạc Phong bất giác liếc mắt qua, nhìn thấy Ngô Ân đang gục đầu vào đầu gối, nội tâm của hắn đột nhiên ngứa ngáy khó chịu, ánh mắt dữ tợn chuyển thành ánh mắt của một đứa con nít khi nhận ra mình đã làm việc sai. Phải! Ngay lúc này hắn mới nhận ra mình đã sai.

Mạnh Sử chứng kiến thái độ này của Lạc Phong cũng có chút khó tin, Ngô Ân có thể khiến hắn biến hoá sắc mặt như vậy?

Lạc Phong chậm chạp đi tới chỗ của Ngô Ân, dùng bàn tay xoa xoa vào mái tóc dính cắt ngắn của cậu ta, giọng điệu ôn nhu.

“Tiểu Ân, tôi...”

Mạnh Sử loé lên trong đầu: - Tiểu Ân? Bọn họ xưng hô như vậy sao? -

Ngô Ân vẫn gục đầu vào đầu gối, gạt cánh tay của Lạc Phong ra, mệt mỏi nói.

“Cậu tránh xa tôi ra, cả hai người...tốt nhất là tránh xa tôi ra.”

Ngay từ thời còn đi học, Ngô Ân chưa từng vi phạm kỷ luật nhà trường, khi đi làm chưa từng vi phạm nội quy, ra ngoài xã hội luôn là một công dân tốt, chưa hề làm chuyện xấu xa, rốt cục lại vì hai cái tên trời đánh này mà phải ngồi tạm giam trong cục cảnh sát. Cảm giác lúc này của Ngô Ân chỉ hai chữ: “Hối hận”.

Hết chương!

41. Chương 41 - Kết Cục Trong Phòng Tạm Giam

Chương 41: KẾT CỤC TRONG PHÒNG TẠM GIAM.

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Đã hơn hai tiếng trôi qua, phòng giam một mảnh im lặng, ba người họ một ai nói chuyện với nhau.

Lạc Phong, Ngô Ẩn, Mạnh Sử mỗi người ngồi một góc, tạo thành một hình tam giác trong phòng giam. Mạnh Sử chung quy vẫn là người bị thương tích nặng nhất khi giao đấu với Lạc Phong, lúc này đã ôm cơn đau nhức mà đi vào giấc ngủ mê man.

Mặc dù bị giam lỏng trong bốn bức tường, nhưng với nhiệt độ và độ ẩm như hiện tại, cũng có thể đoán được bên ngoài đang mưa lớn, và nội tâm của Lạc Phong còn bão tố hơn cơn mưa ngoài kia.

Lúc này ngẫm nghĩ lại, hắn ta cảm thấy bản thân quá ích kỉ, hắn chỉ làm theo ý của mình. Cớ sự như hiện tại hoàn toàn là do mình gây ra. Nếu mình kiềm chế một chút, tôn trọng Ngô Ẩn một chút, có lẽ sự việc đã khác hơn. Là Ngô Ẩn quan tâm đến mình, đáng lẽ anh ta có thể bỏ đi ra khỏi quán rượu, bỏ mặc mình, nhưng anh ta vẫn ở lại. Vì sao chứ? Vì sợ mình bị thương! Mẹ kiếp! Vậy mà mình còn giả vờ bị thương hù dọa anh ta. Mày điên rồi Lạc Phong! Chính mày đã khiến anh ta phải đi vào phòng tạm giam. Chuyện này ngay từ đầu đầu phải như thế này!!!

Lạc Phong hai tay úp vào mặt, đầu ngửa ra sau tựa vào bức tường phòng giam, nỗi ân hận của hắn toả ra không cần đến gần cũng có thể cảm nhận được.

Vẫn còn đang chất vấn bản thân, đột nhiên cảm nhận được có người đang tháo dỡ hai bàn tay của mình ra khỏi mặt. Bị ánh sáng làm mờ mắt, Lạc Phong neho lại, một lát sau mới phát hiện người đó là Ngô Ẩn.

Ngô Ẩn ngồi chồm hổm đối diện, dùng hai tay đặt lên hai bả vai của Lạc Phong xoa xoa mấy cái, lúc này gương mặt sầu muộn, nói.

“Cậu lại bị nổi mẩn đỏ rồi.”

Giờ khắc này Lạc Phong mới nhận ra cơ thể đã nổi đỏ lên do chưa được tắm rửa xoa thuốc, hiện tại mới cảm thấy ngứa mà bắt đầu gãi gãi nhưng đã bị Ngô Ẩn ngăn lại.

“Đừng gãi nữa, cậu sẽ bị tróc da.”

Ngô Ẩn nói xong, rút ra trong túi quần một cái khăn tay nhỏ, đi đến bình nước nóng trong phòng giam thấm ướt, vắt khô rồi lại đi về phía Lạc Phong, chậm rãi nói.

“Cậu cởi áo ra đi, tôi lau người cho cậu, như vậy sẽ đỡ hơn.”

Trong thâm tâm chưa từng nghĩ rằng sau khi làm ra chuyện như vậy, Ngô Ẩn lại đối xử ôn hoà với mình, Lạc Phong lập tức nhào tới phủ lấp đôi môi của Ngô Ẩn.

Nụ hôn trong phòng giam rõ ràng khác biệt hơn rất nhiều. Lạc Phong chuyển động cái lưỡi nồng nàn ấm áp nhưng hàng ngàn lời xin lỗi muốn nói ra với Ngô Ẩn. Ngô Ẩn hiện tại đã không còn như lúc trước mà ngại ngần, hoà quyện với Lạc Phong như muốn an ủi hắn. Mãi cho đến khi bờ môi đã đầm ướt, phổi đã không còn đủ dưỡng khí, hai người họ mới chịu buông nhau ra.

Ngô Ẩn chậm rãi cởi áo cho Lạc Phong, nhẹ nhàng lau lên những vết mẩn đỏ đang nổi lên khắp cơ thể của hắn. Lau được một lúc lại đi thấm ướt nước nóng, vắt khô rồi lại lau tiếp. Hiện tại không cần Lạc Phong phải nhắc nhở, Ngô Ẩn bỗng dừng tự giác cởi quần cho hắn, lau sạch hai bắp đùi, hai đầu gối, hai bắp chuối,

sau đó còn luồn cái khăn vào bên trong lớp quần lót trắng mà lau “đại dưa leo” cho hắn. Quá trình này diễn ra trong im lặng, không ai nói gì với ai, chỉ có Lạc Phong là túc trực quan sát thái độ của Ngô Ân. Lạc Phong mặc lại quần áo, hai người họ ngồi kế bên nhau nói chuyện như những người đàn ông.

Lạc Phong mở lời trước.

“Chuyện hôm nay...là lỗi của tôi! Tôi xin lỗi.”

Ngô Ân nhếch miệng cười một cái, đưa bàn tay qua sờ sờ vào cái mũi cao tuyệt đẹp của Lạc Phong rồi nói.

“Không cần phải như vậy, suy đi tính lại tôi mới là nguyên nhân sâu xa.”

Lạc Phong cau mày, nghiêng đầu nhìn nửa gương mặt của Ngô Ân, nói.

“Anh có ý gì?”

Ngô Ân lại cố tỏ ra vui cười, không dám nhìn vào mắt Lạc Phong, nói.

“Chẳng phải nếu tôi không đồng ý đi uống bia với cậu thì mọi chuyện sẽ ổn hơn? Không đúng! Nếu như tối nay tôi không đến lớp nấu ăn, thì sẽ không gặp cậu, cậu cũng sẽ không gặp được tôi mà mời tôi đi uống bia...”

Lạc Phong đột nhiên có dự cảm không lành.

Ngô Ân nói tiếp, giọng điệu gượng gạo thấy rõ.

“Hãy da! Suy đi tính lại nếu như tôi không đăng kí học nấu ăn, không nhìn cậu lúc từ bãi xe đi lên, không chạm trán với cậu...chắc có lẽ...”

Lạc Phong đột nhiên ôm siết gương mặt của Ngô Ân, bắt cậu ta nhìn vào mắt mình, giọng điệu căng thẳng.

“Anh muốn nói gì? Rất cục là anh muốn nói cái gì?”

Ngô Ân lúc này không còn có thể gồng được nữa, cuối cùng cũng đi vào vấn đề, hai mắt nhìn thẳng vào Lạc Phong.

“Lạc Phong...từ khi gặp cậu...tôi cảm giác mình rất lạ. Nhất là khi cậu cứu tôi thoát khỏi tay lão Xiêm lần trước. Sau vụ ẩu đả hôm nay, tôi luôn cảm thấy mình quá dựa dẫm vào cậu, việc gì cũng nghĩ đến cậu. Tôi bị mất kiểm soát khi ở bên cậu...và nó gây ra rất nhiều phiền toái, ảnh hưởng đến cuộc sống của cả hai. Chẳng phải hôm nay cậu cũng là vì tôi mà không thể kiểm soát bản thân sao?”

Lạc Phong thực sự đang hoảng loạn, rất sợ Ngô Ân sẽ nói ra cái gì đó, lại lập tức nhào đến hôn Ngô Ân thay cho lời năn nỉ.

Mạnh Sủ lúc này vẫn ngủ như đang chết, khiến không gian nơi đây trống vắng thanh tĩnh hơn bao giờ hết.

Ngô Ân vội đẩy Lạc Phong ra, không kiểm soát được mà hét lớn.

“Lạc Phong! Cậu nghe tôi nói!”

Cuối cùng, Lạc Phong cũng thả Ngô Ân ra, lại tựa đầu vào tường, ánh mắt lạnh lùng không thể hiện cảm xúc, gương mặt cường ngạnh.

“Chúng ta nên tách xa nhau ra.” Ngô Ân thở dài.

Lạc Phong vội nắm tay cậu ta, không phục mà nói.

“Anh khi nào mới thôi giả vờ?”

Ngô Ân nghe xong có chút gượng gạo, “Giả vờ? Cái gì giả vờ?”

Lạc Phong tiếp tục quay mặt sang nhìn thẳng vào Ngô Ân đang né tránh, nói.

“Tôi biết rõ anh đối với tôi thế nào, sao anh cứ mãi chối bỏ?”

Đã đến lúc này, cũng nên thống khoái một lần, Ngô Ân nói.

“Tôi thừa nhận...cảm xúc của tôi đối với cậu nó rất khác thường...Nó khác thường đến mức tôi không thể tiếp nhận nó. Lạc Phong, chúng ta cứ tách xa nhau ra...tôi tin rằng cả hai sẽ quên được đoạn tình cảm nhất thời này.”

Bốn chữ “tình cảm nhất thời” như xé nát Lạc Phong. Lần đầu tiên trong đời hắn cảm nhận được sự yêu thương, quan tâm một người sâu sắc đến như vậy, sau bao nhiêu chuyện thì đối với người ta đó chỉ là “tình cảm nhất thời.” Hắn hiện tại rất muốn giải thích, chuyện hôm nay chỉ là giả, hắn chỉ đang làm theo cuốn “bí kíp” kia, chỉ vì muốn nhanh chóng có được tình cảm của Ngô Ân. Hơn nữa bản thân hắn cũng là vì rất hứng thú khi đánh nhau với Mạnh Sử. Tất cả chỉ là một vở kịch....nhưng....

Ngô Ân nói đúng! Chính hắn cũng đã đánh mất bản thân mình từ lúc quen Ngô Ân. Hắn đã không còn là vị võ sư cường ngạnh, lạnh lùng, không quan tâm đến sự đời như lúc trước. Cuộc sống của hắn chỉ quay quanh hai chữ “Ngô Ân”, cảm xúc vui buồn của Ngô Ân chính là nỗi bận tâm của hắn, bất cứ điều gì ảnh hưởng đến Ngô Ân đều khiến hắn khó chịu. Và ngày hôm nay hắn đã khiến Ngô Ân lo lắng và hại cậu ta phải ngồi trong phòng tạm giam.

Đây không còn là chuyện “ai yêu thương ai” mà đã trở thành chuyện ảnh hưởng đến đời sống của nhau. Một trong hai người nếu đã không thể tiếp nhận tình cảm dành cho nhau thì có miễn cưỡng cũng vô nghĩa.

Hai cái tên này thật là không biết phải nói thế nào. Chỉ vì một cuộc ẩu đả mà thành ra có sự như vậy...đến mức đó sao? Hay đây chính là lúc cả hai nên nhìn lại, soi xét lại cảm xúc của bản thân?

Cuộc đối thoại chính thức chấm dứt, phòng giam lại trở nên yên lặng như trước.

Rạng sáng hôm sau, Mạnh Sử được trợ lý của hắn bảo lãnh, Ngô Ân và Lạc Phong được Văn Hán đến tận đồn cảnh sát để làm thủ tục đưa hai người họ ra khỏi phòng giam.

Lúc chia tay, Mạnh Sử quay về phía Lạc Phong, nói.

“Hôm nay cậu cứ ở nhà, không cần đi làm. Tôi sẽ sắp xếp lo liệu.”

Ngô Ân ừ một tiếng có lẽ rồi tạm biệt hắn. Lạc Phong cũng không nói gì mà rẽ người bỏ đi.

Ba người họ mỗi người đi một hướng.

Hết chương!

42. Chương 42 - Rối Loạn

Chương 42: RỐI LOẠN

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

10 giờ tối tại quán bar.

”Cái gì? Ngô Ân đã cự tuyệt sự phụ sao? Tên trưởng nhóm FancyBoy đang thất kinh.

Lạc Phong uống một ly rượu, ném quyển “bí kíp chinh phục cú nụ trong 7 ngày” vào mặt hắn, túm cổ áo của hắn lại, hung hăng nói.

“Tôi hẹn cậu ra đây là để tính sổ. Cuốn bí kíp của cậu là thứ rác rưởi.”

“Ấy ấy ấy, sự phụ đừng nóng.” Tên trưởng nhóm lập tức can ngăn.

Lạc Phong nhân nhượng thả hấn ra, để xem hấn còn muốn làm gì.

“Alo, mau thông báo với tất cả thành viên FancyBoy nhanh chóng tập hợp tại quán bar, không một ai được vắng mặt.”

Lạc Phong lúc này tức giận, có chút say xỉn.

“Được lắm! Tối đây, tới hết đây, tôi đánh nát xương các người.”

Tên trưởng nhóm nhanh chóng vuốt ngực Lạc Phong mà an ủi hấn.

“Lạc Phong sư phụ à, anh bình tĩnh đã.”

Tầm ba mươi phút sau, “các chị em” nhà FancyBoy đã mau chóng tập hợp. Hơn hai mươi nam nhân vạm vỡ to con xuất hiện, bọn họ ăn mặc hở hang thoáng đảng, bao nhiêu cơ bắp đều được lộ ra rõ nét.

Lạc Phong nhanh chóng phản ứng với tên trưởng nhóm.

“Đám người này là ai? Bu xung quanh chúng ta làm gì?”

Một tên trong đó liền nững nịu.

“Lạc Phong à? Sao anh lại không nhận ra em chứ? Em là Lưu Bách.”

Lạc Phong tuy rằng có chút say, nhưng không tới mức nhìn không ra đệ tử của mình. Lưu Bách bình thường đến lớp võ rất giản dị, sao hôm nay lại kẻ mắt đậm như vậy? Khoan đã! Hình như còn có son môi.

“Lạc Phong à! Còn em là Lâm Hoàng Kỳ...anh không nhận ra sao?”

Đám học viên mới của Lạc Phong ban ngày sinh hoạt vẫn ăn mặc đúng kiểu nam nhân vẫn thường mặc, lúc đến lớp cũng rất nghiêm chỉnh không sai biệt lắm, nhưng đến khi đêm xuống, bọn họ lại thay đổi đúng với tính cách và bản chất. Có một số người khá lòe loẹt, nhưng vẫn có vài người vẫn rất chỉnh chu không quá dị hợm.

Trong tiếng nhạc quán bar xập xình, tên trưởng nhóm lên tiếng trêu chọc.

“Này Lạc Phong, anh xem mấy chàng trai nhóm FancyBoy ai vừa mắt thì chọn một lấy một người. Đâu nhất thiết phải buồn vì Ngô Ẩn?”

Cái miệng của tên trưởng nhóm ngay lập tức bị bàn tay của đệ nhất võ sư karate nhéo một cái muốn đứt ra. Đám người còn lại không những không can ngăn mà còn đứng đó hòa theo cười đùa.

“Tôi chỉ đùa thôi...cần phải mạnh tay như vậy?” Tên trưởng nhóm oán trách.

Sau khi Lạc Phong uống sạch một chai rượu Tây, nhóm FancyBoy mới đi vào vấn đề chính. “Lạc Phong, tôi khuyên anh nên tiếp tục.”

“Tiếp tục? Các người không thấy sự việc tệ như thế nào hay sao?” Lạc Phong phản ứng.

Tên trưởng nhóm tiếp lời.

“Tất cả đều có lộ trình cả. Mọi thứ vẫn đang diễn ra đúng lộ trình.”

Đám người còn lại lập tức hòa theo, đồng thanh nói to.

“Đang đi đúng lộ trình”

Nhăn nhó cơ mặt một chút, Lạc Phong không thể hiểu được, nói.

“Lộ trình? Nói rõ xem nào.”

Tên trưởng nhóm lại nói.

“Anh nói với tôi Ngô Ẩn cảm thấy bản thân không thể tiếp nhận anh?”

Lạc Phong trả lời nghiêm nghị, “Đúng!”

“Anh nói rằng Ngô Ẩn băn khoăn về tình cảm giữa hai người?”

“Đúng!”

“Anh nói rằng Ngô Ẩn luôn cảm thấy muốn dựa dẫm vào anh và anh ta không thể chấp nhận điều đó?”

Lạc Phong suy nghĩ một lúc mới nói.

“Có thể nói là vậy.”

Tên trưởng nhóm nghe xong vỗ bàn một cái, đắc chí.

“Vậy là được rồi.”

Lạc Phong lúc này hết kiên nhẫn, lại túm siết cổ áo của tên trưởng nhóm, ánh mắt cay nghiệt.

“Tôi bảo là nói thẳng ra.”

Lúc này đột nhiên có một người trong đám FancyBoy đứng ra can ngăn.

“Lạc Phong, anh bình tĩnh đi, nghe tôi nói.”

Người này chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Lạc Phong, đặt tay vỗ vỗ lên vai hấn khuyến khích, cuối cùng tên trưởng nhóm mới có thể thoát khỏi bàn tay của Lạc Phong.

Lạc Phong hai mắt thu liễm lạnh lùng, nói.

“Vương Kha, cậu muốn nói gì ?”

Vương Kha rót ra thêm một ly rượu, từ tốn mà lên tiếng.

“Trước đây tôi cũng là thẳng nam, hiện tại vẫn là thẳng nam...”

Lạc Phong duy trì thái độ lạnh lùng, nói, “Thì sao?”

Vương Kha thở dài một hơi rồi nói tiếp.

“Tôi trước đây vẫn là căm ghét lão công nhà tôi...bởi vì tôi không thể chấp nhận việc được một người nam nhân khác theo đuổi. Sau này khi có cảm tình với anh ta, tôi đã tự bài xích bản thân rất nhiều và cho rằng chỉ cần bọn tôi chia xa là có thể thoát khỏi tình cảnh khó xử, rằng điều đó sẽ tốt cho cuộc sống của đôi bên...”

Lạc Phong vẫn chăm chú lắng nghe, Vương Kha lại rót ra một ly rượu đầy.

“....nhưng anh biết không? Khoảng thời gian chia xa đó đối với tôi rất khó chịu, bản tôi không thể xoá hình bóng anh ta ra khỏi đầu. Nhưng cuối cùng lão công nhà tôi sau nhiều lần đấu tranh kiên trì, tôi cũng đã đồng ý làm người yêu của anh ta...”

Vương Kha đột nhiên khoác vai Lạc Phong, giọng nói ân cần.

“Theo tôi nghĩ Ngô Ẩn bây giờ đang rơi vào tình trạng trước đây của tôi. Tức là trong lòng đã có anh nhưng vô phương chấp nhận, đang ra sức gạt bỏ. Lạc Phong, tôi nghĩ anh hiểu rằng anh cần phải có hành động để giữ đoạn tình cảm này. Cho nhau thời gian không có nghĩa là lánh mặt nhau hoàn toàn, nếu không anh sẽ đánh mất Ngô Ẩn. Hơn nữa, để Ngô Ẩn không thấy mặt anh, anh ta sẽ rất đau buồn, sầu muộn đấy, tôi đã từng trải qua nên hiểu rõ...”

Lạc Phong đối với câu chuyện của Vương Kha rất tâm đắc và tin tưởng, lúc này nói.

“Cậu nghĩ tôi phải làm gì?”

Vương Kha cười một cái thật lớn, uống sạch ly rượu rồi nói.

“Hãy khiến Ngô Ẩn tin tưởng anh, tin tưởng đoạn tình cảm này....Anh phải thể hiện chính kiến một cách rõ ràng!”

Lạc Phong nghĩ thầm trong đầu: - Khốn kiếp! Người nói như vậy khác nào không nói? Cuối cùng ta đây cũng không biết phải làm gì! -

Cuộc đối thoại của Lạc Phong và Vương Kha kết thúc cũng là lúc quán bar đóng cửa. Trước khi chia tay, ngay tại cửa quán bar, Vương Kha hảo tâm nhắc nhở.

“Lạc Phong, anh kiên trì luyện võ đến bây giờ là bao nhiêu lâu?”

Lạc Phong nheo mắt lại, không hiểu dụng ý của Vương Kha, lúc này mới nói.

“Trên dưới 15 năm”

“Rất tốt! Đối với chuyện của Ngô Ân, đôi khi cũng cần phải lì đòn và kiên trì như luyện võ.”

Nói xong câu đó, Vương Kha liền chạy đến chỗ một người đàn ông ngồi trên xe moto đang chờ cậu ta, hai người họ có vẻ thăm thiết.

...

Ba giờ sáng, Lạc Phong cuối cùng cũng lết xác về chung cư của Ngô Ân.

Vừa bước vào trong, nhìn thấy Ngô Ân vẫn chưa ngủ, cậu ta đang ngồi trên ghế salon, gương mặt chìm vào bóng tối không thể nhìn rõ được biểu cảm.

“Quần áo và đồ dùng của cậu tôi đã giúp cậu cất vào vali. Cậu lập tức quay về nhà đi.” Ngô Ân mở lời.

Lạc Phong biết rằng hiện tại nên chiều theo ý muốn của Ngô Ân, tiếp tục đôi co sẽ hỏng việc, lúc này lên tiếng thương lượng.

“Dù sao tôi cũng đã tới, ngủ lại một đêm không có vấn đề chứ?”

“Có vấn đề! Cậu nhanh chóng rời đi, còn vài tiếng nữa là rạng sáng, không khác biệt nhiều.” Ngô Ân tiếp tục ngồi trong bóng tối mà phát ra âm thanh trong cổ họng.

Giọng điệu Ngô Ân dứt khoát như vậy, Lạc Phong cũng đành chịu, một lần nữa kéo cái vali kia rời khỏi căn nhà này.

“Khoan đã!” Ngô Ân bất ngờ lên tiếng.

Lạc Phong nhanh chóng dừng bước. Vài giây sau Ngô Ân lại nói.

“Trả chìa khoá nhà cho tôi.”

Rất nhanh, Lạc Phong đặt chìa khoá nhà lên bàn, cánh cửa chung cư chính thức khép lại, chỉ còn một mình Ngô Ân ngồi bên trong, không khí quanh vắng vốn có cuối cùng cũng được trả lại cho cậu ta.

Lạc Phong vừa đi không lâu, trời lại đổ mưa đêm. Ngô Ân nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, cuối cùng là thò đầu ra cái cửa sổ, xuyên qua lớp kính và màn mưa dày đặc để ngóng xuống mặt đường. - Mưa bão như vậy cậu ta đi moto có an toàn không? Cậu ta đã đi chưa? Hay vẫn còn đang đợi hết mưa? -

Mặc bộ đồ ngủ đi lòng vòng trong nhà mấy vòng, cuối cùng quyết định đi xuống bãi giữ xe của chung cư kiểm tra. Kiểm tra không để làm gì, chỉ để biết Lạc Phong đã đi hay chưa.

Chọn đại một cái áo khoác vào người, Ngô Ân mở cửa.

Cánh cửa vừa mở, cậu ta liền giật mình kinh ngạc.

“Lạc Phong ??? !!!”

Hết chương!

43. Chương 43 - Đi Tìm Ngô Ẩn

Chương 43: ĐI TÌM NGÔ ẨN

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: [wattpad.com/pinoneverdie](https://www.wattpad.com/pinoneverdie)

Gặp phải tình huống bất ngờ, Ngô Ẩn có chút phản ứng không kịp, đành phải giả vờ bản thân đang có việc gấp cần phải ra ngoài, nhanh chóng đi ngang qua người Lạc Phong.

“Anh định đi đâu?” Lạc Phong lên tiếng.

Suy nghĩ một lúc, Ngô Ẩn quay đầu lại nói.

“Tôi đi chạy bộ buổi sáng.”

Nghे thấy câu trả lời đó, Lạc Phong liền chạy tới chỗ cậu ta, nắm lấy bắp tay của Ngô Ẩn, giọng gần.

“Anh là đi tìm tôi đúng chứ?”

Trong lòng thì gào thét “Phải! Tôi đi tìm cậu đấy!”, nhưng ngoài miệng thì tự bài xích.

“Tôi đã không muốn gặp cậu thì còn tìm cậu làm gì? Mau thả tay ra.”

“Còn định nói dối? Gần bốn giờ sáng trời mưa tầm tã, anh định chạy bộ cái kiểu gì?” Lạc Phong có chút nóng nảy.

Ngô Ẩn thấy vậy cũng liền trở mặt.

“Phải! Tôi thích chạy bộ dưới trời mưa đấy? Cậu sẽ làm gì tôi?”

Ánh mắt Lạc Phong thì đầy rẫy giận dữ hoà cùng yêu thương, còn ánh mắt của Ngô Ẩn chứa đựng đầy sự ngang bướng. Lạc Phong đột nhiên bước lùi lại hai bước, giơ hai bàn tay về phía trước, ý chỉ: Được thôi! Anh cứ làm những gì anh muốn.

Ném một cái liếc lạnh lùng vào Lạc Phong, Ngô Ẩn xoay người bước đi.

- Mẹ kiếp! Trời mưa thế này làm sao chạy? Bây giờ mà thoái lui thì quá mất mặt, hơn nữa nếu mình quay trở lại, khác nào gián tiếp thừa nhận mình mở cửa đi ra là để tìm cậu ta! -

Suy nghĩ một hồi cuối cùng thang máy cũng đáp xuống tầng trệt. Ngô Ẩn bước từng bước tới mái hiên của chung cư, nhận ra mưa lớn hơn những gì cậu ta nghĩ.

Chính xác đây là một cơn bão, gió cuốn những lớp mưa bay tứ phía, một màn trắng xoá phủ lấp, không còn nhận ra phương hướng. Cành cây khô bay vèo vèo trong gió, lá cây bị gió lốc cuốn bay vòng vòng.

Mới chỉ đứng đó có vài giây, Ngô Ẩn đã bị mưa tạt ướt quần áo. Với cái áo ba lỗ và cái quần đùi ngủ đang mặc trên người như hiện tại, không đến một phút toàn thân cậu ta sẽ ướt sũng.

Một cuộc đấu tranh nội tâm diễn ra.

- Thôi được! Tốt nhất nên quay trở lại rồi tìm cách ứng biến. Mưa bão thế này thực chất không thể chạy bộ. -

Quyết tâm rùng rục ngồi ngồi, vừa xoay cái đầu lại, tá hoả nhận ra Lạc Phong đang đứng sau lưng mình.

Hắn ta khoác hai tay với nhau, lưng tựa vào tường, giả vờ không thèm quan tâm chuyện Ngô Ẩn sắp làm. Còn Ngô Ẩn thì một mảnh tức tối, không ngờ lại có thể bị ép tới tình huống này, đáng lẽ là muốn tránh né hắn, muốn thoát khỏi áp lực từ hắn, cuối cùng lại càng éo le. Lúc này lật bài ngửa, chí khí đàn ông không cho phép bản thân thoái lui, Ngô Ẩn làm vài động tác khởi động, hít một hơi thật sâu... tiến ra màn mưa.

Ngay lập tức cơ thể không còn một chỗ khô ráo, cơn lạnh buốt ập tới. Mưa gió lúc bốn giờ sáng lạnh như nước hồ vào mùa đông. Tuy rằng Ngô Ân đã quen với sự khắc nghiệt với thời tiết ngay từ nhỏ, nhưng với loại bão tố này không khỏi có chút hoảng loạn.

Lạc Phong đứng bên trong chứng kiến sự ngang bướng của cậu ta.

- Ngô Ân! Anh quay trở lại và thừa nhận rằng anh lo lắng cho tôi một tiếng thì anh sẽ chết sao? -

Vẫn không tin Ngô Ân không quay lại, Lạc Phong tiếp tục đứng nhìn. Trong tích tắc, Ngô Ân đã lọt thỏm trong màn mưa trắng xóa, không còn nhìn thấy bóng dáng.

Đừng nói là chạy bộ, bây giờ muốn đi cũng không đi nổi. Với sức gió như hiện tại, quật ngã một cái cây cổ thụ còn dư sức, muốn hồ chỉ là một nam nhân to con nặng 75 kg! Mưa rơi nhanh như tốc độ ánh sáng, từng hạt mưa rớt xuống như kim châm đâm vào da thịt đau rát, vì thế Ngô Ân không thể mở mắt ra được, chính thức mất phương hướng! Tình cảnh này vượt ngoài sự tự tin của cậu ta.

Đã hơn mười lăm phút trôi qua, trước mắt Lạc Phong vẫn không có gì ngoài màn mưa như bức tường trắng kia. Đi qua đi lại vài bước lo lắng, rốt cục hắn cũng nhìn không được mà lao vào giông bão.

Thân nhiệt của Ngô Ân đã bị hạ xuống rất thấp, mái tóc dính dính lẽ phải dựng đứng nhưng bây giờ cũng đã bị lượng nước mưa kia đè dẹp xuống. Cậu ta đi một hồi, cuối cùng đi tới bãi đất trống chưa xây dựng xong của khu chung cư. Ở đây đường chưa được tráng nhựa, đất cát bị nước mưa hoá lỏng thành một bãi xình lầy.

Lạc Phong cũng rơi vào tình huống tương tự như Ngô Ân, mở mắt ra cũng không thấy gì, hơn nữa muốn mở cũng không được vì mưa xối quá mạnh. Trong lúc hoang mang, Lạc Phong nhận ra mình đang mặc áo khoác da. Ngay lập tức tháo cởi áo khoác và trùm lên đầu ngăn cản một phần mưa trút xả, đồng thời hạn chế mưa tạt vào mắt. Con mắt vừa được mở ra, hắn ta lập tức đi đến sân chạy bộ của chung cư.

Tuy được áo khoác da che chắn, nhưng mưa phủ như vậy cơ bản cũng không thấy gì. May mắn là do được luyện tập nhiều năm, các giác quan của Lạc Phong nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều, trong vài phút đã có thể mò mẫm tới khu tập thể dục của chung cư.

Ngô Ân đã chống cự trong bão hơn nửa tiếng, lẫn quẩn trong khu đất chưa xây dựng xong mà không có cách nào thoát ra được. Bản thân cũng không nhận ra mình đang ở chỗ nào, nhắm mắt lại thì một mảnh đen kịt, mở mắt ra thì một màn trắng xóa, lỗ tai đã vang lên tiếng ù ù khó chịu, lúc này hết lớn trong tâm bão.

“Chó má nhà cậu Lạc Phong! Sao tôi lại có thể dây dưa với cậu tới giờ này được cơ chứ! Mẹ kiếp! Khốn nạn!”

Lạc Phong bên kia cũng không ổn. Đã chạy hết hai vòng sân mà vẫn không nhận ra dấu hiệu cho thấy Ngô Ân đang ở đây. Hiện tại có thể khẳng định cậu ta chưa từng đi tới nơi này. Trong lòng dự đoán rất có thể Ngô Ân vì ngại nguy hiểm nên đã quay trở lại nhà, nghĩ như vậy, hắn ta cấp tốc mò đường đi ngược lại để chạy lên lầu bốn. Lúc tới nơi, phát hiện hành lang tầng bốn hoàn toàn khô ráo, chứng tỏ Ngô Ân chưa hề quay lại đây.

- Chết tiệt! Anh đi đâu rồi Ngô Ân? -

Một lần nữa lao đầu ra trời mưa bão, Lạc Phong chạy khắp nơi trong khu chung cư để tìm kiếm.

“Ngô Ân! Ngô Ân....tiểu Ân à anh đang ở đâu? Tôi là Lạc Phong đây!”

Giọng la hét của con người làm sao thắng được âm thanh giông tố của thiên nhiên? Đội cái áo khoác da lên đầu, Lạc Phong rảo bước khắp nơi, cuối cùng đi đến phòng an ninh lúc trước.

- Phòng an ninh !!! Camera !!! -

Vừa bước vào bên trong, vị bảo an kia liền lên tiếng.

“Không phải chứ? Lại là cậu sao? Lần này có chuyện gì?”

Lạc Phong thở hồng hộc, toàn thân ướt đẫm, nhìn thẳng vào vị bảo an, mặt nghiêm nghị, nói.

“Hệ thống camera lắp đặt ở các cột đèn trong khu chung cư có thể hoạt động trong thời tiết như thế này?”

Vị bảo an lắc đầu.

“Lại có chuyện nữa sao? Lần nào cậu đến cũng có chuyện?”

Lạc Phong không thêm lịch sự, đẩy ông ta qua một bên, tự tiện xông vào hệ thống màn hình quan sát, bấm nút tua lại toàn bộ sự việc xảy ra vào ba mươi phút trước. Mặc dù có chút mờ do mưa, nhưng với chức năng cảm biến thân nhiệt, camera cũng đã cho thấy có một người từ trong mái hiên bước ra, đi loạng choạng một chút liền rẽ hướng về khu chạy bộ.

Khoan đã! Sao không còn thấy nữa?

“Này chú! Sao không còn thấy người đâu?” Lạc Phong hấp tấp.

Vị bảo an chạy tới kiểm tra, đúng là Ngô Ẩn chỉ mới tiến vào khu chạy bộ nhưng chưa từng bước vào, đột nhiên rẽ đi đâu đó mà không còn thấy trên màn hình quan sát nữa.

Lạc Phong nổi nóng,

“Mẹ kiếp! Sao chú không nói gì? Cậu ta đi đâu mà camera không quay được?”

Vị bảo an đắn đo một lúc, lên tiếng.

“Nếu camera không quay được, chỉ có thể là khu đang xây dựng giữa chừng bên bãi đất kế bên khu chạy bộ. Chỉ có thể là như vậy.”

Lạc Phong nghe xong hiện lên trong đầu một viễn cảnh. Hắn ta nhớ rõ khu đất này rộng mấy trăm hecta, bê tông và sắt kẽm vụn lênh láng khắp nơi, thậm chí còn có những thanh thép chưa được xử lý, vươn lên giữa không trung như thanh giáo, không cẩn thận rất dễ bị đâm xuyên người. Nghĩ tới đây thôi hắn đã hoảng đến không kịp thở.

Vừa định rời đi, vị bảo an đã liền giữ Lạc Phong lại, nói.

“Đây là áo mưa chuyên dụng và đèn cứu hộ, sẽ cần thiết cho cậu. Tôi sẽ điều động người hỗ trợ cậu tìm kiếm người.”

Chỉ cầm lấy cái đèn cứu hộ, Lạc Phong phóng nhanh như tia sét xé tàn mưa.

Ngô Ẩn hiện tại đang kiệt sức, lúc này mới hồi hận về việc làm ngu ngốc của mình, chỉ ước gì có thể quay lại giường đắp chăn ngủ tới sáng. “Ngô Ẩn, Ngô Ẩn...”

- Gì chứ ? Mình có nghe lầm không? -

“Ngô Ẩn....anh đang ở đâu?”

Lạc Phong dùng toàn bộ sức lực phóng âm thanh vang lên thật lớn, cuối cùng đổi lại Ngô Ẩn cho rằng bản thân đang bị ảo giác mà nghe nhầm, cậu ta tiếp tục mò đường quay về.

Vì khu đất này là đất mềm, một vài chỗ mọc cỏ rất trơn, Ngô Ẩn loay hoay một hồi thì bị trượt ngã, bắp tay còn bị một miếng thép chém chảy máu. Ngao lên một tiếng thất thanh, hai bàn tay nắm chặt vào đám cỏ mà chịu đựng.

Giống như là thần giao cách cảm, Lạc Phong cảm nhận được Ngô Ẩn hình như đã xảy ra chuyện, linh tính mách bảo hắn phải mau chóng tìm cậu ta. Lúc này bật cái đèn cứu hộ lên mức sáng nhất, soi rọi khắp nơi trong khu đất xây dựng dở dang này.

Đế giày đã cảm nhận được đang đạp lên vài món kim loại sắc bén, Lạc Phong càng gấp rút kêu to.

“Tiểu Ẩn! Tiểu Ẩn! Trái đào à....”

- Không sai! Nhất định là có người đang gọi mình! -

Ngô Ẩn lần này có chút chắc chắn, dùng hết sức hé mở đôi mắt ra, dù chỉ là mờ ảo nhưng vẫn có thể thấy một ánh đèn loé sáng lên từ xa. Lúc này la lên.

“Ồ đây! Ở đây! Cứu mạng!!!”

Mưa càng ngày càng lớn, sức càng ngày càng yếu, cơ bản tiếng kêu cứu của Ngô Ẩn không có tần số hiện hữu. Lúc này không biết làm gì khác, cho rằng nếu mình tiếp tục di chuyển thì khả năng người kia tìm thấy mình sẽ càng giảm đi. Đầu óc nhạy bén bắt đầu hoạt động, cậu ta liền cầm lên rất nhiều sỏi đá trên mặt đất xung quanh rồi ném loạn về phía trước, hoạ may nếu ném trúng người kia sẽ có cơ hội thoát nạn.

Lạc Phong biết rõ, nếu cứ tiếp tục dầm mưa kiểu như vậy, hai người họ nhất định không trụ được lâu, thân nhiệt hạ thấp đến mức co quắp các cơ là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra. Vẫn còn đang hoảng loạn, đột nhiên bị một cục đá ném trúng vào mu bàn tay. Một cục vào tay, một cục vào chân, được một lúc thì một cục văng vào ngực.

- Là Ngô Ẩn? -

“Cứu! Cứu!”

Tiếng của Ngô Ẩn vang lên, cậu ta vẫn tiếp tục nhắm mắt lại ném đá loạn xạ.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của Ngô Ẩn ngồi bệt dưới đất cát mà hứng chịu mưa trút xả, lòng Lạc Phong vừa đau vừa thương yêu.

- Tôi tìm thấy anh rồi! -

Lập tức nhào tới chỗ Ngô Ẩn, chạm tay vào má của cậu ta, nói lớn.

“Ngô Ẩn anh không sao chứ?”

Ngô Ẩn hốt hải, nghĩ thầm trong đầu.

- Là ai đây? -

Lạc Phong nhanh chóng lấy cái áo khoác da trùm lên đầu Ngô Ẩn, đầu của hai người chui rúc vào nhau trong lớp áo chật hẹp. Lúc này, cảm nhận được mưa không còn rơi trên đầu, Ngô Ẩn mới từ từ mở mắt ra. Liên tục nhắm mắt hơn bốn mươi phút khiến giờ đây lúc mở mắt, Ngô Ẩn chỉ còn thấy những mảng lốm đốm như pháo hoa. Chỉ đến khi gương mặt của Lạc Phong dần dần hiện lên, cậu ta mới tin đã có người đến cứu mình. “Lạc Phong ???” Yếu ớt kêu tên của hắn.

“Ngô Ẩn, tôi đỡ anh dậy.”

Lạc Phong nhanh chóng đỡ Ngô Ẩn, nhưng vì mưa phủ không nhìn thấy rõ, hắn ta vô tình đập lên ống quần đùi ngủ của Ngô Ẩn, vừa kéo Ngô Ẩn đứng dậy, cái quần liền bị tuột ra sạch sẽ.

“Sao cậu tuột quần của tôi?” Ngô Ẩn hét lớn trong mưa mà mắng nhiếc.

“Gì cơ? Anh bảo tôi tuột quần của anh làm gì?” vì mưa lớn, lại hoảng loạn Lạc Phong không nghe rõ ý của Ngô Ẩn.

“Tôi bảo là tại sao cậu tuột quần của tôi?” Ngô Ẩn lại gào lên.

“Sao cơ? Anh muốn tuột quần của tôi? Lúc này á?”

“Khốn kiếp!” Ngô Ẩn mắng một tiếng rung giận.

Lạc Phong bực dọc.

“Sao anh lại chửi tôi khốn kiếp? Tôi đang tới cứu anh.”

Ngô Ẩn mắng thầm trong lòng: - Chửi cậu khốn cậu liền nghe được, đúng là khốn mà -

Lạc Phong nhanh chóng đẩy Ngô Ân sang một bên chui vào trong cái áo khoác da, vô tình làm cái quần đùi mỏng tuột hẳn ra khỏi chân của Ngô Ân. Chỉ vừa ý thức được điều đó, cái quần đã bị nước mưa chảy siết cuốn trôi đi vào trong mê cung mưa bão.

“Lúc này anh nói gì cơ?” Lạc Phong thở dốc hỏi lại.

Được lớp áo da cách âm, lúc này hai người nói chuyện với nhau mới nghe rõ ràng.

Ngô Ân đưa tay tới ngắt nhéo cái lỗ mũi thẳng tuyệt đẹp của Lạc Phong, mắng nhiếc.

“Cậu là cố tình đúng không? Cố tình lợi dụng tuột quần của tôi?”

Lạc Phong nghe xong không hiểu lắm, nhìn xuống hạ bộ của Ngô Ân, hai mắt tròn tròn thất kinh.

“Ngô Ân! Anh không mặc quần lót hả?”

Ngô Ân hiện tại mới nhớ ra mình hôm nay đi ngủ không mặc quần lót. Vì bị mưa lạnh làm tê cơ, nên cậu ta cũng không nhận ra mình có đang mặc hay không, lúc này che lại xấu hổ.

“Mẹ kiếp! Cậu có thôi nhìn nó hay không?”

Lạc Phong thì lại thật thà quá độ.

“Sao vậy chứ? Nó bị teo lại rồi kìa! Chắc ‘thằng nhỏ’ lạnh lắm, mau dài ra 20cm như lúc trước đi chứ.”

“Teo cái rắm! Cậu hoa mắt thì có. Mau quay về chung cư.”

Hai người này cứ như khi được ở bên nhau thì không còn sợ hãi điều gì. Đứng giữa trời mưa bão phần nộ, chỉ dùng mỗi cái áo khoác da bảo vệ, chui đầu vào trong đó mà đùa nghịch.

“Tôi thấy ‘thằng nhỏ’ của anh teo lại rất dễ thương á! Anh cầm giúp tôi cái áo khoác.”

Ngô Ân không hiểu lắm, nhưng cứ tạm thời nghe lời hẳn, đưa hai tay lên mà căng cái áo khoác da ra. Được một lúc thì...

“Này này...cậu định làm gì?” Ngô Ân khó hiểu mà nói lớn tiếng.

“Tôi đang cởi quần.” Lạc Phong thản nhiên.

“Đồ điên! Không mau chóng quay về còn đứng đây cởi quần làm gì?” Ngô Ân không thể hiểu được.

“Hắc hắc...tôi cũng muốn xem ‘thằng nhỏ’ của tôi bị teo thành dạng gì rồi...hắc.” Lạc Phong ngược lại rất hưng phấn, rõ ràng khi cứu được Ngô Ân rồi thì hẳn không còn ngần ngại gì mưa bão nữa.

Chưa kịp chửi tiếp thêm một câu, lớp quần lót ướt nhẹp của Lạc Phong đã được tuột xuống, lộ ra “tiểu ma đầu” mập mập đang co lại vì lạnh.

“Hahaha...tôi là lần đầu tiên thấy ‘thằng em’ của tôi teo lại như vậy đấy. Mọi khi tôi chẳng để ý, bình thường nó phải gấp đôi thể này cơ...haha...” Lạc Phong đứng giữa bão cười đắc ý.

Mặc dù khó chịu, nhưng Ngô Ân phải thừa nhận “tiểu ma đầu” của Lạc Phong rất...cuốn hút, rất đáng ghen tị. “Tiểu quỷ” của cậu ta lúc bình thường chỉ bằng của Lạc Phong lúc bị teo thể này, chết tiệt!

Một lúc sau, cảm thấy đùa giỡn không còn vui, Lạc Phong cởi luôn cái quần dài ra mà đưa cho Ngô Ân.

“Anh mặc vào đi, tôi ít ra còn có cái quần lót.”

Hai người họ diu nhau dưới lớp áo khoác da chậm rãi quay ngược lại khu chung cư.

“Ngô Ân, anh có biết là anh rất ương bướng không?” Lạc Phong lên tiếng.

“Tôi chuyện gì ương bướng?” Ngô Ân liếc mắt một cái.

Lạc Phong vừa rọi đèn cứu hộ, vừa thở dài một hơi.

“Anh nếu như lúc này chịu quay lại, không vì tự ái cá nhân mà lao vào nguy hiểm chẳng phải đã tốt rồi sao?”

Ngô Ân chỉ im lặng không lên tiếng.

Mưa bão xem ra không có dấu hiệu dừng lại, màn mưa càng ngày càng dày đặc.

“Aahhh...” Lạc Phong đột nhiên quy xuống đất, hét lên thất thanh.

Một cảnh tượng khủng khiếp đập vào mắt Ngô Ân...

Máu loang một mảng lớn hoà lẫn vào nước mưa.

Hết chương!

44. Chương 44 - Chính Thức

Chương 44: CHÍNH THỨC

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Lạc Phong!!! Cậu thế nào rồi?”

Trong mưa gió bão tố, Ngô Ân gào thét hoảng sợ. Hiện tại cậu ta không thể cảm nhận được Lạc Phong đang bị gì, chỉ biết rằng có máu đổ ra rất nhiều.

Nhanh chóng đem cái áo khoác da tới che chắn cho hắn, hai người một lần nữa chui rúc vào trong áo.

Gương mặt Lạc Phong nhăn nhó đau đớn, đang cắn răng chịu đựng.

“Chân của tôi...aaahh...”

Lúc này mới nhìn lại, Ngô Ân muốn khóc cũng không có nước mắt để rơi.

Do gió lốc quá mạnh, vô tình cuốn một tấm tôn thép chém vào đùi bên phải của Lạc Phong và cắm sâu vào thịt như một con dao phay chặt vào một tấm thớt. Nước mưa tiếp tục xối rửa, khiến vết thương vốn đã đau nay còn buốt hơn. Nếu Lạc Phong không phải con nhà võ, đã sớm ngất đi vì không thể chịu được đau đớn.

Ngô Ân lúc này hốt hoảng, bên ngoài áo khoác da thì mưa đang trút giập, bên trong thì nghe tiếng thở dốc của Lạc Phong, cậu ta không biết làm gì ngoài việc liên tục kêu tên hắn ta.

“Lạc Phong, Lạc Phong à...”

Bản thân Lạc Phong cũng đang rối trí, thấy Ngô Ân hoảng như vậy hắn cũng có chút bức dọc.

“Anh có thể thôi làm loạn lên không? Mấy vết thương này nhằm nhò gì với tôi chứ?”

Tuy là nói vậy nhưng Lạc Phong đang rất gắng gượng.

Ngô Ân đột nhiên thay đổi sắc mặt, bên trong lớp áo khoác da, tự áp sát mặt mình vào mặt Lạc Phong. Ánh mắt lại tiếp tục va chạm, Ngô Ân không biết là vì nước mưa hay do nước mắt mà trông trắng đã đỏ ngầu, Lạc Phong thấy thái độ như vậy của cậu ta cũng có chút ngần ngại.

“Chóc” Ngô Ân bất ngờ chủ động hôn vào môi của Lạc Phong, hắn ta đứng hình. Nhưng cuối cùng hai cái lưỡi vẫn quấn lấy nhau. Nụ hôn này như thuốc giảm đau, Lạc Phong hiện tại đã quên mất vết thương kia nhưng....

“AAAAAAHHHH...” Lạc Phong đột ngột đẩy mạnh Ngô Ẩn ra, dây thanh quản hoạt động hết công suất.

Trong khoảnh khắc nhu tình ấy, Ngô Ẩn đã nhanh chóng rút miếng tôn thép kia ra khỏi da thịt của Lạc Phong, chỉ trong một giây ngắn ngủi, toàn bộ tế bào của hắn như bị bóp nát. Cái chân bên phải của hắn liên tục chảy máu, máu chảy ra bao nhiêu liền bị nước mưa cuốn đi bấy nhiêu, thậm chí bây giờ còn thể thể nhìn thấy rõ từng xơ thịt đùi của hắn.

Không để chậm trễ thêm một giây nào, Ngô Ẩn tự lột cái áo thun ba lỗ của mình ra, xé thành hai mảnh vải, ngay lập tức băng bó vết thương cho Lạc Phong. Hắn ta nhìn thấy cảnh này liền không phục, thở dốc mà lầu bàu.

“Anh gạt tôi! Sao lại dùng nụ hôn đó để gạt tôi, có biết là mỗi lần hôn anh tôi đều trân trọng đến mức mà...”

Chưa nói hết câu, Ngô Ẩn lại nhào tới phủ lấp đôi môi của hắn. Đối với Ngô Ẩn, nụ hôn này là thật tâm, là thể hiện sự âm thầm quan tâm của cậu ta dành cho Lạc Phong mà không hề nghĩ ngợi. “Cái hôn này là thật! Không gạt cậu.”

Lạc Phong hai mắt mở to trong lớp áo khoác da, cảm thấy bản thân hình như mới đạt được thành tựu gì đó rất to lớn vĩ đại. Vẫn còn đang lâng lâng cảm xúc, vị bảo an kia cùng vài người cứu hộ đã liền xuất hiện.

“Hai cậu trai không sao chứ?”

Ngô Ẩn lúc này mới gọi là thở phào. Thở phào không phải vì cậu ta được cứu mà cuối cùng cũng có người đến để giúp vết thương cho Lạc Phong.

Hai mươi phút sau, Lạc Phong, Ngô Ẩn cùng những người hỗ trợ cứu giúp đã an toàn bước vào bên trong mái hiên khu chung cư.

“Có cách nào gọi cấp cứu?” Ngô Ẩn vội vã nói.

Vị bảo an kia trả lời.

“Trời mưa bão thế này dù cậu có gọi cấp cứu cũng không ai tới.”

“Không lẽ ai cần cấp cứu trong lúc này đều sẽ chết hết sao?” Ngô Ẩn không kiềm chế được, có chút lớn tiếng.

Mặc cho đôi bên đang tranh luận, “cái người kia” vẫn vô tư chiếm tiện nghi mà nằm lên đùi Ngô Ẩn nhắm mắt lại hưởng thụ, miệng liên tục nở nụ cười, dáng vẻ kiêu như: Không cần gọi cấp cứu! Như vậy là ổn rồi!

Suy đi tính lại, rốt cục cũng phải đem hắn ta quay trở vào nhà.

Cửa căn hộ vừa mở, Ngô Ẩn liền dìu Lạc Phong nằm lên giường, chạy đến tủ thuốc lấy ra bông băng và nước khử trùng, chạy đến cái tủ quần áo lấy ra một cái khăn sạch, nhanh chóng xử lý vết thương cho Lạc Phong.

“Cậu tự lau người, tôi rửa vết thương cho cậu.” Ngô Ẩn ném cái khăn cho Lạc Phong.

Lạc Phong cầm lấy khăn, tự cởi áo ra mà lau sạch nước mưa trên người. Ngô Ẩn thì chậm chậm tháo bỏ hai mảnh vải áo thun ba lỗ lúc nãy, sau đó vì để tiện cho việc băng bó, Ngô Ẩn buộc phải cởi quần lót ướt nhẹp của hắn ra, nói.

“Cậu lau khô ‘chỗ kín’ đi, tôi đi lấy quần lót mới cho cậu.”

Lúc Ngô Ẩn quay lại, cơ thể của Lạc Phong xem như đã khô ráo toàn bộ. Còn việc mặc quần lót cũng phải nhờ Ngô Ẩn làm dùm, Lạc Phong hiện tại không thể tự co chân lên mà mặc quần được.

Cuối cùng vết thương cũng được Ngô Ẩn tỉ mỉ khử trùng băng bó. Quá trình này không ai nói chuyện với ai, chỉ biết rằng đôi phương đang dành tình yêu thương cho mình, tình cảm mãnh liệt của hai gã đàn ông.

Cả hai thay ra một bộ đồ mới, lúc này đang nằm kế bên nhau, ánh mắt trao đổi thâm tình. Liên tục dùng nhãn lực của mình để xoa dịu đối phương, sự thu hút lẫn nhau từ đó tới bây giờ chưa hề phai nhạt, thậm

chí còn nồng nàn đậm sâu hơn. Ngô Ân cuối cùng chịu không được, tự động nhào tới nằm thật sát vào Lạc Phong, da thịt đụng chạm vào nhau, vẫn giữ nguyên ánh mắt dịu dàng.

“Lạc Phong, tôi xin lỗi.”

Lạc Phong nằm đó nhìn vào cậu ta, không nói gì. Ngô Ân có chút nôn nóng, dùng tay sờ sờ vuốt vuốt vào cái mũi thẳng của hắn như nài nỉ điều gì.

Đặt một cánh tay vào eo của Ngô Ân, Lạc Phong kéo cậu ta lại nhét vào bộ ngực ấm của mình, lại dùng tay xoa xoa mái tóc đỉnh cắt ngắn, nói.

“Anh chớp mắt một chút đi.”

“Sắp tới giờ đi làm, tôi không muốn ngủ nữa.”

Lạc Phong nhìn lại, bầu trời lúc này cũng đã ngớt mưa, chắc một lúc nữa sẽ ngưng hoàn toàn. Đã là gần sáu giờ sáng, không còn bao lâu nữa Ngô Ân phải đi làm, Lạc Phong tranh thủ từng giây từng phút còn lại mà ôm ấp cậu ta trong lòng.

Thời gian được ở bên cạnh nhau chưa bao giờ là đủ, chuông báo thức trong điện thoại hiện tại đã vang lên. Ngô Ân dần buông vòng tay của Lạc Phong ra.

“Anh cứ nằm với tôi một lúc đã.” Lạc Phong vội níu kéo.

Ngô Ân dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Lạc Phong, rồi cường ngạnh kéo cánh tay của hắn ra, đi nhanh tới nhà vệ sinh để đánh răng rửa mặt. Mưa lúc này đã tạnh hẳn, chỉ còn lại vài giọt nước đọng rơi từ mái hiên xuống đất. Ngô Ân mở cửa nhà vệ sinh bước ra, thấy Lạc Phong đang đứng đấy mặc vào một cái áo thun.

“Cậu định làm gì?” Ngô Ân ngạc nhiên liền hỏi.

Lạc Phong ăn mặc chỉnh tề xong, quay lại nói.

“Tôi đi về nhà.”

Ngô Ân thực sự không hiểu.

“Không được! Tôi dẫn cậu tới bệnh viện đã.”

“Không cần! Tôi tự đi.” Lạc Phong có chút lạnh lùng.

Vừa xách cái vali kéo đi, Lạc Phong đã bị Ngô Ân dùng một lực thật mạnh túm lấy cổ áo.

“Mẹ kiếp! Một là bây giờ cậu đi đến bệnh viện với tôi, hai là ngoan ngoãn nằm ở đây cho tới khi tôi đi làm về rồi đi bệnh viện. Kiểu gì tôi cũng phải dẫn cậu đi.”

Lạc Phong vẫn giữ nét mặt không rõ tư vị, hạ hai cánh tay của Ngô Ân xuống, đưa ngón tay út của mình tới móc vào ngón tay út của cậu ta rồi lay lay đung đưa mấy cái, nói.

“Ngô Ân à! Hiện tại tôi nhận thấy anh nói rất đúng.”

Ngô Ân tỏ ra ngỡ ngàng, Lạc Phong nói tiếp.

“Tôi hiểu rõ những gì anh nói đều có lý do chính đáng. Tôi biết rõ tôi chưa thể khiến anh tin tưởng vào mối quan hệ của chúng ta, rằng anh không thể chấp nhận một người nam nhân như tôi, chuyện tình cảm giữa chúng ta là không thể...”

Ngô Ân lúc này lấy bàn tay siết chặt ngón út của Lạc Phong, nội tâm chấn động.

“Tiểu Ân à! Tôi từ trước đó chưa từng thể hiện rõ ràng với anh điều gì, hiện tại tôi thẳng thắn với anh, tôi muốn anh yên tâm...”

Đang nói giữa chừng, Lạc Phong nhào tới ôm lấy Ngô Ân khiến cơ bắp của hai người nam nhân khỏe mạnh siết vào nhau, giọng điệu nghiêm túc chưa từng thấy.

“Ngô Ẩn! Ngày hôm nay, Lạc Phong tôi chính thức theo đuổi anh, chính thức muốn trở thành người được bảo vệ anh...và tôi sẽ khiến anh chấp nhận tôi.”

“Nhưng lẽ tôi vẫn không thể...”

Lạc Phong chắc chắn mười phần.

“Chỉ cần anh cho tôi cơ hội.”

Ngô Ẩn nghe xong, dày xéo trong lòng.

- Lạc Phong, sự việc không chỉ dừng lại ở chỗ tôi có thể chấp nhận cậu hay không! Tôi chính là không thể chấp nhận bản thân. Tôi rất đáng bị khinh thường cậu hiểu không? -

Hết chương!

45. Chương 45 - Bị Buộc Cởi Quần Áo

Chương 45: BỊ BUỘC Cởi QUẦN ÁO

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Chú Trương, tôi cần một người trợ lý trong khoảng thời gian này.” Mạnh Sử vừa đến công ty liền gọi sếp Trương đến.

Sếp Trương trả lời.

“Được, được. Trong công ty có rất nhiều nữ trợ lý rất được việc, tôi chọn cho cậu một người.”

“Không cần phiền phức! Tôi đã chọn rồi, chú chỉ cần sắp xếp.”

“Chọn rồi? Là ai?” Sếp Trương có chút ngạc nhiên.

Mạnh Sử tháo lỏng cà vạt, gương mặt có chút tà khí, nói ra hai chữ.

“Ngô Ẩn.”

...

Trước giờ nghỉ trưa, Ngô Ẩn liền được triệu tập tới phòng làm việc của sếp Trương. Ông ta vẫn như trước, chậm rãi tháo mắt kính ra rồi mời Ngô Ẩn ngồi xuống ghế.

“Sếp Trương, có chuyện gì sao?” Ngô Ẩn hỏi.

Sếp Trương nhìn cậu ta vài phút, nhắm mắt thêm vài giây, suy nghĩ không ra cậu ta có điểm gì mà Mạnh Sử lại quyết định chọn làm trợ lý riêng, lúc này lên tiếng.

“Sau giờ nghỉ trưa, cậu chuyển sang phòng làm việc của Mạnh Sử.”

“Cái gì?” Ngô Ẩn hiện tại không thể tiếp thu, bàng hoàng một lúc rồi nói tiếp.

“Sếp Trương, chuyện này không thể. Ông biết rõ tôi với hắn ta có hiềm khích...”

“Chuyện này tôi không thể tự chủ, là do đích thân Mạnh Sử yêu cầu cậu chuyển sang làm trợ lý cho cậu ta. Cậu cứ tuân thủ theo sự điều động của công ty trước đã, chuyện sau đó sẽ tính sau.” Sếp Trương lại đeo mắt kính lên, mời Ngô Ẩn ra ngoài.

Giờ nghỉ trưa, Ngô Ân lại theo thói quen xuống căn tin mua nước hoa quả vị đào. Lúc này nhận được chai nước, phát hiện có chút khác lạ, liền nói với nam nhân viên bán hàng.

“Đây cậu trai, có thiếu sót gì không?”

Nam thanh niên bán hàng lộ vẻ khinh khỉnh.

“Anh mua nước vị đào, tôi đã đưa anh nước vị đào.”

Ngô Ân liền nói lại.

“Không phải! Mọi khi chẳng phải luôn có một tờ giấy dán lên vỏ chai sao?”

Nghe nói tới đây, nam thanh niên bán hàng liền cười mỉa.

“Hắc! Tôi nói hai anh có phải có vấn đề không? Uống nước trái cây còn phải phiền phức mà dán giấy gửi gắm như vậy? Ngày hôm nay anh ta không đưa tôi mảnh giấy đó, tôi lấy đâu ra mà bán cho anh, chỉ có những chai nước giống như anh đang cầm. Nói trước là tôi không nhận hàng đã mua nhé!”

Ngô Ân nghe xong liền cau mày.

“Được thôi! Mau thôi tiền đi.”

Nam thanh niên bán hàng liền phản ứng.

“Không phải chứ đại ca? Không có chai nước dán giấy cho anh thì anh liền trở mặt sao?”

“Phải đấy! Nếu không có chai nước nào có dán dòng chữ như mọi khi thì thôi tiền dư lại cho tôi. Mau!”
Ngô Ân cầm tiền thối làm mặt giận quay lưng đi, thẳng tiến tới thùng rác ném chai nước vị đào “lạ lẫm” kia vào trong. Chẳng qua là do thói quen, không có dòng chữ ấy cậu ta uống không còn thấy mùi vị nữa.

Lúc này trở lại văn phòng dự định gom một chút đồ đạc qua phòng của Mạnh Sử, đột nhiên nhìn thấy một chai nước hoa quả vị đào đang nằm trên bàn.

= Cái này là cho anh! =

Nét chữ xấu như vậy thì không thể sai được, Ngô Ân lại chạy ào xuống tầng trệt, phát hiện Lạc Phong đang định leo lên moto phóng đi.

“Khoan đã! Chờ một chút!” Ngô Ân đứng từ xa hô gọi.

Chạy một mạch đến chỗ Lạc Phong, cậu ta liền thở hồng hộc mà nói.

“Sao cậu lại đến đây?”

Lạc Phong nhìn thấy Ngô Ân thì liền mỉm cười nhẹ, úp lòng bàn tay lên mái tóc dính cát ngấn của cậu ta, nói.

“Tôi đưa nước vị đào cho anh.”

“Cậu không nhờ cái tên bán hàng trong căn tin nữa sao?” Ngô Ân nói.

Lạc Phong đáp.

“Tôi nghĩ lại rồi. Tự tay mang tới sẽ tốt hơn.”

“Thế sao không đưa tận tay? Còn phải lén lút đem lên bàn làm việc của tôi?” Ngô Ân truy hỏi.

Lạc Phong thẳng thắn.

“Chẳng phải anh đang muốn hai chúng ta nên lánh mặt nhau sao?”

Câu nói này vừa thốt ra, không gian ngưng đọng, hai người lại nhìn nhau gượng gạo một lúc. Cuối cùng Ngô Ân cũng nhớ ra một chuyện, lúc này lên tiếng phá tan bầu không khí lắng lại ban nãy.

“Khoan đã! Cậu đã đến bệnh viện chưa?”

Lạc Phong miệng nhếch lên đều cán, nói.

“Vẫn chưa đấy!”

“Tôi thao! Không đến bệnh viện mà lại tới đây làm chuyện dư thừa. Mau! Đi theo tôi đến bệnh viện.”

Ngô Ân lập tức nắm lấy tay Lạc Phong định kéo đi nhưng lại bị hắn ta kéo về.

“Tôi không đi.”

Ngô Ân khó chịu.

“Vì sao? Lại muốn tôi cắn rứt vì cậu chứ gì?”

Lạc Phong tiếp tục giữ nguyên vẻ ngạo nghễ, ghé vào tai Ngô Ân nói.

“Chỉ thích được một mình anh băng bó cho tôi.”

“Bốp bốp!!!”

“Băng bó này! Băng bó này!”

Ngô Ân nghe xong liền thúc vào bụng Lạc Phong mấy cái cho đỡ giận, còn Lạc Phong lại tiếp tục đùa giỡn.

“Không phải chứ! Tôi là đang tán tỉnh anh, sao anh thô bạo như vậy?”

Càng nói càng chọc ghẹo máu điên của Ngô Ân, cậu ta nhanh chóng nắm Lạc Phong thêm vài nắm, nói.

“Cậu như vậy mà tuyên truyền rằng muốn theo đuổi tôi? Mẹ kiếp! Cứ chọc giận tôi, nói những thứ tôi không thích nghe thì kiếp nào mới theo đuổi tôi thành công?”

Lạc Phong giả vờ bị đau rồi né tránh đủ hướng, nhưng cuối cùng vẫn kiểm soát được Ngô Ân, giọng điệu bốn cọt.

“Ấy ấy! Anh đang nôn nóng muốn tôi cưa đổ anh đấy hả? Nếu vậy thì anh dễ tính một chút đi.”

Ngô Ân có chút ngượng, thêm nữa là sắp hết giờ nghỉ trưa nên không thèm đòi co, liền đẩy Lạc Phong ra.

“Tôi đi đây! Cậu muốn làm gì thì làm!”

“Ngô Ân à!” Lạc Phong đột nhiên thay đổi giọng nói.

Nghe được âm thanh của hắn có chút cần khẩn, Ngô Ân quay đầu lại hỏi.

“Lại chuyện gì?”

Lạc Phong hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào cậu ta.

“Tôi theo đuổi anh thật đấy!”

Âm thanh ấy vừa vang lên, tim của Ngô Ân liền nhón nháo, ánh mắt bay đi tứ phương tám hướng, hơn mấy chục giây sau, rốt cục cũng có thể mở miệng.

“Để xem cậu làm được gì!?”

...

Hết giờ nghỉ trưa, Ngô Ân thu dọn vài món đồ rồi chuyển sang phòng của Mạnh Sử. Mấy nhân viên đồng nghiệp ai nấy đều nhìn cậu ta với dáng vẻ ganh tị, mới đấy mà đã gây ấn tượng với tổng đốc khu vực Đông Nam Á, được chọn làm trợ lý riêng.

Thực ra Mạnh Sử đã có tâm phúc từ trước đó, chọn Ngô Ân làm trợ lý chẳng qua chỉ là cái cớ. Bản thân Ngô Ân cũng hiểu được, hôm nọ vừa mới ẩu đả ở quán bia, còn bị tạm giam, hiềm khích của Mạnh Sử đối với mình nhất định không nhỏ, hiện tại cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần ứng phó.

“Cậu đến rồi sao?” Mạnh Sử thấy Ngô Ân liền lên tiếng.

“Phải! Thưa Mạnh tổng.”

Hai người nhìn nhau lộ ra vẻ đề phòng, người không nhìn được chính là Ngô Ân, lúc này mở miệng.

“Cho hỏi tôi vị trí ngồi của tôi ở đâu?”

“Tôi có nói là cho cậu ngồi làm việc?” Mạnh Sử ánh mắt có chút thâm hiểm.

Nói xong, hắn ta đứng dậy khỏi ghế, đi thẳng tới cái học tủ lấy ra một cái nệm bơm hơi. Trong vòng năm phút ngắn ngủi, một cái nệm rất rộng đã nhanh chóng phồng lên hiện diện trong phòng làm việc. Mạnh Sử phúi phúi hai tay, nói.

“Đây chính là chỗ của cậu. Cậu phải nằm mà làm việc với tôi.”

Ngô Ân vẫn còn chưa hiểu dụng ý, mắt đang thu liễm nghi hoặc thì Mạnh Sử lại ra lệnh.

“Cởi quần áo ra đi! Nhanh lên!”

Hắn ta ra lệnh cho Ngô Ân, Ngô Ân còn chưa kịp thích nghi, hắn đã nhanh chóng tháo áo vest, mở nút thắt cà vạt, cởi thắt lưng, lột sạch quần áo Tây âu và đôi giày da sang trọng. Nói chung, hiện tại hắn chỉ mặc quần lót và mang vớ.

“Tôi nói cậu không nghe sao? Mau cởi đồ.”

Ngô Ân đứng ngây người như trời chồng, trong lòng thoáng nghĩ:

- Cởi cái con mẹ nhà người -

Hết chương!

46. Chương 46 - Sao Bây Giờ Cậu Mới Tới?

Chương 46: SAO BÂY GIỜ CẬU MỚI TỚI?

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: [wattpad.com/pinoneverdie](https://www.wattpad.com/pinoneverdie)

“Aaahhhh....đau quá....”

“Mẹ kiếp! Cậu cứ căng lên như vậy mà bảo không đau.”

“Nhẹ một chút không được hay sao chứ?”

“Được rồi được rồi...”

Tiếng la hét rên rỉ liên tục vang lên từ trong phòng làm việc của Mạnh Sử, khiến đám nhân viên ở đây không khỏi bàn tán.

“Lưu Hoằng, anh đoán xem bên trong có chuyện gì?”

“Tôi làm sao biết? Nhưng có vẻ trong hai người họ có một người khá đau đấy!”

“Là tiếng của ai vậy nhỉ?”

“Tôi đoán là của Ngô Ân.”

“Không phải, hình như là của Mạnh tổng.”

“Chết tiệt! Làm gì trong đây mà lại la rên như vậy? Thật là tò mò quá đi mất.”

Sếp Trương vô tình đi ngang, thấy đám nhân viên của mình tụ tập như vậy liền chạy tới nhắc nhở.

“Công ty không còn việc gì cho các cô cậu làm sao?”

Ánh mắt sắc lạnh của sếp Trương xuyên qua cặp mắt kính khiến “đám bát quái” (đám người nhiều chuyện) kia mau chóng giải tán. Tiếng xôn xao xì xầm chỉ vừa mới dứt, sếp Trương ngó nghiêng ngó dọc, khi đã cảm thấy không còn ai đứng gần đây, mới bắt đầu dờ dể về nghiêm túc, ánh mắt trở nên lăm la lăm lét, áp lỗ tai sát vào cánh cửa gỗ phòng làm việc của Mạnh Sử.

“Thôi đủ rồi, dừng lại đi.” Tiếng của Mạnh Sử vang lên.

Ngô Ân đang trong tư thế dề Mạnh Sử nằm dưới tấm nệm bơm hơi, từ từ đứng dậy, gương mặt thoả thích.

“Thấy như thế nào? Thoải mái chứ?”

“Thoải mái cái con mẹ nhà cậu. Cần phải mạnh như vậy?” Mạnh Sử lầu bầu.

“Lần đầu đều như thế cả.”

Ngô Ân nói xong câu đó liền nhẹ nhàng nhặt lên chiếc quần dài của mình đang nằm dưới sàn, rút ra một cái khăn nhỏ rồi lau mồ hôi khắp người. Sau khi lau xong còn quay lại nói với Mạnh Sử.

“Còn không mau đứng dậy mặc quần áo vào?”

Phật tổ mình giám! Sếp Trương ở ngoài nghe được câu nói này hai chân lập tức run lên lẩy bẩy. - Không lẽ Mạnh Sử yêu cầu Ngô Ân tới làm việc chung là để làm ‘chuyện đó’ sao? Không thể! Không thể! - . Sếp Trương không dám nghe tiếp liền lắc đầu bỏ về phòng làm việc của mình.

Mạnh Sử không chịu ngồi dậy, tiếp tục ngồi lên tấm nệm bơm hơi, không phục.

“Ngô Ân cậu đợi đấy! Tôi sẽ nhanh chóng phản công lại cậu.”

Ngô Ân lúc này đã mặc quần áo xong, tự tiện ngồi vào cái ghế tổng giám đốc của Mạnh Sử, gác hai chân lên bàn làm việc, gương mặt tỏ ra đắc chí: “Tốt thôi! Nhưng lần sau nếu cậu muốn đấu vật với tôi thì nên chuẩn bị khổ háng chuyên dụng, mặc quần lót vật nhau trông không ổn lắm, hơn nữa là dễ chấn thương.”

Mạnh Sử nghe xong liền chạy đến cái bàn làm việc, đứng đối diện với Ngô Ân, nói.

“Cậu nói xem...cậu nhất định học đấu vật rất lâu, bẻ khớp xương của tôi đau chết được.”

“Cậu còn nói? Là ai ép tôi cõng đồ ra mà đấu vật với cậu?” Ngô Ân có chút ngạo nghễ.

Cậu ta vẫn chưa hết tự đắc, ngay tức khắc liền đem cái điện thoại ra, đi vào album ảnh, lướt lướt ngón tay mấy cái rồi đưa cho Mạnh Sử xem, miệng còn không quên nói.

“Năm 15 tuổi tôi đạt giải nhất cuộc thi nhà đấu vật thanh thiếu niên ở Bắc Kinh, sau đó liên tục luyện tập cho đến năm 22 tuổi. Chẳng qua là do phải đi làm nên tôi có chút bỏ bê, nhưng kĩ thuật tuyệt đối không thụt lùi. Nếu là đánh đấm thì tôi có thể không bằng Vịnh Xuân Quyền của cậu, nhưng nếu liều mình mà vật lộn...chưa biết kết quả ra sao đâu.”

Mặc cho Ngô Ân luyên thuyên bắt tạt, Mạnh Sử cười thầm trong lòng.

- Còn cần cậu phải khoe khoang? Tôi đã sớm điều tra cậu không chỉ tài năng bơi lội mà còn xuất chúng môn đấu vật. Chẳng qua là muốn để cậu được thống khoái một chút thôi -

Mạnh Sử bây giờ mới lẳng lặng đi nhặt quần áo lên mà mặc vào. Ánh mắt của hắn ta lúc mặc đồ liên tục nhìn vào Ngô Ân, từng nét biến hoá cảm xúc của cậu ta đều được hắn thu gọn vào tầm mắt. Cậu ta lúc này đang nhẩn tẩn, gương mặt trông rất vui vẻ, miệng liên tục cười chum chim, hai mắt phát ra ngàn tia tích cực.

“Cộc cộc cộc” tiếng gõ cửa đột ngột vang lên. Ngô Ân nhanh chóng đi tới mở ra.

“An An cô có chuyện gì?” Ngô Ân hỏi.

“À, do anh vừa mới chuyển sang phòng của Mạnh tổng, còn một số vấn đề tồn đọng trong phần việc cũ của anh chưa được giải quyết, tôi tìm anh để anh bàn giao lại cho người khác.”

“Được thôi, tôi đi với cô.”

Mạnh Sử đứng dậy hai mắt có vẻ tức giận, mắng thăm trong đầu.

- Tôi có nói là cho phép anh đi sao? -

Vừa định ngăn cản Ngô Ân rời khỏi phòng, Mạnh Sử vô tình phát hiện cậu ta để quên điện thoại di động lên bàn, lúc này hắng giọng mà lên tiếng.

“Ngô Ân, cậu cứ giải quyết cho xong công việc bên đây rồi hãy quay lại. Tôi không muốn công việc bị tồn đọng.”

Nghe thì ra vẻ làm “chuyện công” nhưng lại lợi dụng để dùng ám chiêu vào “chuyện tư”. Ngô Ân vừa khép cửa lại, Mạnh Sử nhanh chóng nhào tới chụp lấy cái điện thoại của cậu ta. Từ sau vụ bị lão Xiêm trối, Ngô Ân đã hủy chế độ đặt mặt khẩu trên điện thoại, khiến Mạnh Sử lúc này mở máy của cậu ta ra rất dễ dàng.

Lục lọi một hồi, Mạnh Sử đi tới phần tin nhắn. Hoá ra nãy giờ Ngô Ân đang nhắn tin với một người được lưu tên danh bạ là “Đại Ma Đầu”.

Đại Ma Đầu: Anh đã uống nước hoa quả vị đào của tôi chưa?

Ngô Ân: Cậu là đàn bà à? Việc này cũng hỏi. Đại Ma Đầu: *biểu tượng khóc thút thít* Bị mắng buồn quá!!!

Ngô Ân: Biến đi! Còn ở đó diễn trò với tôi? *biểu tượng rằng nanh*

Đại Ma Đầu: Rất nhớ anh! Chụp một tấm hình gửi qua cho tôi đi.

Ngô Ân: Đẹp đẹp đẹp! Tôi không làm nhảm với cậu nữa.

Mạnh Sử đọc tới đây trong lòng vẫn không hiểu rõ làm sao có thể xuất hiện loại tin nhắn kiểu như thế này trong điện thoại của Ngô Ân, nhưng khi vừa kéo xuống thêm một đoạn, hắt ta liền thất kinh.

Đại Ma Đầu gửi qua cho Ngô Ân một tấm ảnh của hắt, mà người này không ai khác chính là Lạc Phong. Trong bức ảnh này, Lạc Phong nhắm mắt chu mỏ lên trông rất mất mặt cái gọi là “đại võ sư tuyệt đỉnh”, kèm theo nội dung.

= Tôi hôn anh một cái nè =

Tiếp tục soi mói, Mạnh Sử nhận ra theo như thời gian hiển thị, tấm ảnh này được gửi tới cách đây không lâu, chính xác là lúc Mạnh Sử nhìn thấy Ngô Ân ôm cái điện thoại trong tay mà cười tủm tỉm, thì ra là nhìn tấm ảnh này mà vui vẻ như vậy.

“Tít tít” chuông tin nhắn vang lên, lại là của Đại Ma Đầu gửi tới.

= Tan ca đừng tới lớp nấu ăn, tôi đến công ty đón anh đi ăn tối được chứ? =

Khi đọc xong tin nhắn này, trong lòng Mạnh Sử đã đoán ra bảy tám phần mối quan hệ giữa hai người họ.

- Thì ra là như vậy !!! -

Hơn năm giờ chiều lúc tan ca, Ngô Ân mới từ chỗ của An An quay trở lại phòng của Mạnh Sử, không cần suy nghĩ liền đi kiểm cái điện thoại, vừa mở lên liền nhận ra không có thông báo nào mới.

Lúc này Mạnh Sử giả vờ bận rộn, vừa nhìn vào đồng hồ sơ nằm trên bàn vừa nói.

“Hôm nay cậu giúp tôi làm tăng ca để hoàn thành xong số liệu báo cáo của quý vừa rồi.”

Ngô Ân liền phản ứng.

“Không phải chứ Mạnh tổng, muốn nhân viên tăng ca phải báo trước 24 tiếng không phải sao?”

“Cậu là trợ lý riêng của tôi, làm việc theo khung thời gian của tôi. Tôi cần cậu khi nào thì cậu phải có mặt khi đó. Hơn nữa việc nhân viên ở lại tăng ca rất phổ biến ở Bắc Kinh sao? Kiếm được thêm nhiều tiền cậu lại không muốn?” Mạnh Sử nói xong liền bưng một chồng đầy giấy tờ ném qua bàn làm việc mới của Ngô Ân.

Ngô Ân cảm thấy không thể chấp nhận quy chế làm việc này, liền nói.

“Tôi tất nhiên là không muốn. Công việc mà không tự chủ được thời gian chẳng phải tiền lương nên tăng lên gấp đôi?”

Mạnh Sử thông dong quay về ghế giám đốc, cầm lên một bộ hồ sơ đọc qua đọc lại, nói.

“Không làm thì cậu cứ quay về và không cần tới công ty nữa. Đơn xin nghỉ việc tôi giúp cậu lo liệu.”

Thực ra bản thân Ngô Ân muốn về sớm một chút để dẫn Lạc Phong đi bệnh viện xử lý lại vết thương trên đùi của hắn, nhưng cuối cùng bị cái tên Mạnh Sử này giở trò tác quái, đành phải nhẫn nhịn mà đi tới bàn làm việc. “Còn một điều nữa...” Mạnh Sử bất ngờ lên tiếng, quay về phía Ngô Ân, nói tiếp.

“Tôi có một quy định nhỏ khi làm việc đó là một khi đã ở trong phòng của tôi thì đề nghị cậu tắt điện thoại và để trong tủ cá nhân. Sau khi hoàn tất công việc có thể tiếp tục sử dụng.”

Còn đang định nhấn tin bảo Lạc Phong mau chóng đi bệnh viện thì đã bị Mạnh Sử chặn đầu. Mới vừa lu bu mệt mỏi bên chỗ của An An, bụng dạ lại đang kêu rột rột vì đói, Ngô Ân không thềm tranh cãi nữa, tự giác tắt nguồn điện thoại rồi nhét vào hộp tủ cá nhân, cố gắng làm cho xong việc.

Bên ngoài, trời lất phất mưa bay, đèn đường cũng đã mở lên sáng rực, Lạc Phong dựng xe moto đứng trước cổng công ty đợi Ngô Ân.

Đã là bảy giờ ba mươi, chờ hơn hai tiếng đồng hồ Lạc Phong mới chịu gọi cho Ngô Ân nhưng rốt cục lại nằm ngoài vùng phủ sóng. Nhớ lại lần cuối cùng nhận được thông báo này từ tổng đài là lúc ở Quê Lâm khi cậu ta gặp chuyện, Lạc Phong có chút sốt ruột.

Dựng xe ở đó mà đi thẳng vào bãi giữ xe của công ty, hiện tại chỉ còn hai chiếc, trong đó có một chiếc của Ngô Ân. Nghĩ rằng do cậu ta phải tăng ca nên Lạc Phong cũng ráng đợi thêm một lúc, nhưng sao không nhấn tin trước với mình?

Thời gian tiếp tục trôi, đồng hồ đã điểm 8 giờ 20 phút tối, vẫn không có dấu hiệu cho thấy Ngô Ân sẽ xuất hiện, Lạc Phong quyết định đi vào công ty.

“Này này anh đi đâu?” Một người bảo vệ trẻ tuổi liền ngăn lại.

“Tôi là bạn của Ngô Ân. Tôi tìm anh ta có việc.” Lạc Phong đáp lại.

Nghe đến cái tên Ngô Ân, người bảo vệ trẻ tuổi liền phản ứng mạnh.

“Ngô Ân á? Không cần tìm, anh ta đang làm việc với Mạnh tổng, Mạnh tổng đã có chỉ thị không cho ai đi vào, anh cũng không vào được đâu.”

- Mạnh Sử ??? -

Lạc Phong liền đặt ra dấu chấm hỏi. Tại sao những chuyện gần đây của Ngô Ân luôn có sự xuất hiện của hắn. Nào là cướp quần áo của Ngô Ân trong hồ bơi, rồi vô tình có mặt tại quán bia, bây giờ là ép ở lại tăng ca....

Đang còn suy nghĩ, người bảo vệ trẻ lại lên tiếng, giọng nói “thần thần bí bí”.

“Anh không biết đâu! Hai người đó rất lạ đấy nhé. Trưa nay họ làm gì trong phòng làm việc mà không ai biết, chỉ nghe được những tiếng rên la trong đó, cả công ty đều đang đồn ầm ĩ lên, thêm nữa là bây giờ còn chưa chịu đi về...chắc lại định làm một hiệp nữa đây mà. Tôi đoán hai người họ chính là couple đấy....À mà khoan, anh đi tìm Ngô Ân không lẽ anh cũng là...”

Hai mắt Lạc Phong hiện lên một tầng huyết sắc, liên kết các mấu chốt lại, hắn ta cảm nhận đang có nguy cơ bị “cướp vợ”. Lúc này không thèm quan tâm cái tên bảo vệ lẻo mép đó nữa, phóng một mạch lên lầu.

Đi lòng vòng một hồi cũng tìm được phòng làm việc có gắn bảng hai chữ “Mạnh Tổng”, lúc chạm tay vào thì cửa đã khoá, bắt đầu đập cửa.

“Rầm rầm rầm”

Ngô Ân ngồi bên trong nghe thấy, có vẻ định hành động gì đó nhưng cuối cùng vẫn bị Mạnh Sử chặn đầu. “Không cần bận tâm, cứ tiếp tục làm việc.”

Hiện tại Ngô Ân đã say xắm mặt mày, vừa mệt vừa đói, căn bản nhìn không ra con chữ nữa.

“Mau mở cửa! Ngô Ân!”

- Giọng của Lạc Phong? Sao cậu ta lại tới đây? -

Ngô Ân trợn tròn mắt, bất chấp mọi thứ mà chạy đến mở cửa, động tác của cậu ta giống như là mong mỗi cái giây phút Lạc Phong xuất hiện lâu lắm rồi.

“Cạch” - cửa mở.

“Ngô Ân! Sao rồi? Sao anh vẫn còn ở đây? Xoay vòng lại cho tôi xem...hắn ta đã làm gì cái ông của anh.....”

Lạc Phong vừa xông vào liền làm một trận “đạn chữ”, liên tục sờ sờ mó mó Ngô Ân mà kiểm tra xem có hay không “vết tích bị xâm phạm” trên người cậu ta, vẻ mặt của hắn giống như là “cha thất lạc con”, “chồng thất lạc vợ”.

Ngược lại, Mạnh Sử vẫn rất bình tĩnh đọc tài liệu, hắn biết trước sẽ có sự việc như trước mắt xảy ra.

Lạc Phong gạt Ngô Ân một bên, dùng giọng điệu “đòi lại công lý” nói với Mạnh Sử.

“Này anh kia, có kiểu bóc lột nhân viên vậy sao?”

Mạnh Sử vẫn nhàn nhạt nói.

“Bóc lột? Tăng ca chỉ mới ba tiếng mà là bóc lột?”

Lạc Phong nghịch thiên, thực ra hắn không ngại việc Ngô Ân tăng ca, chỉ là không hài lòng khi cậu ta ở chung một chỗ với Mạnh Sử, lúc này ánh mắt hùng hổ.

“Phải! Tăng ca một phút cũng là bóc lột. Lần sau còn để tôi phát hiện anh bắt Ngô Ân ở lại riêng với anh thì đừng trách tôi.”

Nói xong quay sang dùng tay đập nát cái ghế dựa bằng gỗ mà Mạnh Sử hay dùng để nghỉ ngơi. Sau đó nắm lấy tay của Ngô Ân lôi cậu ta ra khỏi phòng làm việc.

Từ lầu hai đi xuống, Ngô Ân bị lôi đi, sải chân bước không kịp mà đuổi theo Lạc Phong. Đi ngang qua phòng bảo vệ, lại gặp người bảo vệ trẻ tuổi kia, hắn ta trông thấy cảnh lôi kéo này liền trợn mắt kinh ngạc.

- Không phải chứ? Ngang nhiên cướp mỹ nhân trong tay thiên đế sao? -

Hai người họ đi được nửa đoạn đường ra cửa chính công ty, Lạc Phong đột nhiên dừng lại, buông tay của Ngô Ân ra, mặt xịu xuống, giọng điệu cũng không hiểu sao trở nên cầu khẩn.

“Ngô Ân tôi xin lỗi. Hôm nay tôi lại hành động thiếu kiểm soát bản thân. Tôi biết anh không muốn tôi vì anh mà trở nên nóng nảy...tôi...”

“Mẹ kiếp sao giờ này cậu mới tới?” Ngô Ân chen lời Lạc Phong, có chút giận dỗi.

“Sao cơ?” Lạc Phong nghe thấy liền trợn hai mắt.

“Tôi nói sao bây giờ cậu mới tới? Mẹ kiếp! Tôi vừa đói bụng vừa mệt mỏi, hắn ta bảo tôi phải xử lý cái đồng hồ sơ chết bầm đó...Nếu cậu tới trễ một chút thì tôi đã sớm quy tiên.”

Ngô Ẩn hồng hộc mắng chửi, trông không có vẻ gì là “vừa đói vừa mệt”. Đúng là đàn ông khi đói rất dễ bần tính. Lạc Phong vẫn chưa thể tiếp thu, vừa nhìn Ngô Ẩn vừa nói.

“Tiểu Ẩn à anh thật khó hiểu á!”

Thực ra nội tâm Ngô Ẩn luôn chỉ nghĩ đến “anh hùng họ Lạc” nhưng luôn cố dối gạt bản thân, chẳng qua bây giờ dựng chuyện rồi thì bức tường rào cản kia mới được dỡ xuống để cậu ta bộc lộ đúng “bản chất trẻ con muốn dựa dẫm” của một người đàn ông vào một người đàn ông khác. Và cũng vì điều này mà Lạc Phong đang bị cậu ta vờn như chong chóng. Thôi thì cứ tạm thời bỏ qua chuyện rồi cục Ngô Ẩn có muốn Lạc Phong lúc nào cũng phát điên lên vì cậu hay không, rằng cảm xúc của cậu ta như thế nào, chỉ cần biết hiện tại Lạc Phong đang chiếm tiện nghi.

Lạc Phong nắm bắt cơ hội, khoác tay lên vai Ngô Ẩn kéo cậu ta sát vào người của mình, nói.

“Thôi được rồi! Anh chưa ăn đúng không? Tôi dẫn anh đi ăn.”

Ngô Ẩn suy nghĩ một lúc thì nhớ ra.

“Không được! Đi tới bệnh viện trước đã.”

“Không! Đi ăn trước, anh đang đói không phải sao?”

“Không! Bắp đùi của cậu chẳng phải cũng đang bị thương?”

“Tôi vẫn đi đứng được, có chuyện gì to tát?”

“Tôi đói bụng cũng đi đứng được, có chuyện gì to tát? Nhất quyết phải tới bệnh viện, tôi không muốn nợ cậu cái gì đâu đấy nhé!”

“Anh phiền quá đấy! Ấy ấy! lại định làm gì, mau đứng sát bên cạnh tôi.”

“Vậy chúng ta mua thức ăn đem vào bệnh viện cậu thấy thế nào?”

“Không là không! Đem vào bệnh viện thức ăn sẽ hết nóng. Nghe lời đi, tôi dẫn anh đi ăn trước.”

Mạnh Sĩ đứng ngay cửa sổ lầu hai, nhìn thấy cảnh hai người nam nhân, một người khoác vai bảo bọc một người, sóng bước bên nhau ra đến cửa chính.

- Lạc Phong. Chưa dừng lại ở đó đâu!”

Hết chương!

47. Chương 47 - Chuyện Gì Lại Bắt Đầu?

Chương 47: CHUYỆN GÌ LẠI BẮT ĐẦU?

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Sau khi rời khỏi công ty, Lạc Phong chở Ngô Ẩn tới quán mì sợi mà cậu ta hay lui tới. Đang là mùa mưa lạnh, nên khách khứa coi bộ khá đông.

“Chủ quán cho hai tô mì sợi không hẹ. Là tô lớn đấy nhé!” Ngô Ẩn vừa bước vào quán liền hô hào gọi món.

Nghe thấy cậu ta kêu đến hai tô mì lớn, Lạc Phong liền nói.

“Này! Tôi không có ăn mì.”

Ngô Ân hừ một cái khinh khỉnh, “Tôi gọi món cho cậu bao giờ? Hai tô mì đều là của tôi, cậu thích gì thì tự kêu.”

Lúc đầu hắn định khuyên Ngô Ân nên ăn trước một tô mì, vì nếu đem ra hai tô cùng lúc, tô còn lại sẽ bị nở ra ăn mất ngon. Nhưng cuối cùng, không nằm ngoài dự đoán của hắn, chưa đầy hai phút Ngô Ân đã chén sạch tô thứ nhất, mì trong tô thứ hai chưa kịp nở đã bị cậu ta nuốt vào bụng, nước lèo trong cả hai cái tô lớn đều không còn một giọt.

Quả nhiên trời lạnh lạnh mà ăn thức ăn nóng liền có chút tư vị, Lạc Phong cũng đã tự gọi một phần cơm gà Tứ Xuyên, rất lâu rồi không có cảm giác ăn ngon như vậy. Ăn xong liền rót cho Ngô Ân và bản thân một tách trà nóng có sẵn trong quán, trông rất nhu đạo.

“Chủ quán tính tiền.” Lạc Phong gọi.

Người nhân viên phục vụ liền chạy đến bàn ăn của hai người họ để nhận tiền, lúc này Lạc Phong móc bóp ra.

“Ấy ấy ấy! Cậu định làm gì?” Ngô Ân vội cản lại.

Lạc Phong tròn xoe hai mắt, đáp.

“Tôi...tính tiền.”

“Dẹp dẹp dẹp! Cậu rút bóp lại đi, châu này tôi trả.” Ngô Ân làu bàu.

Lạc Phong lúc này kịch liệt phản đối.

“Anh thôi đi! Chuyện này không tới lượt anh.”

Hai người đồng loạt đưa một tờ tiền cho nhân viên kia, khiến cậu ta bối rối.

“Xin lỗi quý khách, tôi phải nhận tiền của ai?”

“Của tôi”

“Của tôi”

Ngô Ân và Lạc Phong đồng thanh lên tiếng.

“Thế thì của ai nấy trả” Ngô Ân kiên định.

Lạc Phong cũng không kém.

“Không được! Châu này nhất định phải do tôi thanh toán.”

Xe moto lại hướng về phía công ty của Ngô Ân, trên đường đi “hai thằng con nít” lại cãi nhau về vụ thanh toán tiền. Tất nhiên với sức ép từ Lạc Phong, cho dù Ngô Ân là khách quen thân thiết của quán mì, người nhân viên phục vụ kia cũng không dám cầm tiền của Ngô Ân.

Cãi nhau một lúc thì không gian có chút trầm lắng.

Xe chạy chậm chậm trên đường, từng cơn gió mang hơi ẩm luồng vào kẻ áo mà chạm vào da thịt mang lại cảm giác lạnh lạnh. Mặc dù hai tên đàn ông này ai cũng đều giữ được thân nhiệt rất tốt, nhưng vẫn là ngồi bám sát vào nhau. Được một lúc, Lạc Phong một tay giữ tay ga moto, một tay đưa ra phía sau nắm lấy tay Ngô Ân rồi vòng qua eo của mình, hai bàn tay chồng lên nhau ngay vị trí đó. Lạc Phong đột nhiên nghiêm túc.

“Ngô Ân, tôi biết anh là đàn ông, anh có bản lĩnh và chính kiến riêng. Tôi đối với anh không phải là tình cảm của một nam nhân đối với một nữ nhân, cách tôi làm chính là cách của một thằng đàn ông đối với người hắn yêu thương bất kể người đó là ai. Việc tôi trả tiền cho anh chẳng qua là vì tôi muốn quan tâm và bảo bọc anh một cách rất đơn thuần, không hề có ý làm anh mất đi tự trọng, anh hiểu không?”

Ngô Ân chính là không thích những lúc Lạc Phong nghiêm túc thế này, vì những lần như vậy hắn ta lại khơi ra nỗi lòng mà Ngô Ân đang cố né tránh. Mỗi lần bên cạnh nhau vui vẻ hoặc “gần gũi” một chút thì

mọi chuyện vẫn ổn, nhưng đến khi đi thẳng vào vấn đề liền khiến Ngô Ân bối rối đến ngộp thở. Nghe Lạc Phong nói như vậy, cậu ta đành phải ứng biến.

“Muốn quan tâm lo lắng cho tôi thì sao cậu không trở thành anh trai nuôi hoặc thậm chí là ba nuôi của tôi cho rồi? Còn phải gì mà theo đuổi tán tỉnh?”

Lạc Phong vặn lại.

“Anh là gốc hay cổ tình gốc vậy? Tôi nói như thế anh còn bẻ chuyện đi đâu?”

Ngô Ân có chút bộc phát.

“Mẹ kiếp! Muốn trả tiền cho tôi là vì quan tâm bảo bọc tôi...cậu nghĩ rằng tôi không muốn trả tiền cho cậu chắc?”

“Kétttt” Lạc Phong thắng xe gấp, lực quán tính khiến Ngô Ân ngã nhào lên phía trước ôm chặt lấy Lạc Phong.

Trong khoảnh khắc chiếc xe moto dừng lại, Lạc Phong quay đầu xuống nhìn Ngô Ân, hai mắt lóng lánh ánh sáng, nói.

“Vậy là anh thừa nhận có quan tâm đến tôi rồi đúng không?”

Ngô Ân bị hỏi câu này, có chút trúng tim đen, đành phải bẻ ngược, ánh mắt đảo đi khắp phía.

“Thừa nhận? Ai chớ?”

“Anh còn chối? Vừa rồi chẳng phải đã thừa nhận?”

Ngô Ân cương quyết im lặng phủ nhận, bởi vì những lúc thế này càng nói sẽ càng lộ.

Xe moto lại chạy, chạy được một lúc lại thắng gấp khiến Ngô Ân nhiều lần phải ngã nhào tới ôm Lạc Phong.

“Kétttt”

“Mẹ kiếp! Cậu làm gì?” Ngô Ân nhăn nhó.

“Khi nào anh thừa nhận tôi sẽ lái đàng hoàng.”

“Kétttt” - ôm một cái

“Kétttt” - lại ôm thêm một cái

Những lúc Ngô Ân định leo xuống xe đều bị Lạc Phong bất ngờ tăng tốc khiến cậu ta vô phương. Rốt cục xe đã chạy “cà giựt” liên tục tới công ty mà Ngô Ân vẫn không chịu ừ một tiếng cho Lạc Phong vui lòng.

“Anh đi lấy xe đi, tôi đứng đây chờ anh.” Lạc Phong nói.

Ngô Ân bước vào công ty, chạy lên lầu hai nơi phòng làm việc của Mạnh Sử, mở tủ cá nhân ra để lấy điện thoại. Nguồn vừa mở lên, đã có tới hơn hai mươi tin nhắn thông báo có cuộc gọi nhỡ từ “Đại Ma Đầu”.

Năm phút sau, Ngô Ân chạy chiếc xe hơi của mình từ bãi xe của công ty lên đến chỗ mà Lạc Phong đang đứng.

Hạ kính xe xuống, Ngô Ân nói.

“Cậu thực sự không cần đi đến bệnh viện kiểm tra vết thương ngay thôi thật chứ?”

Lạc Phong nhàn nhạt nói.

“Còn nói không quan tâm?”

Ngô Ân lườm một cái đáng ghét rồi kéo kính xe lên, nhưng Lạc Phong liền lên tiếng ngăn lại.

“Khoan đã!”

“Còn chuyện gì nữa?” Ngô Ân nói.

“Ngày hôm nay cả một buổi chiều sao tôi không gọi được cho anh? Anh không thấy tin nhắn của tôi sao?” Lạc Phong hỏi.

Hai chữ “tin nhắn” xẹt qua não Ngô Ẩn. Với đầu óc nhạy bén, liên kết các sự việc lại, Mạnh Sử bắt mình tắt điện thoại, Lạc Phong bất ngờ xuất hiện ở công ty, lại còn cái tin nhắn gì đó mà hắn ta đề cập...nhất định Mạnh Sử đã giở trò. Nếu nói ra nguyên nhân thực sự, e rằng Lạc Phong lại gây ra chuyện, lúc này đành nói dối.

“Tối qua tôi quên sạc pin, được nửa ngày thì hết.”

Lạc Phong ừ ừ vài tiếng xem như xong chuyện, đứng đó nhìn xe của Ngô Ẩn đi xa rồi mới tự quay về nhà.

Moto chạy được một đoạn, đột nhiên một cơn mưa lớn ập tới, thời tiết mùa mưa bão ở Bắc Kinh quả thực khó lòng ứng biến. Lạc Phong không đem theo áo mưa nên đành dựng xe núp tạm vào một mái hiên.

Đứng trong mái hiên, nhìn ra từ phía xa, Lạc Phong trông thấy ba người nam nhân đang nói chuyện với nhau. Hắn ta lập tức thấy kì lạ, - Lại có thể đứng dưới mưa lớn trò chuyện? -.

Với kinh nghiệm của bản thân, Lạc Phong tin chắc ba người kia nhất định có vấn đề. Nhưng không đợi tới lượt hắn khẳng định, đằng đó liền diễn ra cảnh hai đánh một. Một người cầm dao, một người cầm gậy đang xối xả vào một người tay không tấc sắt.

Vì không thể nhận biết “ai chính ai tà” nên Lạc Phong tạm thời không ra tay mạnh động.

Hai tên có vũ khí xem ra tấn công rất ác liệt, như muốn lấy mạng người kia. Người kia tuy lực đánh không mạnh nhưng sự linh hoạt rất đáng khen, dễ dàng né được các đòn tấn công chết người.

Người tay không tấc sắt ban đầu chỉ đánh quơ quào không quy luật, nhưng dần dần biểu lộ ra nhiều thế võ. Con mắt nhà nghề khiến Lạc Phong liền nhận ra đây là chiêu thức karate.

Mưa cuồng gió lớn tiếp tục hậu thuẫn cho hai tên có vũ khí, người kia được một lúc liền bị đập vài cú dẫn đến kiệt sức. Đến khi máu đã chảy thì Lạc Phong mới xuất đầu lộ diện.

Hai phát đâm mang 5 phần công lực xuyên thẳng vào màn mưa, đập thẳng vào lưng hai tên hung hăng kia, khiến chúng đồng loạt té ngã.

Gương mặt của Lạc Phong hiện lên trong mưa ẩn hiện ác khí đến đáng sợ.

“Lạc Phong soái ca ???”

Lạc Phong quay đầu lại nhìn, có chút kinh ngạc khó hiểu.

“Nghiêm Chí Kiên ???”

Hết chương.

48. Chương 48 - Tập Thể Dục

Chương 48: TẬP THỂ DỤC

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Mặt mày tóc tai của Nghiêm Chí Kiên bị nước mưa làm ướt đầm, ánh đèn đường rọi lên gương mặt nửa sáng nửa tối, biểu cảm giống như vớ được một cái phao giữa biển lớn khi gặp được Lạc Phong.

Hai gã có vũ khí nhanh chóng đứng dậy tiếp tục hung hăng giao chiến, chỉ có Lạc Phong là “bình chân như vại”.

Quyền cước tuôn ra không nương tình, hai gã có vũ khí cuối cùng cũng bỏ chạy thoát lui. Lạc Phong đứng đó nhìn hai bóng lưng của họ mờ dần đi trong mưa, quay đầu lại thì không còn thấy Nghiêm Chí Kiên đâu nữa.

Trong lúc Lạc Phong giao đấu, Nghiêm Chí Kiên đã nhanh chóng bỏ đi và người cậu ta đuổi theo chính là một gã nam nhân đi xe moto màu đen.

“Chó má! Anh đứng lại cho tôi.”

Nghiêm Chí Kiên vừa chạy thục mạng vừa gào thét trong mưa, chiếc xe kia vẫn chạy, dẫn lối cậu ta tới một con hẻm vắng không người.

Tiếng moto dừng lại, Nghiêm Chí Kiên nhào tới đánh đập người đàn ông kia. Gã nam nhân vừa tháo mũ bảo hiểm xuống liền không chể Nghiêm Chí Kiên, ôm chặt lấy hắn, nói.

“Tôi nhớ em.”

Ba chữ này vừa được nói ra, Nghiêm Chí Kiên liền nước mắt tuôn trào. Đã rất lâu rồi Nghiêm Chí Kiên không còn được nghe giọng nói của người này, hẳn là tên đại ca xã hội đen, cũng là người tình của cậu ta.

Dùng nắm đấm đập vào lưng của gã đại ca mấy cái tức giận, Nghiêm Chí Kiên vừa khóc trong mưa vừa nói.

“Tại sao? Tại sao anh để cho bọn đàn em truy sát tôi? Tại sao ngày đó anh phủ nhận tôi?”

Hai người họ ướt đầm ôm lấy nhau, tên đại ca một lúc sau mới nói.

“Em biết tôi không thể làm gì khác. Nếu giữ em ở lại, em sẽ chết, còn nếu để em đi em sẽ có cơ hội sống sót. Em phải hiểu rằng tôi vô phương ngăn cản bọn đàn em truy sát em...”

Nghiêm Chí Kiên lập tức đẩy gã đại ca ra và dấm vào mặt hắn một cú, tức giận nói.

“Tôi hiểu cho anh? Vậy ai sẽ hiểu cho tôi? Khi nào anh mới chịu từ bỏ cái danh vị đại ca vô nghĩa kia? Anh vì muốn chứng minh hai ta không có quan hệ liên đồng ý để bọn chúng truy sát tôi? Mẹ kiếp! Anh dùng moto ở đó chứng kiến hai gã kia dùng vũ khí đánh tôi? Mẹ kiếp! Mẹ kiếp !!!”

Nghiêm Chí Kiên vừa nói vừa hung hăng đánh vào ngực của gã đại ca, nước mưa hoà lẫn vào nước mắt.

Cuộc đối thoại diễn ra ngắn ngủi, Nghiêm Chí Kiên lau lệ xoay người bỏ đi. Lang thang dưới màn mưa mà lòng đau như cắt, đoạn tình cảm đắng cay này làm sao có thể nguôi ngoai? Nhớ lại ngày trước, ban ngày thì là đồng đội sánh cánh bên gã đại ca, đêm đến lại trở thành đôi tình nhân hạnh phúc vui vẻ. Ngày đó có lần hắn bị thương, lòng của Nghiêm Chí Kiên tựa như xát muối nhưng cũng không hề dám tỏ ra ngoài mặt, chỉ khi màn đêm dần chìm sâu, bọn lâu la đàn em đều đã ngủ, Nghiêm Chí Kiên mới dám tiến vào phòng của hắn, giận dỗi hắn vì sao để bị thương? Vì sao lại không cẩn thận như vậy? Cuộc sống của ban xã hội đen lênh đênh không biết ngày mai sống chết ra sao, nhưng chỉ cần có hắn bên cạnh thì Nghiêm Chí Kiên cũng đã đủ nghị lực để sinh tồn. Là một đứa mồ côi đầu đường xó chợ, gã đại ca vừa là người anh, người cha, người thân duy nhất và cũng là người mà cậu ta yêu nhất. Thế nhưng cái ngày bị đám đàn em phát hiện, cái ngày mà gã ta đứng trước đám đông dõng dạc lên tiếng phủ nhận mối quan hệ giữa hai người...Nghiêm Chí Kiên như rơi xuống đáy vực thẳm. Đám đàn em vì muốn diệt trừ hậu hoạn nên nhất quyết truy sát Nghiêm Chí Kiên, khiến cậu ta luôn phải lẩn trốn trong cái xã hội này. Sống mà chánh phái không thu, tà phái không nhận thì còn ý nghĩa gì? Sải bước nhanh trong màn mưa, Nghiêm Chí Kiên tiến về nhà của Lạc Phong. Từ ngày được Lạc Phong cứu giúp lần trước, Nghiêm Chí Kiên như nhận thấy cuộc sống tốt đẹp hơn. Mặc dù tiếp xúc không lâu, nhưng chính khí và tinh quang của Lạc Phong như tiếp thêm sức mạnh cho cậu ta để cải tà quy chính, xem Lạc Phong như là một mẫu người để mình trở thành.

Chuông cửa vang lên Lạc Phong chạy ra mở cửa, Nghiêm Chí Kiên liền ào tới ôm chặt lấy Lạc Phong mà khóc oà nức nở. Cái mà Nghiêm Chí Kiên cần lúc này đơn thuần chỉ là một điểm tựa.

Sau khi vào nhà, đưa cho Nghiêm Chí Kiên một cái khăn lông và một bộ quần áo, Lạc Phong nói.

“Cậu đi tắm trước đi đã, đây là quần áo của tôi, có chút rộng so với cậu nhưng đây là những gì tôi có.”

Nghiêm Chí Kiên sau khi trấn tĩnh lại, ngược ánh mắt mỗi một lên nhìn Lạc Phong rồi đứng dậy, nói.

“Không cần! Bây giờ tôi sẽ đi.”

Lạc Phong cũng không cản ngăn để mặc cho Nghiêm Chí Kiên tiến ra cửa. Chuyện của cậu ta chỉ có cậu ta hiểu mình muốn gì, tốt nhất không nên can thiệp.

Đã hai lần chứng kiến và giải cứu Nghiêm Chí Kiên khỏi cảnh bị vây bắt, Lạc Phong tự đặt ra một câu hỏi rất lớn! Dù sao Nghiêm Chí Kiên cũng đã giúp mình khá nhiều lúc ở Quế Lâm, tình cảm anh em cũng nảy nở đôi ba phần.

Nghiêm Chí Kiên bỏ đi, Lạc Phong đứng bên trong căn nhà nhìn theo bóng lưng của cậu ta, lòng thầm nghĩ.

- Tên nhóc này quả thực yếu mềm hơn vẻ bề ngoài! -

...

“Văn Hán à, để tôi thay cái chăn mới, cậu bắt ướm hết rồi.”

Chu Hiếu Minh trần truồng đi lấy một cái chăn khác rồi quay lại giường, dùng bàn tay xoa xoa cơ thể trắng sáng trơn nhẵn của Văn Hán mấy cái rồi nói.

“Hôm nay cậu sao vậy? Không có hứng hả? Thấy cậu không được nhiệt tình như mọi khi.”

Văn Hán chậm chậm xoay người hướng vào ngực của Chu Hiếu Minh, nói.

“Hiếu Minh tôi xin lỗi. Quả thực hôm nay tôi không có hứng.”

Chu Hiếu Minh nghe vậy liền đưa ngón cái tới xoa xoa gò má của Văn Hán, ngẩng nhìn cậu ta một lúc rồi hỏi.

“Có chuyện gì? Kể tôi nghe được chứ?”

Văn Hán chậm rãi mở lời.

“Hiếu Minh à tôi thực sự thấy rất áy náy với Ngô Ẩn. Đã rất lâu rồi hai chúng tôi không còn chia sẻ tâm sự như trước. Lúc đi học ở lớp nấu ăn cũng chỉ chào hỏi rồi nói mấy câu qua lại. Thực sự tôi thấy không lâu nữa tôi sẽ mất đi người bạn như cậu ta.”

Chu Hiếu Minh luông tay vào mái tóc bông của Văn Hán, dịu dàng lên tiếng.

“Chẳng phải bạn bè cũng nên có thế giới riêng sao? Bây giờ cậu còn có tôi, còn có Lạc Lạc, không thể cứ mãi quanh quẩn bên cậu ta.”

Văn Hán bức rức.

“Nhưng bọn tôi là bạn chí cốt á. Tất cả cũng tại anh, sao tôi lại gặp phải anh chứ?”

Chu Hiếu Minh cũng có chút bức dọc.

“Này nhóc con, sắp được tôi rước về làm vợ rồi còn trách móc tôi chuyện gì?”

Văn Hán nghe đến xấu hổ, liền ngất vào ngực của Chu Hiếu Minh mấy cái cho bỏ ghét, Chu Hiếu Minh nháo nhào né tránh.

Hai người đùa giỡn một hồi, cuối cùng anh ta cũng nghiêm chỉnh.

“Ngày mai chúng ta qua chỗ Ngô Ẩn đi.”

Văn Hán thắc mắc.

“Chúng ta? Tại sao lại là chúng ta?”

Chu Hiếu Minh nói.

“Chẳng phải cũng nên để cho Ngô Ẩn hiểu rõ chuyện của hai đứa mình?”

Mặc dù Văn Hán vẫn cho là chưa đến lúc, nhưng từ từ để Ngô Ân làm quen với Chu Hiếu Minh cũng là chuyện tốt, cho nên nói.

“Được! Ngày mai chúng ta hẹn cậu ta đi ăn một bữa.”

Chu Hiếu Minh nghe xong liền thay đổi sắc mặt.

“Thế bây giờ cậu đã thoải mái chưa? Chúng ta....làm thêm một hiệp nhé?”

Nói xong liền ném tung cái chăn ra, hai tấm thân trần truồng loả lồ liền va chạm nhau, đang lúc chuẩn bị nảy lửa, đột nhiên....

“Ba! Ba với chú Văn Hán đang làm gì dạ?”

Bé Lạc Lạc đi vào phòng ngủ của hai người họ lúc nào không biết, lúc này đang cầm trên tay con thú nhồi bông, hai mắt tròn xoe nhìn “hai người bố” đang “đè nhau”.

Để con trẻ thấy cảnh này quả thực khó tránh khỏi bối rối, Chu Hiếu Minh liền nhặt cái chăn lên che chắn lại cho cả hai, rồi lắp bắp nói.

“Ba...ba với chú Văn Hán đang...tập thể dục.”

Văn Hán xấu hổ quá chỉ biết chui đầu vào chăn trùm lại kín mít, lúc này đập đập Chu Hiếu Minh mấy cái ý bảo nhanh chóng đưa bé Lạc Lạc rời đi.

“Ba với chú Văn Hán tập thể dục sao lại cởi hết đồ ra trần truồng như vậy?” bé Lạc Lạc ngây ngô hỏi liên tục.

“Con không hiểu đâu, người lớn đều tập thể dục với nhau như vậy.”

“Vậy là người lớn tập thể dục luôn phải cởi hết đồ ra giống ba và chú Hiếu Minh sao?”

“Phải phải phải” Chu Hiếu Minh thừa nhận cho qua chuyện.

Đột nhiên Lạc Lạc đứng đó cởi hết đồ ra.

“Lạc Lạc con làm gì vậy?” Chu Hiếu Minh thất kinh.

“Con cũng đã lớn rồi, con cũng muốn ‘tập thể dục’ với ba và chú Hiếu Minh.”

Nghe đến đây Văn Hán cũng chịu không nổi, ngóc đầu dậy khuyên bảo.

“Lạc Lạc ngoan, về phòng ngủ đi, đã hết giờ tập thể dục rồi.”

Nghĩ rằng Lạc Lạc chịu bỏ qua? Đứa bé này ương bướng không vừa, một thân trần truồng nhanh chóng nhào đến giường.

“Chú ơi, con cũng muốn ‘tập thể dục’ với chú...”

“Ai da Lạc Lạc con làm cái gì vậy?” Chu Hiếu Minh cẩn thận, cũng nhào lên giường can ngăn Lạc Lạc.

“Con cũng muốn ‘tập thể dục’ với ba, ba chỉ con làm sao cởi đồ tập thể dục đi...”

Chu Hiếu Minh đập lòng bàn tay vào trán, than thở.

“Trời phật oiiii.”

Xem ra ý định “vui vẻ” của Chu Hiếu Minh lại bị đứa con trai phá hỏng rồi!

Hết chương

49. Chương 49 - Ngô Ân Bị Nhảy Cầm

Chương 49: NGÔ ÂN BỊ NHẢY CẦM

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn.wattpad.com/pinoneverdie

“Ngô Ân! Ở bên này.”

Ngô Ân vừa bước vào trong quán rượu, Văn Hán đã liền giơ tay lên ra hiệu.

Chuyện là ngày hôm qua Chu Hiếu Minh chủ động muốn gặp Ngô Ân, cho nên Văn Hán đã sắp xếp buổi ăn tối ngày hôm nay.

Quán này không đông lắm, Ngô Ân nhìn sơ là có thể nhìn ra chỗ Văn Hán đang ngồi, tất nhiên là ngồi cùng một người đàn ông khác.

“Nào nào ngồi xuống đi đã.” Văn Hán niềm nở.

Chu Hiếu Minh cũng vui vẻ chào hỏi mấy câu, ánh mắt sau cặp kính cận thân thiện mười phần. Nhưng chỉ có điều, Ngô Ân lại không được như vậy, không thèm nhìn Chu Hiếu Minh một cái, trực tiếp ngồi xuống ghế.

Sự việc lần trước trong dãy nhà tắm ở bể bơi của Văn Hán và Chu Hiếu Minh đối với Ngô Ân vẫn là chuyện rất khó tiếp thu, hiện tại vẫn phải tỏ ra nghiêm nghị.

“Chào Ngô Ân! Chắc hẳn cậu mới tan ca nhỉ?” Chu Hiếu Minh nói vài câu lịch sự.

Ngô Ân nhìn vào Chu Hiếu Minh lộ ra vẻ mặt khinh khỉnh, nói.

“Giờ này là hơn năm giờ, tất nhiên là mới tan ca.”

Cứ như một xô nước lạnh mà tạt vào cả hai người, Văn Hán và Chu Hiếu Minh lúc này cũng đành cười cười vài cái vui vẻ mà đâu biết lý do thực sự dẫn tới thái độ của Ngô Ân bây giờ.

“Thôi được rồi, tôi gọi vài món cho cậu nhé.” Văn Hán tỏ ra thân thiện.

Không khí bàn ăn vẫn chưa bớt căng thẳng, Chu Hiếu Minh vốn là người đưa ra chủ ý gặp mặt Ngô Ân nhưng bây giờ cũng có chút hối hận. Văn Hán thấy vậy đành phải phá vỡ bầu không khí.

“Hắc! Ngô Ân này, mặc dù cậu và Chu Hiếu Minh đã vài lần gặp mặt nhưng vẫn chưa chính thức làm quen. Để tôi giới thiệu nhé, đây là Chu Hiếu Minh, anh ta là...”

“Là bạn thân mới của cậu chứ gì?” Ngô Ân cắt lời.

Ánh mắt của Ngô Ân hiện lên ba chữ “tôi biết thừa” mà cắm vào mặt của Chu Hiếu Minh, khiến anh ta chỉ còn biết “cười như hoa hậu”.

Thức ăn đã với hơn phân nửa, bia cũng đã khai đến hơn mười chai, vẫn không ai nói cái gì.

Ngô Ân cầm đũa vào món nào, hai người kia đều không dám gấp món đó mà phải dời sang món khác mà gấp. Ngô Ân không cầm ly lên thì bọn họ cũng không dám uống dù là một hớp. Thực ra bản thân Chu Hiếu Minh cũng không hiểu, tới đến đây là vì để Văn Hán giới thiệu làm quen với cậu, tới đây nhìn sắc mặt của cậu sao? Lúc này anh ta dạn dĩ hơn.

“Này Văn Hán, tôi gấp cho cậu, chẳng phải cậu thích ăn cái này sao?”

Chu Hiếu Minh vừa gấp hai miếng gà kho vào chén của Văn Hán, Ngô Ân liền sinh sự.

“Bạn tốt với nhau quá nhỉ? Còn cả gấp thức ăn cho nhau?”

Cậu ta vừa nhai vừa dòm ngó động thái của Chu Hiếu Minh và Văn Hán, lòng mắng thầm.- Văn Hán cậu giỏi lắm! Xem tôi không ra gì nữa sao? -

Đến lúc này, Chu Hiếu Minh cũng không nhân nhượng, nhích cái kính cận lên điệu nghệ, bắt đầu đáp trả.

“Không phải anh chàng Lạc Phong gì đó cũng rất tốt với cậu? Nghe đâu lúc cậu nằm viện lần trước là do một tay hấn ta đút cháo đưa cơm?”

Nói chung, Ngô Ân cũng không phải loại dễ chịu thua, mắt trừng lên đầy khí phách, nói.

“Ôi chào! Thế ra Chu huynh đệ cũng đã để mắt tới Lạc Phong ? Có muốn kết thân với cậu ta thì để tôi giúp một tay! Tôi còn vài người bạn thân, Chu huynh đệ có muốn cướp thêm người bạn nào của tôi không?”

Văn Hán nghe Ngô Ân nói ra thẳng thừng như vậy, nuốt không nổi thức ăn, lúc này vui vẻ hoà giải.

“Haha..Hai người nói cái gì thế, làm mất cả không khí! Nào nào nào, uống cạn một ly.”

Chu Hiếu Minh phản ứng rất mạnh, dùng tay khoắc lấy vai của Văn Hán đang ngồi bên cạnh, kéo sát cậu ta lại người của mình, nói.

“Không cần! Tôi chỉ cần người này.”

Câu này vừa nói xong, Ngô Ân đã lập tức đá cái ghế bên cạnh ngã xuống sàn, tức giận không nói lời nào mà bỏ đi. Văn Hán định đứng lên níu lại nhưng vẫn là bị Chu Hiếu Minh ngăn cản.

“Không cần đuổi theo đâu, cứ mặc kệ cậu ta.”

...

Ngô Ân vừa bước tới xe hơi, điện thoại liền rung lên.

“Alo Ngô Ân, anh mau qua chỗ của tôi, vết thương của tôi có vấn đề rồi.”

Ngô Ân vốn là đang mang nổi bực dọc, bây giờ lại bị Lạc Phong than phiền về vết thương cho nên không tránh khỏi cáu gắt, cúp máy.

Leo lên xe, điện thoại của Lạc Phong lại không ngừng gọi tới, một cuộc không được rồi ha ba cuộc, cậu ta vẫn mặc kệ cho tới khi màn hình hiện lên hộp pop-up tin nhắn.

= Nghe máy đi tiểu Ân, đây là...=

Ngô Ân biết thừa nếu mình không gọi lại, Lạc Phong sẽ truy lùng cậu ta cả đêm, cuối cùng cũng bấm vào xem phần còn lại của tin nhắn kia.

=...đây là vết thương của tôi. Nó nghiêm trọng hơn rồi. =

“Đại Ma Đầu” gửi kèm một tấm ảnh, đó là hình chụp lại vết thương ngay đùi đang bị lở loét ra của Lạc Phong, lúc này hốt hoảng gọi lại.

“Mẹ kiếp! Làm gì để vết thương trầm trọng như vậy?” Ngô Ân mắng chửi.

“Anh cứ mau qua chỗ của tôi đã.” Lạc Phong nói lại.

Sau khi nhận được địa chỉ nhà, Ngô Ân phóng xe ngay lập tức đến chỗ của “Đại Ma Đầu”.

Đi vòng vèo một hồi cũng tới nơi, Ngô Ân leo xuống xe liền đập cửa.

“Bí nhân biến thái, mở cửa.”

Lạc Phong tuy vậy mà vẫn vững trãi bước ra mở cửa, hấn ta vừa ló đầu ta liền bị Ngô Ân nhéo lỗ tai lòi vào trong xe rồi đóng lại.

Ngô Ân tiếp theo cũng chui vào xe, nổ máy.

Lạc Phong vẫn còn đang xoa xoa lỗ tai bị nhéo mấy cái, giọng cộc cằn.

“Anh sao vậy? Vừa tới đã động thủ?”

Bởi vì Ngô Ân đã nhiều lần bảo Lạc Phong đi bệnh viện trị vết thương mà hắn ta cương quyết phản đối, bây giờ cậu ta bực dọc chồng bực dọc.

“Mẹ kiếp! Bị thương không biết đến bệnh viện, còn ở đó nhắn tin, gọi điện mách lẻo với tôi làm gì? Cậu là con nít sao?”

Lạc Phong vội vã.

“Anh là định chở tôi đến bệnh viện? Mau dừng xe.”

Ngô Ân không thèm nói chuyện, tiếp tục lái. Lạc Phong đột nhiên mất đi hoà tính, sắc mặt đột nhiên lạnh giá nghiêm nghị, toát ra bốn chữ.

“Tôi - bảo - dừng - xe.”

“Két” một tiếng, xe dừng lại, Ngô Ân ngay tức khắc bước ra ngoài đi thẳng một mạch về phía trước. Mặc dù không hiểu chuyện gì, nhưng Lạc Phong cảm nhận rõ ràng Ngô Ân đang bần tính, liền đuổi theo, níu cánh tay của Ngô Ân lại, bắt đầu ôn nhu ôm lấy cậu ta, xoa xoa tấm lưng đang được phủ lớp áo sơ mi công sở kia hai ba cái rồi nói.

“Nói tôi nghe, có chuyện gì?”

Ngô Ân đột nhiên vùng vẫy như một đứa trẻ con, muốn đẩy Lạc Phong ra nhưng không đủ mạnh để thoát khỏi thế kẹp người của vị đại võ sư.

“Cậu buông tôi ra !!!”

Hết chương!

50. Chương 50 - Bị Ép Vào Ngõ Cụt

Chương 50: BỊ ÉP VÀO NGÕ CỤT

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn wattpad.com/pinoneverdie

Xung quanh căn nhà của Lạc Phong là một bãi đất trống không người qua lại cũng không có đèn đường. Hiện tại chỉ mới tám giờ tối nhưng cứ ngỡ là đã hơn mười hai giờ khuya, ánh đèn pha từ xe hơi căn bản không thể soi rọi rõ được không gian tĩnh mịch.

Ngô Ân lúc này vẫn được gói gọn trong bộ ngực rộng của Lạc Phong. Thời gian trôi đi, khi mà Ngô Ân đã bình tĩnh trở lại, Lạc Phong mới lên tiếng.

“Anh kể tôi nghe xem anh có chuyện gì?”

Ngô Ân luồn tay vào mái tóc của Lạc Phong vuốt vuốt mấy cái rồi dần dần thoát ra khỏi vòng tay của hắn. Sau đó nới lỏng dây nịt cho dễ thở, bỏ áo sơ mi công sở ra khỏi quần tây rồi nhẹ nhàng ngồi bệt xuống đất cát, giọng nói mang đầy tâm sự.

“Rồi cậu cũng sẽ giống như Văn Hán và tiểu Thanh.”

Nghe được một câu nói không rõ ý tứ từ Ngô Ân, Lạc Phong thu hai mắt lại quan sát cậu ta một lúc, cuối cùng vẫn là ngồi xuống bên cạnh.

“Tôi làm sao giống họ?”

Ngô Ân nghiêng đầu qua, nhìn thấy Lạc Phong đang đưa mắt nhìn về phía xa xăm trong màn đêm, muện phiến nói.

“Không phải sao? Văn Hán và tiểu Thanh quen biết tôi lâu hơn cậu, họ cũng trải qua nhiều chuyện với tôi hơn cậu, nhưng cuối cùng thì sao, một người phản bội tôi, một người bỏ tôi đi với người bạn mới...”

Lạc Phong nghe thấy lời này, biểu cảm không thay đổi, vẫn cứ nhìn về phía xa, lời nói rất hiển nhiên.

“Là bởi vì bọn họ có người khác thú vị hơn, còn tôi chỉ có mỗi mình anh.”

Ngay sau câu nói đó, không gian gian đột nhiên ngưng trọng, Ngô Ân không nói gì nữa, đứng dậy chui vào xe tắt đèn pha, tất cả rơi vào mảnh tối tăm, không còn nhìn thấy gì ngoài bóng tối.

Ánh trăng bị mây mù che khuất nhưng tia sáng trong mắt của Lạc Phong vẫn rực lên một cách khó tả. Ngô Ân tắt đèn xe xong liền tiến lại gần hắn, rồi tựa đầu vào vai hắn, Lạc Phong rất nhanh liền vung cánh tay ra cuộn cậu ta vào ngực. Ngô Ân chính là chờ đợi khoảnh khắc này, khi mà không còn một chút ánh sáng nào, cậu ta mạnh dạn biểu lộ thật với cảm xúc, muốn được tựa vào Lạc Phong, không sợ ai dòm ngó dị nghị, cũng không để cho Lạc Phong nhìn thấy được nét mặt yếu mềm của mình.

Bởi vì thật lạ, thứ khiến cậu ta khó chấp nhận nhất cũng là thứ cậu ta muốn làm nhất. Đến cuối cùng cũng bị tình cảm dẫn dắt đưa lối, lý trí vô năng chống chế, muốn gần gũi Lạc Phong.

“Vết thương của cậu làm sao?” Ngô Ân đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Bị lở loét.” Lạc Phong giọng nói trầm đặc.

“Vì sao không tới bệnh viện?” Ngô Ân lại hỏi.

“Tôi chỉ muốn được anh băng bó.” Lạc Phong trả lời rất nhanh. Ngô Ân nghe xong lời nói này trong nội tâm chợt một trận chấn động, càng không biết xấu hổ mà nhồi nhét cơ thể của mình vào lòng của Lạc Phong. Cảm xúc thật khó để gọi tên, Ngô Ân lúc này chính là đang sợ Lạc Phong bỏ cậu ta đi giống hai người kia, nhưng cứ nếu bám lấy hắn thì phải trả lời cho hắn một câu hỏi: “Anh đã chấp nhận tôi?”

Một lúc thật lâu sau đó, Lạc Phong nẩy sinh vấn đề. Chuyện là cơ chế luyện tập của hắn ta cần phải uống bù nước để làm thư giãn các bó cơ bị thương tổn, mà ai cũng biết rằng uống quá nhiều sẽ dẫn tới buồn tè. Ngặt nỗi, đâu phải lúc nào cũng được Ngô Ân ôm lấy thật chặt như vậy, lúc này hắn phải đấu tranh dữ dội.

Cuối cùng, đi tè thì lúc nào cũng đi được, nhưng những lúc Ngô Ân nhạy cảm như vậy không phải lúc nào cũng có. Nhất định phải nhịn tè.

Hơn ba mươi phút “gắng gượng” trôi qua, Ngô Ân đột nhiên vùi mái tóc đỉnh cắt ngắn vào ngực Lạc Phong chà xát một trận. Ngọn tóc nhọn liên tục khay khay vào đỉnh vú đang được phủ một lớp áo thun của hắn, khiến hắn toàn thân ngứa ngáy co rút. Mà ngặt nỗi, bụng đại ở dưới đang chứa đầy nước tiểu, bị một lực co rút như vậy tác động lại khiến lực nén của bóng đại gia tăng thêm sức mạnh, lúc này đã rục rịch muốn trào ra bên ngoài. Lạc Phong nắm bàn tay lại chịu đựng, nhưng rất cục...

- Chết tiệt! Sao lại là lúc này? Tiêu rồi. -

Nước tiểu đã tràn ra ướt nhẹp quần trong quần ngoài, đã thế còn trào xuống dưới đất một vùng nhiều đến mức có thể tưới mảnh đất trống khô cằn này thành một bãi cỏ xanh rờn (mẹ Sung này làm quá thiệt chứ!).

Trong không gian tối om tĩnh lặng, Ngô Ân nằm dựa kê bên không hề hay biết “hồng thủy” đang dâng, vẫn nhắm mắt tận hưởng cơ thể của cái người kia. Nói đi nói lại, vết thương ngay đùi của Lạc Phong cũng một phần là do mình gây ra, hiện tại nó bị lở loét như vậy, nhất định hắn cảm thấy rất khó chịu. Nội tâm cắn rứt thúc giục Ngô Ân đưa bàn tay chạm vào cái quần của Lạc Phong, trong đêm tối, bản thân bé Lạc Lạc cũng không hề biết Ngô Ân đang nhắm vào cái quần của mình. Cho đến khi các tế bào cảm giác của Ngô Ân cảnh báo: “có nước”.

Ngô Ân đẩy Lạc Phong ra nhảy dựng lên quơ quào như bị kiến cắn, đưa bàn tay dính nước lên mũi mà ngửi thử, cuối cùng đứng giữa màn đêm thanh vắng hét to.

“Aaaahhhh...Tên biến thái!”

Lạc Phong thấy Ngô Ân nhào tới định động thủ liền xách quần ướt nhẹp lên mà bỏ chạy, để lại một vũng nước tiểu ngay chỗ ngồi. Vì quá gấp rút, trời lại tối, Ngô Ân vấp ngã một cái úp mặt vào vũng nước tiểu kia.

Ngô Ân nhắm mắt ngẩng đầu lên, gương mặt đã thấm ướt “loại nước đầy mùi vị”.

Lạc Phong đang chạy thì dừng lại, thấy Ngô Ân bị ngã liền chui vào trong xe mở đèn xe oto lên. Khi ánh sáng được soi rọi, đất cát bị nước tiểu thấm ướt đang dính đầy trên gương mặt của Ngô Ân, Lạc Phong trông thấy liền không nhịn nổi, ôm bụng cười nắc nẻ.

“Hahahaha..hahaha..hahaha..hahaa...”

Ngô Ân nằm đó tức tối, tháo đôi giày da ra ném vào người hắn, Lạc Phong lại rất bình thản, kiểu như: - Tôi đang bận cười, không rảnh để né đôi giày của anh – Và cứ vậy đứng yên để Ngô Ân ném giày vào người mà cười không ngớt.

Được một lúc, Ngô Ân đột nhiên cũng nguôi ngoai. Ánh đèn xe rọi vào gương mặt Lạc Phong, hiện lên cảnh tượng vui vẻ như trẻ con hiếm thấy của hắn. Nét bặm trợn đã bị thay thế thành sự ngây ngô vô tư. Hắn ta ôm bụng, gập người lên xuống cười hắc hắc rồi cuối cùng đứng không vững mà té bệt xuống đất kêu một cái “bịch”. Ngô Ân thấy cảnh này đột nhiên cũng không hiểu vì sao mà bật cười, không thèm để ý nước tiểu bắn đang dính trên mặt nữa.

“Haahahaha...cậu là một tên biến thái ngu ngốc...hahaha...”

Hai người họ nhìn nhau cười, chỉ trỏ ngón tay vào nhau trên đũa khi nhìn thấy đối phương té ngã. Anh cười một tiếng, tôi lại cười một tiếng, không gian vắng lặng xung quanh dần trở nên vui vẻ, âm hưởng náo nhiệt vang vọng. Nỗi muộn phiền của Ngô Ân cũng không biết trôi đi đâu, chắc là do được ai kia an ủi rồi chăng?

Phút giây vui đùa qua đi, Lạc Phong cởi áo thun ra, tiến lại gần Ngô Ân mà lau mặt cho cậu ta. Lúc lau, quả thực Lạc Phong không thể nín cười được, vẫn còn ra vẻ đang gồng lên để nghiêm túc. Nhưng mà làm sao qua mặt được Ngô Ân? Nhanh như chớp nắm bắt thời cơ lúc Lạc Phong đang ở trần, cậu ta dùng hai tay ngắt hai đỉnh vú của hắn rồi xoay như mở nắp chai nước suối.....rất cực...

Lạc Phong không hề kêu đau, ngược lại, động tác lau mặt cho Ngô Ân bỗng dừng ngừng.

“Hự...aaahhh.” Lạc Phong rên lên một tiếng.

Tiếng rên này khiến Ngô Ân rợn hết da gà, tự giác buông tay ra khỏi vú của Lạc Phong nhưng bị hắn cản lại.

“Ngắt thêm một chút đi...”

Ngô Ân mắng chửi.

“Cậu đúng là biến thái dâm dăng, như vậy cũng bị kích thích cho bằng được?”

Nói xong giật cái áo thun, đẩy Lạc Phong qua một bên rồi bản thân tự lau mặt. Lạc Phong thấy vậy liền mạnh nha dụ dỗ.

“Ngô Ân, dù sao trời cũng tối rồi, hay là anh ở lại nhà tôi ngủ đi.”

Ngô Ân lau mặt xong liền ném cái áo thun trả lại cho Lạc Phong, giọng nói khinh miệt.

“Đừng có nghĩ tôi ngu, tưởng tôi không biết trong đầu cậu nghĩ gì sao?”

Lạc Phong nhanh nhẩu trả lời.

“Dù sao cũng lâu rồi chúng ta chưa làm lại chuyện đó?”

“Bóp” – Ngô Ân đánh vào đầu Lạc Phong một cái, tiếp tục mắng chửi.

“Chuyện gì? Làm chuyện gì? Cậu nói cho cẩn thận đây, chúng ta chưa từng làm gì.”

Trông tình hình coi bộ khó thuyết phục, Lạc Phong liền nhanh trí, nói.

“Nếu không thì anh cũng phải vào nhà của tôi để rửa mặt cho sạch. Không lẽ anh định đem nước tiểu của tôi dính trên mặt anh mà về tới nhà?”

Suy đi tính lại, Lạc Phong nói rất có lý, hiện tại Ngô Ân đã ngửi được mùi khai khai bốc ra từ trên mặt, cho nên phải thương lượng.

“Được! Tôi sẽ đến rửa mặt và sau đó đi ngay.”

Xe hơi lại quay đầu về hướng cũ, ngồi bên trong xe đóng kín, mùi khai từ quần của Lạc Phong và mặt của Ngô Ân bốc ra nồng nặc. Ngay lập tức Ngô Ân liền muốn mở cửa kính xe ra cho thoáng khí. “Này này này...anh định làm gì?” Lạc Phong liền ngăn lại.

“Cậu không ngửi thấy mà còn hỏi?” Ngô Ân nổi cáu.

Mặc cho Ngô Ân vùng vẫy, Lạc Phong vẫn nhất quyết ngăn cản Ngô Ân bấm hạ cửa kính xe xuống.

“Không được mở ra! Tôi muốn anh nhớ rõ mùi nước tiểu của tôi.”

Ngô Ân vừa lái xe, vừa chống cự, vừa mắng chửi.

“Chó má! Cậu là tên bí nhân biến thái khốn kiếp. Tôi việc gì phải nhớ mùi nước tiểu của cậu ??? !!!”

“Sao lại không? Anh cứ ngửi đi, mùi nước tiểu của tôi không giống người bình thường đâu.”

Ngô Ân không thể hiểu được, giọng điệu gay gắt.

“Mẹ kiếp! Mùi nước tiểu thì làm gì có chuyện bình thường hay không bình thường.”

Lạc Phong chắc chắn mười phần.

“Không đâu, anh thử ngửi lại đi. Tôi đảm bảo sẽ có điểm khác.”

“Cậu thôi đi, tránh ra để tôi bấm mở kính xe.”

Lạc Phong dùng hạ sách.

“Anh mà mở có tin tôi trây nước tiểu trong quần tôi lên người anh?”

Đến nước này Ngô Ân đành nhịn, dù sao cũng sắp tới nơi.

- Khốn kiếp! Sao tôi lại có thể quen biết một tên lưu manh như cậu? -

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lúc lái xe quay về, Ngô Ân quả thực có thử ngửi lại mùi nước tiểu của Lạc Phong. Trên đời lại có chuyện mùi khai lại khác nhau? Tôi không tin! Thế là len lén hít thử một hơi...bắt đầu ngửi ngửi.

- Chết tiệt! Đúng là ngửi thoáng qua thì hơi khai, nhưng ngửi kĩ thì...có chút thơm thơm á...hình như là mùi cải bó xôi. Không phải, lại khai nữa rồi, có gì thơm chứ? Nhưng mà lâu lâu lại có mùi như bạch quả...ai chà đúng là nước tiểu của tên này có chút khác á... -

Lạc Phong ngồi kế bên nhìn thấy cái mũi của Ngô Ân liên tục nhích nhích lên đánh hơi, trong lòng cười một trận bão táp.

Ngô Ân lúc này nghiêng mặt qua, mắt mở to nhìn Lạc Phong với vẻ ngờ vực, Lạc Phong cũng nhìn lại một cái rồi cười.

“Sao vậy? Có gì không ổn sao?”

“Không! Có thể có chuyện gì được chứ?” Ngô Ân né tránh.

Cuối cùng chiếc xe hơi cũng dừng lại ngay cửa nhà Lạc Phong. Hắn ta leo xuống xe mở cánh cửa sắt ra, Ngô Ân chạy xe đi vào.

Vừa bước ra khỏi xe, Ngô Ân liền ho sặc sụa mấy tiếng khó chịu, bị nhốt trong không gian toàn mùi amoniac, tất nhiên sẽ có chút khó thở. Không vội đóng cửa xe, Ngô Ân mở ra thật rộng để bên trong được thoáng khí. Mọi chuyện vẫn ổn cho tới khi không gian nơi này đập vào mắt Ngô Ân.

Khung cảnh bên trong nhà vào buổi tối quyến rũ lạ thường. Căn nhà bằng gỗ kiểu cách hoàng cung ấy vẫn ngự trên một cái hồ, nhưng đèn được thắp bên ngoài tất cả đều là đèn lồng, nếu nhìn sơ thì không khác gì một cung tẩm thu nhỏ. Ngô Ân bước ra khỏi xe, nhìn thấy cảnh này không khỏi xuýt xoa, không ngờ rằng một gã như Lạc Phong lại có tâm tư bố trí nhà cửa thành thế này.

Đi qua một cái cầu nhỏ để tiến vào nhà, Ngô Ân liền ngồi xuống một cái ghế gỗ khắc hình “long phụng cùng bay”, trên bàn là một ấm tách bằng sứ đúng kiểu “đại Đường Trung Hoa”, nhưng hòa với khung cảnh cổ điển này lại là sự xuất hiện của một cây ghita gỗ, nét hiện đại cùng nét cổ xưa ở đây quả thực có chút hài hòa á.

“Nhà vệ sinh bên này, anh cứ tới đây rửa mặt” Lạc Phong lên tiếng.

Ngô Ân đang chìm đắm vào không gian cổ kính một lúc thì hoàn hồn, đi thẳng vào nhà vệ sinh. Tuy tổng thể căn nhà đúng kiểu Trung Hoa nhưng nhà vệ sinh thì lại không khác gì những căn hộ hiện đại, Ngô Ân dùng dầu rửa mặt của Lạc Phong xoa một lúc, dội nước lại thật sạch, rồi lại bước ra.

Ánh mắt vừa quay trở lại không gian cổ kính thì liền nhìn thấy Lạc Phong lúc này đã cởi quần.

“Anh giúp tôi rửa vết thương và thay băng được chứ?” Lạc Phong hỏi.

Ngô Ân chậm chậm bước lại, nhìn thấy vết thương ngay đùi của Lạc Phong lở loét sưng mủ rất nghiêm trọng, không khỏi sững sốt.

“Cái gì thế này? Đã bao lâu rồi cậu không chịu thay rửa vết thương?”

Lạc Phong chậm rãi trả lời.

“Từ cái ngày tôi đi tìm anh trong mưa tới giờ tôi vẫn chưa thay băng lần nào.”

Ngô Ân hai mắt trợn to.

“Cái gì? Đã hơn bốn ngày qua cậu không hề rửa vết thương sao?”

“Tôi đã nói rồi, tôi chỉ để anh làm cho tôi. Cái băng gạc này tôi chưa từng bỏ đi, lúc nào ngứa rất thì tôi tháo ra một chút, xong rồi lại dán vào, đợi anh mấy ngày nay cuối cùng cũng có cơ hội nhờ anh thay băng giúp.” Lạc Phong nói chuyện tỉnh bơ khiến Ngô Ân khó lòng tiếp thu.

Từng miếng băng gạc sạch sẽ cuối cùng cũng đã được dán vào vết thương của Lạc Phong, nhưng quan sát một hồi, Ngô Ân bất ngờ lên tiếng.

“Cậu không bị nổi mẩn đỏ sao?”

Lạc Phong đang mãi mê ngắm nhìn Ngô Ân thay băng cho mình, nghe hỏi như vậy cũng có chút giật mình hoàn hồn.

“Mẩn đỏ..sao lại mẩn đỏ?”

Ngô Ân đảo mắt đi chỗ khác, có chút ngần ngại mà nói.

“Thì chuyện là...tôi thấy cậu này giờ chưa thay quần lót, nước tiểu bắn không làm cậu bị dị ứng da sao?”

“Hahahahaha...” Lạc Phong đột nhiên cười lớn một cái rồi nói tiếp.

“Tôi đã nói rồi, nước tiểu của tôi không bắn tới mức đó đâu. Anh muốn thử không...hahaha...”

Ngô Ân lườm một cái đáng ghét, đứng lên định đi về, rốt cục bị Lạc Phong lôi lại.

“Này...định đi đâu?”

“Tất nhiên là đi về, hỏi thừa.”

Ngô Ân đẩy Lạc Phong ra liền đi tới cửa, nhưng vấn đề là...cửa không mở ra được. Tòì đập, tòi mở, cuối cùng cánh cửa gỗ vẫn đứng đó đóng chặt.

Lúc này quay người nhìn lại định mắng chửi mấy tiếng, rốt cục nhìn thấy Lạc Phong đột nhiên cởi quần lót ra, chính thức trần truồng từ đầu đến chân, gương mặt nham hiểm tiến lại gần Ngô Ân.

“Tiểu Ân à, anh định đi đâu?”

Giọng nói gang tà toát ra cùng ánh mắt nguy hiểm, Ngô Ân trợn hai mắt hoảng sợ, tựa lưng sát vào cửa giống như đang bị ép vào ngõ cụt.

HẾT CHƯƠNG!

51. Chương 51 - Được Một Thằng Đàn Ông Khác Yêu Thương Thì Đã Sao?

Chương 51: ĐƯỢC MỘT THẰNG ĐÀN ÔNG KHÁC YÊU THƯƠNG THÌ ĐÃ SAO?

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Cậu...cậu...rốt cục muốn làm gì?”

Ngô Ân bị cưỡng ép, lúc này ánh mắt hoảng loạn, dùng hai tay che ngực lại kiểu như sắp bị người khác xâm phạm, miệng liên tục hoạt động.

“Tôi...tôi nói cho cậu biết Lạc Phong! Cậu đừng có mà giống lão Xiêm...đừng để tôi ghét cậu.”

Lạc Phong vẫn hiên ngang đứng đó, cố tình đem tấm thân trần truồng áp sát vào người Ngô Ân, sau đó dùng bàn tay tự chà chà vào dương vật của mình, rồi bắt ngờ úp vào mũi của cậu ta.

“Ặ ặc...cậu làm cái..._#@\$@”&!?”

Bị “bàn tay đầy mùi” bịt mũi bịt mũi, Ngô Ân ứ hự mấy tiếng không rõ ràng, tay chân vẫn còn ra sức vùng vẫy cố đẩy cái tay của Lạc Phong ra trong vô vọng.

Sau khi trét đầy “hương vị” lên mặt Ngô Ân, Lạc Phong đứng đó nở một nụ cười thật tươi, hí hửng nói.

“Sao chứ? Thơm đúng không?”

Ngô Ân cố hít thở không khí, nhào tới đấm Lạc Phong mấy cái tức giận, mắng chửi.

“Biến thái! Bệnh hoạn! Thơm cái rắm!”

Lạc Phong giơ tay ra đỡ đòn, miệng liên tục giải thích.

“Khoan đã! Đừng đánh nữa...nghe tôi nói... A ui ”

“Bốp bốp” âm thanh đánh đấm quả nhiên không dừng lại. Bị một người trét cái mùi ngay “bộ phận kia” vào mặt thì ai lại có thể không giận?

Rốt cục cảm thấy không ổn, Lạc Phong siết chặt không chế Ngô Ân, đè cậu ta xuống sàn gỗ, nói.

“Tiểu Ân anh bình tĩnh đã, tôi chỉ là muốn chứng minh mùi của tôi rất thơm.”

“Mẹ kiếp, mùi của cậu thơm thì mặc cậu, tôi có nói là muốn hửi sao?” Ngô Ân tức giận mắng lại.

Lạc Phong nghe thế tiếp tục giải thích.

“Không phải đâu! Anh phải tin tôi! Anh là người đầu tiên tôi nói ra bí mật này đây.”

Ánh mắt của Ngô Ân đột nhiên có chút ngỡ vực, nhìn thẳng vào Lạc Phong, nói.

“Bí mật ???”

“Phải! Là bí mật!” Lạc Phong đáp lại, ánh mắt lóng lánh hơn hờ.

Một phút sau, hai người ngồi xếp bằng đối diện nhau ở trên sàn gỗ, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn nhau giống như thủ tướng của hai quốc gia đang bàn đại sự. Ngô Ân ánh mắt sát thủ, lên tiếng trước.

“Chuyện là như thế nào?”

Lạc Phong hai mắt thu liễm, nghe thấy câu hỏi liền gỡ giọng thần bí.

“Chuyện này nếu kể ra, phải quay lại lúc tôi mười tuổi, khi đó tôi đang dậy thì...”

“CÁI GÌ???” Ngô Ân nghe được liền thất kinh hoảng hồn, đập hai bàn tay xuống sàn, nói tiếp: “Mười tuổi đã dậy thì?”

Lạc Phong tỏ vẻ đắc ý, vừa cười vừa nói.

“Nói ra thật xấu hổ quá, tôi lúc mười tuổi đã ‘có lần đầu’ (ý chỉ mộng tinh).”

Ngô Ân nghe xong thật không thể tin vào lỗ tai. Cậu ta dậy thì sớm như vậy, thảo nào gương mặt thì trông bặm trợn, tính tình hành vi thì biến thái, cậu là một gã “trẻ động dục.”

Lạc Phong nói tiếp, gương mặt rất chăm chú “nghiêm nghiêm thật thật”.

“...lúc tôi mười tuổi, tôi nhận ra cơ thể của mình luôn có mùi thơm thoang thoảng. Lúc đầu tôi rất ngại, nhưng đến khi mười lăm tuổi, các thằng bạn trong lớp đồng loạt vỡ giọng và có ‘mùi hôi nách’, lúc ấy tôi lại cảm thấy mình rất may mắn khi không giống chúng nó...”

Ngô Ân bắt đầu thích thú, ngồi xích lại gần Lạc Phong hơn một chút, bàn tay xoa xoa vào cằm, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói.

“Sau đó thì sao?”

Lạc Phong khoái chí, vỗ đùi một cái “chát”, hai mắt sáng rực kể tiếp bí mật của bản thân.

“Sau đó ? Sau đó tôi luôn không có mùi hôi trên cơ thể. Mặc dù mồ hôi vẫn luôn gây kích ứng da, nhưng tuyệt nhiên tôi chưa từng bị ai than phiền về việc ‘có mùi’. Tôi chính là ăn loại thực vật nào thì mồ hôi sẽ có mùi đó.”

Ngô Ân nghe xong liền nhảy dựng lên, hai mắt sáng rõ, nhanh nhẩu nói.

“Cậu gần đây là ăn cái bó xôi đúng chứ?”

“Ày da! Sao anh biết được ???” Lạc Phong trợn hai mắt ngạc nhiên.

“Hồi nãy trong xe hơi tôi ngửi được mùi cái bó xôi hoà lẫn trong mùi khai á.” Ngô Ân vô tư nói.

Đến khi nói xong, mới biết mình nói lố, mặt gượng đỏ không thu lại được.

Lạc Phong ôm bụng sặc cười một cái trêu đùa.

“Hắc! Anh quả thực nhếch mũi lên ngửi mùi nước tiểu của tôi sao? Hâhhaa.”

Ngô Ân đá một cái vào chân hắn ta cho bỏ ghét nhưng sau đó vẫn tiếp tục nghe Lạc Phong kể chuyện.

“Anh biết không? Kể từ lúc đó cho tới bây giờ tôi vẫn không cần dùng loại sản phẩm khử mùi nào, mấy cô gái lần trước tôi quen đều luôn thắc mắc tôi dùng loại gì mà mùi hương tự nhiên như vậy....hâhahahaah...”

Đột nhiên ánh mắt của Ngô Ân có chút chệch hướng.

“Khoan đã!” Ngô Ân cắt lời.

Lạc Phong đang kể thì dừng lại, nói.

“Sao? Sao vậy?”

“Cậu có thể...có thể....mặc quần vào rồi nói tiếp không?”

Lạc Phong một thân trần truồng chưa chịu mặc đồ, lại ngồi xếp bằng, khiến toàn bộ “hàng hoá” của hắn đập thẳng vào mắt Ngô Ân. “Tiểu Ma Đầu” liên tục chuyển động theo nhịp kể của Lạc Phong, làm cậu ta khó lòng rời mắt. Có một “thứ to hơn” cái của mình cứ đứng đưng hiện ra, hỏi ai không chăm chú ngắm nhìn? Lúc này cậu ta đột ngột nhớ lại.

- Lần trước mình “tuốt súng” cho hắn, hắn đã cương dài lên bao nhiêu nhĩ? 22 hay 25 cm? Mẹ kiếp! Sao chiều ngang lẫn chiều dọc hắn đều hơn mình? Không phải! Chắc lúc đó mình nhìn nhầm, nếu được một lần thử lại thì...- Lạc Phong thấy Ngô Ân thất thần, nhìn theo ánh mắt của cậu ta thì phát hiện cậu ta đang nhìn “thằng nhỏ” của mình. Lúc này bắt đầu ma mãnh, dùng hai tay và hai đầu gối bò chầm chậm tới chỗ cậu ta, miệng nhếch lên đều cán, nói.

“Sao vậy? Anh chịu không nổi rồi hả?”

Ngô Ân liền lớn tiếng phủ nhận, lập tức đứng dậy muốn đi về, rốt cục lại bị Lạc Phong kéo ngã xuống, nằm gọn trong cánh tay của hắn.

Bị Lạc Phong đè lên người, Ngô Ân phải cố nhắm chặt mắt để né tránh, vì cậu ta biết, cứ mỗi lần “dâng sóng” như thế này, nhìn vào mắt Lạc Phong là bản thân sẽ mất tự chủ.

- Nhất định phải cự tuyệt! -

“Ngô Ân! Mở mắt ra.” Lạc Phong thì thầm hơi thở vào lỗ tai của cậu ta.

“Mở mắt ra nào.”

Giọng nói như có ma thuật của loại pháp sư cổ xưa, Ngô Ân nghe xong liền “vô phương vô năng” chống đỡ, khe mắt dần dần mở ra, ánh đèn chầm chậm rơi vào tấm thủy tinh thể.

“Đúng vậy...anh mở mắt ra đi nào...”

Bùa mê đã phát huy tác dụng, Ngô Ân đã mềm nhũn người ra, ánh mắt cậu trực cắm vào hai con ngươi màu đen huyền của Lạc Phong.

Lạc Phong biết rõ cơ hội đã tới, liền hạ môi xuống khoảng lấp lờ môi của Ngô Ân. Những tiếng “chụt chụt” bắt đầu vang lên, Ngô Ân mất dần tính tự chủ, dùng lưỡi quấn chặt của Lạc Phong không cho hắn rút ra.

Cả hai gã dâm tính này đều đã lâu rồi không được thỏa mãn. Không phải là không thỏa mãn được mà là do chưa có dịp để gần gũi người mà mình mong muốn.

Ngô Ân biết rõ mình đang rơi vào bẫy nhưng vẫn không vùng vẫy, chấp nhận chìm đắm với tên này. Cái gì mà “chúng ta nên tách xa nhau ra”, cái gì mà “như vậy sẽ tốt cho đôi bên, rằng đây chỉ là tình cảm thoáng qua”, tất cả đều đã bị nụ hôn nồng nhiệt của Lạc Phong đốt cháy, bây giờ chỉ còn biết đôi môi của người này là tất cả.

Lạc Phong cố gắng một hồi cuối cùng cũng thoát ra được cái lưỡi “quái chiêu” của Ngô Ân, dừng lại thở dốc lấy hơi. Ngô Ân lúc này ngứa ngáy trong lòng, ngứa mặt lên vụn vụn, cái miệng chảy đầy nước miếng, giọng nói mê mê.

“Cậu...cậu làm cái gì...mau cúi đầu xuống đây, mau cúi xuống đây...”

Lạc Phong cúi xuống liếm một đường thật dài từ lỗ tai dọc xuống cổ của cậu ta rồi thì thầm nói.

“Tôi có cái này thú vị hơn cái lưỡi của tôi.”

Lạc Phong nham hiểm đứng dậy, ngồi chồm hồm lên người Ngô Ân, đưa “hạ bộ” tới sát vào mặt cậu ta. Mùi của bộ phận sinh dục xộc thẳng vào mũi Ngô Ân khiến cậu ta ngạt thở.

Toàn bộ vẻ “nguyên sơ” bộ phận nổi dãi tòng đường của Lạc Phong hiện lên rõ ràng trước mắt Ngô Ân. Quả thực Lạc Phong nói đúng, mùi cải bó xôi liền thoang thoảng bốc lên sau mùi khai đặc trưng. Nhìn đáng vẻ khoẻ khoắn của “tiểu ma đầu”, Ngô Ân mau chóng bị cuốn hút, lúc này cậu ta liền lấp bắp trong miệng, giọng nói thiếu kiểm soát: “Lạc Phong, tôi muốn...”

Chưa kịp nói hết lời, Lạc Phong đã banh miệng của Ngô Ân ra và nhét “tiểu ma đầu” vào trong. Lần đầu tiên trong cuộc đời của một người đàn ông được người khác ngậm dương vật vào miệng, Lạc Phong không tránh khỏi tê tái toàn thân. Hắn ta lúc này đang ngửa cổ lên trời gầm gừ trong miệng. Ngô Ân thì đang thưởng thức một “cây kẹo dẻo mùi cải bó xôi” thơm ngon.

Từng cái đầu mút nhỏ như hạt muối trên lưỡi Ngô Ân quần lấy “của quý” của hắn, từng chút từng chút một, từ một “cọng thịt mềm mại mại” nhanh chóng nở thành một “cây côn thịt” cứng hơn kim loại sắt thép.

Bị một vật to dài nhét vào họng, Ngô Ân có chút sặc. Cũng là lần đầu ngậm dương vật cho người khác, cậu ta thực sự cảm thấy rất lạ. Bản năng của một thằng đàn ông không cho phép mình “mút” cho một thằng khác, nhưng “mùi vị” của Lạc Phong quả thực khó cưỡng chế, vừa tanh tanh vừa thơm thơm, nhất là mỗi động tác vụng về của mình lại khiến Lạc Phong rất sướng, làm hắn sướng trong lòng mình cũng rần rần khó tả.

Lưỡi của Ngô Ân xoay vòng vòng như cánh quạt lau liếm sạch sẽ đầu khấc của Lạc Phong, trong một phút mất kiểm chế, Lạc Phong đẩy mạnh “côn thịt” sâu vào miệng của cậu ta.

“Ặ ặc ặc...” Ngô Ân bất ngờ bị nhét vào miệng liền sặc lên khó thở. Nước mắt đã trào ra, gương mặt nổi gân guốc đỏ lừ.

Vừa lúc rút ra, dương vật của Lạc Phong bị hàm răng của Ngô Ân cào lấy một đường đau đớn.

“Ahhhh,.....gruhhh....gruhhh...” Lạc Phong la lên rồi gầm gừ, âm thanh mang theo cảm giác vừa đau vừa tê tái.

Hắn ta rút dương vật quay trở về, hai tay chống xuống sàn nhốt Ngô Ân vào trong khoảng trống giữa bộ ngực của hắn. Lại một lần nữa hạ môi xuống phủ lấp khoang miệng đang khao khát của Ngô Ân. Mùi vị cải bó xôi thoang thoảng phất lên trong miệng của cả hai.

Lạc Phong vừa hôn vừa cởi nút áo sơ mi của Ngô Ân ra, rồi dùng hai bàn tay thô ráp chà xát, kéo một đường thật mạnh từ bộ ngực săn chắc của cậu ta xuống những múi bụng cứng rắn. Từng lớp tế bào trên da bị ma sát kích thích đột ngột, khiến Ngô Ân muốn la rên nhưng lại bị Lạc Phong khoá môi, nên chỉ còn nghe được những tiếng hự hự.

“Uhhh...uhhhh...”

Chiếc dây lưng quần cùng chiếc quần tây nhanh chóng được cởi bỏ. Lạc Phong ngay lập tức buông đôi môi Ngô Ân ra, đưa đầu xuống dùng răng kéo cởi cái quần lót đen của cậu ta, cây dương vật 20 cm hùng dũng bật ra như lò xo quất thẳng vào mặt Lạc Phong kêu lên một cái “bạch”. Nhưng ngược lại, Lạc Phong đối xử với “tiểu đào tử” rất ôn hoà, dùng lưỡi liếm nhẹ một cái, rồi liếm mạnh một cái, rồi một cái thật mạnh, tiếp theo là cong lưỡi lại quần lấy thân dương vật, chà lên chà xuống....cuối cùng nuốt gọn nó vào trong họng.

“Aaaahhhhhh....aaahhh...” Ngô Ân bẻ cong người lên vận vẹo vì sung sướng, cái miệng ằm ứt của Lạc Phong rõ ràng “làm” giỏi hơn tiểu Thanh rất nhiều. Hết buồng lỏng rồi siết chặt, đang lúc vẫn còn chưa quen với cảm giác này đã bị đưa đến một cõi cảm giác khác.

Hiện tại cậu ta đang thở hồng hộc từng cơn hiểm nghèo, môi đã giương lên khô khốc, miệng không còn một tí nước bọt. Giây phút mất kiểm soát ập đến, Ngô Ân dùng hai tay giữ chặt cổ định cái đầu của Lạc Phong lại, rồi lập tức tự nhắc hông lên thọc thẳng dương vật vào họng hắn ta. Bản thân cậu ta cũng không ngờ rằng “thao cái miệng” của đàn ông lại sướng như vậy. Lạc Phong lúc này bị khống chế không còn khí để

thở, dương vật của Ngô Ân đã thọc sâu xuống thực quản, nhưng Ngô Ân vẫn thao liên tục không buông tha. Âm thanh từ bên háng đập vào môi của Lạc Phong vang lên chấn động, đến cuối cùng...“Lạc Phong! Lạc Phong! Tôi chịu hết nổi rồi...tôi tới đây....aaaahhhhh...”

Dòng tinh dịch đặc sệt nhảy nhụa trực tiếp trút xả vào ống thực quản của Lạc Phong trôi thẳng xuống dạ dày mà không gián tiếp qua khoang miệng. Ngô Ân buông thả Lạc Phong ra, hắt ta gương mặt đỏ lừ vì thiếu oxy, lúc này đang hóp từng hơi từng hơi để giữ lấy nhịp tim. Cuộc đời theo nghề võ, hắt ta chưa bao giờ thấy mình có thể dễ gục ngã như lúc này.

Lạc Phong khi ổn định được khí thở, liền bò tới nằm lên ngực Ngô Ân, liếm liếm đầu vú của cậu ta mấy cái. Ngô Ân hiện tại cơn sung sướng chưa đi qua, vẫn còn tự dùng tay vuốt vuốt dương vật của mình. Thấy như vậy, Lạc Phong nhanh chóng bồng cậu ta nằm lên nệm, dùng khăn giấy lau sạch vết tinh dịch còn vương lại ngay đầu dương vật cho cậu ta, hôn lên trán cậu ta thêm một cái rồi bản thân tự đi vào nhà tắm.

Một lần nữa được “uống” tinh dịch của Ngô Ân, lòng của Lạc Phong hân hoan lạ thường, cho rằng đây chính là một kỳ tích của bản thân. Lúc này ngân nga “la la la” vài tiếng trong miệng, cầm lấy khăn lông mà tắm rửa. Được nuốt tinh dịch của thằng đàn ông mà mình yêu thương lại hơn hử như vậy chắc chỉ có mỗi Lạc Phong.

Năm phút sau, Ngô Ân nằm trên giường qua đi cơn mê đắm, vừa chuyển người thì vô tình chạm vào cái điện thoại di động của Lạc Phong cũng đang nằm ở đó. Màn hình vô tình hiện sáng lên, Ngô Ân một trận thất kinh.

Thứ mà cậu ta đang thấy là hàng loạt những tấm hình của bản thân. Ngô Ân vội vã cầm lên, hoá ra đây là những tấm ảnh Lạc Phong dùng để đăng lên weibo cá nhân, tất cả đều để chế độ riêng tư. Những bài đăng của hắt ta không có gì ngoài hình ảnh của Ngô Ân, có tấm thì đăng cách đây một hai tháng lúc hai người mới quen nhau, có tấm thì chỉ mới gần đây, mà những tấm này đều được chụp lúc Ngô Ân đang ngủ.

Gương mặt mồm mỉm, đôi môi chu lên khi ngủ của Ngô Ân đối với Lạc Phong là đáng yêu vạn lần, mỗi tấm ảnh đều được hắt ta đăng kèm một dòng trạng thái.

= Anh cứ đáng yêu như vậy làm sao tôi có thể đi ngủ? =

= Đây không phải là người thường, đây là “đại mỹ nhân” của tôi. =

= Hôm nay anh ngủ trông đáng yêu quá, cho tôi hôn một cái nhé? *biểu tượng chu môi* =

= Ngô Ân! Anh thật khiến tôi hao tâm phí sức =

= Biết khi nào anh mới chấp nhận tôi hả? =

Đặc biệt, gần đây nhất, Lạc Phong đăng một tấm ảnh của chính bản thân hắt ta vào tối hôm qua với dòng trạng thái.

= Lạc Phong! Mày phải chứng minh được mày chính là người mà Ngô Ân cần, là người Ngô Ân có thể tin tưởng. =

Ngô Ân đọc tới đây, nội tâm có chút chấn động, cậu ta không ngờ rằng một người như Lạc Phong lại có thể sử dụng weibo để đăng những dòng cảm xúc này.

Kể ra cũng đúng, nếu Ngô Ân không phải là người Lạc Phong yêu thương thực sự, liệu có thể có những bài đăng kia?

Đặt cái điện thoại xuống, Ngô Ân nằm thẩn thờ suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy có một mảnh giấy lòi ra từ trong cái tủ đầu giường. Bất giác mở ra xem thử, Ngô Ân lại thêm một trận kinh ngạc, một sấp thật dày những tờ giấy trắng, dày đặc các dòng chữ viết tay “Cái này là cho anh” hiện ra trước mắt cậu ta. Lạc Phong đã luyện viết năm chữ này thật đẹp và nắn nót chỉ để dán lên chai nước hoa quả vị đào cho Ngô Ân.

Ngay lúc này, không chần chờ gì nữa, Ngô Ân trần truồng phóng thẳng vào nhà tắm.

Lạc Phong một thân xà bông từ đầu tới chân, thấy có người xông cửa vào liền tròn mắt kinh ngạc.

“Ngô Ân? Anh...làm sao lại...”

Lạc Phong chưa nói xong, Ngô Ân đã nhào tới ôm siết lấy hắn ta, khiến đám bọt xà phòng bị tan vỡ, nhường chỗ cho da thịt nam nhân được chạm vào nhau.

Ngô Ân một tay luồn vào tóc Lạc Phong, một tay xoa xoa tấm lưng nhót nhột của hắn, siết chặt cơ thể vào nhau, nói.

“Lạc Phong! Đừng bỏ rơi tôi được chứ?”

Lạc Phong mặc dù vẫn chưa hiểu cảm xúc này của Ngô Ân xuất phát từ đâu, nhưng vẫn dùng giọng nói khi phách đáp lại.

“Cho dù anh không cần tôi nữa, tôi cũng sẽ không bỏ mặc anh.”

Hai người ôm chặt lấy nhau trong nhà tắm ẩm ướt. Được một thằng đàn ông khác quan tâm và yêu thương thì đã sao?

Hết chương!

52. Chương 52 - Nỗi Uất Nghẹn Được Giải Toả

Chương 52: NỖI UẤT NGHẼN ĐƯỢC GIẢI TOẢ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn:wattpad.com/pinoneverdie

Ps đầu chương: chương này siêu ngắn, nói trước mắt công mấy bạn sẽ thất cmn vọng =))

Nửa đêm quạnh vắng, Lạc Phong cùng Ngô Ân nằm ngủ trên chiếc giường nhỏ chỉ dành cho một người. Thấy vậy, Lạc Phong liền nói.

“Tôi xuống sàn ngủ để anh nằm thoải mái.”

Vừa có động thái, Ngô Ân liền giữ Lạc Phong lại, nói.

“Không cần.”

Câu nói vừa dứt, Ngô Ân đã nhanh chóng cầm cánh tay của Lạc Phong lên rồi tự chui vào nằm lên tay của hắn, miệng cười một cái rồi mở lời.

“Như vậy là nằm vừa cho cả hai rồi.”

Lạc Phong có chút bất ngờ, không nghĩ rằng Ngô Ân sẽ có lúc chịu nhân nhượng với hắn như vậy, hiện tại nội tâm có chút sung sướng.

Sau khi tắm xong mùi xà phòng còn vương vấn, hai tên nam nhân chui rúc vào nhau khiến mùi thơm càng thêm lan tỏa. Được một lúc, Lạc Phong lại xoa nhẹ nhàng lên mái tóc dính cắt ngắn của Ngô Ân, miệng nói nhỏ giọng.

“Ngô Ân tôi hỏi anh một chuyện.”

“Cậu nói đi.”

Lạc Phong kéo Ngô Ân lên một chút, áp sát mặt vào mặt cậu ta, nói.

“Tôi biết rõ anh chỉ mặc quần lót đen, nhưng sao trong tủ quần áo của anh có một cái quần lót màu xám?”

“Phì phì...” Ngô Ân nghe xong đột nhiên cười phì, không ngần ngại nói tiếp.

“Lần đầu tôi biết xuất tinh, tôi đã bắn lên cái quần lót xám đó. Cái đầu tiên luôn có một ý nghĩa quan trọng, tôi giữ lại để làm chiến tích. Hahaha.”

Lạc Phong nghe xong cũng cười một cái vui vẻ, không ngờ rằng Ngô Ân cũng quái quỷ như vậy. Giây phút náo nhiệt chưa dừng lại, Ngô Ân quay sang hỏi Lạc Phong.

“Này, cậu có đúng là mặc toàn quần lót trắng không đấy?”

Lạc Phong nghe xong liền quay đầu sang lỗ tai của Ngô Ân, gặm nhẹ mấy cái rồi dùng giọng điệu rù rì.

“Phải! Từ lúc tôi biết anh chỉ mặc quần lót đen, tôi đã mua hàng loạt quần lót trắng để mặc.”

Ngô Ân cười phì mấy cái văng nước bọt vào ngực Lạc Phong, nói.

“Hoá ra cậu là loại bắt chước theo người khác, việc mặc quần lót một màu là phong cách của tôi.”

“Không phải, là tôi muốn có cái gì đó liên quan tới anh.” Lạc Phong giải thích.

Ngô Ân không hiểu, hỏi lại.

“Quần lót có gì mà liên quan?”

“Thì đen trắng là liên quan.” Lạc Phong trả lời.

“Đen trắng có gì liên quan?” Ngô Ân thực sự không hiểu, liền ngẩng đầu lên hỏi.

“Như vậy là liên quan này.”

Nói xong, Lạc Phong lấy thế lúc Ngô Ân đang ngẩng đầu nhìn hán liền đẩy gương mặt tới hôn cái “chóc” vào môi cậu ta.

“A ui đau...đau...”

Ngô Ân phản ứng, liền nắm lông nách của Lạc Phong giật lên trừng phạt.

“Tôi là gì mà cậu muốn hôn là hôn? Nói mau?”

Lạc Phong bị nắm giật lông nách, chuyển động thể nào cũng thấy đau, liền năn nỉ.

“Được được! Biết rồi...Ngô đại gia tha mạng...a ui đau...”

Ngô Ân vừa thả tay ra, Lạc Phong liền “tái phạm lỗi”, nhào tới hôn má của cậu ta, nhưng lần này tinh ranh hơn, hôn xong thì vung tay tới siết Ngô Ân lại không cho cậu ta cử động, cười gian.

“Haha thế này thì hôn anh sao cũng được nhỉ?”

Ngô Ân lườm một cái đáng ghét rồi cũng ưng thuận cho Lạc Phong ôm chặt. Ngay khoảnh khắc cái trán chạm vào rãnh ngực của Lạc Phong, Ngô Ân đột nhiên thay đổi thái độ, giọng điệu nghiêm túc.

“Lạc Phong, nghe tôi nói.”

Ngô Ân đột nhiên ngồi dậy, kéo theo Lạc Phong cũng ngạc nhiên mà tim đập loạn.

Ngô Ân nhìn sâu vào mắt Lạc Phong, miệng nói lời thẳng thắn.

“Tôi vẫn chưa nguôi ngoai chuyện với tiểu Thanh.”

Câu nói này nói ra, Lạc Phong rơi vào một thế giới hỗn loạn nhiều cảm xúc, hán ta lúc này cố gắng bình tĩnh lắng nghe Ngô Ân.

Không gian buổi tối có chút chìm sâu, ánh sáng từ cái đèn ngủ cũng có chút thất thế, Ngô Ân một bụng buồn phiền rất cực cũng có thể thốt ra thành lời.

“Lạc Phong, tôi là người sống rất quan trọng tình cảm, bị người yêu phản bội tôi có thể không đau. Những ngày qua là tôi luôn cố tự an ủi bản thân để sống thật bình thường. Quen với tiểu Thanh ba năm, mặc dù cô ta đã phản bội tôi, nhưng tôi không thể nói quên là quên cô ta được...”

Lạc Phong trầm lặng, yết hầu đang muốn chuyển động, Ngô Ân lại nói.

“...Nói tôi không có cảm giác với cậu là nói dối. Nhưng Lạc Phong à, tôi không thể nhét cậu vào lòng trong khi chỗ đó vẫn còn có người chưa rời đi. Cậu nghĩ thử xem, nếu cậu là tiểu Thanh, cậu dễ dàng bị tôi gạt bỏ vì một người khác, tôi chẳng phải rất đáng bị khinh bỉ?...”

Nỗi khốn cùng trong lòng chất chứa mấy tháng qua được tuôn trào, khoé mắt Ngô Ân có chút động lệ. Lạc Phong không nói gì liền kéo cậu ta vào dựa vào vai.

- Anh ta nói đúng! Tấm lòng của anh ta quá nặng, quá thâm tình, bảo anh ta chấp nhận mình ngay lúc này là điều quá tàn nhẫn với bản chất con người của anh ta. -

Vẫn còn đang suy nghĩ, Ngô Ân lại thút thít nói.

“Lạc Phong...tôi muốn cậu được tôi đối xử xứng đáng, cậu xứng đáng được ở trong lòng tôi, chỗ đó chỉ dành cho cậu...nhưng hiện tại...tôi không thể...Cậu hiểu được những gì tôi đang nói chứ?”

Từ lúc quen biết nhau, Lạc Phong chưa từng nhìn thấy Ngô Ân yếu lòng như lúc này, hẳn ta đã cảm nhận được làn da ngay ngực của mình bị ẩm ướt vài dòng nước. Ngô Ân đang cố kiềm nén tuyến lệ, nhưng Lạc Phong lại khác.

“Ngô Ân, anh khóc đi!”

Giống như là được đổ thêm dầu, ngọn lửa uất nghẹn vì bị người yêu phản bội của Ngô Ân liền cháy lên giữ tọn, tiếng khóc thét vang lên phá tan màn đêm tĩnh mịch, cánh tay của Lạc Phong bị Ngô Ân cào cào đến rướm máu.

Lúc này Lạc Phong chỉ còn biết im lặng, ngấm ngấm chịu đựng nỗi đau cùng Ngô Ân.

Hết chương!

53. Chương 53 - Ngô Ân Chủ Động Hẹn hò (phần 1)

Chương 53: NGÔ ÂN CHỦ ĐỘNG HẸN HÒ (Phần 1)

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn:wattpad.com/pinoneverdie

Một tuần lễ trôi qua, hiện tại đời sống của Ngô Ân không có gì quá thay đổi. Hằng ngày cậu ta sáng tới công ty, chiều tới lớp nấu ăn, buổi tối sau khi tan lớp thì gặp gỡ Lạc Phong nói chuyện đùa giỡn.

Ngày hôm nay, với tâm trạng hứng khởi mãnh liệt, Ngô Ân quyết định sau khi tan lớp học ở nhà văn hóa sẽ rủ rê Lạc Phong đi dạo phố, cho nên mới sáu giờ ba mươi đã xin phép lão sư dạy nấu ăn để được về sớm.

“Này, sao cậu lại về?” Văn Hán nín Ngô Ân lại hỏi thăm.

Ngô Ân mỉm cười một cái rồi đáp lại.

“Phải đấy! Hôm nay có hẹn.”

Nói xong cậu ta liền xách cặp táp công sở rồi đi không nói thêm tiếng nào, tâm trạng coi bộ hứng thú tốt độ, để lại Văn Hán với tâm trạng khó hiểu.

Nhanh chóng đi xuống bãi giữ xe, mở xe ô tô ra lấy một túi đồ, bên trong đựng quần áo đẹp đã chuẩn bị trước, còn có khăn tắm, dầu tắm, lăn khử mùi và một đôi giày thể thao. Ngô Ân tiếp tục tiến vào khu nhà vệ sinh quen thuộc, chuẩn bị tắm rửa thay đồ.

Tâm trạng hí hửng nôn nao, đã rất lâu rồi cậu ta không có loại tư vị này, hiện tại đang tận hưởng niềm vui tắm rửa kì cọ. Những tia nước từ vòi sen xối ra nhẹ nhàng, Ngô Ân vừa tắm vừa hát nghêu ngao bài “Ánh trăng nói hộ lòng tôi”, tiếng hát hoà cùng mùi xà phòng hương gỗ phẳng phất thơm ngát, quả thực rất cuốn hút.

Mặc dù vẫn chưa biết sẽ dẫn Lạc Phong đi đến chỗ nào, nhưng trong đầu cậu ta đã dựng lên vô vàn viễn tưởng về một cuộc đi chơi thú vị, có thể là chơi bowling cùng nhau, hoặc đi trượt băng, ăn gì đó rồi uống vài chai bia ngoài bờ hồ công viên.

Tắm táp kì cọ một hồi, cuối cùng Ngô Ân cũng xả nước ra rửa trôi bọt xà phòng, dùng khăn lông khô lau sạch toàn thân, sau cùng là mặc vào bộ quần áo năng động khỏe khoắn không kém phần lịch lãm.

“Rột rột...”

Mới vừa thắt dây lưng quần xong, đột nhiên trong bụng vang lên tiếng kêu kì lạ, ruột non của Ngô Ân bắt đầu co rút, hậu môn tống ra một làn hơi phá hủy bầu không khí thơm tho của dầu tắm tạo ra. Ngô Ân còn chưa kịp mang giày đã lật đật đi vào phòng vệ sinh ngồi ngay lên bồn cầu.

- Chết tiệt! Sao lại tiêu chảy lúc này? -

“Những âm thanh rúng động” liên tục vang lên trong nhà vệ sinh vắng người, hơn mười lăm phút sau, rốt cục Ngô Ân cũng tống xong đồng chất thải kia ra ngoài.

“Ào ào ào” tiếng dội cầu vang lên.

Ngô Ân thở một cái thật nhẹ nhõm, với tay tới ống giấy vệ sinh, phát hiện...không còn tờ nào !!!

- Thôi được không sao, tôi còn có vò xìt -

Xui xẻo không dừng lại, Ngô Ân vừa cầm vò xìt lên ngay lập tức đầu vò bằng kim loại liền rút xuống sàn kêu lên “leeng keeng”...không thể sử dụng được nữa. Giống như bị ông trời báo hại, gương mặt nhanh chóng tái xanh xong rồi chuyển sang tím ngắt như trúng độc, ánh mắt hiện lên ngàn tia hoảng sợ, Ngô Ân giờ đây chỉ muốn khóc thét.

- Mẹ kiếp! Sao lại là lúc này chứ ??? Tại sao ??? -

Nhìn lại đồng hồ hiện tại là bảy giờ mười, đã trễ giờ hẹn với Lạc Phong hơn mười phút, Ngô Ân ngồi trên bồn cầu mà còn hơn ngồi trên lửa đốt, liên tục cắn răng lo lắng không biết phải giải quyết thế nào, cố gắng lục lọi ống giấy vệ sinh một lần nữa nhưng kết quả vẫn như cũ.

Mồ hôi đã rơi liên tục như mưa xối, dần biết hiện tại trong nhà vệ sinh không có ai, nhưng mình là mới vừa đi tiêu chảy xong, chất bã dính đầy, không thể nào để đồng nhóp nhách đó vậy bẩn tắm thân mới vừa tắm rửa sạch sẽ.

Quay qua quay lại, nhìn tới nhìn lui, thứ có thể dùng để “chùi” lúc này...chỉ có bộ quần áo của mình.

- Không thể !!! Bộ này vừa mới mua hôm qua, không thể vì loại “chuyện bốc mùi” này mà vứt bỏ ổng phí, lão gia gia đây còn chưa mặc ra đường lần nào -

Trong lúc khốn cùng không biết giải quyết ra sao, Ngô Ân liền móc điện thoại ra gọi cho Lạc Phong. Tiếng chuông điện thoại vừa vang lên, Lạc Phong liền bắt máy, nói.

“Sao thế?”

Ngô Ân cố gắng trấn tĩnh tinh thần, gò giọng nói.

“À...hahaha...cậu đợi tôi một chút nhé, tôi sắp tới chỗ của cậu rồi.”

Nghĩ rằng vẫn còn sớm, cũng không có gì quá gấp rút, Lạc Phong đành ừ một tiếng rồi cúp máy tiếp tục đứng chờ Ngô Ân.

Bên trong nhà vệ sinh, “cái người kia” vẫn đang bối rối túng quần, liên tục cào đầu gãi tóc. Trong lúc tự vùng vẫy dằn vặt, ánh mắt đột nhiên dán vào cái quần lót.

- Không thể nào!!! Không thể dùng quần lót để “chùi” –

- Nhưng không dùng nó thì dùng cái gì? Hãy suy nghĩ kĩ đi Ngô Ân –

- Mình quên không mang theo quần lót sạch để thay, bây giờ lấy cái này lau thì biết mặc cái gì chứ? –

- Mà thật khờ Ngô Ân à, không mặc quần lót ra đường một bữa thì đã sao? Mà vẫn còn quần dài che phủ mà, tao tin rằng buổi tối sẽ không ai để ý đến đống quần của mày! –

Liên tục đối thoại với con quỷ trong bản thân, đến phút cuối cùng, không còn cách để đối phó loại sự tình này, Ngô Ân nhắm chặt hai mắt, bộ dạng đau đớn miễn cưỡng mà cởi cái quần lót màu đen ra.

- Mình không phải tên biến thái! Mình không muốn làm chuyện này! Mình không muốn...tất cả là do nhân viên vệ sinh ở đây không cung cấp giấy cho mình...-

Đấu tranh nội tâm đã xong, Ngô Ân dần dần đưa cái quần lót đen xuống “hoa cúc” mà lau lau chùi chùi, vừa chùi vừa biểu cảm như sắp bị hành hình “ngũ mã phanh thây”, cảm giác mình là tội đồ khi đối xử quá tàn nhẫn với cái quần lót, giống như bản thân là một đứa bệnh hoạn không ra gì, đến lúc lau xong thì y như rằng muốn bật khóc.

- Không thể tin được là mình có ngày hôm nay!!! Thật là khốn kiếp mà !!! -

Lạc Phong đứng ngay lối vào bãi giữ xe của nhà văn hoá đi qua đi lại đã hơn ba mươi phút, lúc này định lấy điện thoại ra gọi cho Ngô Ân thì liền nhìn thấy cậu ta đi từ phía xa tiến tới. Hơn mười mấy năm mặc quần lót, bây giờ ập một cái liền “tự do bay nhảy” thông dong đi ngoài đường, thử hỏi ai không có chút cảm giác thiếu thiếu? Ngặt nỗi, “kích cỡ” của Ngô Ân cũng không phải là nhỏ, đi vài bước thì “tiểu tử kia” liền đung đưa rung lắc trong lớp quần skinny jeans, khiến cậu ta phải liên tục khép chân lại để che giấu, trông rất mất tự nhiên.

Lạc Phong nhìn thấy Ngô Ân liền cười một cái nồng ấm, đưa bàn tay lên mái tóc đỉnh cắt ngắn của cậu ta vuốt ve mấy cái rồi nói.

“Hóa ra là đi ăn diện từ nãy tới giờ sao? Trông anh một thân bảnh bao như vậy tôi đây có chút thua thiệt á.”

Ngô Ân hiện tại nói trắng ra là không còn tâm trạng mà tình thú, phải liên tục bật báo động đỏ với tất cả các ánh mắt, các cử động, các hành vi của Lạc Phong, không thể để “kẻ địch” phát hiện ra sơ hở ngay đống quần.

Gượng gạo một hồi rồi cục Ngô Ân cũng đi lấy xe hơi chỗ Lạc Phong đi chơi. Vì là Ngô Ân rủ rê nên sẽ do cậu ta quyết định mọi chuyện.

Trong xe hơi.

Ngô Ân lái xe còn Lạc Phong ngồi kế bên, không khí hiện tại không có gì là dị thường.

Hai mươi phút sau, Lạc Phong lên tiếng.

“Ngô Ân à, tôi muốn hỏi là...”

“Cái gì? Vừa rồi tôi không có bị tiêu chảy, tôi không có...” Ngô Ân “có tạt giạt mình”, đột nhiên trợn hai mắt rồi nhảy dựng lên nói lớn tiếng cắt lời Lạc Phong.

Lạc Phong cũng theo đó mà giạt nảy một cái, không hiểu Ngô Ân đang bị cái gì, lúc này mới chậm rãi nói.

“Tôi chỉ muốn hỏi là bản nhạc đang được phát trong máy chơi nhạc tựa đề là gì, liên quan gì đến tiêu chảy?”

Ngô Ân nghe xong, chuyển từ trạng thái thờ gập sang trạng thái thờ phào, nhịp tim dần dần hạ xuống ổn định, nhưng vẫn là lấp bắp trả lời.

“À...à...à...bài hát đó à...tên là ‘Tạm thời đã mệt’, bài đó tôi nghe liền muốn đi tiêu chảy.”

Lạc Phong ừ một cái, cũng không nghi hoặc gì, cho rằng Ngô Ân chắc không thích nghe bài hát đó nên bấm nút “Next” trên máy chơi nhạc để chuyển sang bài khác.

Ngô Ân tuy là gạt được Lạc Phong nhưng vẫn mang theo căng thẳng mà tiếp tục lái xe, ánh mắt liên tục đảo qua phía hắt ta để phòng hắt manh động.

Nhận thấy không khí trong xe dần trở nên ngột ngạt, Lạc Phong vẫn là chủ động bắt chuyện.

“Ngô Ân à, hôm nay anh có...”

“Tôi nói rồi, hôm nay tôi cam đoan là tôi có mặc quần lót, tôi cam đoan...”

Ngô Ân lại một lần nữa hét toát lên, giọng điệu giống như là bị ai hù dọa, thờ hồng hộc cảm lấy vô lăng. Lời vừa toát ra từ miệng, Ngô Ân lập tức thấy sai sai, liền lấp bắp giải thích.

“Không phải! Ý tôi là hôm nay tôi không mặc quần lót đi ra ngoài...”

“...không không không! Không phải như cậu nghĩ, tôi muốn nói là tôi có mặc quần lót đi ra ngoài nhưng sau đó tôi không mặc nữa...” “Không, không phải !!!! Mẹ kiếp!!! Tôi đang nói cái gì vậy ???”

Trong suốt quá trình “tự thú” của Ngô Ân, Lạc Phong chỉ giương ra một biểu cảm duy nhất kiểu như: - Bố éo hiểu - (cái này mình dịch cho vui chứ nguyên văn là - Ý anh là gì ? -)

Rốt cục, Lạc Phong đưa ra bộ mặt vô cảm, ánh mắt câu trực nhìn Ngô Ân, nói tiếp.

“Tôi là muốn hỏi hôm nay anh có dự định sẽ đi đâu chưa.”

Ngô Ân nghe xong liền thờ phào thêm một lần nữa, nhưng cái miệng vẫn chưa chịu trấn tĩnh, nhanh chóng “phản chủ” mà đáp lại Lạc Phong.

“Tất nhiên là tôi có dự định rồi, chúng ta sẽ đi mua quần lót.”

“Sao cơ?” Lạc Phong nheo mắt, không hiểu được.

Cái miệng của Ngô Ân liền nhảy múa tiếp tục giải thích.

“Không không không không, ý tôi là chúng ta sẽ đi ăn tối rồi sau đó đi chơi vài trò vận động.”

Mặc dù Lạc Phong đã bắt đầu thấy Ngô Ân rất lạ, nhưng cũng đành bỏ qua, tốt nhất là không nên hỏi gì nữa.

Được một lúc sau, xe hơi rẽ vào một quán ăn sang trọng. Xe vừa đỗ vào bãi, Lạc Phong liền nghiêng người qua định tháo bỏ đai thắt an toàn cho Ngô Ân, rồi tiện tay chỉnh sửa áo thun lại cho cậu ta. Ngay lập tức, các tế bào thần kinh của Ngô Ân liền bật báo động khi bàn tay của Lạc Phong định chạm vào quần của mình, nhanh chóng hất tay của hắt sang một bên, nói.

“Không cần không cần, tôi tự mở được.”

Hành động ga-lăng của vị “đại thần soái” nhanh chóng bị Ngô Ân từ chối, Lạc Phong liền ném ánh mắt không thân thiện về phía cậu ta rồi tự mở cửa xe đi ra ngoài. Nhưng vấn đề là...

“Ngô Ân! Sao anh còn chưa đi ra?”

Lạc Phong thò đầu vào trong xe nhắc nhở Ngô Ân, nhưng cậu ta thì ập a ập ứng, hành vi mờ ám.

- Mẹ kiếp!!! Mình không thể mang ‘hàng hoá không được đóng gói’ mà đi vào nhà hàng sang trọng như vậy! Không thể!!! -

Lúc này giọng điệu đáng ngờ, nói với Lạc Phong.

“À...hahahaha....tự dưng tôi muốn ngồi trong xe...máy lạnh thật mát...”

Thời tiết dạo cuối năm tuy không phải là cực điểm đại hàn nhưng cũng không thể gọi là nóng được, thực tế lúc này đã có nhiều cơn gió lạnh. Đầu óc của Lạc Phong liên tục vận động suy nghĩ, lúc này biết chắc Ngô Ẩn hành động lạ thường nhất định không phải là vì lần đầu chủ động hẹn với mình. Thôi được! Để xem anh đang định làm gì.

Lạc Phong mau chóng chui ngược vào trong xe, nói.

“Tôi cũng thích ngồi trong xe hơn, hay là anh chở tôi đi dạo đâu đó?”

Nghe được câu này của Lạc Phong, Ngô Ẩn lòng mừng như mùa xuân đến, nhanh chóng nổ máy phóng đi.

Ngồi trên xe, Lạc Phong liên tục thăm dò Ngô Ẩn, Ngô Ẩn cũng liên tục quan sát Lạc Phong, hai người này đang biến cuộc hẹn thành một trò đấu trí căng não.

Lạc Phong tung chiêu trước, nói.

“Tôi mới phát hiện quần áo của anh hôm nay rất đẹp đấy, là mới mua? Tôi trước đây không thấy trong tủ đồ của anh.”

Không gian đang yên ắng, đột nhiên âm thanh trong cổ họng của Lạc Phong vang lên khiến Ngô Ẩn không khỏi thót tim một cái, lúc này cố trấn an tinh thần, đáp lại.

“Phải, phải! Tôi mới vừa mua vào hôm qua.”

“Xem ra anh chuẩn bị cho ngày hôm nay không ít nhỉ? Nhưng chẳng lẽ chỉ muốn chở tôi đi lòng vòng?” Lạc Phong cất cổ.

Ngô Ẩn lúc này mới suy nghĩ lại. Đúng là mình hẹn Lạc Phong ra, phải làm gì đó thật vui cho cuộc hẹn có ý nghĩa, cứ tiếp tục thế này sẽ phá hủy không khí mát. Đắn đo một hồi, cuối cùng cũng nói.

“Chúng ta đi xem phim chứ?”

Thôi được, kế hoạch ban đầu là định đi đánh bowling như hai thằng đàn ông mạnh mẽ, cuối cùng chuyển thành đi xem phim như hai gã yêu nhau thực thụ.

Nghe thấy Ngô Ẩn mạnh bạo như vậy, Lạc Phong cũng không ý kiến, đáp lại.

“Tốt thôi! Tôi nghe nói đang có phim ‘Thập hổ Tứ Xuyên’ rất ăn khách, hay là chúng ta...”

“Coi phim ‘Tam sắc giới dục’ đi.”

Ngô Ẩn chỉ là bất giác nói bừa cất lời Lạc Phong, bởi vì cậu ta muốn kéo dài thời gian, càng ở trong rạp chiếu phim càng lâu thì xác suất bị phát hiện không mặc quần lót càng ít. Phim “Thập hổ Tứ Xuyên” chỉ dài 90 phút, còn phim “Tam sắc giới dục” lại tới 120 phút, đây chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Lạc Phong bản chất cũng không thích tới những nơi đông người như rạp chiếu phim cho nên đối với các tựa phim không có nhiều hiểu biết. Đến khi hắn ta tới được phòng vé, nhìn poster phim liên cau mày, nói.

“Anh có chắc là nên xem phim này? Đây khác nào là phim cấp ba được công chiếu rộng rãi?”

Ngô Ẩn không thêm quan tâm, đây là bộ phim có thời lượng dài nhất, nhất định phải chọn phim này!

Hết chương!

54. Chương 54 - Ngô Ẩn Chủ Động Hẹn Hò (phần 2)

Chương 54: NGÔ ẨN CHỦ ĐỘNG HẸN HÒ

Phần 2: CHẤY MÁU

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Còn hai mươi phút nữa mới tới giờ chiếu phim, Ngô Ẩn cùng Lạc Phong đang ngồi ở khu vực chờ phim.

Không khí rạp chiếu phim hôm nay khá đông đúc, người qua kẻ lại không ít, điều này khiến Ngô Ẩn lúc nào cũng rơi vào trạng thái căng thẳng. Thực ra cũng có vài lần cậu ta không mặc quần lót mà đi tới tiệm tạp hóa mua vài món linh tinh, nhưng hiện tại lại hoàn toàn khác. Ở nơi công cộng như thế này mà thả lỏng thì quả thực rất ngượng á! Chẳng phải quá biến thái sao?

Bây giờ nghĩ lại, bản thân Ngô Ẩn thấy mình quá ngu ngốc. Đáng lẽ nên viện cớ một chút để quay về nhà thay quần lót rồi sau đó hắt hủi Lạc Phong đi chơi, nếu là như vậy chẳng phải lúc này đã có thể thoải mái vui vẻ với hắt ta rồi sao? Chết tiệt! Sao mình lại ngốc như vậy?

Nhìn thấy Ngô Ẩn có vẻ lạ lùng, Lạc Phong liền quay sang hỏi.

“Anh không được khỏe à?”

Trong lúc bối rối, Ngô Ẩn liền gượng gạo thấy rõ.

“Không! Tôi có gì không khỏe chứ? Hắc... tôi chỉ là đang tưởng tượng đến cảnh nóng trong phim sẽ như thế nào? Haha.”

Lạc Phong trong lòng quả thực đã rất muốn biết vấn đề của Ngô Ẩn, lúc này đành phải thẳng thắn. Vỗ vai Ngô Ẩn, Lạc Phong nghiêm túc, nói.

“Ngô Ẩn, tôi khiến anh cảm thấy căng thẳng sao? Nếu anh chưa sẵn sàng hẹn hò với tôi thì để lúc khác.”

“Không! Làm gì có chuyện đó chứ?!” Ngô Ẩn nghe được liền phản bác, hai mắt mở to nhìn hắt ta.

Thực ra mà nói, Lạc Phong đã không hiểu được tâm ý của Ngô Ẩn. Lần này cậu ta chính là rất muốn hẹn hò với Lạc Phong, không vì lý do gì khác, chỉ đơn giản cậu ta nghĩ rằng bản thân nên chủ động với hắt ta một chút sau tất cả những gì xảy ra. Đến lúc này, nghe thấy Lạc Phong nói như vậy, Ngô Ẩn có chút buồn bực.

“Cậu nghĩ đi đâu vậy? Tôi là thực sự muốn đi chơi với cậu.”

Gương mặt Ngô Ẩn nghiêm trọng bất thường, làm Lạc Phong có chút hoảng xen lẫn ngạc nhiên. Nhưng hắt ta vẫn là không tìm ra được lý do dẫn đến Ngô Ẩn lại căng thẳng cực độ như vậy. Lúc này, Lạc Phong đưa bàn tay tới xoa vào mái tóc đỉnh cắt ngắn của cậu ta, nói.

“Tôi xin lỗi, tôi...”

Chưa kịp nói hết lời, Ngô Ẩn đã vội gạt cánh tay của Lạc Phong ra, nói nhỏ xì xầm.

“Cậu điên à, ở đây có rất nhiều người đấy, đừng tùy tiện xoa đầu tôi như vậy.”

Đang lúc cảm râm, Ngô Ẩn chợt nhận ra, hóa ra này giờ Lạc Phong luôn mang theo ba lô bên người, không tránh khỏi tò mò, nói.

“Mà này, sao cậu không để ba lô ở trong xe?”

“Lúc này tôi định lấy ít đồ để trong balo, chưa kịp xong thì anh đã đóng cửa xe hơi, tôi thấy phiền nên đành mang theo vào đây.” Lạc Phong đáp. Không khí trong phòng chờ phim vẫn đang rôm rả, mùi bắp rang thoang thoảng thơm phức, Ngô Ẩn vẫn tiếp tục hỏi, giọng điệu đùa giỡn.

“Nói đi, bên trong có vàng bạc đá quý gì đúng không?”

Lạc Phong vung tay lên gõ vào đầu Ngô Ẩn một cái, nói.

“Anh chỉ giỏi đoán bừa. Bên trong là võ phục của tôi, vì hôm nay có hẹn với anh nên tôi mang đồ theo thay.”

Câu nói này vừa nói xong, Ngô Ẩn đột nhiên sáng mắt lên.

Nếu cậu ta mang đồ theo thay, nhất định sẽ mang theo quần lót. Nếu đúng theo suy đoán của mình, trong balo của Lạc Phong hiện tại sẽ có một chiếc quần lót cũ.

Nghĩ trong đầu như vậy, gương mặt của Ngô Ẩn liền hiện lên rõ hai chữ “quỷ quyệt”. Suốt ngày nói bản thân là một người ngay thẳng chính trực, rằng mình không phải dạng biến thái, lúc này thì bày mưu tính kế trộm quần lót đã mặc của người khác.

“Lạc Phong à, tự dừng tôi muốn uống nước trái cây vị đào.”

Coi như là bắt thóp được Lạc Phong, chỉ cần một câu nói này, Lạc Phong đã đứng lên.

“Được rồi, anh cứ ngồi đây, tôi đi mua cho anh.”

“Khoan đã! Sao cậu cứ đeo balo mà đi? Cứ để ở đây, tôi sẽ giữ giúp cậu.”

Được Ngô Ẩn quan tâm đối xử tốt như vậy, Lạc Phong vui mừng khôn siết, có thể không tuân lời? Nhanh chóng cởi balo ra đặt ngay ghế ngồi bên cạnh Ngô Ẩn, mỉm cười một cái đều cán rồi quay người bỏ đi.

Dáng lưng của Lạc Phong vừa khuất, Ngô Ẩn nhanh chóng chồm lấy cái balo.

Khóa kéo mở ra. Tôi kiểm, tôi lục lợi, quần lót đâu rồi? Hai mắt Ngô Ẩn hiện rõ hai chữ “lén lút”, đúng kiểu của những kẻ trộm làm những chuyện không đứng đắn. Lục tung balo của Lạc Phong, cuối cùng thì...

Đây rồi!

Chiếc quần lót màu trắng của Lạc Phong mau chóng được Ngô Ẩn cầm lấy trong tay nhưng không dám rút ra bên ngoài balo, bởi vì ở đây đông người qua lại, rút ra một cái quần lót chẳng phải quá thô bỉ? Lúc này sự gian tà trong ánh mắt đã không còn từ nào để miêu tả, Ngô Ẩn ngó nghiêng ngó dọc, dòm tới dòm lui, cuối cùng dùng balo che chắn, bàn tay thì len lén nhét cái quần lót vào trong túi quần.

Hahahahaha, Ngô Ẩn à, mày thật thông minh.

Thông minh trong việc trộm quần lót bản của người khác chắc chỉ có Ngô Ẩn đại gia gia làm được. Hầy da, bản chất của cậu ta là biến thái hay từ lúc gặp Lạc Phong mới trở nên như vậy?

Sau khi đã “chiếm đoạt” được cái quần lót của Lạc Phong, nhanh chóng đứng dậy định chui vào nhà vệ sinh để mặc vào. Đáng tiếc, chưa bước được ba bước thì Lạc Phong đã quay lại với chai nước hoa quả vị đào trên tay. Hắn ta tiến lại gần mà nói.

“Ngô Ẩn à, tới giờ chiếu phim rồi, mau đi vào.”

Không được, tôi còn chưa mặc quần lót vào!

Gương mặt của Ngô Ẩn bắt đầu cuống quýt, nhưng Lạc Phong vẫn là một mực lôi kéo Ngô Ẩn đi vào rạp phim, còn nói: “Anh chống cự cái gì vậy? Vào trễ rất là bất lịch sự, ảnh hưởng đến người khác đang xem chung với mình.”

Ngô Ẩn bị tha kéo vào bên trong, gương mặt nhăn nhó đau khổ dần chìm vào rạp phim tối đen.

Nhạc giới thiệu phim bắt đầu vang lên, những âm thanh ân ái trong bộ phim Tam sắc giới dục nghe rõ mồn một. Cả rạp phim một trận ồ lên khi màn hình chiếu rõ bộ ngực trần của nữ chính. Lạc Phong ngồi

xem mặt không cảm xúc, còn Ngô Ấn bên cạnh tất nhiên là không có hứng thú, vì bản thân cũng đang “trần” không khác gì nữ chính kia.

“Lạc Phong, tôi muốn đi vệ sinh, cậu tránh sang một chút.” Ngô Ấn nói nhỏ giọng vào lỗ tai Lạc Phong.

Lạc Phong nghe thấy, nghiêng đầu qua dùng ánh mắt không cảm xúc nhìn Ngô Ấn, nhàn nhạt nói.

“Vừa bước vào rạp anh đã đi ra, như thế không văn minh, anh ngồi một chút nữa hử đi.”

Mẹ kiếp nhà cậu! Tôi đây muốn mặc quần lót cấp bách còn hơn phải đi nhà xí. Còn có thể chờ một chút ???

“Nhưng tôi thật sự muốn đi.” Ngô Ấn không bỏ cuộc.

Lạc Phong mắt nhìn lên màn hình chiếu phim, ánh sáng rơi vào mặt nửa sáng nửa tối, miệng chậm rãi nói.

“Anh cùng tôi xem hết cảnh này đi, tôi thấy cảnh này rất hay, xem để rút kinh nghiệm cho mai sau.”

Ngô Ấn nghe thấy như vậy liền hướng mắt nhìn lên màn chiếu, cảnh quay vừa lọt vào mắt, cậu ta liền hạ mồm xuống thất kinh.

Bộ phim đang chiếu cảnh nam chính đang bắt nữ chính chồng cây chuối rồi hắt ta giữ chân cô ta lại, banh háng ra thật rộng rồi dùng dương vật thao cô ta từ trên xuống, còn bắt cô ta chống đẩy để tự hướng âm vật nuốt gọn dương vật của hắt ta. Cái gì mà rút kinh nghiệm cho mai sau chứ???

Những tiếng rên la vẫn tiếp tục vang lên ngập tràn rạp chiếu phim, cảnh ân ái nửa che nửa mở liên tục chui vào não của Ngô Ấn, khiến hoocmon nam tính của cậu ta liền bộc phát, “thằng nhỏ” bắt đầu rục rịch muốn ngoi đầu dậy.

Ngay lập tức, đũng quần của Ngô Ấn dựng lên một cái lều, đỉnh lều liên tục hạ xuống rồi giựt một phát lại dựng lên, khiến đầu khắc được ma sát vào lớp vải jeans thật dữ dội. Đến khi Ngô Ấn nhận ra, “con sâu mập mạp” đã biến thành “khúc côn thịt” cứng ngắt.

Quả thực không ổn rồi! Nhất định phải đi mặc quần lót.

Trong cơn bấn loạn, Ngô Ấn nhanh chóng đập vào chân Lạc Phong khiến hắt nhích ra, rồi bản thân chui rúc luồn qua các dây ghế mà xông thẳng ra ngoài rạp phim. Nhiều gã đàn ông trong rạp thấy một chàng thanh niên vội vã gấp rúc bỏ chạy như vậy không tránh khỏi cười mỉa vài tiếng.

“Phim chỉ mới thế mà cậu ta đã chịu không nổi. Hắc.”

“Không lẽ là loại yếu sinh lý sao chứ? Hahaha.”

Lạc Phong thấy như vậy cũng đành, tiếp tục coi những phân đoạn tiếp theo.

Tại nhà vệ sinh.

Ngô Ấn nhanh chóng chui vào được một buồng vệ sinh, thở gấp vài cái lấy lại oxy rồi dần dần móc cái quần lót màu trắng của Lạc Phong ra. Mùi quần lót liền bốc lên, nhưng không phải mùi hôi mà là mùi cần tây. Chắc hôm nay cậu ta đã ăn nhiều cần tây nên mùi cơ thể mới như vậy!

Trước khi cởi quần ra mặc vào, Ngô Ấn dùng hai tay căng cái quần lót bắn ra, giơ lên trước mặt, tuyên thệ.

“Quần lót à! Tao hôm nay vì quá bấn cùng nên đành ăn trộm mảy để mặc một lần. Tao mặc dù không phải chủ nhân của mảy nhưng coi như hôm nay tao giới thiệu ‘thằng em’ của tao cho mảy quen biết. Tao hứa sau hôm nay tao sẽ giặt mảy thật sạch sẽ, ngâm nước sôi rồi phơi nắng, sau đó trả mảy về với chủ nhân thực sự. Nhớ đừng nói với chủ nhân của mảy về việc tao trộm mảy nhé!”

Cắn rứt lương tâm để phủ nhận mức độ biến thái của bản thân đã xong, Ngô Ấn gương mặt lạnh lùng nhưng cường ngạnh, bắt đầu kéo khóa quần.

“Aaaahhhhhh” một tiếng hét thất thanh phát ra từ trong cuồng hống của Ngô Ấn.

Vì “thằng nhỏ” chưa xù mà Ngô Ân đã vội kéo khóa quần xuống quá mạnh, lại không có quần lót che chắn, cuối cùng, mảnh răng cửa của khóa kéo vô tình chém vào dương vật đang cương của cậu ta. Cơn đau ập tới không thể kiểm soát, sau tiếng la đó là những tiếng tru tréo khác phụ họa vang lên. Khóe mắt đã tuôn ra vài giọt nước, Ngô Ân như đứng chết trong buồng vệ sinh.

Đến khi bình tĩnh nhìn lại, dương vật đã chảy máu, tuy rằng chỉ là bị thương rất nhẹ nhưng ngay “chỗ hiểm” này mà trầy một cái thôi cũng khiến người ta hoảng sợ đến thất kinh, nói chỉ là chảy máu. Lúc này Ngô Ân chỉ muốn đứng đó khóc, hoảng loạn không biết làm gì.

Đã hơn mười phút không nhìn thấy Ngô Ân quay lại, Lạc Phong có chút lo lắng, quyết định đi ra ngoài kiểm cậu ta.

Vừa mở cửa nhà vệ sinh đã liền nghe tiếng khóc thút thít. Trong lòng bỗng dưng xuất hiện dự cảm không lành, Lạc Phong liền kêu to.

“Ngô Ân !!! Là anh sao? Anh đang ở đâu?”

“Lạc Phong à !!!” tiếng kêu lớn kèm theo tiếng nấc nghẹn của Ngô Ân vang lên từ buồng vệ sinh. Lạc Phong nghe thấy giọng Ngô Ân gương mặt liền biến sắc, biểu cảm vô cùng nghiêm trọng tiến thẳng về phía phát ra âm thanh.

Cánh cửa buồng vệ sinh bật mở, Lạc Phong hốt hải nhìn thấy Ngô Ân hai mắt ướm đỏ, thân dưới lại không mặc quần, đặc biệt “thằng nhỏ” thì chảy máu. Cảnh tượng này nằm ngoài dự liệu của hắn, lúc này hai mắt nộ trừng, lớn tiếng quát mắng.

“Mẹ kiếp! Anh đã làm ra cái chuyện gì?”

“Lạc Phong à, lần này tôi tiêu thật rồi!”

...

Hết chương!

55. Chương 55 - Ngô Ân Chủ Động Hẹn hò (phần 3)

Chương 55: NGÔ ÂN CHỦ ĐỘNG HẸN HÒPhần 3: KẾT THÚC BUỔI HẸN

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Lạc Phong nhanh chóng đóng cửa buồng vệ sinh lại, đỡ Ngô Ân ngồi lên nắp bồn cầu, banh rộng hai chân của cậu ta ra rồi dùng ánh mắt không rõ cảm xúc nhìn thẳng vào “thằng nhỏ” đang bị thương kia.

Ngô Ân vẫn còn bị đả kích mà nước mắt không ngừng rơi, miệng bù lu bù loa liên tục nói.

“Lạc Phong, tôi không muốn làm thái giám... tôi không muốn mà...”

Thực ra vết thương không nghiêm trọng như vậy, chẳng qua vì tâm lý đàn ông, thấy “của quý” chảy máu liền nghĩ đã không còn có thể sử dụng, suốt đời phải “ăn chay niệm Phật”. Lạc Phong ngược lại rất bình tĩnh, bắt đầu rút ra trong quần một cái khăn tay trắng sạch, nhẹ nhàng chấm vào chỗ rướm máu. Hóa ra chỉ là trầy một đường hơi sâu, khiến thể nang của dương vật đang bơm máu liền tuôn máu ra ngoài. Nhận thấy tình hình không quá nghiêm trọng, Lạc Phong nhẹ nhàng an ủi.

“Anh đừng lo, không quá nghiêm trọng đâu.”

Làm sao có thể an ủi một người đang nghĩ mình sắp trở thành thái giám? Lúc này Ngô Ẩn càng gào lên.
“Cậu đừng có mà gặt tôi. Tôi biết rõ cậu chỉ đang cố làm tôi yên tâm mà thôi.”

Nói xong nước mắt nước mũi liên trào ra, Ngô Ẩn úp hai bàn tay vào mặt tiếp tục than thở.

“Tôi chỉ mới hai mươi bốn tuổi, không lẽ phải tuyệt tôn tuyệt tử sao chứ? Không thể nào?”

Vẫn đang bù lu bù loa, Ngô Ẩn đột nhiên có cảm giác lạ, hình như là...

“Mẹ kiếp! Cậu đang làm cái gì vậy chứ?”

Vừa mở hai bàn tay ra khỏi mặt, Ngô Ẩn liền nhìn thấy Lạc Phong đang mê mẩn ngậm dương vật của cậu ta vào trong miệng.

“Dừng lại đi, cậu điên à? Đây là nhà vệ sinh...aaaaa...”

Lạc Phong nhanh như chớp ấn sâu cái miệng ôm trọn lấy “thằng nhỏ” của Ngô Ẩn, cố gắng kích thích cậu ta, khiến cậu ta rên lên một tiếng thật dài. Cuối cùng, Ngô Ẩn lại “dừng”, sự tê tái mê đắm ập tới quá đột ngột khiến trung ương thần kinh không kịp phản ứng liền bắt ép cổ họng phóng thích khoái cảm.

“Aaaaahhhh...Mẹ kiếp! Thích quá...”

Còn nói là từ nay về sau sẽ trở thành thái giám, nào là “tuyệt tử tuyệt tôn”? Giờ này đang dè cái miệng của Lạc Phong ra thao dử dội, ngồi trên nắp bồn cầu mà hắt cái hồng lên mãnh liệt. Vết thương chảy máu cũng đã được Lạc Phong liếm sạch, bây giờ nhìn rõ chỉ là một vết cắt hơi sâu, không quá nghiêm trọng.

Đang lúc cao trào, Lạc Phong đột nhiên nhả miệng ra, chùi mép đang chảy đầy nước miếng vào tay áo, nhàn nhạt nói.

“Tôi đây đủ rồi, cương lên mạnh mẽ như vậy chắc không còn vấn đề gì đúng chứ?”

Ngô Ẩn đang được sướng, bỗng dưng bị gián đoạn, trong lòng có chút bức dọc.

“Này! Dù sao cũng lỗ rồi, cậu không thể hoàn thành nốt cho tôi à?” “Tôi có nói là giúp anh hoàn thành sao?”

Ngô Ẩn nhất quyết không phục, suy nghĩ một hồi liền lưỡng lự, nói.

“Chỉ mới cương lên, đâu có chắc là nó sẽ ‘bắn’ được? Cậu chưa kiểm tra cho tôi làm sao biết nó vẫn hoạt động tốt?!”

Nhìn thấy bộ dạng muốn đánh đòn này của Ngô Ẩn, Lạc Phong liền thu liễm hai mắt, tỏa ra ngàn tia nguy hiểm, hạ người xuống áp sát vào mặt cậu ta, giọng điệu đe dọa.

“Anh có tin tôi dè anh ra tại chỗ này mà ‘ngắt cú’ của anh không?”

Tính khí của Lạc Phong lúc trẻ con thì dễ gần cực độ, nhưng một khi hấn đã nghiêm túc thì không ai dám nhìn thẳng vào mắt hấn. Sát khí chặt chém ngay trước mặt, Ngô Ẩn đành phải thu hồi tính khí, bắt đầu cúi mặt xuống mà hạ giọng.

“Vậy thì...thôi vậy.”

“Tiếp tục thủ dâm.” Lạc Phong đột nhiên ra lệnh.

Ngô Ẩn mặc dù sợ, nhưng đối với yêu cầu này quả thực không thể thực hiện.

“Tôi việc gì phải nghe lời cậu?”

Sau khi Ngô Ẩn lên tiếng phản kháng, Lạc Phong ngay lập tức lùi giật cậu ta, xoay hông của cậu ta lại hướng vào đũng quần của mình.

“Tôi nói anh tiếp tục thủ dâm.”

Ánh mắt đáng sợ của Lạc Phong hiện ở trên gương mặt bặm trợn giang hồ, liên tục câu trực tĩa vào Ngô Ẩn, khiến cậu ta run sợ. Tuy vậy, vốn là một thằng cứng đầu, Ngô Ẩn tiếp tục kháng cự.

“Khốn kiếp! Tôi không làm!”

Lạc Phong một tay khống chế Ngô Ân, một tay tự cởi dây nịch. Tiếng kim loại ngay đầu sợi dây nịch vang lên từng tiếng leeng keeng, Ngô Ân cảm giác rằng nó đã được kéo ra khỏi lưng quần của Lạc Phong.

Lạc Phong hạ người xuống áp vào lưng Ngô Ân, ép chặt cậu ta dựa vào bồn cầu, đưa cái môi vào vành tai của cậu ta, nói.

“Tôi nói lại... anh có chịu tự thủ dâm hay là không?”

Tiếng khóa quần được kéo xuống của Lạc Phong tiếp tục vang lên, trông có vẻ không giống như hẳn là đang nói giỡn, nếu cứ tiếp tục, ‘cúc nự’ của Ngô Ân khó lòng thoát nạn. Thay vì phải chịu đau vì bị “thông”, chỉ bằng tự làm mình sướng.

“Tôi làm, tôi làm... cậu hài lòng chưa?”

Cuối cùng Lạc Phong cũng thả Ngô Ân ra. Ngô Ân xoay người lại, ngồi lên nắp bồn cầu.

“Mau lên!” Lạc Phong đứng trước mặt Ngô Ân tiếp tục ra lệnh.

Ngô Ân ngược mắt lên nhìn hẳn ta, liếc một cái rồi chậm chạp đưa lòng bàn tay vào bao lấy dương vật của bản thân, biểu cảm không hề khuất phục.

Một lúc sau, Ngô Ân cứ rề rà không chịu “tuốt súng” nghiêm túc, lòng bàn tay di chuyển hồi hợt, gương mặt thì ủ rũ nhếch nhếch không hài lòng, Lạc Phong thấy vậy, hai mắt liền đóng băng lãnh nghiêm, đe dọa.

“Nếu anh không mau ‘bắn’, tôi sẽ ‘bắn’ vào trong lỗ của anh.”

Ngô Ân phân bua, lớn tiếng mắng chửi. “Mẹ kiếp! Bắt tôi thủ dâm mà cậu cứ đứng đó đe dọa tạo áp lực, ai mà làm cho được?”

Đột nhiên, Lạc Phong quỳ xuống sàn, dùng hai tay cởi cái quần jeans của Ngô Ân sát xuống mắt cá chân, rồi mơn trớn cặp đùi của cậu ta, giọng điệu dâm dăng.

“Ngô Ân à, đùi của anh rất săn chắc, lại còn rất mượt mà á.”

Chết tiệt! Coi như xong! Điểm yếu thích nghe người khác khen gọi cơ thể của Ngô Ân đã được Lạc Phong áp dụng triệt để trong tình huống này. Chỉ vừa mới nói một câu, “tiểu tử” của Ngô Ân đã dựng lên cứng ngắt.

“Da dẻ của anh quả thật rất tốt, quả nhiên là người mê thể thao.”

“Lông sinh dục của anh cũng thật là rậm rạp, lại đen mượt.”

“Tôi ngưỡng mộ ‘thằng nhỏ’ của anh quá, nó rất trắng trẻo đấy.”

Giọng điệu mang mê lực bùa chú của Lạc Phong phát huy công hiệu hoàn toàn. Ngô Ân lúc này đã ngửa cổ lên trời, gương lên cái yết hầu đang chuyển động nhấp nhô lên xuống, môi đã trở nên khô khốc, quan trọng nhất là bàn tay đang “tuốt” nhanh như động cơ, bỏ mặc cả vết thương đang bị chảy máu lúc này.

Lạc Phong thừa dịp Ngô Ân đang mất hoàn toàn cảnh giác, dùng ngón tay lên lút thọc vào kẽ mông của cậu ta, tìm tới “lỗ hậu” rồi gãi nhẹ một cái.

“Aaahh...aahhh..aahhh...aahhh.”

Bị một cảm giác lạ tấn công, Ngô Ân hét lên từng tiếng dâm dăng, từng tiếng hét vang lên là từng đợt tình dịch bắn tủa tung tóe, Lạc Phong né tránh không kịp cũng bị Ngô Ân nả cho một phát dính vào mắt.

“Chết tiệt! Hóa ra anh vẫn còn bắn mạnh như vậy? Hồng mắt tôi thì làm sao?” Ngô Ân vẫn còn mê mê, nhưng thấy Lạc Phong bốn cợt như vậy liền dùng tay đập vào đầu hẳn một cái trả thù.

Kéo một đoạn giấy vệ sinh thật dài, Lạc Phong nhẹ nhàng lau vết tình dịch cho Ngô Ân. Rốt cục thì “thằng nhỏ” của cậu ta vẫn hoạt động rất tốt, thậm chí còn tốt hơn bình thường.

Hiện tại vết thương trên dương vật cũng đã khô, máu đã không còn chảy, cũng không còn quá đau như ban đầu. Lạc Phong đột nhiên đưa môi xuống hôn một cái “chóc” vào đầu khắc của “tiểu Ấn tử” rồi kéo quần lên cho cậu ta, nhưng mà...

“Tiểu Ấn, quần lót của anh đâu?”

Ngô Ấn một trận thất kinh! Nãy giờ xào xáo quên mất sự việc của cái quần lót. Lúc này nhìn qua cái quần lót trắng của Lạc Phong đang nằm trên sàn, định với tay ra chộp lấy thì đã bị Lạc Phong nhanh tay hơn.

“Quần lót trắng? Anh mặc quần lót trắng khi nào?”

Gương mặt của Lạc Phong đầy vẻ nghi hoặc, cầm cái quần lót trên tay đứng đưa qua lại, hương cần tây bắt đầu bốc lên phủ lấp buồng vệ sinh. Ngay tức khắc, Lạc Phong liền trở nên hung ác, hơn ai khác, hẳn là người dễ dàng nhận ra mùi của bản thân nhất, hai con người đã lộ lên hàng ngàn thanh gươm đao chuẩn bị sát chiến. Đến lúc này, Ngô Ấn biết rõ không thể nói dối, bộ dạng co rúc như con mèo nhúng nước, bắt đầu đem mọi chuyện kể ra. “Lạc Phong à, chuyện này thật ra là...”

Năm phút sau.

“Hahahahahahahahaha...”

Bộ dạng nghiêm nghị của Lạc Phong lúc này đã hoàn toàn được thay thế bằng bộ dạng cười bò như đứa con nít vào hiện tại. Tiếng cười của hắn vang lên chấn động khắp nhà vệ sinh, lần đầu tiên trong cuộc đời hắn nghe được một câu chuyện phi thường như vậy, lại còn được kể từ người mà hắn yêu thương. Trời Phật chứng giám! Đây là chuyện tức cười nhất vũ trụ mà hắn từng nghe, sao lại có thể làm ra những chuyện như vậy chứ?

Ngô Ấn tất nhiên đã trương ra gương mặt giận dữ, lườm hắn một cái rồi nghiêng đầu sang một bên không thèm nói chuyện.

Được một lúc, Lạc Phong liền nhận ra thái độ của Ngô Ấn, lúc này thu lại cảm xúc, hắng giọng một cái rồi quay sang nói.

“Ngô Ấn à, tôi xin lỗi, tôi chỉ là...hahaahahaha...”

Thực sự mà nói, Lạc Phong không thể nhịn được cười. Chỉ cần nghĩ đến việc Ngô Ấn gạt mình đi mua nước rồi ở lại ăn cắp quần lót là hắn chỉ biết ôm bụng cười nức nở.

Ngô Ấn chính thức nghỉ chơi, lập tức kéo quần lên định bỏ đi. Nhưng đáng tiếc, chưa kịp kéo lên tới đầu gối đã bị Lạc Phong ngăn lại.

“Cậu buông ra, tôi không muốn làm trò cười cho cậu.”

Tính đi tính lại, chuyện đến mức này chẳng phải là vì Lạc Phong sao? Nếu Ngô Ấn không muốn hẹn hò với hắn thì sẽ không có nhiều chuyện rắc rối như vậy. Lòng tự ái của Ngô Ấn vốn đã không thấp, lần này thực sự tin tưởng Lạc Phong nên mới không muốn giấu diếm hắn mà nói ra sự thật. Cuối cùng thì sao? Ngô Ấn lại bị Lạc Phong cười đùa chế giễu.

Ngô Ấn kéo khóa quần lên liền đẩy Lạc Phong sang một bên, giận hờn tung cửa buồng vệ sinh mà bỏ đi. Lạc Phong lúc này đã cảm nhận được sự nghiêm túc, trong lòng chấn động nhanh chóng đuổi theo Ngô Ấn. Biết rõ Ngô Ấn đang giận, Lạc Phong chỉ đi theo phía sau lưng chứ không nín giữ cậu ta.

Ngô Ấn không tiến về bãi giữ xe, mà đi bộ tới một công viên gần rạp chiếu phim. Hiện tại đã gần mười giờ đêm ít người qua lại, chỉ có những ánh đèn điện là đang soi rọi thân ảnh của hai gã nam nhân kia. Người đi trước người đi sau không ai nói một lời.

“Mẹ kiếp! Đi theo tôi làm gì? Định cười vào mặt tôi nữa sao?”

Ngô Ấn rốt cục nhịn không được, gân guốc lên mà mắng chửi Lạc Phong. Chửi xong lại bỏ đi, Lạc Phong vẫn đuổi theo, cho đến khi tốc độ bước chân của Ngô Ấn tăng lên gấp đôi, Lạc Phong mới vội chạy tới nín

cánh tay cậu ta.

“Chó má! Muốn sinh sự sao? Mau thả tay tôi ra.”

Ngô Ân tức giận vì bị cười nhạo là một chuyện, mặt khác cậu ta thất vọng vì buổi hẹn đầu tiên cho cậu ta chủ động với Lạc Phong đã bị tan tành ra thế cục như thế này. Đàn ông ai không tự trọng cao? Nhất là đối với một thằng đàn ông khác, sự ganh đua cao thấp còn khiến lòng tự trọng tăng lên gấp bội. Nhất quyết không hòa hoãn, Ngô Ân giương ra bộ mặt giang hồ. “Mẹ kiếp! Bây giờ muốn gì? Muốn đánh nhau?”

Lạc Phong dùng ánh mắt đáng sợ nhìn cậu ta, rồi bất chợt nắm bàn tay của Ngô Ân chạm vào đũng quần của mình.

“Đồ bệnh hoạn! Thả ra mau! Cậu tưởng tôi là loại người gì?”

Ngô Ân ra sức phản kháng mắng chửi, Lạc Phong giữ chặt thế tay, cho đến khi Ngô Ân cảm nhận được điều gì đó... không gian trong công viên đột nhiên dừng lại.

Các giác quan của Ngô Ân đã cho cậu ta biết, Lạc Phong đang không mặc quần lót. Ngô Ân cảm nhận rõ ràng “tiểu ma đầu” đang nằm trong lòng bàn tay của cậu ta thông qua lớp quần dài. Cảm xúc lúc này rất khó tả, Ngô Ân chỉ còn biết đứng đó nhìn Lạc Phong, nhìn thấy ánh mắt của cậu ta liền cảm nhận bản thân đã quá bốc đồng.

Lạc Phong đột nhiên lên tiếng, vẫn nhìn vào mắt Ngô Ân.

“Anh không mặc quần lót, tôi cũng sẽ không mặc. Nếu anh còn giận tôi... được! Tôi sẽ không mặc quần lót ra ngoài đường đến khi nào anh hết giận.”

Ánh mắt mãnh liệt chứa đầy niềm yêu thương của Lạc Phong như cuốn lấy nội tâm của Ngô Ân. Cậu ta lúc này lắp bắp nói.

“Cậu...là nói thật chứ?”

Lạc Phong ngay lập tức thay đổi thái độ.

“Không! Tôi chỉ dụ anh nói chuyện lại với tôi.”

“Aaaahhh... Mẹ kiếp! Cậu đúng là tên khôn nạn.”

Ngô Ân tất nhiên không thể nhịn được, đã bị cười nhạo lại còn bị gạt, lúc này nhào tới mạnh mẽ đánh đá Lạc Phong. Lạc Phong thấy vậy liền bỏ chạy né tránh, Ngô Ân nhất quyết đuổi theo. Hai gã đàn ông này giận hờn trách mắng nhau, rượt đuổi nhau chạy vòng quanh cái hồ nước lớn trong công viên hai ba vòng, cuối cùng cũng chịu dừng. Ngô Ân thở hồng hộc, nói.

“Lạc Phong... tôi cho cậu biết... tôi sẽ không tha cho cậu...”

Trái lại với Ngô Ân, Lạc Phong hoàn toàn tỉnh táo, không hề có dấu hiệu mệt nhọc, chậm rãi tiến lại gần Ngô Ân, đột ngột hạ thấp lưng xuống, kéo hai cánh tay Ngô Ân lên vai mình, hất cái lưng một cái... rất cục, Ngô Ân nằm gọn trên lưng hắn ta.

“Lại giở trò gì? Thả tôi xuống!” Ngô Ân lại hoạt động cái miệng, nhất quyết kháng cự.

“Anh ngồi yên một chút, tôi cõng anh đi dạo bờ hồ.”

Ngô Ân đánh đắm vào lưng Lạc Phong một hồi cũng đã bỏ cuộc, cuối cùng cũng dựa đầu vào gáy của hắn ta, nằm yên tận hưởng không gian buổi tối trong công viên.

Dạo quanh một lúc, Lạc Phong hạ Ngô Ân xuống ngồi lên bờ hồ. Hai người đàn ông ngồi cạnh nhau, lúc đầu còn hơi xa cách, nhưng nói chuyện rôm rả một hồi, khoảng cách lại nhích lại gần, rồi lại nhích lại gần, cho đến khi bắp tay đã chạm vào nhau.

“Hahahaha... Lạc Phong cậu biết không? Năm ấy tôi quả thực rất ngốc, bọn bạn tôi bỏ tương đen vào ly nước và nói với tôi đó là nước coca, tôi lại tin là thật, rốt cục khi uống vào đổi lấy một trận cười no nê từ bọn nó...”

Ngô Ân lúc đầu là trách Lạc Phong dám cười chê mình, rốt cục tới giờ phút này lại đem hàng loạt những câu chuyện đáng cười chế khác của mình trong quá khứ, vô tư mà kể cho Lạc Phong nghe.

Lạc Phong ngồi bên cạnh tuy lỗ tai có hoạt động, nhưng toàn bộ hệ thần kinh của hắn chỉ chứa được dáng vẻ ngây ngô của gã đàn ông hai mươi bốn tuổi đang ngồi bên cạnh hắn. Cái miệng liên tục kể chuyện, ánh mắt hồn nhiên đôi lúc híp lại rất đáng yêu, còn lâu lâu quay sang hỏi Lạc Phong “Có phải rất ngốc không?”, “Có mắc cười không chứ hả? hahaha”,...Thời gian trôi đi một lúc, Ngô Ân bất chợt khoác tay lên vai Lạc Phong. Lạc Phong quay đầu sang nhìn cậu ta, mỉm cười một cái đầy ý vị rồi cũng đưa tay khoác lên vai Ngô Ân. Nhưng khác ở một điểm... Lạc Phong vừa khoác lên Ngô Ân liền kéo cậu ta sát lại, cuối cùng là ép cậu ta dựa vào vai của mình.

“Anh mà chống cự tôi sẽ lại ‘thông cúc’ anh đấy anh có tin không?”

Lạc Phong lên tiếng đe dọa, nhưng rốt cục, Ngô Ân không hề kháng cự, ngược lại còn dùng hai tay ôm lấy eo của Lạc Phong, vùi vùi mái tóc đỉnh cắt ngắn lên tay áo của hắn, miệng còn đùa giỡn.

“Ngày mai không mặc quần lót đi ra đường với tôi nhé.”

“Hay là khỏi mặc quần luôn nhỉ?” Lạc Phong vui vẻ đáp lại.

Cả hai cùng nhau cười giòn vang vọng, tiếng cười của hai gã nam nhân hòa quyện trong đêm, làm cây cỏ xung quanh cũng muốn như lay động.

Thôi thì buổi hẹn này coi như tan tành. Nhưng rốt cục cũng được như Ngô Ân mong muốn, ít nhất nó cũng có niềm vui để khắc ghi, chẳng qua là niềm vui này hơi lố bịch. Thật sự khi được đi với người mình yêu thương, không quan trọng là sẽ làm gì, chỉ cần được ở bên cạnh họ, làm điều gì với nhau đều đem lại niềm vui cả....

Hết chương!

56. Chương 56 - Đúc Bằng Kim Loại

Chương 56: ĐÚC BẰNG KIM LOẠI

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Tập trung vào động tác, nếu không được thì quay về nhà đi, không cần thi thố gì nữa.”

Còn không lâu nữa là giải đấu karate toàn Bắc Kinh sẽ diễn ra. Hiện tại Đặng Thiên sư huynh đang ra sức hướng dẫn và thúc giục các võ sinh tập luyện. Vì mùa giải năm nay có hạng mục mới, tất cả các võ sinh có thời gian luyện karate dưới 3 đều được tham gia, mặc dù đây chỉ là hạng mục chỉ để góp vui cho giải đấu, nhưng lò võ do Lạc Phong chủ nhiệm lại không hề xem đây là trò đùa, thậm chí thời gian dành cho đám võ sinh mới còn nhiều hơn những võ sinh đã thành thạo.

Tiếng la hét của Đặng Thiên sư huynh vang lên làm không khí ở đây vô cùng căng thẳng, các võ sinh mồ hôi đã ướt đầm, khiến bộ võ phục ngày càng nặng nề. Nhưng cũng may đây là Đặng Thiên sư huynh, chứ nếu là Lạc Phong thì bọn họ đã sớm muốn bỏ cuộc từ lâu. Khác hẳn với Đặng Thiên, Lạc Phong mỗi lần đứng ra huấn luyện đều rất ít nói, nhưng ánh mắt chỉ cần chuyển động nhẹ liền khiến người khác run sợ không dám không tuân lời. Thậm chí có đôi khi quá mệt cũng không dám lên tiếng than thở. Lạc Phong

chỉ cần đứng đó quan sát, không cần làm gì khác cũng đã khiến họ tự giác luyện tập đến không còn nhịp tim để thở, hướng chỉ là đợi hắt lên tiếng thúc giục.

Hiện tại chỉ mới là sáu giờ ba mươi chiều, Đặng Thiên để lớp võ lại cho Hoa Đáng sư muội canh chừng, còn anh ta đi vào văn phòng lớp võ karate gặp Lạc Phong.

Cửa vừa mở, Đặng Thiên liền nói.

“Lạc Phong, dạo này huynh không còn thấy Nghiêm Chí Kiên, thằng nhóc chẳng lẽ muốn nghỉ rồi sao?”

Lạc Phong đang giải quyết một số giấy tờ liên quan đến hoạt động của giải đấu sắp tới, nghe Đặng Thiên nhắc đến Nghiêm Chí Kiên cũng đột nhiên ngưng trọng, ngẩng đầu lên nhìn Đặng Thiên sư huynh rồi chậm rãi nói.

“Huynh thử gọi điện cho cậu ta, biết đâu cậu ta chỉ là đang làm biếng.”

Đặng Thiên nghe xong liền đáp.

“Hay da, huynh đã thử gọi rồi, đều không có người nghe máy. Nhiều khi còn nằm ngoài vùng phủ sóng.”

Đặng Thiên chậm chạp tiến về bộ ghế gỗ trong văn phòng, ngồi xuống rót một ly nước, uống xong thì nói tiếp.

“Thằng tiểu tử đó thực sự rất khá đấy! Tuy thể tạng không tốt như đám võ sinh mới kia, nhưng cơ thể đặc biệt dẻo dai, chịu đòn tốt, lại thông minh lém lỉnh. Huynh lần này đối với cậu ta rất tâm đắc, không ngờ rằng...”

Lạc Phong vừa bấm chuột gửi email cho tổng cục thể thao xong liền đứng lên, tiến tới chỗ của Đặng Thiên, rót thêm nước vào ly cho anh ta, nói.

“Đệ cũng có cùng cảm nhận giống huynh, nhưng không thể cưỡng cầu điều người khác không thích. Cũng giống như ngoài kia, không phải ai cũng mong muốn đi thi đấu, lần này chúng ta phải tổ chức tuyển chọn trước khi giải đấu diễn ra.” Tại lớp nấu ăn.

Hiện tại, mối quan hệ giữa Ngô Ẩn và Văn Hán xem như hòa hoãn được đôi chút, lúc này còn đang đùa giỡn khiến lão sư dạy nấu ăn liên tục nhắc nhở, còn đe dọa sẽ đuổi ra khỏi lớp.

Nhắc đến việc học nấu ăn liền khiến Ngô Ẩn nhức đầu. Chuyện là đã học gần ba tháng mà thời gian cậu ta không đến lớp đã hơn một nửa, đã thế còn chưa từng chịu xuống phòng thực hành đụng vào nồi niêu xoong chảo thêm lần nào, như thế thì làm sao có thể thi kết thúc khóa học để có bằng chứng nhận?

Bảy giờ tối, lớp nấu ăn kết thúc. Các học viên dần dần ra khỏi lớp, nhưng riêng Ngô Ẩn thì bị lão sư học nấu ăn giữ lại.

“Văn Hán, cậu cứ ra ngoài đợi tôi một chút.” nói với Văn Hán.

Văn Hán gật đầu một cái rồi đi ra sân lớn, Ngô Ẩn ở lại tiếp chuyện với lão sư dạy nấu ăn.

“Thưa lão sư, có chuyện gì?” Ngô Ẩn nói.

Lão sư dạy nấu ăn nhích nhích cặp kính lão một cái rồi nhìn vào cậu ta, nói.

“Chuyện liên quan đến việc học của cậu tại lớp này. Tôi không biết mục đích của cậu đến lớp là gì nhưng tôi khuyên cậu nên tập trung và đặt tâm huyết. Nấu ăn không chỉ là sở thích hay dùng để giết thời gian, nó còn cần chúng ta đặt công sức và tình cảm. Tôi nghĩ cậu nên nghiêm túc, còn không thì cậu không cần đến lớp làm chi. Sắp tới là kì thi kết thúc khóa học, cậu nên cân nhắc kĩ.”

Cuộc trò chuyện chỉ như vậy đã kết thúc, lão sư dạy nấu ăn vừa dứt lời liền cầm lấy túi xách mà rời đi.

Thực ra Ngô Ẩn cũng suy nghĩ khá nhiều, đúng là thời gian qua mình đến lớp nấu ăn để làm gì? Ban đầu còn là nghe lời Văn Hán, vì để tạo sự mới mẻ cho tiểu Thanh mà chấp nhận tới đây tầm sư học đạo, nhưng bây giờ đã chia tay với cô ta, vẫn còn tới đây khác nào làm chuyện vô ích?

Vừa đi vừa suy nghĩ, Ngô Ân tháo bỏ cái áo sơ mi công sở ra khỏi quần, nói lỏng dây nịch cho dễ thở, đi chậm chạp một hồi cũng tới chỗ mà Văn Hán đang đứng.

Văn Hán thấy Ngô Ân mặt mày ưu tư, liền đoán được vấn đề.

“Sao? Cậu cuối cùng là có nghĩ học lớp này hay không?”

Đang khúc mắc trong lòng, lại bị hỏi câu đó, Ngô Ân càng thêm rối trí, lúc này bực dọc trách khứ Văn Hán.

“Tôi nhiều lúc muốn cậu thôi nắm bắt được suy nghĩ của tôi, đôi khi nó làm tôi rất khó chịu biết không?”

Văn Hán cười nhẹ một cái, xem như là mình đã đoán đúng, lúc này trả lời.

“Thế thì phải xin lỗi cậu, tôi không có gì giỏi bằng việc nắm bắt tâm trạng của cậu. Nhiều lúc cậu mới chính là nỗi phiền phức của tôi. Hắc hắc.”

Hai gã bạn thân này đối đáp khích tướng lẫn nhau, đến cuối cùng là cười cười mấy cái rồi đi về bãi giữ xe.

Khác với mọi khi, lúc trước thì sẽ là cả hai cùng đi xuống hầm để lấy xe, dạo gần đây thì mỗi người một kiểu cách. Văn Hán sẽ trực tiếp đi ra cổng rồi chui vào một chiếc xe hơi đang đậu cách đó không xa, còn Ngô Ân sẽ đứng đợi ai đó ở ngõ vào bãi giữ xe. Hiện tại đã là 7 giờ 15 phút tối, Lạc Phong vẫn chưa giải quyết xong công việc. Hắn ta đã sớm gọi điện thoại cho Ngô Ân biết rằng hôm nay sẽ kết thúc công việc trễ, rằng Ngô Ân hãy vào căn tin để đợi hắn ta một lúc. Ngô Ân sau khi tiễn Văn Hán đi liền quay người hướng về phía căn tin.

“Cậu trai, tôi muốn mua một chai nước hoa quả vị đào.”

“Của anh đây.”

Chai nước vừa cầm trên tay, Ngô Ân trợn tròn hai mắt. Hóa ra Lạc Phong không những “mua chuộc” nhân viên ở căn tin trong công ty, ngay cả nhân viên căn tin ở nhà văn hóa cũng đã bị hắn thao túng. Mảnh giấy màu vàng ngà có dòng chữ “Cái này là cho anh” được Ngô Ân thu gọn vào hai mắt, nét chữ hôm nay coi bộ đã khá hơn lúc trước một chút.

Vui vẻ khui nắp chai nước mà uống ực một hơi, Ngô Ân bắt giắc đi về phía sân võ karate.

“Sư mẫu giá lâm, mọi người ơi sư mẫu giá lâm.”

Một thành viên trong nhóm FancyBoys trông thấy Ngô Ân từ xa liền hô hoán các thành viên khác tập hợp. Ngay lập tức, hơn hai mươi võ sinh đang chuẩn bị đi về thì đột nhiên chuyển hướng chạy nhào tới chỗ Ngô Ân.

Ngô Ân đang hưng phấn tiến về phía trước, đột nhiên trông thấy hơn hai mươi người nam nhân to con vạm vỡ, mặc võ phục karate chạy tới chỗ của mình, thử hỏi ai không sửng sốt? Chưa kịp phản ứng sẽ làm như thế nào, hai mươi tên võ sinh kia đã đứng xếp hàng trước mặt Ngô Ân, đồng loạt cúi người, đồng thanh.

“Kính chào sư mẫu.”

Ngô Ân hai mắt trợn tròn kinh hãi, không biết chuyện gì đang xảy ra liền quay đầu ra phía sau, nghĩ rằng còn ai đó sau lưng mình và người đó chính là sư mẫu mà đám người này cúi chào. Nhưng hoàn toàn không như cậu ta nghĩ, sau lưng hơn trăm mét không một bóng người.

Tên nhóm trưởng đứng đầu liền tiếp tục.

“Sư mẫu cát tường.” (chắc chót quá =)))))

Ngô Ân ngơ ngác, chỉ ngón tay vào mặt mình, miệng lắp bắp.

“Tôi...tôi sao?”

Tên trưởng nhóm và đám người kia đồng loạt đứng thẳng lưng, hắn ta sau đó liền vui vẻ nói.

“Ngô Ân sư mẫu à, cậu đừng ngại, chúng tôi biết hết chuyện giữa cậu và Lạc Phong sư phụ rồi.”

Nhìn dáng vẻ cười đùa đắc chí của tên trưởng nhóm, Ngô Ân không khỏi khó chịu. Lạc Phong, cậu dám đem chuyện này kể tùy tiện cho người khác sao? Mẹ kiếp! Lại không phải một người, là tới một đám người.

Ngô Ân hiện tại không biết nên ứng xử thế nào mới đảm “đồ đệ của chồng” này như thế nào, chỉ biết đứng đó cười cười.

Lưu Khải, một thành viên trong nhóm FancyBoys nói.

“Sư mẫu à, anh tới tìm Lạc Phong sư phụ sao? Sư phụ đang ngồi ở trong văn phòng đấy. Đồ đạc trong phòng đều đã cũ, rất dễ gãy vỡ, hai người có làm gì trong đấy thì nên nhẹ nhàng một chút nhé!”

“Hahahahahahaha.”

Câu này của Lưu Khải vừa nói ra đổi lấy một trận cười thỏa thích của đám FancyBoys, còn Ngô Ân thì dục mặt ra xấu hổ không nói nên lời. Mặc dù trên thực tế, giữa cậu ta và Lạc Phong vẫn chưa chính thức là gì của nhau, nhưng với những gì đã trải qua thì thâm tâm của Ngô Ân không thể phủ nhận giữa hai người họ không có gì, đành phải im lặng xem như chấp nhận. FancyBoys rời đi, Ngô Ân ba chân bốn cẳng phóng như bay tới văn phòng bộ môn karate. Cửa không khóa, Ngô Ân tung cửa đi vào liền bô bô lên, chạy ào tới bàn làm việc của Lạc Phong túm lấy cổ áo của hắn.

“Bí nhân biến thái đê tiện. Đại ma đầu ác nhân khốn kiếp, ai cho cậu nói với đám người kia rằng hai ta có quan hệ? Mẹ kiếp! Đừng nghĩ rằng hôm nọ tôi ngậm dương vật cho cậu là tôi dễ dãi với cậu đâu nhé!”

Đến khi Ngô Ân phát hiện Đặng Thiên và Hoa Đáng vẫn còn ngồi trong văn phòng thì cậu chửi mắng kia đã toàn thành nhiệm vụ của nó, chửi rất vang vọng.

Đặng Thiên đang ngậm miếng bánh táo trong miệng liền rớt xuống, Hoa Đáng nghe xong “lời nói tục tĩu đó” cũng nhanh chóng xách cái túi bỏ đi, còn Ngô Ân thì vội vã buông cổ áo của Lạc Phong ra, rồi giờ hai tay lên giống như là “Tôi vô tội, tôi không phải là người nói ra câu đó.”

Đặng Thiên sau đó cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, đành lên tiếng lịch sự.

“À... Lạc Phong, không còn gì nữa thì huynh đi về trước.”

Lạc Phong từ lúc Ngô Ân đột ngột xông vào thì vẫn chưa lộ ra biểu cảm gì, để mặc cho Đặng Thiên xách giỏ đi về.

Căn phòng hiện tại chỉ còn mỗi Lạc Phong và Ngô Ân, không khí cực kì căng thẳng. Đến lúc này nhìn lại, Ngô Ân mới phát hiện Lạc Phong không biết từ lúc nào đã dùng ánh mắt sát thủ nhìn thẳng vào mình. Ban đầu còn là định vào đây sinh sự, bây giờ thì hoảng sợ thoái lui, nhanh chóng lùi từng bước lên lên đi về phía cánh cửa.

“Anh lại định đi đâu?” Lạc Phong lên tiếng, giọng điệu nặng nề.

“Tôi... Tôi đi về.”

“Đến đây ồn ào xong thì bỏ về, anh là thể loại gì chứ?”

Coi như là bị kích tướng, Ngô Ân quay lại ngang ngược.

“Đúng! Tôi ồn ào đấy. Bây giờ đại gia gia đây không đi nữa, đã làm sao?”

Lạc Phong chậm rãi đứng dậy, bước ra khỏi bàn làm việc, tiến thẳng tới chỗ Ngô Ân. Ngô Ân tuy bề ngoài vẫn trương ra vẻ bất khuất nhưng nội tâm liên tục dậy sóng, hai chân như muốn run run.

Nhanh như chớp mắt, Lạc Phong tiến lại gần Ngô Ân, dùng cách tay của mình bóp thắt lấy “hạ bộ” của cậu ta.

“A ui...đau.. đau... aaahhh”

Ngô Ân bị đau ngao lên như con mèo rơi vào hồ nước, mắt mũi co lại biến dạng liên tục kêu la. Lạc Phong gương mặt như băng hàn, hai mắt câu trực uy hiếp Ngô Ân.

“Nói! Có xin lỗi hay không?”

Ngô Ân không hề biết rằng, đối với công việc, Lạc Phong rất khó nhằn, nếu không phải là người có nhiệm vụ hoặc trọng trách mà đột ngột xông vào văn phòng lúc hắn đang làm việc thì chính là trọng tội. Rất may đây là Ngô Ân, nếu là người khác đã bị hắn vờn một trận nhớ đời. Lạc Phong lúc này so với bình thường đang rất kinh khủng, lực siết “hạ bộ” của Ngô Ân ngày càng mạnh.

“Aaahh...đau thật mà...Lạc Phong, cậu là tên khốn kiếp...”

Không thể tiếp tục bị tấn công, cậu ta mới là người có lỗi, dám “bất quá” với đám học viên kia.

Ngô Ân nghĩ như vậy liền dùng hết sức, vung tay ra mà bóp lấy “tiểu ma đầu” của Lạc Phong.

“Tôi nói cho cậu biết Lạc Phong, mau chóng thả ra, nếu không tôi sẽ cho cậu tuyệt tử tuyệt tôn.”

Xem như thế trận lúc này đang cân bằng, ánh mắt hai người đang đối đầu nhau kịch liệt. Móng tay của Ngô Ân đã bầu vào lớp da mỏng của “tiểu ma đầu”, Lạc Phong có chút nhân nhượng mà thả lỏng ra đối với “tiểu ma đầu”. Nhưng không được bao lâu, Lạc Phong tiếp tục bóp siết.

Ngô Ân lập tức tái xanh gương mặt, hai mắt tròn tròn. Không thể nhịn được nữa, cậu ta liền phản công, dùng lực bóp thật mạnh “hạ bộ” của Lạc Phong.

Tôi bóp, tôi siết !!! Cui ai chịu đựng giỏi hơn ai ???

Hơn hai phút trôi qua, Ngô Ân hết sức chống chế nhưng vẫn bị đau như muốn ngừng thở, mặt đã đỏ chót vì thiếu oxy, nhưng Lạc Phong vẫn đứng yên bất động, không hề kêu la.

Tiếp tục gồng hết sức bóp siết “tiểu ma đầu” thật mạnh nhưng nó vẫn trơ ra, cuối cùng phải gắng gượng mắng chửi.

“Mẹ kiếp! ‘Thằng quỷ nhỏ’ nhà cậu ... là đồ giả hả?”

Lạc Phong miệng nhoen cười khinh khỉnh, đáp.

“Không phải giả, mà làm bằng Vibranium.”

Ngô Ân hai mắt tròn lên thất kinh, nước mắt cùng mồ hôi đã túa ra từng giọt, nghe xong câu đó liền bất giác bỏ tay ra vì kinh sợ.

Dương vật của cậu đúc bằng kim loại sao ??? Làm sao có thể ???

Hết chương!

57. Chương 57 - Đêm Trước Khi Tạm Chia Xa

Chương 57: ĐÊM TRƯỚC KHI TẠM CHIA XA

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn:wattpad.com/pinoneverdie

“Mọi chuyện thế nào?”

“Thưa ngài, tôi vẫn đang theo dõi hai người họ, hiện tại cả hai đang ở trong văn phòng bộ môn karate.”

“Có chuyện gì ở đó? Sao tôi lại nghe có tiếng la hét?”

“Thưa ngài... Chuyện là...”

“Nói mau !!!”

“Vâng... chuyện là... Lạc Phong đang...đang bóp ‘hạ bộ’ của Ngô Ân. Tôi thấy... chắc nó sắp bị bóp nát thành đậu hủ rồi...”

“Người nói cái gì cơ ???”

...

Ở bên trong phòng.

“Lạc Phong tôi nói cho cậu biết, cậu mới là người có lỗi. Mau chóng thả tay ra... Mẹ kiếp! Đau quá... !!!”

Ngô Ân tiếp tục vùng vẫy nhưng Lạc Phong vẫn nắm lấy “tiểu đào tử” của cậu ta, không có dấu hiệu muốn buông bỏ. Phải nói đây là hai gã cường nhân hiếp thấy, nhất quyết không ai chịu thua ai, cứng đầu không thể diễn tả. Ngô Ân dù gương mặt đã nhăn nhó đỏ ửng vì bị đau nhưng vẫn là gắng gượng chịu đựng không chịu thua cuộc. Còn Lạc Phong thì thuộc loại không nói nhiều mà chỉ hành động, nếu anh không cầu xin thì tôi vẫn sẽ không buông tay.

Hãy da, hai cái tên này thật không hiểu nổi. Chuyện xảy ra có to tát gì đâu chứ?

Cái tên theo dõi ở ngoài cửa sổ vẫn đang đưa cái camera vào quay lên Ngô Ân và Lạc Phong. Người này hành động kín đáo không gây ra một tiếng động, tinh mãnh đến mức, người như Lạc Phong vẫn không phát hiện ra sự hiện diện của hắn, chứng tỏ hắn không phải loại tầm thường.

Lạc Phong đến phút cuối cùng vẫn là “yêu thương mỹ nhân” mà bỏ qua mọi chuyện, lúc này chậm rãi buông tay ra khỏi đũng quần của Ngô Ân, rồi đem vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ quay lại bàn làm việc.

“Anh đứng đó đợi một chút rồi tôi chở anh về.”

Đã hơn hai tuần qua, ngày nào Ngô Ân cũng được Lạc Phong đưa đón. Sáng thì ghé chung cư chở cậu ta đi làm, chiều tối thì đến đón cậu ta đi đến lớp nấu ăn, còn bản thân thì đi tới lớp võ karate, cũng vì thế mà cái xe hơi của Ngô Ân đã bỏ xó chùng ấy ngày dưới hầm.

Làm theo bản năng tự nhiên, vì quá đau nên Ngô Ân bắt đầu xoa xoa đũng quần của mình. Vết thương bị xước do dây kéo lần trước chỉ mới vừa lành, bây giờ lại bị Lạc Phong bóp siết mạnh như vậy không biết có bị ảnh hưởng gì? Nghĩ như vậy, cậu ta liền thần nhiên tuột dây kéo quần xuống rồi moi “cậu nhỏ” ra ở giữa văn phòng karate. Và tất nhiên, mọi “cảnh tượng tươi đẹp” đều được thu gọn trong ống kính camera của tên theo dõi kia.

Chết tiệt! Của cái tên Ngô Ân này sao lại to như vậy chứ? Để zoom xa ra một chút xem kĩ thế nào !!!

Ngô Ân không hay không biết gì, lúc này chỉ cảm thấy vô cùng tức giận vì “tiểu đào tử” đã bị bóp đến sưng tấy, bắt đầu đem “thằng nhỏ” tới chỗ Lạc Phong mắng vồn: “Cậu nhìn đi, có cần phải mạnh tay như vậy? Lỡ hỏng mất thì dùng cái gì chứ?”

Lạc Phong gõ gõ bàn phím máy vi tính, liếc mắt nhìn “của quý” của Ngô Ân một cái rồi lạnh nhạt trả lời.

“Nếu thực sự bị hỏng, anh cứ lấy của tôi mà dùng.”

Ngô Ân nghe thấy liền lườm một cái đáng ghét, dùng ngón tay chỉ chỉ chỗ chỗ vào Lạc Phong, tiếp tục lèm bèm.

“Cậu á! Tốt nhất là tránh xa tôi ra.”

“Từ ngày mai anh sẽ được nguyện ý.”

Tiếng gõ bàn phím vẫn lóc cóc vang lên, Ngô Ân nghe thấy câu nói kia của Lạc Phong thì đột nhiên ngưng trọng vài giây, rốt cục không hiểu được chuyện.

“Ý cậu là gì?”

Gương mặt của Lạc Phong xem ra khá nghiêm trọng, hắn ta tạm dừng làm việc rồi bắt đầu đi vào vấn đề.

“Hôm nay tôi vừa nhận lời của cục thể thao đảm nhiệm trọng trách chính trong khâu tổ chức giải đấu karate toàn Bắc Kinh sắp tới.”

Ngô Ân nhìn vào mắt Lạc Phong, cậu ta vẫn chưa hiểu lắm.

“Sau đó thì sao?”

Đứng dậy rót một ly nước lọc, Lạc Phong uống ực một cái rồi chậm rãi trả lời.

“Vì giữ nhiệm vụ quan trọng, tôi phải túc trực ở lại sân vận động Bắc Kinh để kiểm tra giám sát, không thể đi ra bên ngoài, mọi sinh hoạt ăn ngủ đều phải làm ở đó...”

Lạc Phong đang nói thì dừng, rời khỏi máy lọc nước tiến về Ngô Ân, đứng đối diện với cậu ta rồi nói tiếp.

“Tôi không thể ra ngoài, những người không có nhiệm vụ cũng không thể vào trong, nội bất xuất ngoại bất nhập.”

Đến lúc này Ngô Ân đã hiểu vì sao Lạc Phong lúc nãy lại nói câu “Từ ngày mai anh sẽ được toại nguyện”. Hiện tại cậu ta cúi gầm mặt xuống mũi chân của Lạc Phong, ánh mắt không biết chất chứa ưu tư gì mà không chớp lấy một cái.

“Công việc nhiều vậy sao? Dù có là tổng thống cũng có thời gian sinh hoạt cá nhân mà.”

Lạc Phong thấy rõ Ngô Ân đang cố giấu muện phiền, hẳn biết rõ cả hai không ai muốn xa nhau lâu như vậy. Lại phải nói rằng chỉ mới quen biết nhau được hai tháng, chính thức cảm thấy rung động với nhau cũng mới gần đây, bây giờ lại phải không gặp mặt tới một tháng, người cường ngạnh như Lạc Phong vẫn không chịu nổi. Lạc Phong suy nghĩ một hồi mới trả lời Ngô Ân.

“Lúc đầu tôi cũng nghĩ như anh nhưng sau khi tìm hiểu tôi mới biết được công việc quả thực không ít, phải bỏ rất nhiều sức lực mới có thể hoàn thành vì năm nay nhân lực không còn dồi dào như trước.”

Đang lúc chính kịch ưu tư não nề, Ngô Ân bất chợt cười lớn.

“Hahahaha... Tôi là hủi thể thôi, cậu có làm gì tôi cũng mặc kệ. Quá tốt rồi, phen này coi như khiến cậu bận tối tăm mặt mày, không còn thời gian để gây sự với tôi, làm phiền tôi. Bây giờ là mấy giờ nhỉ? Chết tiệt chỉ mới có tám giờ hơn...còn phải mười tiếng nữa cậu mới chính thức cách ly tôi...làm sao cho thời gian qua nhanh một lúc nhỉ?”Ngô Ân xoa xoa rồi lắc lắc cái đồng hồ đeo trên tay như muốn kim giờ chạy nhanh lên một chút, động tác này liền tác động đến Lạc Phong, khiến hắn nhào đến nhốt Ngô Ân vào lòng.

“Anh đừng giả vờ. Anh là không muốn xa tôi đúng chứ?”

Ngô Ân coi như bị bắt thóp, cảm giác sắp tới xa cách một tháng cứ như là một năm, những cái ôm giống vậy tự dưng trở nên rất đáng giá, bất giác luồn tay ôm lấy eo của Lạc Phong.

“Anh nói đi, không muốn xa tôi phải không?” Lạc Phong lặp lại câu hỏi.

Ngô Ân tất nhiên là lúng túng, nhưng rồi cũng nói.

“Ừ...thì cũng có đôi chút.”

Có thể thôi diễn trò được không? Hai người quả thực là đang luyến quyến khi chia xa đó sao? Một tháng chứ có phải là sinh ly tử biệt? Hay da !!!

Lạc Phong đột nhiên buông Ngô Ân ra, đi tới tắt màn hình máy tính rồi nhanh như chớp lôi Ngô Ân ra ngoài.

“Này này này...cậu định làm gì ???”

Lạc Phong quay đầu lại nói.

“Chở anh đi chơi. Hôm nay đến lượt tôi hẹn hò anh.”

Không cần nói nhiều thêm câu nào, Lạc Phong nhanh chóng kéo Ngô Ân xuống bãi giữ xe, đội nón bảo hiểm cho cậu ta rồi leo lên chiếc xe moto quen thuộc.

Tiếng gió tạt qua lớp vỏ nhựa của chiếc mũ bảo hiểm kêu lên ù ù. Lạc Phong chở Ngô Ẩn đi qua cây cầu bê tông có những ánh đèn tuyệt đẹp, rồi sau đó băng qua khắp phố lớn ngõ nhỏ của Bắc Kinh, đi xem múa rối, dạo phố lồng đèn, đến cuối cùng là dừng lại ở một quán mì sợi.

Không khí dạo gần cuối năm quả thực đã lạnh hơn rất nhiều so với đợt mùa thu, nhiều người đã sớm chuẩn bị khăn áo mũ trùm. Thời tiết này mà ngồi ăn với nhau một tô mì sợi thì còn gì bằng. Tâm trạng lúc này của Lạc Phong so với trước đó quả nhiên một trời một vực, tính tình nóng lạnh thất thường như vậy khiến Ngô Ẩn thật khó lòng nắm bắt.

Ẩn uống coi bộ khá hài hoà vui vẻ, Lạc Phong còn ngậm một sợi mì vào miệng rồi sau đó hút vào, làm nước lèo văng lên mặt Ngô Ẩn. Hai tên này lại đánh nhau mấy cái treu đùa khiến quán mì trở nên ồn ào nhộn nhịp.

Xe moto sau đó dừng lại ở một bờ hồ, Lạc Phong khoác tay lên vai Ngô Ẩn, liên tục xoa xoa mái tóc đặc trưng của cậu ta, miệng vui vẻ tươi cười. Nhưng mà, người có vấn đề là Ngô Ẩn.

“Lạc Phong à, đã là mười một giờ rồi.”

Đến lúc này, Lạc Phong chính thức trở mặt.

“Anh bị cái gì? Từ nãy tới giờ xem đồng hồ biết bao nhiêu lần. Có gì bận sao?”

Ngô Ẩn nuốt nước bọt một cái, mặt lấm la lấm lét định nói cái gì đó, nhưng vẫn lặp lại.

“Ý tôi là...đã mười một giờ...”

Lạc Phong bất ngờ đẩy Ngô Ẩn ra khỏi lồng ngực của mình, nghiêm chỉnh nói.

“Làm sao? Anh rốt cục muốn nói gì?”

“Đã mười một giờ rồi.”

Giống như là bị đông cứng, Lạc Phong trơ mắt ra nhìn Ngô Ẩn mà không hiểu được một chút ý tứ gì. Trước đó đã hỏi Ngô Ẩn bao nhiêu lần rằng cậu ta có bận không thì cậu ta đều trả lời không, nhưng cứ vài chục phút lại nhìn đồng hồ mà lẩm nhẩm, rốt cục là sao? Ngô Ẩn đột nhiên nổi cáu, dùng hai tay cào cào vào da đầu, mặt mũi nhăn nhó méo lệch.

“Mẹ kiếp!!! Ý của tôi là đã mười một giờ và lúc này còn là mười một giờ mười lăm phút rồi á!”

Lạc Phong cũng gãi đầu theo, gương ra gương mặt ngây ngô.

“Mười một giờ... Mười một giờ thì sao?”

Ngô Ẩn rốt cục bạo phát, hét lớn.

“Cậu là đồ ngu !!! Mười một giờ là phải đi về nhà chứ sao nữa?”

Lạc Phong bất ngờ bị quát cũng đâm ra bực dọc.

“Chết tiệt! Anh rốt cục là sao đây? Chẳng phải vừa nãy nói đi đến lúc nào cũng được, bây giờ lại đòi về. Nếu muốn về thì cứ nói thẳng, việc gì phải vòng vo?”

Ngô Ẩn đứng bật dậy, cúi xuống chỉ ngón tay vào Lạc Phong, quát lớn.

“Mẹ kiếp! Chuyện này mà nói thẳng ra được thì tôi đã sớm nói.”

Giữa đêm khuya mười một mười hai giờ, hai gã đàn ông ở ven bờ hồ tranh cãi lớn tiếng, khiến vài người qua lại ở đây không khỏi chú ý, và trong số đó có kẻ theo dõi kia. Máy quay của hắn vẫn đang tầm tia về phía Lạc Phong và Ngô Ẩn. Lạc Phong lúc này cũng đứng dậy đối mặt.

“Chuyện gì? Có cái gì mà không nói được?”

Ngô Ẩn gồng người một chút, gương mặt khó nói, nhưng cuối cùng cũng bung xả.

“Chó má! Không về nhà chẳng lẽ ở ngay bờ hồ ‘làm chuyện đó’?”

Lạc Phong lại đứng hình, hẳn ta không ngờ câu nói này lại thốt ra từ miệng của Ngô Ân. Ngay từ đầu hẳn chỉ muốn cùng Ngô Ân đi chơi một bữa thật đã đời trước khi tạm thời không gặp mặt, ai ngờ nhu cầu của Ngô Ân lại cao như vậy.

“Anh... anh nghiêm túc đấy chứ?”

Lạc Phong lộ ra hàng ngàn tia nghi hoặc trong ánh mắt, khiến Ngô Ân không khỏi bực mình.

“Còn hỏi cái rắm gì nữa? Tôi đã nói ra như vậy...”

Nhìn thái độ như vậy của Ngô Ân, Lạc Phong lúc này đã hoàn toàn tin cậu ta rõ ràng là đang có nhu cầu, nhưng lại giả vờ không hiểu.

“Chuyện đó? Chuyện đó là chuyện gì?”

Ngô Ân đập lòng bàn tay vào trán, biểu thị sự bó tay, sau đó liền dùng “ngôn ngữ kí hiệu”.

Cậu ta nắm lòng bàn tay lại tạo thành một cái lỗ rồi đưa xuống đung quần sục lên sục xuống ngoài không khí, miệng cười gian tà. Lạc Phong đoán được liền dùng ngón trỏ quơ quơ chỉ chỉ, nói ngay đáp án.

“Là xóc lọ ??? Anh muốn xóc lọ?”

Ngô Ân nhào tới bịt miệng Lạc Phong, gương mặt thì ngó nghiêng ngó dọc xem có ai nghe thấy không.

Mẹ kiếp! Chuyện như vậy có thể nói lớn tiếng như cậu ???

Lạc Phong cười cười ra hiệu đã hiểu ý, Ngô Ân buông tay ra hẳn ta liền nói.

“Anh là muốn xóc lọ cho tôi đúng không? Ở đây tối tăm thanh vắng, làm tại chỗ luôn đi.”

Nói xong liền cởi dây khoá quần, vạch quần lót xuống mà moi “tiểu ma đầu” ra, rồi kéo tay Ngô Ân áp sát lại. Ngô Ân vội rút tay về đằng. “Ai nói là tôi sẽ làm cho cậu? Chính là cậu phải làm cho tôi.”

“Ôi chào! Ngô đại gia muốn tôi xóc lọ cho từ khi nào vậy?”

Câu nói sắc bén trên chọc này của Lạc Phong đã phát huy tác dụng, Ngô Ân ngay lập tức tháo dây nịch ra làm vũ khí mà truy đuổi hẳn, hai gã này lại một lần nữa chạy hai ba vòng bờ hồ cho tới khi mệt đứt...

Mặc dù không nói ra nhưng ai cũng đều đang thấu hiểu, testosterone của cả hai đang tăng vọt. Tốc độ lái xe của Lạc Phong đã vượt quá quy định cho phép khi chạy trong thành phố nhưng vẫn không đủ khoả lấp cho nhu cầu cấp bách của hai tên này.

“Ngô Ân! Anh chưa tắm đúng không?”

“Đúng! Thì sao?”

“Lát nữa anh đừng tắm, tôi muốn ngửi nách của anh.”

Bị hoocmon điều khiển, Ngô Ân liền trả lời.

“Được! Trên người tôi có bao nhiêu chỗ có mùi tôi cho cậu ngửi hết.”

“Thế ngửi hậu môn được chứ?”

“Được!”

“Gãi hậu môn cho anh?”

“Được tất.”

“Thế liếm thì sao?”

“Sẽ suy nghĩ.”

“Vây cho tôi thao anh luôn nhé?”

...một trận đánh nhau nữa lại diễn ra trên xe.

“Thao này! Thao này! Tôi mới là người thao cậu.”

Ngô Ân nhào lên lấy hai ngón tay móc vào lỗ mũi của Lạc Phong không cho hắt thở. Chiếc xe moto liền chao đảo, vì để an toàn Lạc Phong lập tức dừng xe.

“Anh mau thả tay ra khỏi lỗ mũi tôi.”

“Thả á? Còn lâu!”

Thực tế mà nói, Lạc Phong dư sức dùng vũ lực buộc Ngô Ân thả tay ra nhưng vì hấn cảm thấy giống như vậy rất vui nên đã xem bản thân yếu đuối đi một chút mà nhân nhượng với Ngô Ân. Lâu lâu để anh ta nắm thể thượng phong cũng rất thú vị.

“Định thao tôi? Cậu tự mà thao.”

“Ấy ấy... Anh không biết sao? Dương vật tôi rất dài, có thể bẻ vòng xuống để tự nhét vào ‘hoa cúc’ của bản thân đấy.”

Ngô Ân một trận thất kinh liền mất ngủ.

“Aaahhh... Sao lại có người biến thái như cậu chứ? Mẹ kiếp, còn tự thao bản thân thật sao?”

“Thật mà, nếu không tôi làm ngay bây giờ cho anh xem.”

“Thôi đi thôi đi! Tôi không muốn xem mấy cảnh bệnh hoạn như vậy...”

“Thôi nào Ngô Ân! anh không nhất thiết phải tự thao, rất cực nhọc, để tôi giúp anh thao làm hợp lý nhất, tối nay nhé...”

“Thao thao cái nào nhà cậu!”

Lạc Phong liền lấu cá.

“Ôi chào! Khẩu vị anh nặng vậy ư? Thao nào của người khác quả thực hơi kinh dị đấy....”

Vốn dĩ cái tên này chỉ giỏi võ, ai ngờ còn giỏi cả võ mồm, nói cái gì hấn cũng bắt bẻ lại được, Ngô Ân về thể lực lẫn “mồm lực” đều thua hấn vài phần.

Đã là mười hai giờ khuya, còn mấy cây số nữa mới về tới nhà, xem ra màn ân ái của hai tên này sẽ kéo dài tới hừng đông.

...

“Thưa ngài, bọn họ đã quay về chung cư của Ngô Ân”

“Tốt! Thế nhiệm vụ tôi giao cho cậu?”

“Thưa ngài, tất cả mọi sinh hoạt gặp gỡ của hai người họ tôi đã quay lại không bỏ sót một giây phút nào. Nếu ngài muốn, tôi có thể quay cảnh bên trong nhà của cậu ta.”

“Không cần! Tôi thừa biết họ bên trong đó làm gì.”

“Thưa ngài, tôi có thể hỏi một chuyện?”

“Nói”

“Hai người họ...là...là gay sao? Mấy ngày nay tôi thấy hành vi của họ thân thiết lạ thường.”

“Hahahaha! Tôi nói cho cậu nghe, bản chất đàn ông của hai tên đó còn cao hơn cậu vạn lần. Nếu muốn biết thẳng nam làm tình thế nào, cậu cứ việc quay lại mà tự coi...hahahahaha...”

...

Hết chương!
Chúc ngủ ngon.

58. Chương 58 - Chất Độc Mạnh Sử

Chương 58: CHẤT ĐỘC MẠNH SỬ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn:wattpad.com/pinoneverdie

Hiện tại đang là tám giờ sáng ngày hôm sau tại công ty của Ngô Ân. Phải nói là đêm qua hai cái tên kia “đấu kiếm” tới hai ba giờ sáng mà vẫn có thể nằm giờ ba mươi ngoi đầu dậy chuẩn bị đi làm, quả thực đúng là thanh niên cường tráng.

Dao gần đây Mạnh Sử rất lạ, làm việc chung phòng với hắn nhưng giữa hắn và Ngô Ân không hề nói chuyện gì với nhau, nếu có thì cũng là đôi ba câu về vấn đề công việc, khác hẳn lúc mới đầu gặp mặt. Mà tính ra từ lúc chuyển sang đây làm việc, Ngô Ân có hơi chán trường. Hằng ngày tám tiếng đồng hồ, cậu ta chỉ có ngồi đó nhập số liệu cho Mạnh Sử. Tuy đây là số liệu của toàn khu vực Đông Nam Á, kể ra phải là người được tin nhiệm mới được giao trọng trách này, nhưng đối với Ngô Ân đó còn hơn là cực hình khổ sai.

Tiếng gõ bàn phím từ bàn làm việc của Ngô Ân không ngừng vang lên, đến một lúc thì Mạnh Sử chủ động lên tiếng.

“Trưa nay rảnh chứ?”

Ngô Ân rõ ràng là nghe thấy nhưng vẫn cứ làm ngơ vì nghĩ rằng chắc hắn không phải hỏi mình. Tiếp tục đánh máy!

“Cọc cọc cọc.”

Hơn hai phút trôi qua, Mạnh Sử vẫn chỉ nghe tiếng gõ bàn phím, liền háng giọng một cái rồi lớn tiếng.

“Tôi hỏi cậu trưa nay có rảnh không?”

Lần này âm thanh rõ ràng vọng vào mặt mình, Ngô Ân mới tạm dừng các ngón tay lại.

“Cậu đang nói với tôi sao?”

Mạnh Sử thu hai mắt lại tức giận đôi chút, nói.

“Căn phòng này có bao nhiêu người? Chẳng lẽ tôi tự nói chuyện với bản thân?”

Gần một tháng nay không ai nói chuyện với ai, bây giờ bất chợt hỏi những thứ nằm ngoài dự liệu như vậy thử hỏi ai không ngạc nhiên? Đã thế còn bị quát, Ngô Ân cũng lườm hắn một cái rồi vừa đánh máy vừa nói, ngắn gọn hai chữ.

“Không rảnh.”

“Tôi đã đặt bàn ở nhà hàng cách đây không xa. Đến giờ nghỉ trưa tôi lấy xe chờ cậu ở sân lớn công ty.”

Ngô Ân coi như không nghe thấy, tiếp tục công việc của mình.

Thứ tư giữa tuần, không khí làm việc trong công ty quả nhiên căng thẳng mệt mỏi. Ai nấy đều cấp tốc cố gắng hoàn thành xong nhiệm vụ được giao, thêm vào đó sếp Trương lâu lâu lại mắng nhiếc khiến toàn thể

trên dưới nhân viên không ai dám lơ đãng công việc. Chỉ có Ngô Ân là “sung sướng” ngồi hưởng gió máy lạnh, một mình một cõi mà nhập số liệu, không ai la mắng cũng không ai hối thúc.

Thời gian trôi qua tích tắc, đồng hồ điện thoại mới đó đã điểm mười hai giờ trưa, Mạnh Sử đã rời phòng làm việc từ trước, Ngô Ân ở lại vẫn đang cố làm cho xong việc.

“Tít tít tít” tiếng chuông điện thoại Iphone 5 quen thuộc vang lên.

Ngô Ân vươn vai ra gồng người mấy cái rồi cầm lấy điện thoại, nhìn thấy màn hình hiển thị là do Lạc Phong gọi tới, cậu ta liền mỉm cười một cái đầy ý vị: “Alo, chào quý ông ‘thèm tinh dịch’”

Ngô Ân bắt máy liền xất xéo, Lạc Phong bên kia lập tức phản ứng.

“Anh nói cái quái gì cơ? Ai chứ?”

“Hắc... Thế ai tới hôm qua liếm sạch hết tinh dịch của tôi, đã thế tinh dịch của bản thân cũng không thừa. Không gọi cậu là ‘quý ông thèm tinh dịch’ thì gọi là gì? Hắc hắc...”

Lạc Phong nghe xong liền háng giọng mấy cái, nói chuyện nghiêm chỉnh.

“Anh thôi đi, nghe tôi nói đã. Anh đã nhận được nước hoa quả của tôi chưa?”

Nhắc tới đây Ngô Ân liền phản ứng mạnh.

“Tôi còn đang định hỏi cậu đây, đã là mấy giờ rồi mà tôi vẫn chưa có chai nước vị đào nào, báo hại tôi sáng giờ thèm mà không có uống, xuống căn-tin cũng không có bán, chẳng lẽ cậu định bỏ khát tôi một tháng thật sao?”

Thật quái lạ!

Lạc Phong rõ ràng trước khi đến sân vận động Bắc Kinh để quản lý khâu tổ chức giải đấu karate đã nhờ người đem nước hoa quả vị đào có dán mẫu giấy quen thuộc kia đưa cho Ngô Ân hằng ngày, cả cái cậu trai bán hàng ở căn-tin cũng đã được hắn ta căn dặn kĩ lưỡng, sao lại có chuyện không có?

“Alo? Cậu còn ở đây không? Sao lại không nói gì nữa?”

Ngô Ân thấy phía bên Lạc Phong im lặng liền thắc mắc hỏi, Lạc Phong nghe xong cũng hoàn hồn lại, nói.

“Tôi cúp máy trước, có gì nói chuyện sau.”

Cái tên này nói chuyện cộc lốc, ngay cả cái chữ “nhé” ở cuối câu cũng không có cho lịch sự. Ngô Ân bị cúp máy trước không tránh khỏi bức bối, liền nhìn vào màn hình điện thoại mắng chửi.

“Mẹ kiếp! Tôi đã nói như thế mà vẫn không có chai nước vị đào nào cho tôi sao?”

Sắp xếp lại bàn làm việc một chút, Ngô Ân liền đi xuống căn-tin mua vài món để ăn trưa. Buổi trưa dạo gần cuối năm trông ấm đạm khác thường, lại còn có chút lạnh lạnh, các nhân viên khác đã sớm mặc áo dày một chút để bảo vệ sức khỏe. Riêng Ngô Ân thì cứ mãi phong phanh bộ quần áo công sở bình thường, đối với thời tiết hiện tại không quá miễn cưỡng. Ung dung đi đến quầy thức ăn của căn-tin, vừa tới nơi đã bị một người ngăn lối đi.

Mạnh Sử bỏ hai tay vào túi quần tây, dáng đứng vô cùng lịch lãm, áo quần phẳng phiu chỉnh tề, mái tóc bông đôi lúc bị vài cơn gió chớm đông thổi bay lên để lộ ra vầng trán cao thanh nhã, nói chung là hắn đột nhiên trở thành viên ngọc sáng nhất khu vực căn-tin này.

“Tôi đã bảo là sẽ đợi cậu ở sân lớn, sao lại chui vào căn-tin?” Mạnh Sử nói.

Ngô Ân đứng đó giương ra cặp mắt khinh khỉnh.

“Tôi có nói là sẽ đi với cậu sao?”

“Tôi là sếp của cậu, tôi bảo gì cậu cũng phải làm.”

Ngô Ân xùy một cái rỗ khinh thường, đi ngang qua người Mạnh Sử không chút ngần ngại, xem câu nói đó của hắn như không. Cậu ta đi một lúc thì đi tới quầy chọn thức ăn, gọi một món thịt dồn tàu hủ cùng một bát canh bách hợp, nhận phần ăn xong thì liền đi tới bàn ăn. Mạnh Sử theo sau vẫn chưa chịu buông tha cho cậu ta, cấp tốc đuổi theo rồi ngồi đối diện. Ngô Ân ngược mắt lên nhìn hắn ta một cái không thân thiện, rồi cũng tiếp tục cầm đầu ăn tiếp, xem hắn như không khí.

“Phụt”

“Aaahhhh. Cậu tránh xa tôi xa một chút.”

Tiếng la hét này của Ngô Ân làm không gian nơi căn-tin lập tức đóng băng, mọi ánh mắt liền tập trung về phía cậu ta.

Chuyện là vừa mới ngồi xuống, Mạnh Sử liền lấy bật lửa châm điều thuốc. Lửa vừa bật lên liền khiến Ngô Ân nhảy dựng, quả thực kí ức không hay về những thứ phát nhiệt khiến cậu ta khổ sở, chỉ một ngọn lửa nhỏ từ cái bật lửa cũng có thể khiến cậu ta lộ ra điểm yếu.

Quay lại hiện tại, Ngô Ân đang cầm trên tay phần cơm, hai mắt trừng nộ nhìn Mạnh Sử. Mạnh Sử ngậm điều thuốc trong miệng, vẫn chưa kịp đốt thì đã rớt xuống đất vì tiếng hô hoán đó của Ngô Ân, giờ này chỉ còn biết hai mắt tròn tròn không hiểu chuyện.

Thôi thì tốt nhất là nên tránh xa tên tổng đốc rắc rối này, Ngô Ân tức khắc bỏ đi. Cơ mà Mạnh Sử vẫn đuổi theo.

“Ngô Ân, cậu đợi đã. Tôi là có thiện ý.”

Mạnh Sử hô hoán phía sau, nhưng cái tên “nam nhân danh giá” kia vẫn bước đi thật nhanh.

“Ngô Ân, Ngô Ân ...”

Mạnh Sử liên tục gọi tên cậu ta, khiến tập thể nhân viên đang có mặt tại căn-tin không khỏi bàn tán. Cảnh này không khác gì đuổi theo đồ dành người yêu á! Chính vì thế mà Ngô Ân cảm thấy rất ngại ngùng, bị người nam nhân khác đuổi theo năn nỉ như vậy có thể không gượng đỡ mặt?

Tôi bước, tôi bước thật nhanh, bước thật nhanh, thật nhanh...

Lúc đi nhanh qua quầy nước, nhân viên căn-tin vô tình để đá vụn vãi ra sàn nhà. Và giống như một quy luật, Ngô Ân ngay lập tức trượt chân té giữa người ra sau.

“Aaahh!”

Căn tin lại một lần nữa tập trung sự chú ý về phía phát ra âm thanh la hét, tưởng đâu đã được chứng kiến cảnh Ngô Ân té ngã mà cười một trận, rốt cục...

Ngô Ân mơ màng mở mắt ra, chưa hết choáng váng đã liền thấy gương mặt của Mạnh Sử. Hắn ta nhanh như chớp liền chạy ào tới đỡ lấy Ngô Ân, hiện tại cậu ta đang nằm gọn trong lòng của hắn, gương mặt áp sát lại gần nhau.

“Aaaa... trời Phật ơi, hai ảnh ôm nhau kìa.”

“Ở đâu cơ chứ? Cái gì? Là Mạnh tổng với Ngô Ân hả? Là thật sao?”

Một đám nhân viên nữ đang gào thét xuyết xoa khi chứng kiến cảnh tượng “nam chính” đỡ “nữ chính” té ngã rất kinh điển này. Bọn họ túm lại thành một hội rồi cùng nhau bàn tán thích thú, còn dùng điện thoại ra chụp lại, có người còn quay phim.

Không gian xung quanh ồn ào là thế, nhưng giữa “hai nhân vật chính kia” lại một mảnh ngưng trọng. Mạnh Sử nhìn sâu vào mắt Ngô Ân, không ai nói chuyện với ai. Được một lúc, Mạnh Sử rút từ trong túi quần một cái khăn tay trắng sạch, rồi chấm chấm vào vết thức ăn đang dính trên mép của Ngô Ân. Vào lúc này, Ngô Ân chỉ tròn tròn hai mắt, làn môi trở nên khô khốc, chân run run lên không đứng vững được nữa. Đám nữ nhân bát nháo kia càng ngày la hét càng lớn, không biết đã chụp bao nhiêu tấm hình giữa hai người họ.

Đến lúc cuối cùng, Ngô Ẩn cảm giác có gì đó không đúng đang xảy ra, liền đứng dậy đẩy Mạnh Sử ra, một mạch bỏ về văn phòng làm việc.

Mở tung cánh cửa phòng ra rồi đóng sầm lại thật chặt. Cấp tốc lấy điện thoại ra gọi cho Lạc Phong.

Tiếng điện thoại bên kia liên tục kêu lên, nhưng Lạc Phong vẫn chưa bắt máy. Ngô Ẩn thở hồng hộc, nhịp tim loạn xạ không còn có thể đo lường.

Lạc Phong cậu mau bắt máy !!!

Thực tế, bản thân cậu ta không biết gọi cho Lạc Phong để nói điều gì, chỉ biết rằng lúc này cậu ta cần được nghe giọng của hắn, giống như vừa bị trúng thuốc độc, lúc này cần phải được giải, mà Lạc Phong là phương thuốc duy nhất.

“Tút tut tut...”

Rốt cục Lạc Phong không bắt máy, Ngô Ẩn tiếp tục gọi, gọi thêm ba bốn cuộc, rồi năm sáu cuộc, rồi mười mấy hai mươi cuộc, vẫn là không có người nghe.

Lạc Phong à !!! Tôi sắp chết tới nơi rồi !!!

...

Mới chính thức xa nhau hơn 5 tiếng mà đã xảy ra chuyện, coi bộ...

Hết chương!

59. Chương 59 - Độc Tính Công Tâm

Chương 59: ĐỘC TÍNH CÔNG TÂM

Trans+Edit: Pinoneverdie - Leo

Nguồn:wattpad.com/pinoneverdie

“Võ sư Lạc, đại diện bên nhà cung cấp vật dụng võ thuật cần liên hệ với anh.”

“Hai giờ ba mươi chiều nay sẽ có người đến đưa mẫu thiết kế võ đài, các băng rôn khẩu hiệu cũng sẽ được đưa đến, võ sư Lạc tôi nghĩ anh nên đến phòng thiết kế để xem thử.”

“Võ sư Lạc, bọn tôi cần ít vật dụng, liệu anh có thể xem qua để kí nhận?”

“Anh Lạc, anh có thể qua đây cho chỉ thị được không?”

Mới ngày đầu tiên đảm nhiệm trọng trách tổng quản khâu tổ chức giải đấu sắp tới mà Lạc Phong đã bị quay hơn chong chóng. Cũng may bản thân là người giỏi chịu áp lực, nếu không đã sớm stress mà bỏ cuộc. Hiện tại, từ việc nhỏ tới việc lớn, từ việc trong đến việc ngoài đều do Lạc Phong quyết định. Nói là “không thể đi ra ngoài” thì có phần hơi quá, nhưng bỏ đi chừng năm phút thì trách nhiệm của bản thân liền cần xé không để yên.

Nếu hỏi hắn có nhớ Ngô Ẩn không thì đó rõ ràng là một câu hỏi thừa thãi. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh tối nay không được chờ Ngô Ẩn đi ăn tối, không được đùa giỡn với cậu ta, không được ôm cậu ta vào lòng khi ngủ, hắn đã muốn xé nát bản thân. Hiện tại chỉ còn biết vùi đầu vào công việc để tạm thời quên đi hình bóng của na, công việc này không thể không làm.

“Lạc võ sư, tôi nghĩ cậu nên nghỉ trưa một lúc, bên nhà ăn của sân vận động có nấu thức ăn cho tất cả anh em ở đây, cậu sang đây ăn gì đó trước đi đã.”

Một vị huynh đệ đồng môn hảo ý nhắc nhở Lạc Phong. Nghĩ đi nghĩ lại, từ sáng tới giờ vẫn chưa nhét thứ gì vào bụng, Lạc Phong cũng đành tranh thủ một lúc mà đi tới nhà ăn. Đang đi nửa đường thì bị một người hô gọi.

“Võ sư Lạc, bên khâu đăng kí dự tuyển đang có vấn đề.”

Nhìn gương mặt hốt hải của hắn, nhanh như chớp, Lạc Phong liền cùng người báo tin chạy đến khu vực đăng kí, vừa tới nơi đã nghe tiếng ồn ào.

“Thưa anh, tuy là mỗi cá nhân đều có quyền được tham gia dự thi nhưng phải có chứng nhận anh từng học karate, bậc vị, cấp đai, và nhiều thứ khác liên quan. Còn không thì anh phải được một cơ sở nào đó dạy karate đứng ra đảm bảo, nếu không anh sẽ không được tham gia. Lý lịch cá nhân là yếu tố đầu tiên để xét tuyển.”

Nữ nhân viên làm việc ở bàn đăng kí đang cố giải thích với một người nam nhân thân hình rắn chắc, nước da đen ngăm khỏe khoắn, nhưng chỉ có điều... hắn ta luôn đeo một cái khẩu trang che nửa mặt, trông rất kì quái. Sau khi nghe giải thích, người này vẫn nói ra từ trong miệng.

“Tôi muốn đăng kí dự tuyển.”

Nữ nhân viên liền nổi cáu.

“Tôi nói cho anh nghe, anh không đủ tư cách tham gia, anh mau chóng rời đi để những người khác tới đăng kí.” Một gã lèm bèm phía sau hắn liền hòa theo ồn ào.

“Phải đấy! Nhanh lên còn đến lượt tôi, nãy giờ đã mất bao nhiêu lâu rồi chứ? Người ta nói vậy còn không hiểu sao?”

Gã kì quái này liền xoay lưng lại, dùng ánh mắt sát thủ nhìn gã lèm bèm, gã lèm bèm liền nói.

“Làm sao? Nhìn tôi cái gì? Muốn sinh sự sao?”

Gã kì quái đột nhiên nhắm mắt lại, nhanh như chưa hề có gì xảy ra, một nắm đấm của hắn liền “bing” vào mặt gã lèm bèm một cái đau đớn. Động tác nhanh gọn lẹ đến mức khiến mọi người xung quanh ban đầu vẫn chưa hiểu chuyện gì, đến khi gã lèm bèm ngã nhào xuống, một đám võ sư canh giữ trật tự ở nơi này mới xông tới không chế gã kì quái.

Một cuộc ẩu đả nhanh chóng diễn ra, điều bất ngờ chính là một mình gã kì quái lại có thể đối đầu với bốn người võ sư karate có nghề, quả thực là “chân nhân bất lộ tướng”. Động tác của hắn tuyệt nhiên nhanh mạnh hơn người, đến bây giờ vẫn chưa hề trúng đòn của ai trong số bốn người kia. Thân thủ bất phàm như vậy chắc chỉ thua mỗi Lạc Phong.

Lạc Phong đứng vòng ngoài quan sát tỉ mỉ, loại võ karate này của hắn hơi pha tạp, rõ ràng là có sự dung hòa giữa karate hiện đại và karate truyền thống Nhật Bản. Cuộc đấu vẫn diễn ra quyết liệt, cho đến khi Lạc Phong ra tay. Hai cao nhân liền có cơ hội giao đấu, tất cả đều là những quyền cước thăm dò, không ai dùng hết sức lực, mãi khi gã kì quái bị Lạc Phong bẻ tay không chế, cũng không thể nhận ra là hắn thật sự đánh không lại hay là cố tình để Lạc Phong khóa đòn.

“Vị huynh đệ! Chuyện gì cũng có thể giải quyết, đừng mãi gây náo loạn.”

Nói xong, Lạc Phong buông thả hắn ra. Đôi mắt một mí mỏng như lưỡi dao của hắn nhìn chằm chằm Lạc Phong, không có gì gọi là thân thiện, ai nấy đều cảm nhận được oán khí trong đôi mắt đó.

Khoảnh khắc ngưng trọng được một lúc thì qua đi, gã kì quái quay lưng cất bước.

“Khoan đã!” Lạc Phong đột ngột đứng lên tiếng ngăn cản.

Gã kì quái chậm rãi quay đầu lại, nói.

“Còn muốn giao đấu?”

Lạc Phong gương mặt nghiêm túc, dương khí tản ra mười phần mạnh mẽ lẫn át âm khí tàn độc của gã kì quái, miệng lưỡi chắc chắn.

“Cứ việc đăng kí dự tuyển, tôi sẽ là người đại diện bảo đảm cho cậu.”

Câu này nói ra khiến mọi người xung quanh lập tức há hốc mồm, trợn to mắt kinh ngạc. Nguyên có gì lại bảo đảm cho một “đứa con rơi” của ngành võ karate tham gia thi đấu?

Ánh mắt to chứa đầy thần thái của Lạc Phong ngay tức khắc va chạm vào ánh mắt mỏng đầy lãnh khốc của gã kì quái kia, hắn ta ngay sau đó liền nhàn nhạt trả lời.

“Đa tạ!”

...

Ở bên kia, trong phòng làm việc, Ngô Ân vẫn đang loay hoay nhìn màn hình điện thoại.

Chẳng lẽ cậu ta không nhìn thấy cuộc gọi nhờ của mình sao???

Hiện tại, “bình thuốc độc” Mạnh Sử đang ngồi ngay trước mắt, cậu ta có thể tập trung trí lực làm việc? Điều cấp bách nhất lúc này là phải kiếm cho bằng được “bình thuốc giải”. Nhớ lại lúc này ở căn-tin được Mạnh Sử đỡ lấy, rồi còn dùng khăn lau mép, Ngô Ân liền cảm thấy buồn nôn đứng kiểng ngộ độc. Khoảnh khắc đó chính là “nam châm cùng dấu” đang cố gắng dính vào nhau, hoàn toàn ngược lại với định luật của vật lý. Ánh mắt cậu dẫn của hắn thật quá kinh tởm, còn lau mép cho mình nữa chứ !!! Mẹ kiếp! Tôi cần nhìn thấy cậu Lạc Phong à. Tôi cần phải rửa mắt á !!! Aaaahhhh.

Kể từ ngày “quần quít” với Lạc Phong, đối với các “vấn đề của nam giới” Ngô Ân đặc biệt nhạy cảm. Thực ra nếu như lúc trước, hành động đó của Mạnh Sử sẽ không khiến cậu ta phản ứng mạnh như vậy, cùng lắm thì cho rằng hắn ta đùa dai rồi cùng nhau cười cười đôi chút. Nhưng hiện tại là bị ám ảnh từ Lạc Phong cho nên chỉ một hành động nhỏ động chạm cơ thể đều khiến Ngô Ân bật báo động đỏ, không thể uống thêm “loại thuốc nào” ngoài loại thuốc mang tên “Lạc Phong”.

Nội tâm ứa đầy uất nghẹn khó nói, đang lúc bấn loạn, Ngô Ân liền lấy điện thoại ra. Được thôi! Bây giờ không nhìn được cậu thì tôi nhìn ảnh của cậu.

Lướt ngón tay lên màn hình cảm ứng, lướt qua lướt lại rốt cục trong máy của Ngô Ân không có một tấm hình nào là của Lạc Phong. Không đùa chứ? Mình không có tấm ảnh nào của cậu ta thật sao???

Ngay lập tức vào weibo tìm đến nick name của hắn, rốt cục Lạc Phong chỉ up ảnh của Ngô Ân, hắn cơ bản không up một tấm nào của hắn lên mạng xã hội. Gương mặt Ngô Ân bắt đầu tái nhợt xanh xao, không trúng độc cũng nhìn ra thành trúng độc.

Thôi tiêu rồi!!!

Quay qua quay lại mới đó đã năm giờ chiều tan ca, cả người Ngô Ân xơ xác không còn sức sống. Một hành động nhỏ, à mà không, phải là một hành động lớn của Mạnh Sử lúc ban trưa đã liền khiến Ngô Ân mất hồn mất vía.

“Ngô Ân, cậu còn chưa về sao?” Mạnh Sử chủ động lên tiếng.

Giọng nói của Mạnh Sử chỉ vừa mới vang lên, Ngô Ân cuống cuống như vợ sắp sinh, ba chân bốn cẳng, tốc độ như xe máy chạy ào ra khỏi phòng làm việc, phóng thẳng xuống hầm giữ xe, lái xe hơi nhanh ra đường lớn.

Ngồi trên xe thở hồng hộc, còn không quên quay đầu lại nhìn phía sau xem có ai đuổi theo hay không. Ngô Ân coi bộ né Mạnh Sử còn hơn là né tà. Đang lúc mồ hôi còn đang vương vãi ướt đầy tóc, điện thoại của Lạc Phong gọi tới.

“Mẹ kiếp! Cậu làm cái con mẹ gì mà giờ này mới chịu gọi lại?”

Vừa nhắc máy đã oán tránh đủ điều, Ngô Ân thực sự lúc này chỉ muốn yêu sách với Lạc Phong một trận. Lạc Phong ở đầu dây bên kia, nghe thấy giọng điệu hốt ha hốt hải của cậu ta liền hạ giọng mà hỏi thăm.

“Tiểu Ân tôi xin lỗi, anh có việc gì sao?”

Lạc Phong vừa dứt lời, Ngô Ân ngay lập tức bung xả.

“Mẹ kiếp nó! Hôm nay đúng là ngày xui xẻo... tôi...”

Im lặng !

Ngô Ân đang nói giữa chừng, không biết suy nghĩ gì liền im lặng không nói gì nữa. Lạc Phong bên kia đang tập trung lắng nghe, rốt cục chỉ còn nghe tiếng thở của Ngô Ân, liền dùng giọng điệu lo lắng, hỏi: “Anh sao thế?”

Thực ra mà nói, lúc này Ngô Ân nghe được giọng nói của hắn cũng đã “bài trừ độc tố” đi được một chút, nhưng vẫn là không thể nói ra “nguyên nhân trúng độc”. Cậu ta biết rõ giữa Mạnh Sử và Lạc Phong có hiềm khích, nếu bây giờ mà kể ra sự việc ban trưa thì khác nào lại xảy ra thêm nhiều chuyện rắc rối.

Suy đi nghĩ lại, tạm thời không nên nói, trước mắt bản thân tự ứng biến trước đã.

“À, không có gì cả, tôi chỉ là bị chó rượt thôi mà.”

Quen biết tuy không lâu, nhưng Ngô Ân tính khí thế nào chẳng lẽ Lạc Phong còn không rõ? Tuy chắc chắn mười phần Ngô Ân đang có vấn đề, nhưng hắn vẫn giả vờ ứng hợp.

“Anh lớn như vậy rồi còn bị chó rượt? Mới xa tôi chừng đó đã gặp vận xui, xem anh sau này còn dám nói không muốn tôi ở bên cạnh?”

“Cậu đừng có mà tưởng bở. Tôi tránh xa cậu cho nên chỉ bị chó rượt chứ không bị nó cắn, nếu có cậu bên cạnh tôi đã sớm đi chích ngừa bệnh dại.”

Nói xong vài câu khích bác trên đùa thì liền cúp máy, để lại những tiếng “tút tut” bên đầu dây bên kia của Lạc Phong.

Trò chuyện với Lạc Phong xong thì tâm trạng của cậu ta liền khá hơn một chút. Không biết từ lúc nào Lạc Phong lại có tầm ảnh hưởng quan trọng đến tâm trạng và thái độ của cậu ta như vậy. Hiện tại lý trí thì bảo hãy đi tới lớp nấu ăn ở nhà văn hóa, nhưng bàn tay lại bất giác lái vô lăng hướng về phía sân vận động Bắc Kinh.

Lòng người nôn nao nên thời gian cũng nhanh chóng vụt qua, mới đó mà xe hơi đã đậu trước cổng sân vận động. Hiện tại bên trong tiếng người hoạt động vang lên nhộn nhịp, tất cả đều là những âm thanh vang rền của những đấng nam nhi khỏe mạnh cường tráng. Ngô Ân bước xuống xe đi vào nhưng vẫn chỉ được phép rẽ phải sang khu vực hồ bơi và thể dục dụng cụ, phần sân bãi và hội trường lớn bên phải nơi Lạc Phong đang chỉ huy đều đã được ngăn cản bởi một bức phòng khổng lồ, đã vậy còn có người canh chừng.

Ngô Ân nghe rõ mồn một tiếng Lạc Phong đang quát lớn, trái tim đột nhiên đập thành thịch, điều khiển hai chân tiến về phía phát ra âm thanh.

“Xin lỗi, khu vực này đang được niêm phong để tu chỉnh, mời anh sang lối khác.”

Vừa đặt chân đến “cấm địa”, Ngô Ân đã bị một anh chàng võ sư karate cản lối. Tiếng của Lạc Phong theo đó lại càng to rõ hơn, làm tứ chi của “người kia” không tránh khỏi ngứa ngáy muốn mạnh động.

Bây giờ nhớ lại thật khó mà tin, chỉ mới có hai tháng, trải qua cũng không quá nhiều chuyện nhưng sao Ngô Ân không thể hiểu sao mình lại quyến luyến tên võ sư họ Lạc đó như vậy. Đáng lẽ giờ này cậu ta đã được Lạc Phong đưa cho một chai nước hoa quả vị đào có dán dòng chữ quen thuộc “Cái này là cho anh”, rồi bản thân sẽ nôn nao chờ tan lớp nấu ăn mà chạy ra bãi giữ xe chờ Lạc Phong lấy xe chở mình đi về.

Quay người bước đi, cái tên võ sư canh gác lúc nãy liền nói chuyện với người còn lại.

“Phen này Lạc huynh đệ coi bộ hao tổn nhiều, cả ngày nay đều chưa ăn uống, không biết sẽ trụ nổi bao lâu.”

Người còn lại đáp.

“Thôi thì chúng ta cố gắng cùng anh ta. Dù sao đây cũng là cơ hội tốt để anh ta chứng tỏ năng lực với cục thể thao, không chừng sau vụ này lại thăng quan tiến chức.”

Từng từ từng chữ Ngô Ân đều nghe rõ ràng không sót lời nào. Cậu ta ban đầu còn dự định gọi cho Lạc Phong ra gặp mặt tán dóc một chút, bây giờ nghe xong hai người kia nói chuyện liền từ bỏ ý định.

Tốt nhất là mình không nên để cậu ta phân tâm.

Chưa bao giờ một gã đàn ông trưởng thành, cao to khỏe mạnh, thần sắc tuấn lãng như Ngô Ân đây lại buồn phiền vì không được gặp một gã đàn ông khác như lúc này.

Mang theo tâm trạng không rõ tư vị, Ngô Ân chui vào xe hơi, tiến thẳng về nhà văn hóa.

Ngô Ân quả thực đã trúng độc rất nặng, trúng độc của cái tên Lạc Phong này đến mức thấm sâu vào xương tủy không thuốc hóa giải. Cứ tưởng thuốc độc mạnh là làm người ta sống dở chết dở, nhưng thực ra khiến người ta không thể không có nhau dù chỉ một ngày mới là thuốc cực độc.

Độc tính công tâm!

...

Hết chương.

60. Chương 60 - Điện Thoại Không Phải Là Của Tôi

Chương 60: ĐIỆN THOẠI KHÔNG PHẢI LÀ CỦA TÔI

Trans+Edit: Pinoneverdie-LEO

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

“Lạc Phong, uống tí trà nhé.”

Tiếng rót nước trà vang lên, một làn hơi nước bốc lên từ miệng ly, Vương Siêu sau đó nhanh chóng đem đến cho Lạc Phong.

Lạc Phong chậm rãi nhấp môi vào ly trà nóng rồi nhàn nhạt xé mở bì hạt hướng dương. Tiếng cắn hạt hướng dương “tách tách”, Lạc Phong ăn xong liền ném vỏ hạt xuống sàn. Vương Siêu cũng liền ngồi xuống bên cạnh hắn, cả hai người cùng nhau nhìn lên màn hình theo dõi từ hệ thống camera của sân vận động Bắc Kinh.

“Hắc... Lạc Phong cậu thật tài giỏi. Không ngờ cậu có thể thương lượng với tổng quản sân vận động để chúng ta được quyền sử dụng hệ thống camera an ninh ở đây. Bây giờ không cần chạy đôn chạy đáo, ngồi trong phòng an ninh dùng bộ đàm nội bộ vẫn có thể điều động nhân lực của tất cả các bộ phận để thực hiện việc tổ chức giải đấu. Quả nhiên anh minh hơn người.”

Lạc Phong vẫn chỉ im lặng, cầm lấy bộ đàm rồi nhìn lên màn hình tivi theo dõi, ra chỉ thị với khâu trang trí, rồi tiếp tục cắn hạt hướng dương. Bộ dạng chính là nhàn rồi giống như không có gì làm.

Ba hôm trước còn bị công việc ở đây quay như chong chóng, ba hôm sau đã có thể khiến mọi thứ đi vào guồng máy hoạt động. Ai nói tất cả các võ sư đều lạnh lùng cứng nhắc, như Lạc Phong chính là linh động mềm dẻo trong cách xử lý công việc.

Mấy ngày nay Ngô Ân ngay cả đi làm cũng phải đeo kính râm. Với dáng điệu cực ngẫu như vậy, nếu có lỡ bước vào phòng làm việc thì sẽ không biết mà tưởng cậu ta là sếp còn Mạnh Sử là thư kí. Để làm gì ư? Chính là để hạn chế thân ảnh của Mạnh Sử lọt vào tầm mắt của cậu ta. Kể từ ngày xảy ra màn “đỡ mỹ nhân té ngã”, Ngô Ân ra sức né tránh Mạnh Sử, xem hắn ta như bệnh dịch hạch thổ tả. Trong công ty hiện

tại cũng không ngừng xào xáo bàn tán, khiến Ngô Ân dạo gần đây cũng ít tiếp xúc với đồng nghiệp nhiều hơn.

“Cậu việc gì phải đeo kính râm?” Mạnh Sử rất cục không nhịn được, đi đến chỗ làm việc của Ngô Ân để thăm dò.

Ngô Ân không biết lấy ở đâu, đột nhiên bật tung một cái dù màu đen hướng về phía Mạnh Sử, Mạnh Sử giật mình một cái rồi giật lùi về phía sau một bước.

“Cậu làm cái quái gì vậy?” Mạnh Sử nhăn nhó.

Ngô Ân lấp bắp, đối trá mà trả lời.

“Tôi... tôi đang bị đau mắt đỏ, rất dễ lây lan, cậu tốt nhất tránh xa tôi ra một chút...”

Mạnh Sử thu hai mắt lại hoài nghi, nhưng rốt cục cũng lùi bước quay về bàn làm việc của mình. Nhanh chóng thu cái dù lại, Ngô Ân thở phào một cái rồi tiếp tục nhập dữ liệu.

“Đeo kính đen như vậy có thể nhập dữ liệu không đấy?” Mạnh Sử không bỏ qua, tiếp tục hỏi.

“Được... được chứ... không thành vấn đề.” Ngô Ân giơ ngón tay chữ Ok hướng về Mạnh Sử, sau đó liền cầm mặt vào màn hình máy vi tính. Vừa gõ bàn phím nhập số liệu, vừa phải trả lời tin nhắn của Lạc Phong. Bởi vì không được gặp mặt nên số lượng tin nhắn mỗi ngày gia tăng không ít.

Trái đào đáng yêu: Cậu không phải rất bận sao?

Đại ma đầu: Lúc nào rảnh tôi liền nhắn tin cho anh. Có nhớ tôi không?

Trái đào đáng yêu: Tôi việc gì phải nhớ cậu?

Đại ma đầu: Vậy sao? *biểu tượng mặt mếu*

Trái đào đáng yêu: *biểu tượng không quan tâm* Tôi phải làm việc.

Đại ma đầu: *biểu tượng khóc huhu*

Hết giờ nghỉ trưa, Ngô Ân quay trở lại bàn làm việc, bất ngờ thấy vài thứ trên bàn.

Trên bàn có một lọ thuốc nhỏ mắt trị đau mắt đỏ, còn có một cặp kính trong suốt, kèm theo một tờ giấy. Lại dùng ánh mắt sau lớp kính râm mà đọc.

“Cậu nên dùng loại thuốc nhỏ mắt này, dùng rất tốt. Khi làm việc thì nên đeo kính trong suốt, tránh nhập sai dữ liệu.”

Không cần hỏi cũng biết đây là do Mạnh Sử làm. Ngô Ân liền đưa ánh mắt trợn trắng nấp sau lớp kính râm nhìn sang bàn làm việc của hắn. Một trận điện áp chạy dọc sống lưng, cả cơ thể nổi hết da gà, ngay tức khắc chạy vào nhà vệ sinh.

Ói !!!

Ngô Ân nôn mửa không kiểm soát, bữa trưa ăn bao nhiêu liền trào ngược ra ngoài. Nếu là bình thường thì cậu ta sẽ không phản ứng như vậy, nhưng với Mạnh Sử chính là có điều bất thường á.

Hay là mình suy nghĩ quá nhiều? Chỉ là một hành động quan tâm của sếp với trợ lý thôi cũng nên.

Mặc dù đã cố gắng nghĩ như vậy, nhưng Ngô Ân vẫn tiếp tục ói. Cảm giác như bây giờ nếu có bất kì ai là nam nhân quan tâm đến cậu ta, dù chỉ là một điều nhỏ nhoi cũng đủ khiến cậu ta ói ra mặt xanh mặt vàng. Cho đến khi chỉ còn ói ra dịch vị, cậu ta mới kéo một mảnh khăn giấy dài để lau mép.

“Mẹ kiếp! Uống mất mấy chục đồng tiền cơm trưa của tôi.”

Tâm trạng bực dọc khó chịu mà mắng chửi vài câu, Ngô Ân sau đó liền móc điện thoại từ trong túi, gọi điện cho Lạc Phong.

Điện thoại trên bàn liên tục vang lên nhưng Lạc Phong vẫn làm ngơ không bắt máy, tiếp tục cắn hạt hướng dương.

Vương Siêu thấy vậy liền nói.

“Lạc Phong, cậu không nhắc máy sao?”

Lạc Phong nghiêng đầu qua nhìn Vương Siêu rồi mỉm cười một cái đều cán không rõ ý tứ, vẫn thản nhiên nhìn lên màn hình TV để theo dõi các bộ phận đang làm việc.

Cắn gần một nửa bịch hạt hướng dương mà điện thoại vẫn rung lên liên hồi, nhấm chùng đã hơn hai mươi mấy cuộc gọi, Vương Siêu ngồi kế bên không nhận được thúc giục.

“Lạc Phong à, dù sao đã có tôi hỗ trợ cho cậu. Cậu nhắc máy nghe điện thoại một lúc sẽ không ảnh hưởng gì. Biết đâu là chuyện gấp nên người ta mới gọi nhiều như vậy.” Ném vỏ hạt hướng dương xuống sàn, Lạc Phong gương mặt gian tà nham hiểm, nhắc máy.

“Có chuyện gì thế, tiểu Ân.”

Nghe giọng nói kiểu cách như thế này của Lạc Phong, Ngô Ân đột nhiên rùng mình một cái, nhưng sau đó vẫn bình thản nói.

“Cậu... cậu đang bận gì sao?”

Lạc Phong đáp.

“Phải, tôi đang rất bận, làm việc cũng rất mệt nữa, bây giờ mới có thể nhắc máy.”

Vương Siêu ngồi kế bên bụm miệng lại mà cười không ra tiếng.

Cái gì mà bận lắm, cái gì mà mệt lắm, lại còn bây giờ mới bắt máy được. Cậu chẳng phải là từ hôm qua tới giờ chỉ ngồi uống trà, cắn hạt hướng dương thôi sao?

Ngô Ân nghe Lạc Phong nói như vậy, liền áp úng một chút.

“Thực ra... tôi cũng không muốn làm phiền cậu, nhưng mà... nhưng mà...”

“Sao thế? Anh cứ nói.”

Ngô Ân hít một hơi thật sâu, hít mạnh tới mức bên đầu dây của Lạc Phong cũng có thể nghe được. Một lúc sau liền nhắm mắt lại, áp úng từng từ, nói.

“Cậu... có thể... có thể gửi cho tôi một tấm hình của cậu?”

Nghĩ đến ngày nào cũng phải đối diện với Mạnh Sử, Ngô Ân đã không còn chịu nổi, tới bước đường cùng đành phải xin Lạc Phong một tấm ảnh của hắn để “giải độc”.

Bây giờ nghe giọng nói của nhau đã không còn tác dụng, phải nhìn thấy mặt của hắn thì Ngô Ân mới có thể tiếp tục “kéo dài sinh mệnh”. Ngặt nỗi không thể trực tiếp gặp nhau thì nhìn qua hình ảnh tạm bợ cũng đỡ được phần nào.

Lạc Phong chần chờ một lúc, giọng điệu chọc ghẹo.

“Anh không phải là nói không nhớ tôi sao? Còn ở đó xin hình của tôi?”

“Tôi hoàn toàn không có nhớ cậu. Đừng có mà tưởng bở, tôi chỉ muốn dùng ảnh của cậu có ít chuyện thôi.” Ngô Ân giọng điệu biện bạch.

Lạc Phong ở đầu dây bên kia nheo hai mắt lại, suy nghĩ tính toán cái gì đó trong đầu, phải mất hai ba phút sau hắn mới đáp lời.

“Thôi được...”

Nghe đến đây Ngô Ân thở phào một cái.

Cuối cùng cũng dụ được cậu ta.

“... nhưng trước khi tôi gửi hình cho anh thì anh cũng phải gửi hình cho tôi.”

Cảm giác an ủi chưa cảm nhận được bao lâu liền nghe thấy mùi mờ ám. Ngô Ân biết rõ Lạc Phong là tên tinh ranh ma mãnh, không dễ dàng gì mà hấn lại nhanh chóng chấp nhận như vậy.

“Cậu chẳng phải chụp lên tôi rất nhiều rồi sao? Còn cần tôi gửi?”

Lạc Phong đáp.

“Tất nhiên không phải là những tấm hình như vậy...”

Giọng điệu nham hiểm của hấn vang lên trong điện thoại khiến Ngô Ân liên tục suy đoán, bàn tay còn lại nắm chặt vào quần mà vò vò. “...tôi cần anh gửi hình nude của anh cho tôi xem.”

Ngô Ân há hốc mồm, mắt trợn lên trắng dã, thiếu điều muốn ném tung cái điện thoại đang cầm trên tay. Không riêng gì Ngô Ân, Vương Siêu ngồi bên cạnh Lạc Phong nghe thấy cũng thất kinh một trận, không ngờ người nghiêm trang đoan chính như hấn lại có thể nói ra những lời như thế này.

Thế là Ngô Ân mắng một trận trời long đất lở. Lạc Phong biết trước cậu ta sẽ như vậy nên cũng chẳng thèm nghe cậu ta chửi cái gì, chỉ chậm chạp ném cái điện thoại lên bàn, cắn vài hạt hướng dương, đợi Ngô Ân mắng xong thì cầm lên nói chuyện tiếp.

“Rốt cục thế nào? Anh có gửi hay không?”

Căn bản, hấn ta không hề biết Ngô Ân muốn có hình của mình để làm gì và hấn ta cũng không cần biết. Hiện tại chỉ quan tâm đến việc mình có thể lợi dụng việc này mà bắt ép Ngô Ân một trận.

Ngô Ân tắt máy.

Năm phút sau.

“Tít tít tít” tiếng chuông tin nhắn WeChat vang lên, Lạc Phong liền mở ra xem.

“Hahahahahahaha.”

Hấn ta xem xong liền cười một trận trấn áp phòng an ninh, rằng mỗi đều nhô ra hết cỡ, hai mắt nghiêm nghị vốn có liền khép lại trở thành hai đường cong mảnh như chỉ, tổng thể gương mặt trông rất tức cười. Vương Siêu ngồi kế bên cũng cười kè vài tiếng, nhưng rốt cục bị Lạc Phong thay đổi thái độ, quát.

“Cười cái quái gì? Tôi có cho phép cậu cười?”

Nụ cười chưa kịp nở rộ liền dập tắt trên môi Vương Siêu, hấn ta biết điều mà chuyển mắt lên màn hình TV theo dõi.

Tất nhiên là Lạc Phong không cho phép Vương Siêu cười, bởi vì tin nhắn gửi đến là hình ảnh khỏa thân của Ngô Ân trong nhà vệ sinh, dám cười “vợ” của hấn khác nào phạm phải tội chết. Chỉ có tôi mới có quyền cười!

Lạc Phong không ngờ rằng Ngô Ân lại can đảm gửi hình khỏa thân của anh ta cho mình, nhưng dã tâm của Lạc Phong không dừng lại ở đó, hấn lúc này nhắn tin trả lời.

Đại ma đầu: Sao anh lại vội thế? Tôi chưa nói là muốn anh chụp chỗ nào mà?

Trái đào đáng yêu: Chó má! Đừng có mà yêu sách. Tôi đã gửi cho cậu rồi, mau chụp hình của cậu gửi qua đây.

Đại ma đầu: Ấy ấy, cái này là do anh nôn nóng muốn gửi cho tôi, tôi đâu có muốn xem tổng thể cơ thể của anh, tôi muốn xem rõ từng bộ phận cơ.

Ngô Ân vì muốn sống sót trong vòng một tháng không có Lạc Phong bên cạnh, lúc này đành chịu theo hấn. Dù sao cũng đã “mây mưa” với nhau mấy lần, gửi vài tấm khỏa thân cho hấn cũng không mất mát gì.

Trái đào đáng yêu: Thôi được! Muốn chụp ở đâu cứ nói.

Lạc Phong liền gửi cho cậu ta một cái danh sách các bộ phận muốn xem.

Đại ma đầu: Môi, lưỡi, ngực và rãnh ngực, núm vú, nách, cơ bụng, tất nhiên không thể bỏ qua ‘tiểu đào tử’, nhớ là phải vạch lông sang hai bên để chụp cho rõ. Đặc biệt là chụp cho tôi cái mông của anh. Ngô Ân nhận được cái số dài như vậy không tránh khỏi rợn sống lưng. Cậu ta không ngờ rằng mức độ dâm dăng của Lạc Phong lại khủng khiếp như vậy. Can đảm nói ra những thứ từ ngữ đó với một gã đàn ông khác, dù có là gì của nhau thì cũng đừng nên thẳng thừng như vậy chứ?

Ngô Ân bấm bụng, cuối cùng cũng chụp cận cảnh từng bộ phận theo yêu cầu của Lạc Phong rồi gửi cho hắn. Đến khi gửi xong, hắn liền ồm ồm.

Đại ma đầu: Cái mông đâu? Sao tôi chưa thấy cái mông?

Trái đào đáng yêu: Không chụp mông, xấu hổ lắm.

Đại ma đầu: Có gì mà xấu hổ? Chẳng phải cả cơ thể anh tôi đều thấy hết rồi sao?

Trái đào đáng yêu: Không là không!!!

Đại ma đầu: Thôi được! Là do anh không thực hiện đúng cam kết, đừng trách tôi vì sao không gửi hình của tôi cho anh.

Mẹ kiếp! Cuối cùng lại bị cậu ta ép vào thế đã rồi. Mình đã gửi chùng ấy hình cho cậu ta, không lẽ chỉ vì một tấm hình cái mông mà đổ sông đổ biển tất cả?

Loay hoay một hồi, Ngô Ân cũng chấp nhận. Nhắn tin ngược lại bảo Lạc Phong chờ một chút, Ngô Ân liền hạ cái camera điện thoại xuống phần mông.

Suy đi nghĩ lại, Lạc Phong nói đúng. Cơ thể của mình cậu ta đã sờ nắn đủ chỗ, chắc chắn không chỉ muốn xem cặp thịt mông. Cậu ta lần này chính là muốn nhìn thấy lỗ hậu của mình, để tránh bị cậu ta lừa gửi thêm hình, chỉ bằng mình tự giác một chút.

Rốt cục, Ngô Ân một tay cầm điện thoại, một tay banh hai cặp mông ra để lộ “lỗ hậu” đỏ hồng tuyệt đẹp. Lại phải nói ánh sáng trong buồng vệ sinh không tốt, Ngô Ân đành phải bật đèn flash. Thế là tấm ảnh kia được gửi qua cho Lạc Phong.

Trái đào đáng yêu: *sending a photo*

Lạc Phong bình thần chờ hình được gửi tới. Chín mươi phần trăm, chín lăm phần trăm, chín chín phần trăm.

“Tít tít” *Photo is sent* (hình đã được gửi)

Tấm ảnh “huyết hồng” được đèn flash soi rọi rõ từng chi tiết, Lạc Phong ngay lập tức nóng như lửa đốt, miệng như muốn phun ra một bùm máu. Gương mặt đỏ chót vì thiếu hơi thở, gân guốc nổi lên đầy người, hai tay hai chân giật giật như bị kinh phong, huyết áp đã tăng không còn có thiết bị y tế nào có thể đo được. Hắn ban đầu chỉ muốn chọc ghẹo Ngô Ân rồi nhân tiện nhìn tấm ảnh hai cặp mông sáng bóng chắc khỏe đàn hồi như cao su của cậu ta, đâu có ngờ rằng Ngô Ân lại “mạnh bạo” như vậy, gửi hắn một tấm hình “lỗ huyết”.

Vương Siêu ngồi kế bên nhìn thấy Lạc Phong như đang hấp hối liền nhào tới, nhưng chưa kịp làm gì thì Lạc Phong đã cấp tốc đứng dậy bỏ chạy ra khỏi phòng an ninh, tiến thẳng tới nhà vệ sinh.

Tay chân không thèm suy nghĩ, vừa vào buồng vệ sinh liền tuột quần ra bắt đầu “tự xử”. Một tay xóc lên xóc xuống “tiểu ma đầu” đã to như khúc côn, một tay bấm quay video. Mọi lần hắn tự xử đều phải mất hơn cả tiếng, nhưng hôm nay cái tấm ảnh “lỗ huyết hồng” ấy ám ảnh lấy tâm trí của hắn, từng tiếng thở dốc rên rỉ vang dội cả nhà vệ sinh không người... rốt cục... chỉ mới năm phút, những dòng dịch trắng đặc như kem béo bắn tung tóe ướt cả cái màn hình di động.

Đại ma đầu: *sending a video*

Ngô Ân sau khi mặc lại quần áo thì đi về bàn làm việc, tiếp đó liền nhận được thông báo WeChat từ Lạc Phong. Cậu ta thoáng nghĩ rằng, xem ra đã đáp ứng được yêu cầu của cái tên ôn thần kia, khiến hắn hào phóng tới mức không những gửi ảnh mà còn gửi video của hắn cho mình.

Quá trình gửi video đã xong, Ngô Ân cố tình tháo mắt kính ra để nhìn cho rõ. Bấm nút Play !!!

“Aaahhhh... Ngô Ân... aaahhhh... lỗ của anh tuyệt quá...Ngô Ân à...gruhhhh.”

Từng âm thanh rên rỉ của Lạc Phong lúc thủ dâm vang lên to rõ mồn một từ điện thoại của Ngô Ân. Gương mặt của Lạc Phong thì không thấy, rất cục chỉ thấy một “con khủng long bạo chúa” lông lá rậm rạp đang phun đầy những dòng nước màu trắng đục lên ống kính camera. Ngô Ân bàng hoàng không nói nên lời, toàn thân bất động tê liệt, để mặc cho đoạn video đó chạy tiếp.

“Tôi thao chết anh Ngô Ân, aahhh. Lỗ của anh mềm quá...grruhhh...”

Mạnh Sử ngồi trong phòng làm việc chung với Ngô Ân, nghe thấy “âm thanh lạ” đó liền đứng hình, cố tình gọi tên cậu ta thật to để báo hiệu, còn đập bàn ra uy nhưng Ngô Ân vẫn một mực cứng đờ như ma-đơ-canh. Đến khi Mạnh Sử phải đến trực tiếp bàn làm việc của cậu ta, đập lên bàn cậu ta một cái thật mạnh, Ngô Ân mới hoảng hồn trở lại.

“Không phải đâu! Điện thoại này không phải của tôi, không phải của tôi, không phải... không phảiiiii...”

Hết chương!

61. Chương 61 - Theo Dõi Người Theo Dõi

Chương 61: THEO DÕI NGƯỜI THEO DÕI

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Đã hơn hai mươi bốn tiếng đồng hồ, Lạc Phong cứ ôm mãi cái điện thoại trong tay, ánh mắt chưa từng rời khỏi màn hình cảm ứng kia.

Từ đó tới giờ, đây chính là lần đầu tiên hắn được nhìn rõ từng chi tiết ngay “lỗ hậu” của Ngô Ân. Trước đó dù nhu cầu mãnh liệt cỡ nào hắn cũng chưa từng dám hó hé đụng chạm nếu như Ngô Ân không cho phép, vì thể giấc mơ được một lần chiêm ngưỡng vẫn luôn xa vời. Duy chỉ có một lần vô tình gãi vào hậu môn của cậu ta trong nhà vệ sinh rạp chiếu phim, nhưng đó cũng chỉ là thoáng qua, thực chất không cảm nhận được gì. Hiện tại, bản thân hắn cũng không ngờ, giấc mơ coi như gián tiếp trở thành hiện thực, khiến lòng hắn lúc nào cũng thôi thúc như lửa đốt, xem tấm ảnh đó là “bảo vật quốc gia”. Hắn ngày đêm ngắm nhìn, đôi lúc còn kéo phóng ra thật to để nhìn cho đã mắt, thậm chí có mấy lần không nhịn được, đưa môi hôn vào “lỗ huyết đỏ hồng” trong màn hình đến ảm ướt.

Vương Siêu bên cạnh hắn chưa từng rời mắt, trong tiềm thức của cậu ta, Lạc Phong không phải là tuýp người thất thố như vậy, sao lại có thể hôn hít cái màn hình di động như thế? Cậu ta đôi lúc còn cố nhướn lên xem Lạc Phong rốt cục là nhìn ngắm cái gì trong cái màn hình nhỏ 4 inch kia. Nhưng nào đâu dễ thế, mỗi lần Vương Siêu muốn manh động nhào qua xem lén đều bị Lạc Phong che lại rồi dùng ánh mắt đe dọa để uy hiếp, khiến Vương Siêu gượng gạo mấy phút đành phải tiếp tục nhìn lên camera theo dõi.

Mà quả thực, xem hình “bảo vật” mà lén lút thế này thật không thoải mái, lại không thể ngang nhiên để người khác nhìn trộm “cửa huyết của vợ”, tính đi tính lại, đành phải mạnh mẽ một lần.

“Này Vương Siêu.” Lạc Phong lạnh lùng gọi cậu ta.

Vương Siêu giật mình một cái quay lại, hai mắt trợn lên có phần hơi sợ hãi, đáp lời.

“Sao... sao thế?”

“Tôi đang xem hình một cái hậu môn.”

Vương Siêu ngay lập tức không tin vào đôi tai của mình, cảm giác như bị tát một cái cực mạnh vào não. Mang tâm lý thất kinh, vành môi bắt đầu lắp bắp hỏi lại.

“Cậu... cậu nói cái gì cơ?”

“Tôi - đang - xem - hình - một - cái - hậu - môn.”

Từng chữ từng chữ được Lạc Phong ngắt ra nhấn mạnh, đến lúc này Vương Siêu có muốn giả vờ không nghe cũng không được. Thông tin này ập tới quá đột ngột khiến người ta không thể nào ứng biến. Nuốt nước bọt một cái khó nhọc, ánh mắt dời đi tứ phía, cuối cùng Vương Siêu cũng áp ứng lên tiếng cho qua chuyện.

“À...hóa ra là vậy... vậy cậu cứ xem đi...”

Lạc Phong cố ý hỏi.

“Cậu có chắc là không muốn xem?”

Vương Siêu nuốt mồ hôi trán, mắt lấm lét sợ sệt.

“Tất nhiên là chắc, tôi không có hứng thú xem những thứ ấy.” Lạc Phong ngay lập tức thu liễm hai mắt, lộ ra ngàn tia hăm dọa, đứng dậy tiến sát vào vành tai đang tái ngắt vì run sợ của Vương Siêu, một hơi thổi phà vào màng nhĩ.

“Cậu mà dám lén nhìn, tôi trám hậu môn của cậu.”

Bị ra lệnh cấm như vậy, Vương Siêu chỉ còn biết rút người lại, nghiêm chỉnh nhìn thẳng vào màn hình theo dõi, không dám ngoảnh nghiêng ngoác. Mặc dù trạc tuổi Lạc Phong, nhưng vẻ ngổ ngáo hung hăng của hắn ta luôn khiến người khác run sợ mà tự hạ thấp mình xuống một bậc.

...

Sáng chủ nhật cuối tháng mười một lạnh cóng.

Năm nay thời tiết coi bộ thay đổi thất thường, mới chớm đông đã lạnh buốt, ai nấy đều tranh thủ những ngày cuối tuần mà ở nhà sưởi ấm, chẳng ai dại mà đi ra đường. Duy chỉ có Ngô Ẩn là áo quần phong phanh, vác giỏ đi tới hồ bơi.

Gió lạnh như vậy cũng chỉ khiến cậu ta khoác qua loa một cái áo kaki màu xám tro, vẻ mặt ung dung thư thái, hoàn toàn không giống một người đang co rút vì lạnh. Đi vào nhà tắm xối nước để cơ thể kịp thích nghi với môi trường nước, Ngô Ẩn nhanh chóng nhảy ào xuống hồ.

Hồ bơi vào mùa đông không một bóng người, ngay cả nhân viên ở đây cũng lười chẳng thèm làm việc. Chính vì sự vắng vẻ ấy mà Ngô Ẩn trở thành vị nam nhân đẹp và quyến rũ nhất nơi đây. Những ánh nắng nhạt nhòa buổi sáng không thể so được với vẻ mặt tuấn lãng của cậu ta. Mái tóc dính cắt ngắn cực ngẫu ngợy trĩ trên gương mặt tròn hơi mồm mím, đôi mắt to hai mí lông lảnh, chân mày sâu róm mạnh mẽ, cùng chiếc mũi cao hoà hợp với làn môi tươi tắn khiến tổng thể dung nhan của cậu ta quyến rũ rất lạ kỳ, vừa có kiểu già dặn trưởng thành của người lớn, vừa mang vẻ trẻ trung đáng yêu như con nít.

Cánh tay chắc khỏe đập vào mặt nước khiến lực đẩy được gia tăng, tốc độ lao về phía bên kia hồ bơi ngày càng chóng mặt, điều đáng nói là cậu ta chỉ cần dùng một ngụm hơi là có thể chinh phục chiều dài hồ bơi hơn trăm mét. Tiếng nước tung tóe vang lên trong hồ làm phá tan không gian quanh vắng như bị bỏ hoang ngay tại hồ bơi này, nhiệt độ cơ thể của cậu ta như sưởi ấm cả làn nước lạnh ngắt mùa đông.

Bơi lượn vẫy vùng một lúc thật đã đời, Ngô Ẩn thả mình trên mặt nước hồ bơi trong veo. Dòng nước đưa đẩy cậu ta trôi đi vô định, đột nhiên...

Ặc...Ặc...

Không biết ở đâu có một bàn tay nắm lấy chân của cậu ta rồi kéo thật sâu xuống đáy hồ. Nhanh chóng vùng vẫy phản ứng, nhưng vì quá bất ngờ không kịp đề phòng nên nước đã trào vào mũi mà đi xuống phổi...rất cực, mặt hồ chỉ còn lại những bọt nước sủi lặn tẩn.

“Ngô Ân, Ngô Ân, cậu không sao chứ? Mau tỉnh dậy.”

Ngô Ân lơ mơ hé mở mắt, đến khi các xúc giác hoạt động trở lại thì liền cảm nhận được trong miệng và mũi của mình đang trào nước ra ngoài. Sặc sụa thêm mấy cái khan cả họng mới nhận ra mình đang tựa đầu vào cánh tay của Mạnh Sử. Hắn ta một tay nâng đỡ sau gáy cho Ngô Ân, một tay không ngừng vuốt vuốt ấn ấn bộ ngực của cậu ta để nước từ trong phổi trào ra ngoài.“Cậu không sao chứ?” Mạnh Sử bâng hoàng.

Ngô Ân đến khi tỉnh táo hẳn liền đập văng hắn ta ra khỏi cơ thể mình, miệng văng tục.

“Chó đẻ! Cậu chính là thằng khốn kéo chân tôi lúi xuống hồ.”

Không thèm nói nhiều, Ngô Ân liền lật nhào Mạnh Sử xuống, bắt đầu dùng thân niên đô vật mà bẻ khớp của hắn.

“Aaaaahhh”

Mạnh Sử đâu nghĩ rằng mình sẽ bị tấn công, rớt cục tiếng la vì bị bẻ khớp đau đón vang vọng hồ bơi, lúc này dù có là Vịnh Xuân Quyền không thể cứu được hắn. Với cái môn đô vật này, Mạnh Sử hoàn toàn thất thủ, hiện tại nằm gọn trong thế khóa đòn của Ngô Ân.

Ngô Ân hai mắt phần nộ, ra sức siết bẻ cơ tay cơ chân của Mạnh Sử. Từng cơ bắp do luyện tập thể thao của cậu ta được vận dụng triệt để, nếu Mạnh Sử không có nội công thâm hậu thì đã sớm tàn phế. Cái gì gọi là sếp với trợ lý, cái gì mà cấp trên cấp dưới, Ngô Ân hiện tại xem Mạnh Sử như một tên phế thải.

Lần này ra tay mạnh như vậy, Ngô Ân vì chuyện bị kéo chân xuống đáy hồ bơi là chỉ là chuyện nhỏ, lý do chính là muốn trút xả chuyện hôm qua Mạnh Sử đã chứng kiến cảnh cậu ta đực mặt ra sau khi xem đoạn video do Lạc Phong gửi tới... kiểu như...

Chó má! Mày dám đứng đó trơ mắt ra nhìn ông đây xấu hổ như muốn đâm đầu vào xe lửa à? Ai cho mày nhìn? Phải thủ tiêu mày! Mày đáng chết! Mẹ kiếp! Giả bộ không nghe thấy không nhìn thấy thì mày chết à?

Thực ra chỉ là “giận cá chém thớt”, xem như Mạnh Sử gặp xui vậy.

Hành hung tổng đốc khu vực Đông Nam Á của công ty xong, Ngô Ân không quên ném ánh mắt khinh thường vào Mạnh Sử, sau đó liền cất bước bỏ đi một mạch. Mạnh Sử nằm vật xuống sàn, gương mặt nhăn nhó vì đau, đến khi Ngô Ân đã khuất bóng đi xa, hắn ta mới bắt đầu lên tiếng oan ức.

“Ai dìm cậu xuống hồ chứ? Tôi là cứu cậu mà.”

Ở thật xa bên kia bể bơi, có một người đàn ông đang đứng nói chuyện điện thoại.

“Thưa ngài, nhiệm vụ thất bại. Có người đột ngột xuất hiện, tôi đành phải ứng biến mau lẹ mà chuồn đi, không dìm được tên Ngô Ân.”

“Đồ vô dụng! Vậy tình hình ra sao?”

“Thưa ngài, tôi vẫn chưa bị phát hiện. Ngô Ân hẳn tưởng gã kia là người dìm hắn nên ra tay hành hung, tung tích của tôi tuyệt đối an toàn. Bây giờ chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

“Tiếp tục đợi chỉ thị.”

“Vâng.”

Mạnh Sử nhếch nhác đứng dậy tiến về phòng thay đồ, lúc này không còn tâm trí mà luyện tập bơi lội. Ngô Ân đã sớm rời đi từ lâu, trong dãy nhà tắm hiện tại chỉ còn hắn ta.

Quần áo nghiêm túc chỉnh chu, Mạnh Sử mới moi điện thoại ra gọi, giọng điệu tức giận.

“Lập tức phái người theo dõi Ngô Ân.”

“Vâng! Lần này sẽ thế nào?”

“Mục đích chính không phải là theo dõi Ngô Ân, mà là theo dõi xem có người nào theo dõi cậu ta không. Có biến thì phải nhanh chóng gọi cho tôi, có nghe rõ chưa?” “Vâng! Tôi đã hiểu.”

Tắt điện thoại, Mạnh Sử không khỏi đặt ra thật nhiều câu hỏi, kèm theo đó là sự ảm ức. Lúc hần tới thì đã thấy có bóng người trôi chìm dưới nước, lúc lao xuống cứu người thì nhận ra đó là Ngô Ân. Ban đầu còn nghĩ là cậu ta bị chuột rút như lần trước, rốt cục lại bị cậu ta bẻ khớp vì nghĩ rằng mình là hung thủ dìm cậu ta.

Cậu điên à? Tôi dìm cậu chết làm gì? Cậu nghĩ tôi chán cuộc sống bên ngoài mà muốn vào tù ngồi sao?

Lái xe một mạch rời đi, cuối cùng Ngô Ân ghé vào phòng tập gym.

Vẫn là một phòng tập vắng người, mùa đông rõ là không phải thời điểm thích hợp để luyện tập. Tuy nhiên, Ngô Ân lại tập rất nặng, liên tục hơn một tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ. Chẳng qua là muốn kiếm gì đó làm để mình quên đi chuyện xấu hổ ngày hôm qua. Bây giờ, tiếng rên rỉ trong đoạn video đó của Lạc Phong vẫn luôn vang vọng trong đầu cậu ta, làm thế nào cũng không xóa nó ra được.

Đến khi mồ hôi nhễ nhại ướt đầm bộ đồng phục thể thao, hơi thở bắt đầu dốc nặng, nhịp tim dần dần khó kiểm soát, cậu ta mới chịu ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Tít tít tít” tiếng nhạc chuông Iphone 5 quen thuộc bất ngờ vang lên, là Lạc Phong gọi.

Vừa bắt máy, Ngô Ân đã gắt gỏng.

“Muốn gì?”

“Muốn xem ảnh nude.” Lạc Phong không biết xấu hổ đáp lại.

Ngô Ân chỉ hừ lạnh một cái khinh miệt, nhàn nhạt trả lời.

“Tôi thấy là cậu nghe chữ chưa đủ, hôm qua tôi mắng một trận toi bởi còn chưa chịu an phận?”

Lạc Phong chậm rãi nói.

“Tôi nghe anh chữ đã muốn thuộc lòng, anh có câu gì mới?”

“Đồ điên.” Ngô Ân tức giận chửi một câu rồi định cúp máy nhưng Lạc Phong liền hô toán lên trong điện thoại.

“Ấy ấy khoan đã!!!”

“Có chuyện gì?”

“Anh có uống đều đặn những chai nước hoa quả vị đào của tôi không đấy?”

Nghe đến đây, Ngô Ân lập tức nheo mắt lại khó hiểu, miệng nhếch lên nói.

“Nước hoa quả? Có sao? Một chai tôi cũng không nhận được.”

Lạc Phong nghe Ngô Ân nói như vậy cho rằng cậu ta vì hờn dỗi nên thế, vì vậy bắt đầu chuyển tông giọng.

“Thôi nào tiểu Ân, tôi là tự tay viết từng mảnh giấy dán lên từng chai nước rồi gửi cho anh, anh không nên vì chuyện khác mà phụ tấm lòng của tôi chứ!”

Ngô Ân thực sự không hiểu.

“Cậu đang nói cái quái gì? Tôi chả nhận được chai nước nào của cậu.”

Nghe thấy giọng điệu nghiêm túc của Ngô Ân, Lạc Phong dần dần chuyển công tác biểu cảm sang nghiêm nghị. Hai mắt thu lại sắc bén, hỏi lại.

“Anh là nói thật sao?”

“Tôi xạo với cậu làm gì? Không nói nhiều nữa, tôi cúp máy đây.”

Đường dây điện thoại bị ngắt kết nối để lại những tiếng tút tút, Lạc Phong ngay tức khắc quay sang gọi tên Vương Siêu.

“Vương Siêu !!!”

Vương giật bắn người một cái rồi quay đầu nhìn sang, giải thích.

“Không phải chứ huynh đệ? Tôi quả thực là không có nhìn cái gì trong điện thoại của cậu.”

Lạc Phong lập tức chen vào.

“Tôi không nói chuyện đó. Cậu nói rõ xem, hai thùng nước hoa quả lần trước tôi nhờ cậu gửi cho người tên Ngô Ẩn ở công ty truyền thông Mạnh Thương, cậu đã làm chưa?”

Vương Siêu gãi đầu khó chịu.

“Cậu có nhầm lẫn không? Tôi đã làm cách đây vào ba bốn ngày trước, đích thân đặt lên bàn làm việc cho anh ta. Nhắc chuyện này tôi càng thêm bức, phải mất bao nhiêu công sức tôi mới có thể lên vào phòng làm việc của người bạn của cậu...”

Vương Siêu chưa nói xong đã liền bị Lạc Phong ngắt lời, hắn ta hình như có linh cảm không lành.

“Từ ngày mai không cần có mặt ở đây, giúp tôi theo dõi Ngô Ẩn, xem có người nào lén lút bám theo anh ta hoặc có ai đó đang cố tình giở trò hay không.”

“Phải như vậy sao chứ?”

Vương Siêu tỏ vẻ không bằng lòng. Tất nhiên là ngồi trong phòng an ninh nhàn rỗi vẫn là hơn ra ngoài kia lạnh lẽo đi theo dõi người khác. Nhưng rốt cục bị Lạc Phong đe dọa.

“Nghe theo lời của tôi hay là muốn bị tôi trảm hậu môn?”

Vương Siêu hốt ha hốt hã, lập tức đứng dậy đi lùi ra cửa.

“Được được được...tôi sẽ làm theo lời cậu...không cần đến ngày mai, bây giờ tôi sẽ đi, cậu đừng có mà đùng vào mông của tôi...”

Nói xong cậu ta liền đi thẳng ra cổng sân vận động Bắc Kinh, tiến hành công cuộc theo dõi bảo vệ Ngô Ẩn.

Một người nam nhân, ba ngã theo dõi...rốt cục ai chính ai tà?

Hết chương

62. Chương 62 - Anh Là Người Yêu Của Tôi Nhé

Chương 62: ANH LÀM NGƯỜI YÊU CỦA TÔI NHÉ

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: .wattpad.com/pinoneverdie

“Lạc Lạc con ngủ ngoan nhé!”

“Dạ, chú Văn Hán ngủ ngon.”

Kéo cái chăn lên đắp thật kín cho Lạc Lạc, vuốt vuốt vào mái tóc tơ mềm của đứa trẻ năm tuổi này mấy cái, Văn Hán sau đó mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng của nó.

Lúc này Chu Hiếu Minh đang cặm cụi trên bàn làm việc xử lý hồ sơ, công việc của một luật sư khiến anh ta luôn phải tất bật đến đêm khuya. Mà ngặt nỗi dù có mệt mỏi thế nào, lúc lên giường cũng phải “vờ” Văn Hán vài hiệp rồi mới có thể yên giấc.

Văn Hán tranh thủ phỉ phằng tắm trải giường, thu dọn bớt đồ đạc trong phòng, bấm mở cái đèn ngủ tinh dầu oải hương, trông không khác gì người vợ trẻ đang chuẩn bị sắp xếp giường chiếu chờ chồng vào ngủ.

Tính đến nay, cậu ta đã ở lại nhà của Chu Hiếu Minh hơn hai tháng, đồ đạc quần áo cũng đã chuyển từ nhà trọ lúc trước sang bên đây, chính thức bước vào nhà họ Chu với cương vị “vợ nhì của Chu Hiếu Minh” và “mẹ kế của Chu Bách Lạc”. Danh xưng quả nhiên trùng khớp với công việc, trách nhiệm “xây tổ ấm” thiêng liêng của người phụ nữ đều do một tay người đàn ông khỏe khoắn này đảm đương, từ quản lý nhà cửa đến chăm sóc con trẻ, đôi khi còn phải quản “chồng” vì thói quen bừa bộn của anh ta. Chu Hiếu Minh thì xem ra rất hạnh phúc khi rước được Văn Hán về nhà. Cái ngày mà anh ta nhận được cái gật đầu đồng ý làm người yêu từ Văn Hán, cả thế giới xung quanh như biến chuyển, trái tim lãnh đạm vì bị người vợ cũ quay lưng như ấm áp trở lại.

Sau khi vào nhà vệ sinh đánh răng súc miệng, Chu Hiếu Minh mặc một bộ áo ngủ rộng rồi nhẹ nhàng leo lên giường, nơi mà Văn Hán đã nằm thiếp đi trước đó từ lâu. Chiếc giường rung chuyển làm Văn Hán chợt tỉnh, cũng chỉ vì đơn giản một điều rằng một khi Chu Hiếu Minh vẫn chưa nằm lên tấm nệm thì cậu ta hoàn toàn không thể ngủ được an giấc.

Chậm chạp đưa môi đến dán vào trán của Văn Hán, Chu Hiếu Minh như đang an ủi cậu ta sau một ngày dài không nói chuyện nhiều với nhau. Rốt cục lúc này cũng đã có thể ôm ấp nhau một chút, cảm giác va chạm da thịt ấm áp si mê, khiến Văn Hán cũng không còn muốn ngủ nữa.

“Anh có mệt không?”

Chu Hiếu Minh xoa xoa đôi má hơi gầy của Văn Hán, nhẹ nhàng trả lời.

“Tôi có mệt cũng sẽ không nói là mệt, tôi biết cậu còn mệt gấp mười lần so với tôi.”

Nói xong, anh ta ghì chặt Văn Hán vào lòng như không muốn buông tay, hơi thở nồng nàn ấm áp như xoa dịu cho nhau.

Được một lúc, Văn Hán đột nhiên lên tiếng.

“Hôm nay tôi có gặp Lâm Bách Chiêu.”

Chu Hiếu Minh nghe thấy cái tên này liền chuyển tông giọng, âm thanh từ cuống họng phát ra có chút căng thẳng.

“Cô ta tìm cậu làm gì? Có gây phiền phức cho cậu?” “Không có, bọn tôi chỉ nói chuyện.”

Văn Hán dịch chuyển người một chút khiến cơ thể của mình càng rúc vào ngực Chu Hiếu Minh nhiều hơn, sau đó lại nói tiếp.

“Là tôi chủ động hẹn cô ấy ra, tôi muốn nói chuyện với cô ấy thật rõ ràng...”

“... Anh biết đấy, Lạc Lạc vốn là con của anh và cô ấy, dù hai chúng ta có quan hệ ra sao thì cũng không thay đổi được chuyện đó. Hiện giờ hai người lại kiện nhau ra tòa để giành quyền nuôi con, hơn ai hết người bị tổn thương là Lạc Lạc.”

Ngập ngừng một chút, Văn Hán thở một hơi dài rồi tiếp tục.

“Tôi dù sao cũng là người ngoài, thêm nữa nếu tôi dính dáng quá nhiều vào anh sẽ gây phiền toái cho anh. Anh cũng biết đấy, Lâm Bách Chiêu cô ấy sẽ dựa vào mối quan hệ giữa chúng ta mà gây sức ép lên tòa án, đâu có bà mẹ nào muốn con trai của mình sống chung với hai ông bố bất thường như bọn mình...”

Chưa kịp nói hết tâm ý, Văn Hán đã bị Chu Hiếu Minh khóa lấp đôi môi. Nụ hôn nhẹ nhàng như trấn an cũng dần dần khiến tâm trạng của Văn Hán trở nên bình ổn.

“Cậu không phải là người ngoài, cậu là người tôi chọn để chung sống tới cuối đời, là người sẽ chăm sóc hai cha con tôi và để cha con tôi chăm sóc cậu. Tòa án sẽ không thể dựa vào cái cơ đó để bắt ép chúng ta, Lạc Lạc cần là tình thương chứ không phải sự tính toán, mà chúng ta đang thừa tình thương dành cho nó. Cậu yên tâm, bản thân tôi là luật sư, tôi không dễ để cô ta đắc ý.”

Đây mới chính là điều Văn Hán lo sợ, Chu Hiếu Minh muốn sống chết với Lâm Bách Chiêu để giành lấy Lạc Lạc nhưng anh ta quên mất tình mẹ là thứ mà bất kì một đứa trẻ nào cũng cần, thiếu nó tâm hồn như bị đào mất một nửa.

“Hiếu Minh à, đôi lúc tôi đã nghĩ rằng giá như chúng ta dừng như hiện tại, rằng anh gặp một người phụ nữ tốt, người đó sẽ là vợ anh thì Lâm Bách Chiêu cô ấy đã không phản ứng mạnh như vậy mà muốn đòi lại Lạc Lạc... tôi...”

Chu Hiếu Minh đột ngột nhéo vào hông của Văn Hán một cái thật mạnh khiến cậu ta ngao lên kêu la đáng thương, rồi sau đó ầu ầu yếm nói.

“Những gì tôi cần ở một người vợ đều có hết ở trong con người của cậu, quãng đời còn lại, ngoài Lạc Lạc ra, tôi chỉ cần mỗi mình cậu.”

Hai mắt Văn Hán như ướt đẫm, cậu ta không nghĩ rằng sẽ có một ngày nào đó mình được chung sống hạnh phúc với một người đàn ông như Chu Hiếu Minh, còn có cả Lạc Lạc. Tuy nó đến quá bất ngờ nhưng cậu ta không thể chứng minh đây là một cơn mộng, nó rõ ràng chân thực như ánh mắt của Chu Hiếu Minh lúc này.

“Hiếu Minh à, tôi muốn nói cho Ngô Ẩn biết, tôi không muốn giấu diếm cậu ta nữa, anh thấy có ổn không?”

Chu Hiếu Minh đỡ lấy cái đầu của Văn Hán rồi nhét chặt vào lòng, miệng chậm chạp nói.

“Tôi chờ cậu nói câu này đã lâu lắm rồi đấy!”

Chiều hôm sau, sau khi tan lớp nấu ăn, Ngô Ẩn theo lời mời của Văn Hán mà đi đến quán rượu quen thuộc. Chu Hiếu Minh đã có mặt ở đó từ sớm, lúc này hai người còn lại mới thông dong đi vào. Thái độ của Ngô Ẩn xem ra đã thân thiện hơn một chút, không còn day nghiêng như lần gặp mặt trước nhưng vẫn là không được tự nhiên.

“Văn Hán, Ngô Ẩn hai người đến rồi à?”

“Phải, chào cậu, lại gặp nhau rồi.”

Ngô Ẩn lịch sự vài tiếng, đến sau cùng vẫn là ngồi xuống đối diện anh ta. Coi như là một hình thức dẽ ngọt, Văn Hán chủ động ngồi kế bên Ngô Ẩn, khiến cậu ta không tránh khỏi nghi hoặc.

Chẳng phải thân với Chu Hiếu Minh hơn tôi sao? Lại còn muốn ngồi chung với tôi?

Đảo ánh mắt dò xét qua lại giữa hai người kia, Ngô Ẩn một mực khẳng định mục đích của buổi hẹn ngày hôm nay không chỉ là vui chơi nhậu nhẹt.

Một tiếng đồng hồ trôi qua với những tiếng cười nói vui vẻ, không khí ngày càng thân tình thân thiết. Ngô Ẩn còn liên tục chủ động cạ chén với Chu Hiếu Minh, miệng luyên thuyên chuyện trên trời dưới đất. Trạng thái hòa hợp như lúc này chính là lúc thích hợp nhất để nói những chuyện khó nói.

“Ngô Ẩn !”

Giọng nói của Văn Hán đột nhiên căng thẳng lạ thường, khác biệt hoàn toàn so với không khí vui vẻ thoải mái hiện tại. Ngô Ẩn đang vung đũa định gấp thức ăn thì đột nhiên dừng lại, ánh mắt dần dần ngược lên nhìn Văn Hán, biết rõ vấn đề chính cuối cùng cũng được đề cập.

“Sao thế?”

Hít một hơi thật sâu, Văn Hán nói.

“Tôi và Chu Hiếu Minh...”

Nói chưa ra câu lại dừng, cảm giác như có hàng ngàn tấn đá đang đè chặt lên ngực khiến cổ họng tắc nghẽn âm thanh. Hai bàn tay của Văn Hán trở nên dư thừa, rồi nắm chặt vào nhau xoa xoa, biểu cảm ấp úng lo sợ thấy rõ. Mặc dù nói là muốn thẳng thắn cho Ngô Ân biết, nhưng đâu phải muốn nói là có thể dễ dàng nói ra.

“Chúng tôi là người yêu.”

Ban đầu thương lượng với nhau là sẽ để Văn Hán nói, rốt cục người gánh trách nhiệm này lại là Chu Hiếu Minh. Câu nói đó của anh ta thốt ra liền khiến Ngô Ân buông rớt đôi đũa trong tay.

Trong hệ thống dữ liệu của Ngô Ân, cậu ta biết rõ Văn Hán và Chu Hiếu Minh thân thiết cực độ, dẫu có lúc đã suy đoán mối quan hệ này trên mức tình bạn nhưng vẫn là tự nói với bản thân rằng không phải như vậy. Đến lúc này, nghe chính miệng người trong cuộc nói ra, cậu ta cảm giác giống như mình đã thua đậm trong một trò chơi phán đoán trí não, có chút tức tối và không dám tin đó là sự thật.

Văn Hán cúi gầm mặt xuống mũi chân, chỉ có Chu Hiếu Minh là hiên ngang nhìn thẳng vào biểu cảm cứng đờ của Ngô Ân.

“Thôi được rồi, chúc mừng hai người.” Ngô Ân thay đổi thái độ.

Giống như là không thể tin vào cái lỗ tai của mình, Văn Hán đột ngột thốt lên.

“Cậu nói cái gì cơ?”

“Tôi nói là chúc mừng hai người. Có cần tôi ghi âm lại để khi nào cậu không tin lại mở ra nghe không?”

Nói xong Ngô Ân lại cầm đũa lên gấp thức ăn dồn vào chén, điệu bộ như chẳng có gì bận lòng. Văn Hán mỉm cười nhẹ nhõm, không ngờ rằng Ngô Ân lại hòa hoãn như vậy. “Là từ lúc nào?” Ngô Ân vừa nhai vừa hỏi.

Văn Hán cảm thấy bản thân hiểu rõ ý tứ trong câu hỏi này hơn ai hết, lúc này chậm chạp trả lời.

“Phải, tôi nhận ra mình đồng tính từ năm mười tám tuổi.”

“Cái gì cơ ???” Ngô Ân đột nhiên trợn tròn hai mắt, há hốc mồm thất kinh.

Văn Hán thấy Ngô Ân kích động như vậy cũng chợt giật mình, miệng lắp bắp.

“Tôi nói gì sai sao? Chẳng lẽ.. ý cậu hỏi... không phải như vậy?”

Thật là nực cười, ý tứ của Ngô Ân chính là muốn hỏi hai người họ chính thức quen nhau từ lúc nào, ai ngờ lại đào ra được một cái thông tin chấn động. Lúc này Ngô Ân đập lòng bàn tay vào trán, nói.

“Đừng nói với tôi, những lần cậu chủ động rủ rê tôi tắm chung hồi còn ở kí túc xá đại học là cố tình?”

Văn Hán gương mặt ửng đỏ, nhìn sang đối diện thì đã thấy Chu Hiếu Minh tỏ ra thái độ không thiện cảm với thông tin vừa được nhận kia. Chu Hiếu Minh hai mắt như bão tố, quay sang nhìn Ngô Ân.

“Cậu và Văn Hán tắm chung nhiều lần sao?”

“Không phải chứ vị anh em? Tôi mới là người bị hại đấy, cậu ta dụ tôi tắm chung mà? Anh nhìn tôi như vậy làm gì?”

Một khi con người ta đã ghen thì quy luật Trái Đất hình cầu cũng bị cán mỏng ra thành hình dẹp, lúc này anh ta nổi nóng.

“Nếu cậu không ở chung với Văn Hán thì có chuyện đó xảy ra sao? Phải rồi! Cậu chính là thấy Văn Hán của tôi hấp dẫn nên mới âm mưu vào ở chung kí túc rồi dùng vẻ ngoài của cậu kích thích Văn Hán, làm cậu ta không kiểm soát được bản thân chứ gì? Mẹ kiếp! Hoa ra cậu đã nhìn thấy ‘hàng họ’ của Văn Hán trước cả tôi!”

Ngô Ân một trận thất kinh.

“Wow... vị anh em, anh có nhầm không đấy? Tôi không có hứng thú với nam nhân, làm gì có chuyện tôi bị cậu ta hấp dẫn?”

“Còn nói không bị nam nhân hấp dẫn, vậy cái người tên Lạc Phong kia là cái gì của cậu?”

“Cậu ta là...”

Đang hồng hộc tức giận, đột dừng lại nín nghẹn không nói ra được. Bản thân của Ngô Ân cũng không rõ quan hệ giữa mình và Lạc Phong là gì, nói là bạn thân thì quá dối trá, chẳng có cặp bạn thân nào lại làm ra nhiều trò luyến ái như họ. Nhưng nếu nói là người yêu thì cũng không hẳn, vì trong mối quan hệ này chỉ có Lạc Phong là người luôn nói yêu thương cậu ta chứ cậu ta chưa từng thừa nhận tình cảm của mình. Lại phải nói những lúc căng thẳng không biết nói làm sao thì tốt nhất là nên né tránh.

“Thôi thôi thôi, chuyện này không truy cứu nữa.”

Ngô Ân nói xong liền hậm hực uống rượu ừng ực. Chu Hiếu Minh tâm trạng như bình ổn, nhanh chóng lôi kéo Văn Hán qua ngồi bên cạnh mình, không cho cậu ta ngồi kế Ngô Ân nữa.

Cuối cùng, bữa tiệc rượu mừng ngày công khai quan hệ, đến lúc này xem như ổn thỏa. Ngoài vụ cãi vã nhằm nhĩ kia của Ngô Ân và Chu Hiếu Minh thì mọi chuyện đến phút cuối vẫn không có gì căng thẳng, so với trong tưởng tượng của Văn Hán thì đã tốt gấp mấy lần.

Tạm biệt Văn Hán và Chu Hiếu Minh đôi câu, Ngô Ân lái xe đi về phía vô định, lái một hồi lại lái tới cổng sân vận động Bắc Kinh. Ngồi yên lặng ngẫm nghĩ một lúc, rốt cục lấy điện thoại ra gọi điện cho Lạc Phong.

“Sao thế? Uống rượu với Văn Hán xong rồi hả?”

Lạc Phong giọng điệu quan tâm, còn có chút nhung nhớt khiến tim Ngô Ân đập lộp độp mấy cái.

“Lạc Phong à...”

“Ừ, tôi nghe đây.”

Mấy ngón tay của Ngô Ân nắn nắn bóp bóp cái điện thoại, dường như là đang chuẩn bị nói cái gì đó.

“Anh sao thế? Không được khỏe?”

“Lạc Phong, tôi muốn nói là... là tôi...”

Số giây tính cước điện thoại vẫn liên tục chạy nhưng âm thanh ở hai bên đều im bật, nếu có thì chỉ là những tiếng thở nhẹ nhẹ thoáng qua. Được một lúc thật lâu, Lạc Phong như cảm nhận được điều gì đó, liền chủ động nói.

“Ngô Ân, anh làm người yêu của tôi nhé.”

Tim của Ngô Ân như bị đâm thót lên một cái, huyết mạch đảo ngược, phổi như sưng phù không còn dùng để thở được nữa... rốt cục... cúp máy!

Phải! Ngô Ân đã cúp máy. Bản thân cậu ta cũng không hiểu vì sao lại làm ra chuyện ngu ngốc này, chẳng phải chỉ còn một chút nữa là mình và Lạc Phong sẽ giống như Văn Hán và Chu Hiếu Minh sao? Giá như mình uống thêm nhiều rượu một chút thì có lẽ đối với câu hỏi kia của Lạc Phong đã có thể ừ một tiếng.

Suy nghĩ của cậu ta không ai hiểu được nhưng Lạc Phong thì có vẻ đã nôn nóng lắm rồi.

Hết chương!

63. Chương 63 - Nhất Định Phải Giải Thích

Chương 63: NHẤT ĐỊNH PHẢI GIẢI THÍCH

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Ngô Ân mơ màng mở mắt tỉnh dậy, đã là mười giờ sáng. Mẹ kiếp! Rót cục cũng đã không tỉnh dậy nổi để đến công ty.

Đầu của Ngô Ân như ong ong, lỗ tai vang lên những tiếng ù ù khó chịu. Ngồi chao đảo trên giường, dùng bàn tay tự xoa xoa gãi gãi vào mái tóc đỉnh, nhớ lại chuyện Văn Hán cùng Chu Hiếu Minh công khai quan hệ. Xem ra tối qua uống khá nhiều, lúc đầu chỉ là vài chai xă giao, sau đó thì uống tận đến chín mười giờ tối, tiếp theo là chia tay bọn họ đi đến sân vận động, kể đến là...

Anh làm người yêu tôi nhé.

Nghĩ đến đây, Ngô Ân như muốn tỉnh ngủ. Câu nói kia của Lạc Phong xông thẳng vào trí nhớ của cậu khiến tay chân cậu rung lên vài ba cái, đầu óc trở nên hoang mang lúng túng y hệt như tối qua đứng trước cổng sân vận động Bắc Kinh. Lại dùng dần mềm gối, úp mặt vào tấm nệm, Ngô Ân như muốn xé rách đồng vải vóc đang hiện diện trên giường. Chẳng qua là bây giờ cậu ta đang cảm thấy mình như một thằng ngu, ngu vì đã cúp máy không trả lời Lạc Phong, nhưng biết trả lời thế nào bây giờ? Lại phải nói, nếu đây là đoạn tình cảm nam nữ bình thường, Lạc Phong đột ngột như vậy chính là khó có thể trả lời ngay, huống hồ chỉ giữa bọn họ là nam ái nam, lại càng khó có thể mở miệng. Thêm vào đó, Ngô Ân dù sao cũng là nam tử hán chuẩn đại soái, có thể đóng vai nữ tử thường tình mà nói “Thiếp đồng ý làm người yêu của chàng”. Nhưng mà... mẹ kiếp! Mình cũng muốn được như Văn Hán, muốn được “ở chung một chỗ” (ý chỉ là người yêu) với Lạc Phong.

“Aaaaaaaa”

Nằm trên giường la lên một tiếng bất lực, Ngô Ân cảm giác như cuộc sống yên bình mà cậu hằng mong muốn sẽ không bao giờ trở thành hiện thực.

“Tít tít tít” tiếng nhạc chuông Iphone 5 quen thuộc đột nhiên vang lên, Ngô Ân bực dọc với với cánh tay chồm lấy, vẫn úp mặt lên nệm, giọng uể oải nhắc máy.

“Alo.”

“Ngô Ân, sao không đi làm?”

Giọng nói này không thể sai là của Mạnh Sử. Ngô Ân nghe thấy liền tự cười bản thân một cái.

Ngô Ân ơi Ngô Ân, mày không đi làm một buổi thì tổng đốc khu vực Đông Nam Á liền gọi cho mày, thật là phước phần.

“Tôi chết rồi, không đi làm nữa.”

Nói xong một câu không mấy lịch sự, Ngô Ân cúp máy, ném cái điện thoại lên tủ đầu giường, rồi tiếp tục nằm trườn ra đó. Một lúc sau, không biết nhớ ra điều gì, cậu ta lại với tay chộp lấy điện thoại, lục lục kiểm kiểm một hồi mới nhận ra từ sau tối qua tới giờ Lạc Phong chưa từng nhắn cho cậu ta một tin nhắn nào. Mọi khi mỗi buổi sáng, Ngô Ân vừa ngồi đầu dậy nếu không phải tin nhắn “gửi ngàn nụ hôn” thì là cuộc gọi “chọc ghẹo khiêu dâm”, còn bây giờ... tấm hơi cũng không thấy. Buồn phiền kèm theo thất vọng, Ngô Ân như rơi vào kỉ băng hà.

Như thông lệ, mỗi lần có chuyện không vui, Ngô Ân sẽ đến tìm Văn Hán. Mặc dù Văn Hán đã “có nơi có chỗ” nhưng có lẽ sẽ không vì thế mà bỏ rơi bạn bè, nghĩ như vậy, Ngô Ân liền gọi điện cho cậu ta. “Cái gì? Cậu dọn qua nhà Chu Hiếu Minh luôn rồi ư?”

Nghe thấy Ngô Ẩn lớn tiếng kinh ngạc trong điện thoại, Văn Hán có thể hiểu, dù sao việc sống chung như vợ chồng giữa hai người nam nhân đối với thằng nam như cậu ta vẫn là có chút không thông.

Văn Hán đáp: “Cậu cứ đi theo địa chỉ tôi nói, Hiếu Minh anh ấy đi làm rồi, sẽ không có gì phải ngại.”

Sau khi cúp máy, Ngô Ẩn lưỡng lự không ngừng, nhưng rốt cục cũng chạy xe tới địa chỉ đã nhận.

Văn Hán niềm nở ra mở cửa, phong thái không khác gì bà chủ lớn của căn nhà này, một thân đeo tạp dề, tay cầm cái vá nấu canh, miệng cười tươi rói chào đón Ngô Ẩn.

“Nào nào nào, mau vào nhà.”

Ngô Ẩn cũng cười một cái lấy lệ, trong trí nhớ vẫn luôn thấy Văn Hán mặc tạp dề nấu nướng nhưng chưa nhìn thấy qua dáng vẻ hạnh phúc như vậy của cậu ta, quả nhiên tình yêu là thứ khiến cảm xúc của con người biến hoá khôn lường.

“Con chào chú.”

Bé Lạc Lạc nhìn thấy người lớn liền lễ phép chào hỏi, nhưng thằng bé này coi bộ niềm nở hơi quá lố, không những chào Ngô Ẩn mà còn chạy đến dùng cánh tay nhỏ bé ôm lấy đôi chân to dài của cậu ta, bắt cậu ta ẵm.

“Chú ẵm con đi.”

Hai mắt tròn xoe.

Phải! Đó là trạng thái của Ngô Ẩn lúc này. Cậu ta vừa vào nhà liền được một cậu nhóc đáng yêu bám lấy, có thể không ngạc nhiên vì vui vẻ sao?

“Được, chú sẽ ẵm con, nào, leo lên đây.”

Thấy hai chú cháu có vẻ thân thiết, Văn Hán để mặc bọn họ mà tiếp tục xuống bếp nấu ăn. Lạc Lạc lanh lảo leo lên nằm trọn trong hai cánh tay của Ngô Ẩn. Ban đầu chỉ là ẵm bồng, sau đó chuyển lên vai, công Lạc Lạc chạy vòng vòng trong nhà chơi trò lái máy bay chiến đấu. Ấy da, nhìn như ông bố trẻ đang chơi đùa với đứa con trai đầu lòng. Người ta vẫn nói, chơi đùa với con nít thì tự do tự tại quên hết muộn phiền, điều này hiện tại đang đúng với Ngô Ẩn, cậu ta đến đây vì lý do gì cũng đã quên mất.

Đến một lúc, Lạc Lạc liền bám lấy cổ của Ngô Ẩn rồi hỏi.

“Chú Ngô Ẩn, chú có yêu con không?”

Ngô Ẩn có chút kinh ngạc, nhưng đối với trẻ con, cần nhất là sự yêu thương của người lớn dành cho nó, vì thế Ngô Ẩn không ngần ngại, nói.

“Yêu, chú rất yêu Lạc Lạc.”

“Chóc”

Lạc Lạc bất ngờ đưa môi tới hôn lên làn môi mịn của Ngô Ẩn. Hai chú cháu môi chạm môi, luồng điện quái dị chạy dọc sống lưng cậu ta.

“Cháu cháu làm cái gì ???”

Ngô Ẩn thất kinh giật kéo cái đầu ra sau né tránh Lạc Lạc.

“Cháu cũng rất yêu chú.”

Ngô Ẩn như bị sét đánh. Tối hôm qua thì được “Đại Ma Đầu” ngỏ lời, sáng ra lại được “Tiểu Ấu Đồng” hôn môi nói lời yêu. Trời Phật chứng giám, con không phải đào hoa vậy chứ... nhưng sao lại toàn là nam giới? Tôi nói là do cậu bị vấn đề “nam ái nam” ám ảnh quá đó Ngô Ẩn à!

“Cháu thường thấy ba và chú Văn Hán làm như vậy. Khi mình nói yêu ai mình phải hôn lên môi người đó... Chú Ngô Ẩn vẫn chưa hôn môi của con, chỉ có con mới hôn chú thôi.”

Giọng của Lạc Lạc vang lên hồn nhiên vô tư, Ngô Ẩn đến đây liền chắc nịch, nhất định là do hai gã “phu” kia dạy hư trẻ nhỏ.

“Cơm chín rồi, hai chú cháu xuống bếp đi nào.”

Tiếng của Văn Hán vọng lên từ nhà bếp, nơi đang bày ra trên bàn hàng loạt món ngon, hấp dẫn đến mức dù trong bụng đã no căng vẫn muốn nhào đến mà chén sạch sẽ.

Hạ bé Lạc Lạc xuống, Ngô Ẩn kéo ghế rồi ngồi vào bàn ăn.

“Nào nào nào, ăn đi đừng khách sáo.”

Văn Hán niềm nở như vậy làm Ngô Ẩn cũng không nỡ mà từ chối, nhanh tay nhắc đĩa gấp vào đĩa rau trộn thịt hầm. Ôi chao, sau chừng ấy thời gian, không ngờ Văn Hán lại lên tay nghề như thế, hồi còn ở chung kí túc xá, có bao giờ được cậu ta nấu cho loại món ngon như vậy? Hay da, đến lúc cậu ta luyện được nội công thâm hậu thì đã nằm gọn trong tay kẻ khác. Quả thực, Ngô Ẩn có chút ích kỉ.

Không khí bàn ăn vẫn hài hoà vui vẻ cho đến khi Văn Hán mở lời.

“Thế hôm nay rảnh rồi đến thăm tôi à?”

Ngô Ẩn đang gấp dở dang miếng thịt hầm, nghe đến đây liền buông đĩa.

Cậu thật là biết lúc hỏi quá nhỉ?

Trông thấy Ngô Ẩn có vẻ hoang mang, Văn Hán tinh ý nhắc nhở Lạc Lạc bưng thức ăn lên phòng khách, để lại không gian nghiêm nghị dưới gian bếp.

Đâu có dễ mà đào thẳng vào vấn đề, Ngô Ẩn cứ là lòng vòng thăm dò.

“Văn Hán à, cậu quả nhiên nấu nướng rất khác xưa, ngon hơn rất nhiều đấy.”

Văn Hán nghe xong, hạ cơ thể hơi gầy xuống ngồi cạnh Ngô Ẩn, giọng điệu chân thành.

“Nếu là nấu cho những người mình yêu thương thì nấu món gì cũng trở nên ngon cả, tay nghề chỉ là một chuyện.”

Ngô Ẩn miệng nhoẻn cười khinh khinh, nói.

“Cậu thì tốt quá rồi, như tôi đây muốn động vào cái chảo cũng không được, hướng chỉ là nấu nướng.”

Lời vừa dứt, Ngô Ẩn cố nhét miếng thịt bách hoa vào miệng tỏ vẻ không có gì, nhưng mà làm sao qua mắt được nhà tâm lý học đại tài Văn Hán?

Văn Hán xếp hai tay lên bàn ăn, nói: “Chẳng lẽ cậu không thể vì người mình yêu thương mà vượt qua được nỗi sợ hãi kia sao? Vì người mình yêu thương mà nấu ra một món ngon cho người đó vẫn là tốt hơn giữ mãi nỗi sợ hãi mà không làm gì được cho họ.”

Ngô Ẩn quả là nuốt miếng thịt bách hoa không trôi. Vốn chỉ mượn đề tài nấu ăn để tạo đà không khí, ai ngờ lại bị Văn Hán làm cho một bài kinh giáo huấn, Ngô Ẩn thực sự có chút nhức đầu á.

“Thôi được rồi, vào vấn đề chính đi... Cậu vì sao tìm tôi?”

Văn Hán nhìn thẳng vào gương mặt đang nghiêng của Ngô Ẩn khiến cậu ta có chút rợn sóng lưng. Rốt cục cũng chịu gỡ bỏ nét mặt giả vờ bình thản, Ngô Ẩn hít một hơi dài, áp úng mở miệng.

“Văn Hán à... nếu... nếu một người hỏi cậu rằng cậu hãy làm người yêu của người đó... cậu sẽ phải làm sao?”

Văn Hán nhìn sâu vào ánh mắt rồi rầm đến đáng thương kia của Ngô Ẩn, dùng dự cảm phán đoán thì biết ngay Ngô Ẩn đang gặp phải chuyện gì, lúc này chỉ nói.

“Cậu có yêu người đó hay không?”

Ngô Ẩn nghĩ thầm: Còn hỏi sao? Yêu chứ, yêu cậu ta đến chết được, nhưng mà...

“Văn Hán à, ý của tôi là...”

Ngô Ân vịn vẹo mấy đầu ngón tay, nói tiếp.

“... đáng lẽ câu tỏ tình phải là của tôi, nhưng người đó lại chủ động trước... tôi nhận lời có phải quá mất mặt?”

Văn Hán nói: “Chuyện tình cảm, chỉ có yêu hay không yêu... làm gì có chuyện sợ mất mặt? Hơn nữa, nếu cậu vì sợ mất thể diện mà từ chối người đó, người đó có thể sẽ không bị tổn thương sao? Dù gì người ta cũng là dốc hết can đảm ra để tỏ tình với cậu, cậu vì chút sĩ diện mà từ chối chẳng phải quá tàn nhẫn? Con người mà, ai lại không bị tổn thương?”

Ngô Ân nghe xong như bị tát một cái thật mạnh vào mặt.

Dù gì người ta cũng là dốc hết can đảm ra để tỏ tình với cậu, cậu vì chút sĩ diện mà từ chối chẳng phải quá tàn nhẫn?

Câu nói này của Văn Hán khiến Ngô Ân tỉnh ra. Từ tối qua đến giờ cậu ta chỉ luôn nghĩ cho bản thân, chỉ nghĩ đến cảm xúc cá nhân mình mà không hề nghĩ rằng Lạc Phong cũng sẽ có những cảm nhận của hắn. Hắn xét về khí chất nam nhân còn gấp mấy lần Ngô Ân, ấy vậy mà đã bỏ qua mọi thứ rào cản để chính thức ngỏ lời yêu sau bao ngày theo đuổi một người đàn ông không ai khác là cậu ta. Nói gì thì nói, người tỏ tình mới là người run sợ nhất, và cũng là người dễ bị tổn thương hơn người còn lại. Văn Hán nói đúng, khi người ta yêu thì chỉ biết có được người đó là hạnh phúc, nào có nghĩ đến thể diện mặt mũi? Ngô Ân! Mày là tên khốn! Mày quá tệ rồi. Còn ở đó buồn phiền người ta tại sao không nhắn tin gọi điện cho mình, bị mình cúp máy từ chối lời yêu thì còn có can đảm làm việc đó sao? Ngô Ân! Mày điên rồi!!!

Ngô Ân một trận rợn sống lưng, nghĩ tới cảnh Lạc Phong và mình sẽ không còn được như trước, sẽ cứ như vậy mà không gặp mặt nhau nữa. Tâm trạng tiêu cực chính là khiến cho nghĩ cái gì cũng không thể tích cực, Ngô Ân cho rằng có lẽ câu nói “Anh làm người yêu tôi nhé” tối qua của Lạc Phong chính là câu nói cuối cùng mà cậu ta được nghe từ hắn. Toàn thân đổ mồ hôi lạnh, kì này Ngô Ân coi như toi rồi.

Không cần biết có yêu đương gì nữa, Ngô Ân chính là không cho phép bản thân đánh mất Lạc Phong. Nhất định phải tìm hắn ta giải thích cho ra lẽ.

Hết chương

64. Chương 64 - Một Cảnh Thật Nhu Tình

Chương 64: MỘT CẢNH THẬT NHU TÌNH

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Thôi được! Nhất định phải xin lỗi Lạc Phong.

Ngô Ân nhanh như chớp phóng ra cửa, leo lên xe hơi rồi nổ máy rời đi. Văn Hán vội đuổi theo, vốn định khuyên nhủ cậu ta nên bình tĩnh, rồi cục hứng lấy một trận khói bụi do bánh xe hơi cạ vào mặt đất để lại.

Ho sặc mấy cái, Văn Hán thầm nghĩ: Chẳng lẽ...

Mang tâm trạng gấp rút ngồi trong xe hơi, Ngô Ân không biết phải xin lỗi bằng cách nào. Hiện tại, cả hai đang bị chia cách, Ngô Ân không thể vào khu vực của Lạc Phong và Lạc Phong cũng khó có thể ra ngoài

vì tính chất công việc. Ngặt nỗi, bây giờ mà gọi điện, nhất định hắn sẽ không bắt máy. Nghĩ như vậy, Ngô Ân đã rồi càng thêm rối.

Mẹ kiếp! Nếu Lạc Phong là gã bạn bình thường thì mình đã có thể thẳng thắn tìm cậu ta nói chuyện, đằng này... lại là chuyện tình cảm yêu đương, con mẹ nó, đi xin lỗi bằng tay không có quá không thành tâm? Tức giận, Ngô Ân thắng xe lại rồi đánh lòng bàn tay vào vô lăng, rốt cục tự làm mình đau rồi ngao lên một tiếng.

Ngồi trong xe hơi không biết bao lâu, rốt cục nhìn lại thì đồng hồ đã điểm sáu giờ tối. Sáu giờ ba mươi tối, tuyết rơi. Đợt tuyết đầu tiên trong mùa đông rốt cục cũng đã bắt đầu, lúc này Ngô Ân ngồi rũ rượi trong xe, nhớ lại mọi chuyện đã qua. Thật đúng là có duyên phận, bản thân mình quen biết Lạc Phong mới ấy đã từ mùa mưa thu sang tới mùa tuyết phủ, chừng ấy thời gian tuy không quá dài nhưng lại cảm thấy rất thân thiết. Nếu mình không quen biết Lạc Phong thì sao nhỉ? Chắc sẽ làm “thiếp” của lão Xiêm, hoặc có khi đám cưới linh đình với tiểu Thanh rồi cũng nên.

Nghĩ đến đây, không hiểu lấy ở đâu sự can đảm và động lực, phóng xe chạy tới cửa hàng hoa tươi.

“Chủ tiệm cho tôi một đoá thật to.”

“Xin lỗi, chúng tôi đang có rất nhiều loại và kích cỡ khác nhau...”

“Lấy loại to nhất!”

Hùng hù hỏ hỏ mang bó hoa hồng không biết rõ có bao nhiêu bông rồi ném vào trong xe, Ngô Ân tiếp theo chạy tới cửa hàng quần áo.

“Chủ tiệm, ở đây có bao nhiêu quần lót màu trắng size rộng nhất, tôi mua hết.”

“Xin lỗi, anh muốn mua loại của nam hay của nữ?”

Ngô Ân loay hoay suy nghĩ, không biết nghĩ gì, hai mắt mở to, nét mặt quyết đoán liền lớn tiếng.

“Chỉ cần là màu trắng, nam nữ gì tôi cũng mua.”

Vị chủ tiệm quần áo cùng một anh nhân viên cấp tốc lấy ra trong kho bốn thùng quần lót nam nữ màu trắng size rộng, sau đó giúp Ngô Ân nhét tất cả vào xe hơi.

Lái xe một lúc, lại chạy tới khu bách hoá. Cậu ta vào bên trong lục lục kiểm kiểm, rốt cục nghĩ không ra liệu Lạc Phong sẽ thích món gì. Từ lúc quen biết hắn ta, thứ mà Ngô Ân biết về sở thích của hắn chính là hắn đam mê võ thuật và thích mặc quần lót trắng... đó là tất cả! Lúc này chợt nhận ra rằng mình đã quá vô tâm với Lạc Phong, còn nói là mình cũng yêu thương hắn, ngay cả sở thích của người ta bản thân cũng không biết.

Tự giận dữ bản thân rồi hằm hằm đi ra khỏi cửa hàng bách hoá, lái xe tiến về sân vận động Bắc Kinh. Trên đường đi, Ngô Ân chạy ngang qua tiệm mì sợi mà cậu và Lạc Phong hay lui tới. Phải rồi! Lạc Phong lần nào tới đây cũng ăn cơm chiên Tứ Xuyên. Cảm thấy vui mừng vì ít ra bản thân cũng nhớ được Lạc Phong thích ăn món gì, Ngô Ân đậu xe ven đường rồi mua một phần cơm chiên đầy ắp. Cầm hộp cơm trên tay, Ngô Ân mang trong mình hy vọng sẽ có thể làm hoà với Lạc Phong, dù gì thì “đồ ăn là con đường ngắn nhất để thu phục bụng dạ đàn ông” ... À mà khoan đã, câu nói này chẳng phải chỉ dành cho phụ nữ nói thôi sao? Mẹ kiếp! Mặc kệ!

Ngô Ân thì đang vận dụng neuron thần kinh để tìm cách xin lỗi và giải thích với Lạc Phong, còn Lạc Phong thì đang... đi nhà xí.

Không sai! Chuyện là mấy ngày nay ở trong phòng camera quan sát tiến bộ làm việc của các bộ phận, Lạc Phong có sở thích ăn hạt hướng dương sấy, ăn tới mức bị táo bón và đã ngồi trong nhà xí gần một tiếng đồng hồ. Một tiếng này với Lạc Phong quả thực có hơi thống khổ, hắn ta đang cố sức đẩy chất thải ra ngoài nhưng ngặt nỗi do thể lực quá tốt dẫn đến càng co ép ruột chuyển động lại càng khiến hậu môn siết chặt, càng cố sức càng đi không ra, kết quả ngồi trong buồng vệ sinh mà mồ hôi đổ ra như mưa.

Hãy da, Lạc Phong à, có những chuyện cần sự thả lỏng và thư thái, không phải cứ dùng nhiều lực là thành công đâu.

Ngô Ân lái xe vào sân vận động Bắc Kinh, tuyết phủ nhiều khiến cậu ta hơi khó nhìn đường, được một lúc cũng tới được chỗ vào đăng kí ghi danh thi đấu.

“Cho hỏi, cậu tới là để...” Nhân viên tiếp tân nhìn thấy Ngô Ân liền hỏi.

Ngô Ân một thân tuyết phủ, tay trái cầm bó hoa to tướng, tay phải cầm hộp cơm chiên đã sớm nguội, miệng liếm liếm vào mép mấy cái rồi nói.

“À à... Tôi là đến tìm Lạc Phong.”

Nhân viên tiếp tân nói: “Rất xin lỗi, anh có hẹn trước với Lạc Phong không?”

Ngô Ân một trận mắng thắm: Mẹ kiếp! Cậu tưởng cậu là tổng giám đốc hay là con nhà tài phiệt, muốn gặp phải hẹn trước?

“À à... Tôi là nhân viên giao hàng, tôi đến giao cơm và hoa cho Lạc Phong. Tôi có gọi điện nhưng cậu ta không bắt máy để nhận hàng. Phiền cậu báo lại dùm.”

Trong tích tắc nghĩ ra được lời dối gian gạt người, nhân viên tiếp tân liền tin ngay mà đi vào gõ cửa phòng camera của Lạc Phong, kết quả không có người mở cửa, đành báo lại với Ngô Ân.

“Xin lỗi cậu, hiện tại Lạc Phong không có ở đây, tôi có thể nhận giúp anh ta rồi sau đó chuyển lại dùm cậu.”

“Không, không được. Cái này phải đích thân Lạc Phong ra nhận á.”

Vẫn còn đang kì kèo, chợt có một vị võ sư mặt mày bặm trợn xuất hiện, nói với người nhân viên tiếp tân.

“Mãn Mãn, hình như Lạc Phong đang ở nhà vệ sinh, đã rất lâu chưa quay lại, hiện tại phòng camera không có người, cậu gọi cho lực lượng an ninh của sân vận động đến thay phiên một lúc.” Gương mặt người võ sư này râu ria, nét mặt lạnh đậm, nói xong liền rời đi.

Ngô Ân nghe thấy liền như bắt được vàng, tức khắc cầm hoa và cơm, tiến thẳng vào nhà vệ sinh công cộng của sân vận động.

Lạc Phong, tôi đến đây, tôi cần phải giải thích với cậu, tôi không phải muốn làm cậu tổn thương.

Lạc Phong bên trong buồng vệ sinh, rốt cục cũng nén “chất thải cứng” ra được tới “cửa xả thải”... vẫn còn đang cố gắng, đột nhiên...

“LẠC PHONG, CẬU ĐANG Ở ĐÂU?”

Đang lúc “gây cản sắp thành đại sự”, bất ngờ bị gọi tên lớn như vậy, Lạc Phong giật mình một cái, khiến toàn thân co rút, tất nhiên “cửa xả thải” cũng bị liên lụy, rốt cục “đại sự” đã thất bại, công tình này giờ gần một tiếng Lạc Phong ra sức rặn nên coi như công cốc.

“Lạc Phong! Lạc Phong à! Tôi Ngô Ân đây.”

Lạc Phong chỉ biết câm nín. Ngô Ân sớm không tới muộn không tới, lại tới vào lúc “thiên cơ khả thi” này. Chết tiệt!

Ngô Ân tiếp tục truy tìm. Suy nghĩ kĩ càng thì đây là khu nhà vệ sinh gần chỗ của Lạc Phong làm việc nhất, chắc chắn cậu ta đang ở đây.

“Lạc Phong, là tôi Ngô Ân, cậu mau ra đi.”

Lạc Phong một thân ướt mồ hôi lạnh. Làm sao có thể nói rằng “Ngô Ân, tôi ở trong này, tôi đang đi nhà xí.” ?? Đi nhà xí cũng không có gì đáng nói, điều đáng bận tâm là bản thân hắn đang có “nhiều thứ hợp chất” mắc kẹt ở “cửa xả”, muốn xả ra không được mà muốn thu lại cũng không xong.

Rốt cục Ngô Ân cũng có cách. Ở đây có sáu buồng vệ sinh, hiện tại có 5 buồng đang mở cửa, duy chỉ có một buồng đóng cửa chặt kín... Lạc Phong! Tôi tìm ra cậu rồi.

“Rầm rầm rầm” tiếng Ngô Ẩn đập cửa buồng vệ sinh của Lạc Phong.

“Lạc Phong, cậu mau ra đây, tôi biết cậu ở trong đó.”

Im lặng!

“Lạc Phong à, tôi xin cậu, ngày đó là tôi không cố ý.”

Trời Phật chứng giám, mỗi câu nói của Ngô Ẩn phát ra lại càng khiến Lạc Phong co rút người lại, chính là càng không thể thả ra á! Mình đang ngồi trên bồn cầu, có người ở ngoài liên tục gọi tên đập cửa, làm sao có thể tiếp tục “đại sự”? Cả đời võ sư Lạc Phong lạnh lùng, đông đặc, anh minh, chưa từng rơi vào hoàn cảnh trớ trêu này. Ngô Ẩn, anh không thể để lúc khác sao?

Đột nhiên im lặng!

Lạc Phong vểnh tai lên nghe ngóng, hình như Ngô Ẩn đã rời đi. Không còn nhìn thấy bóng người của cậu ta in lên sàn nữa, cũng không thấy cậu ta kêu hô đập cửa. “Phù”, Lạc Phong thở phào một cái.

“Lạc Phong à!”

Như là bị quỷ dữ gọi tên, Lạc Phong giật bắn người một cái, toàn thân ớn lạnh da gà, ngẩng đầu nhìn lên trần, phát hiện Ngô Ẩn đang từ buồng vệ sinh kẻ bên trên qua buồng vệ sinh bên này.

“Lạc Phong à, cậu thực sự là ở đây, sao không mở cửa cho tôi chứ? Tôi có rất nhiều thứ muốn nói với cậu.”

Anh bị thần kinh à? Tôi có thể mở cửa trong trạng thái này sao?

Lạc Phong ngồi trên bồn cầu cứng đờ ra như pho tượng, chỉ có điều pho tượng này không được đẹp lắm, miệng thì ngoác ra không khép lại được, hai mắt trợn tròn lên trắng dã, hai bàn tay bấu vào da đùi, tóm lại chính là sợ hãi.

Nuốt nước bọt một cái cực nhọc, Lạc Phong cuối cùng cũng lắp bắp lên tiếng.

“Ngô... Ngô Ẩn... Xin... Xin chào.”

Ngô Ẩn trông thấy bộ dạng của Lạc Phong, gấp rút lấy ra trong túi một chiếc khăn tay, chấm chấm mồ hôi trong Lạc Phong, nói.

“Nhà vệ sinh dạo này không được thoáng gió nhỉ? Cậu đổ hết mồ hôi rồi.”

Lạc Phong bất đắc dĩ phải ngồi yên, không dám kéo quần lên cũng không dám “nén lực thải” tiếp, chỉ biết phơi trơn hạ bộ trước mặt Ngô Ẩn. Được một lúc, Ngô Ẩn đột nhiên lên tiếng.

“Lạc Phong, ngày hôm qua là tôi có lỗi, tôi đã cúp máy, nhưng tôi không phải là có ý từ chối tình cảm của cậu...”

Đang nói thì dừng lại, mang vẻ mặt ân hận rồi lại ngập ngừng nói.

“Lạc Phong à, là tôi ích kỉ, tôi không màng đến suy nghĩ đến tâm trạng của cậu...”

Lạc Phong vội ngắt lời.

“Ngô Ẩn à, anh có thể đợi...”

“Cậu đừng nói gì cả, cậu cứ để tôi nói trước. Tôi biết là tôi không đúng, nhưng tôi không phải muốn cậu bị tổn thương. Lạc Phong, tôi là một tên ngốc, tôi... tôi.”

Quả thực, đối với chuyện tình cảm, Ngô Ẩn như một đứa con nít, lúc này còn không biết bản thân đang định nói gì, trong đầu nghĩ ta điều gì sẽ liền nói ra. Phải! Chính là muốn nói gì thì nói, lại không nhận ra Lạc Phong đang tuột quần ngồi trên bồn cầu đang cố sức rặn.

Ngô Ẩn nhanh chóng mở hộp cơm chiên Tứ Xuyên, nói.

“Lạc Phong, tôi biết cậu giận tôi, tôi xin lỗi cậu. Đây là món cơm chiên cậu hay ăn, xem như lòng thành của tôi.”

Mẹ tôi ơi!!! Lạc Phong bây giờ chỉ muốn thu nhỏ lại rồi nhảy vào bồn cầu để cho dòng nước cuốn vào đường ống cống. Anh bắt tôi ăn trong khi tôi đang đi ị sao?

“Lạc Phong, cậu đừng từ chối. Nào nào cậu ăn đi, tôi đút cho cậu nhé! Nào... mở miệng ra.”

Lạc Phong không biết là Ngô Ân ngốc thật hay là đang giả vờ để trả đũa vụ gửi hình sex lần trước. Nhưng dù gì thì... trong tình cảnh này, thâm tâm hắn không thể thốt ra dù chỉ một lời. Hắn hoảng sợ Ngô Ân đến mức đã không còn tâm trạng để ị, lúc này chỉ còn biết nhắm mắt mà...

“Tốt rồi! Cậu đã ăn cơm của tôi mang tới thì coi như tha lỗi cho tôi rồi nhé! Nào! Há miệng ra.”

“Lại ăn nữa sao?”

“Tất nhiên, còn cả hộp đây này. Mau mau, há miệng ra... Ngoan! À... Không chỉ có cơm, tôi còn mang hai thứ nữa cho cậu.”

Trong nhà vệ sinh vắng vẻ, chỉ còn nghe được tiếng Ngô Ân đút cơm cho Lạc Phong. Một cảnh thật nhu tình.

...

Hết chương!

Chương này dịch vội vã nên đọc không được tự nhiên lắm, các bạn thông cảm!

65. Chương 65 - Hai Người Đang Làm Cái Quái Gì Vậy?

Chương 65: HAI NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY?

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn: wattpad.com/pinoneverdie

Chín giờ tối, trời đổ tuyết nặng. Chỉ mới là đợt tuyết đầu tiên nhưng coi bộ rơi không hề ít. Thời tiết chuyển xấu, võ sư Đồng Lang, người dưới quyền Lạc Phong liền cho nhân công ở khu vực sân lớn tạm nghỉ, toàn bộ di chuyển vào trong sảnh.

Hiện tại ngoài việc điều động nhân công vào sảnh tránh tuyết, còn có một số vấn đề khác cần Lạc Phong chỉ thị, nhưng lại không tìm ra hắn ta, Đồng Lang có chút bực dọc trong người. Từ lúc nhận nhiệm vụ, đây là lần đầu tiên thấy Lạc Phong đột nhiên bỏ việc, kể cả gọi điện thoại cũng không bắt máy. Mang tâm trạng không thoải mái, Đồng Lang liền hướng về phía phòng camera của Lạc Phong.

“Đồng sư huynh đợi đã.”

Vừa định cất bước, Đồng Lang đã bị một vị huynh đệ níu lại, người này đưa cho hắn một cái giỏ.

“Cái này là...” Đồng Lang ngạc nhiên, hỏi.

Vị huynh đệ kia cười cười, bàn tay đưa ra sau vuốt vuốt tóc rồi nói.

“À, mẫu thân của tôi mới gửi ít thực phẩm tích trữ vào mùa đông, tôi ở đây sống một mình, ăn uống không quá cầu kì, nên tặng các huynh đệ mỗi người một giỏ trứng gà.”

Đồng Lang liếc nhìn giỏ trứng gà trên tay, không nói gì chỉ gật đầu bỏ đi.

Mở cửa phòng camera, quả nhiên Lạc Phong đã để quên điện thoại ở đây. Đặt giỏ trứng gà xuống bàn, hắn liền nhìn lên màn hình quan sát các bộ phận làm việc, lúc này suy đi nghĩ lại, không có vua vẫn còn có tướng, hắn liền cầm bộ đàm của Lạc Phong, bắt đầu ra chỉ thị.

“Trời đổ tuyết nặng, tất cả các bộ phận làm việc đến mười giờ đêm có thể nghỉ, riêng bộ phận lắp đặt ngoài sân lớn có thể nghỉ ngay bây giờ. Các anh em rảnh rồi có thể qua hỗ trợ các bộ phận khác.”

Đồng Lang nói xong liền đi ra ngoài, nhân tiện kiểm tra tiến độ của các bộ phận. Kỳ này thời tiết xấu như vậy, nếu không may nhân công đổ bệnh thì việc tổ chức giải karate sẽ nguy mất. Đang hướng về sảnh lớn, Đồng Lang vừa đến nơi đã nghe một trận tạp âm ồn ào.

“Nào nào, mỗi người một ly, là rượu quý, là rượu quý đây...”

Một đám nhân công ngay lúc được nghỉ liền rủ rê rượu chè. Thấy cảnh này, nếu là Lạc Phong đã nhanh chóng dẹp loạn, nhưng Đồng Lang lại bỏ qua, vì dù sao trời lạnh thế này, uống vài chén rượu cho ấm người cũng không có gì là quá đáng, chỉ là nhắc nhở vài câu.

“Các cậu có thể uống, nhưng đừng gây ồn ã, đừng làm náo loạn.”

Sảnh lớn có mấy chục thanh niên bắt đầu vui vẻ uống rượu, náo nhiệt ầm ĩ, nhưng coi bộ không nồng nàn bằng hai gã đang ở trong buồng vệ sinh kia.

“Anh đủ rồi đấy, tôi không ăn nữa.”

Lạc Phong kiên quyết chối từ, dù yêu thương Ngô Ân cỡ nào cũng không thể ngồi trong nhà vệ sinh mà để cậu ta nhét cơm chiên Tứ Xuyên vào miệng. Cơ bản hẳn là người ưa sạch sẽ, ăn uống thế này chỉ bằng tự múc nước bồn cầu mà tắm. “Lạc Phong cậu sao thế? Không ăn tức là vẫn còn giận tôi sao?”

“Tôi đã ăn rồi không phải sao?”

“Không được, cậu phải ăn hết thì tôi mới an tâm.”

Ngô Ân kì kèo năn nỉ, dùng đủ loại giọng điệu để ép uống Lạc Phong, mà ngặt nỗi, Lạc Phong chính là không thể hợp tác, lúc này hẳn đứng dậy kéo quần lên, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

“Này Lạc Phong, không thể thương lượng được ư? Chí ít phải nghe tôi giải thích tường tận chứ?”

Ngô Ân rốt cục không nhịn được nữa, cậu ta chính là lần đầu trong đời phải làm việc hầu hạ đút mớm cho người khác như vậy. Ngày trước khi còn quen tiểu Thanh, đúng hay sai luôn là do cô ta đến làm hoà, làm gì có chuyện đại gia gia đây phải hạ mình đến đây nài nỉ? Quát lớn một câu vô ích, Lạc Phong cứ thế thẳng bước rời đi.

Tuyết rơi dày, bên ngoài nhà vệ sinh một mảng phủ trắng đục. Lạc Phong quên mất Ngô Ân là tên cứng đầu, lúc này nhìn lại sau lưng quả nhiên cậu ta đang lộp độp bước chân trên tuyết mà đuổi theo hắn.

“Lạc Phong, đứng lại cho tôi.”

Nhanh chóng dừng lại, Lạc Phong tự cởi chiếc áo thun của mình ra, để lộ tấm thân võ sĩ cường tráng giữa trời tuyết, cứ thế tiến lại gần Ngô Ân mà trùm chiếc áo lên đầu cậu ta. Ngô Ân đang lúc nhìn xuống đất loạng choạng bước đi, đột nhiên được một mảnh vải che chắn, ngược mắt nhìn lên mới nhận ra người đó là Lạc Phong. Cảm xúc chính là vừa ngạc nhiên vừa giận dữ.

Con người ta trong lúc lúng túng không biết làm gì chính là sẽ làm cái gì xuất hiện đầu tiên trong đầu, ngay tức khắc, Ngô Ân cũng tự cởi áo thun của mình mà trùm lên đầu Lạc Phong.

Hai gã ngốc này nếu đã không sợ lạnh, còn muốn che chắn cho đối phương làm gì?

Chắc là vì muốn thể hiện rằng mình quan tâm đến người kia, mà đúng là vì quan tâm, muốn bảo bọc đối phương mà đầu óc trở nên ngu ngốc. Áo thun của cả hai trong tích tắc đã bị tuyết làm ướt đầm.

Ngô Ân nói.

“Áo bị ướt rồi.”

Lạc Phong đáp.

“Áo của tôi cũng ướt rồi.”

“Bây giờ thế nào?”

“Tôi cởi quần trùm cho anh nhé?”

“Cậu tự mà trùm.”

Hai gã này để mặc cho làn da cơ thể tiếp xúc với giá lạnh, đứng đó đối đáp mà nhìn vào mắt nhau, rồi cùng nhau cười vì sự ngốc nghếch của cả hai.

Được một lúc, Lạc Phong dẫn Ngô Ân đi về phía sảnh lớn, nơi đang có hệ thống sưởi ấm đang hoạt động. Trên đường đi, Lạc Phong nhẹ nhàng khoác lên vai Ngô Ân, Ngô Ân liền gạt ra mà khoác tay mình lên vai Lạc Phong, Lạc Phong lại đẩy tay Ngô Ân xuống rồi lại nhét cậu ta vào ngực, Ngô Ân vùng vẫy rồi kẹp cổ hắn vào nách. Xét về lấu cá thì Ngô Ân gọi là bậc cao thủ, đang lúc không chế được Lạc Phong, cậu ta liền cúi người xuống, bóc lấy một cục tuyết trên mặt đất, nhanh nhẩu kéo lưng quần của Lạc Phong ra mảnhét vào bên trong. “Aaaaa, lạnh !!!”

Ngô Ân tất nhiên khoái chí, cậu ta chính là lần đầu nghe thấy Lạc Phong ngao lên thế này. Cậu có thể không sợ lạnh, nhưng tôi không tin “thằng nhóc” của cậu không sợ.

“Thế nào, cậu biết sự lợi hại của tôi rồi chứ? Haha.”

Lạc Phong hừ lạnh một tiếng, vội vã phủi sạch cục tuyết lạnh trong đũng quần. Ôm mỗi hận không thể bỏ, đang lúc bị Ngô Ân kẹp cổ liền nghiêng đầu sang một chút mà cắn vào lớp thịt nách của cậu ta.

Câm nín!

Nếu mà có thể la lên vì đau thì chẳng nói làm gì, Ngô Ân là bị cắn đau đến không thể kêu la. Vùng da thịt ở nách vốn dĩ nhạy cảm mà lại bị cái tên thô lỗ này cắn nghiền, có thể không đau sao? chỉ còn biết quẳng quéo cơ thể, cắn răng nghiền lợi mà hấp thụ nỗi đau thể xác.

Lạc Phong sau đó liền được Ngô Ân thả ra, đứng đó nhếch miệng đắc chí, còn không quên nhìn về mặt thống khổ của Ngô Ân mà mỉa mai.

“Ôi chao, nách của anh hôm nay sao nhạy cảm thế?”

Ngô Ân nghe xong liền lườm hắn một cái đáng ghét, tức giận mà nhào đến cắn vào nách hắn để trả đũa. Nhưng rất tiếc, Lạc Phong là “mình đồng da sắt”, Ngô Ân có cắn đến gãy răng, hắn cũng là chẳng cảm thấy hề hẳng, ngược lại còn...

“Aaaa, Ngô Ân à, tôi thích quá. Cắn mạnh lên nữa, aaa... nách của tôi bị anh cắn thật kích thích...”

Thôi xong! Ngô Ân bỏ cuộc. Dấu răng của cậu ta in sâu ngay phần thịt nách của hắn nhưng hắn vẫn đứng đó tự mãn mê bộ ngực, về mặt tâm đang mà thốt ra.

“Ngô Ân, sao anh dừng lại, tôi đang rất thoải mái...”

Ngô Ân tức tối, liền nhào đến đâm vào ngực trần của hắn mấy cú, nhưng trời Phật chứng giám, Lạc Phong hắn không biết đau. Cũng phải! Lần trước bóp dương vật của hắn, tưởng đầu đã nát ra như đậu hủ, rốt cục hắn chẳng hề hẳng gì, nói chi là bộ ngực rắn chắc như vậy.

“Thôi được, coi như tôi thua cậu.”

Nói xong, cậu ta liền quay mặt đi tỏ vẻ giận dữ, lại còn ngồi xuống vo tuyết lại mà ném vào khoảng không, giống như đang cố tỏ ra cô đơn, đợi ai đó tới dỗ dành...

À khoan đã, trước khi tiếp tục, hai người có thể tìm chỗ nào đó khác để diễn cảnh giận hờn không, đang là tuyết rơi rất dày đấy.

Hây da, vốn dĩ đến đây là để làm lạnh với Lạc Phong, rốt cục lại đỡ chứng kiêu ngạo mà giận lấy. Lạc Phong không những không đến an ủi mà còn đứng đó chống hai tay vào hông, ngẩng mặt lên trời đổ tuyết mà cười to đắc chí.

“Hâhhahahaha, Ngô Ân, anh đáng yêu thật!”

Bên trong sảnh lớn.

“Sao tôi cứ nghe tiếng ai cười như tiếng của ngài Lạc.”

“Cậu là uống say nên nhầm tưởng à. Tôi chưa từng nghĩ tới rằng một ngày nào đó Lạc Phong sẽ mỉm cười, chứ đừng nói đến cười vang vào trong sảnh này. Gương mặt của anh ta lúc nào cũng như diêm vương.”

“Không thể nào, âm thanh nghe rất giống tiếng của ngài Lạc mỗi lần quát mắng.”

“Thôi thôi hai người đừng nói nữa, cứ cạ chén nào...”

Quay lại bên ngoài.

“Hahahahahahahaha”

Lạc Phong vẫn đứng đó cười không ngớt. Thật ra thái độ “tiểu thư” này của Ngô Ân hẳn ta không lạ gì, chỉ là hơn một tuần không gặp, hẳn trông thấy bộ dạng này của cậu ta liền rất thống khoái, muốn cười một trận thật đã đời.

Một khi hai gã nam nhân này mà ở gần nhau liền nhanh chóng biến thành hai đứa con nít lên ba, chọc ghẹo nhau là thích thú. Đàn ông chỉ thật sự bộc lộ tính nết trẻ con khi ở bên cạnh người mà họ thực sự yêu và tin tưởng!

Ngô Ân lần này là giận thật, hậm hực bỏ đi nhưng lại bị Lạc Phong kéo lại, ôm lấy cậu ta từ phía sau.

“Anh vội đi đâu, hahahaha.”

“Cậu còn cười nữa thì buông tôi ra.”

Chết tiết! Ngô Ân học ở đâu tính nết đáng yêu thế này chứ? Hắn ta nhìn không được liền áp gò má lạnh ngắt vào tấm lưng của Ngô Ân, rồi vươn tay lên ôm lấy mà chà xát ngực cho cậu ta.

“Ngô Ân à Ngô Ân, anh khiến tôi điên lên mất.”

“Thả tôi ra!!! Aaaaahhhh... đừng nhéo vú tôi... Aaaahhh”

“Không nhéo vú? Được thôi, vậy cho tôi thăm hỏi tiểu đào tử.”

“Không! Cậu là đồ khốn, nghĩ rằng muốn sờ là sờ sao?”

Miệng còn đang mắng thì quần lót đã bị bàn tay lạnh của Lạc Phong luồn vào bên trong, “tiểu đào tử” nhanh chóng được “bảo quản lạnh”.

“Ngô Ân... tôi xoa dương vật cho anh như vậy sướng chứ? Ngô Ân à, tôi thật sự rất muốn... chúng ta lâu rồi không gần gũi... hay là chúng ta làm một đêm nồng nhiệt?”

“Ngô Ân anh sao không nói gì?”

“Ngô Ân, anh không nghe tôi nói gì sao?”

Lạc Phong đang úp mặt vào lưng Ngô Ân, căn bản không hề biết nét mặt của Ngô Ân đang... đang nhăn nhó vì sung sướng.

Còn ở đó xin phép người ta “gần gũi”, người ta đã sớm tận hưởng tiện nghi, đứng đó để mặc cho mình thủ dâm rồi. Lạc Phong ơi là Lạc Phong, có những chuyện không cần phải hỏi, cứ ập đến mà làm thôi.

Lạc Phong đã nghe được những tiếng ứ hự của Ngô Ân. Bản thân Ngô Ân cũng là “thiếu thốn” mấy ngày qua, lúc này được Lạc Phong ôm ấp từ phía sau, lại còn được sờ nắn “của quý”, hoocmon nam tính liền bộc phát, tự giác luồn tay ra sau sờ đến dương vật của Lạc Phong, đang mân mê thì...

“Hai người... Hai người đang làm cái quái gì vậy?”

Nghe thấy tiếng người, Lạc Phong và Ngô Ẩn hốt hãi, nhanh chóng từ cõi mộng quay lại thực tại. Lạc Phong trợn tròn hai mắt nhìn người kia.

“Vương Siêu???”

Hết chương!

66. Chương 66 - Cuộc Vui Chỉ Mới Bắt Đầu

Chương 66: CUỘC VUI CHỈ MỚI BẮT ĐẦU

Trans+Edit: Pinoneverdie

Nguồn:wattpad.com/pinoneverdie

“Đồng huynh đệ, tuyết ngày càng rơi nặng, hệ thống sưởi ấm lại gặp trục trặc, chỉ có khu vực dãy Đông-Nam hoạt động, bên của chúng ta gần như là không được sưởi.”

Đồng Lang đang lúc sắp xếp lại hồ sơ công trình, nghe thông báo như vậy liền không còn cách. Thời tiết chuyển xấu thế này, ai muốn về nhà cũng bất khả thi, nghĩ như vậy, Đồng Lang tức khắc ra chỉ thị.

“Cậu giúp tôi sang dãy Đông-Nam nhờ người nhân viên của sân vận động kiểm tra sửa chữa. Còn nhân viên cùng công nhân bên chúng ta, toàn bộ dừng việc tập trung tại sảnh lớn.”

Lệnh từ trong bộ đàm vừa vang lên, tập thể nhân viên cùng công nhân làm ca đêm nhanh chóng tập trung tại sảnh lớn, mỗi người đều tự chuẩn bị áo ấm, chăn giữ nhiệt. Bây giờ cứ cố mà làm, thể nào cũng có người đổ bệnh.

Mấy chục nhân viên đi thành hàng tiến về nơi tập trung, tới khi ổn định lại vị trí thì...

Cúp điện!

Một mảng tối đen!

Tiếng ồn ào của động cơ điện nhanh chóng được thay bằng tiếng người hoảng loạn.

“Mọi người trật tự, trật tự nào.”

“Mỗi người mau lấy điện thoại ra rọi sáng... Tất cả giữ ổn định vị trí.”

Lạc Phong vừa rời đi liền xảy ra nhiều chuyện khó đỡ, kì này coi bộ Đồng Lang phải mệt sức đây.

...

Hệ thống điện của sân vận động đã bị tạm ngắt vì thời tiết quá xấu, toàn bộ dãy đèn điện cao thế ở ngoài sân lớn cũng vì vậy mà tắt ngúm, điều này khiến Vương Siêu có cơ hội luồn lách.

Chứng kiến cảnh tượng Lạc Phong và Ngô Ẩn, người thì thọc tay vào dừng quần người kia, người thì luồn tay ra sau mưu tính kéo khoá quần của người còn lại, mặc dù không nói ra nhưng Vương Siêu đã hiểu hết mọi chuyện, rằng vì sao Lạc Phong sai khiến mình đi theo dõi Ngô Ẩn, phải luôn bảo vệ anh ta.

Không gian tối tăm, Vương Siêu lại mặc một chiếc áo lông trùm đầu, Ngô Ẩn có muốn nhìn rõ mặt cậu ta cũng không được. Thêm nữa, Ngô Ẩn chính là đang bị người khác bắt gặp đang làm “chuyện mất mặt”, có can đảm để nhìn vào người ta sao? Lần này Vương Siêu coi như bảo toàn được danh tính. Rất nhanh, cậu ta lách người đi, trong tích tắc đã như bốc hơi khỏi chỗ này.

Ngô Ẩn cảm giác phía trước có sự chuyển động, liền lấp bấp.

“Người... người kia đâu?”

“Chắc đã đi rồi.” Lạc Phong đáp.

Ngô Ân đột nhiên núp sau lưng Lạc Phong, giọng điệu coi bộ hơi run sợ.

“Sao... sao lại đi chứ?”

“Chẳng lẽ hắn ở đây xem chúng ta thủ dâm cho nhau?” Cảm thấy xấu hổ, Ngô Ân dấm một cú vào tấm lưng trần của Lạc Phong, bắt đầu bỏ lộ ba loa.

“Ai ? Ai thủ dâm cho ai? Tôi còn chưa kéo xong khoá quần của cậu đấy nhé!”

Gương mặt của Lạc Phong chìm trong bóng tối cùng mảnh tuyết rơi dày, mỉm cười một cái mĩa mai.

“Anh là chưa làm, nhưng đầu của anh có dâm ý.”

Ngô Ân nghe xong chỉ hừ một tiếng, lườm mắt một cái nhưng lại là đứng từ phía sau, dùng hai tay ôm chặt ngay hông của Lạc Phong, tựa cằm lên vai của hắn. Bờ ngực trần của người này chạm vào tấm lưng trần của người kia, tạo thành một nguồn nhiệt không hề nhỏ ở giữa. Ngô Ân vùi tóc vào sau cổ của hắn, trong chốc lát liền mở miệng.

“Lạnh rồi, không chơi nữa.”

Lạc Phong có chút rợn da gà, không phải là do lạnh, mà là do lần đầu tiên được Ngô Ân chủ động mạnh bạo như vậy. Đột nhiên hắn quy người xuống, hất hông một cái thật nhẹ nhàng, Ngô Ân liền nằm gọn ngay thẳng trên lưng của hắn, rồi cong cậu ta đi về phía khu vực đang thi công.

Lạc Phong từng bước vững trãi, để lại những dấu chân to, in sâu vào mặt tuyết dày. Tuyết rơi nhẹ nhàng thấm ướt đầm lưng trần của Ngô Ân, tuyết càng lạnh lại càng khiến thân nhiệt giữa họ trao đổi càng mãnh liệt, họ chính là đang thách thức giá lạnh của thiên nhiên.

“Cậu có mỏi không?” Ngô Ân đột nhiên lên tiếng.

Lạc Phong cười nhẹ ngay khoe miệng, nhẹ nhàng đáp.

“Mỏi lắm, tôi lúc nào cũng mong có được một người mát xa cho mình.”

Biết rõ Lạc Phong là đang chiêu trò, Ngô Ân liền ứng biến.

“Thế thì thả tôi xuống, tôi dù sao cũng là nam nhân, lại không thương tật hay bại liệt.”

Lạc Phong không những không thả cậu ta xuống, mà còn ôm chặt cái mông của cậu ta, nâng người cậu ta lên rồi giữ thật chặt trên lưng.

“Chẳng lẽ phải đợi đến khi người mình yêu bị thương hay bại liệt mới có thể công người đó sao?”

Hàng ngàn bông tuyết rơi xuống nhưng bị ngưng lại, không gian lắng đọng sau câu nói đó của Lạc Phong. Cái từ “người mình yêu” như liều thuốc kích thích, khiến lồng ngực của Ngô Ân đang áp chặt vào lưng của Lạc Phong đập lên không ngừng. Ngô Ân chính là đã xác định được, Lạc Phong là mãi mãi đặt mình trong trái tim của hắn. Mẹ kiếp! Được một thằng đàn ông nói như thế với mình... thì sao chứ? Lão gia gia đây chính là đang sướng rần rần.

Nằm úp trên lưng Lạc Phong mà Ngô Ân cứ liên tục nở nụ cười vui sướng. Lúc đầu chỉ là cười mỉm, sau đó thì là cười hé răng một chút, cuối cùng là nhin không được mà ngẩng đầu lên trời há mồm ra cười lớn.

“Hahaha...hahahaha...”

Thôi được! Nếu chỉ cười như gã điên thế kia cũng không đáng bàn luận, đằng này lại còn vung tay vung chân, liên tục dấm vào lưng Lạc Phong, miệng thì cười hắc hắc kiểu ngượng ngùng.

“Cậu là tên khốn, sao lại nói như vậy chứ? Tôi ngượng chết được... Hahahaha...”

Lạc Phong chính là người rất giỏi che dấu cảm xúc, lúc này cũng là vì quá hạnh phúc mà cơ miệng không kiểm soát được, đành phải nhe hàm răng ra cười mãn nguyện. “Lạc Phong, cậu nói lại xem nào.”

“Nói gì chứ?”

“Nói câu lúc nãy đấy.”

“.....muốn... công người mình yêu.”

“Hâhahaha... Nói lần nữa xem nào.”

“Muốn công người mình yêu.”

“Hahahaha... Lần nữa đi.”

“Muốn công người mình yêu... muốn công Ngô Ân...”

“Hahaha... Ôi chao thích thật đấy! ...”

Trên quãng đường đi đầy tuyết lại tối om, hai gã nam nhân người hỏi người đáp, đáp xong lại cùng nhau cười, cười xong lại cùng nhau nói. Tuyết lạnh là gì, bóng tối là gì, hai gã này vốn đã ấm áp đủ đầy.

Bước vào được mái hiên của khu sảnh lớn, toàn thân của cả hai đã bị tuyết tan làm cho ướt nhẹp. Lạc Phong mau chóng hạ Ngô Ân xuống rồi dùng tấm thân to khoẻ ôm chầm lấy cậu ta.

“Lạnh không?”

Ngô Ân liền gạt hấn ra, nói.

“Cậu nghiêm chỉnh chút đi, chỗ này có nhiều người, không sợ người ta thấy à?”

Lạc Phong cũng chỉ cười rồi xoa xoa mái tóc ướt nhèm của Ngô Ân, sau đó nắm lấy bàn tay của cậu ta kéo đi vào trong.

“Này này này...cậu định làm gì?”

Ngô Ân tất nhiên phải phản ứng.

“Chẳng phải người ngoài không được vào sao?”

Lạc Phong bỗng dừng nghiêm túc, giọng điệu đanh thép.

“Dù có ra sao, tôi cũng không để anh lái xe về nhà lúc bão tuyết thế này. Đêm nay nhất định phải ở cùng tôi.”

Nói xong, một phát lôi Ngô Ân đi vào sảnh lớn.

Cửa mở....

Đứng hình... (Nguyên văn là sững sờ)

Lạc Phong bắt ngờ xông cửa đi vào, khiến mấy chục anh em công nhân viên đang nằm co ro hai bên rìa sảnh lớn trong bóng tối liền bừng tỉnh. Hàng trăm con mắt nhìn về phía hấn ta. Gió tuyết thổi vào lạnh cóng, cùng với cảnh tượng người nằm xếp lớp thế này, trông không khác gì cảnh tượng tị nạn vào mấy chục năm về trước.

Tất nhiên, Lạc Phong ngạc nhiên một, Ngô Ân là kinh hãi tới mức, không chịu nổi liền giật tay lại, muốn lách người bỏ đi. Nhưng rất tiếc, những gì mà võ sư Lạc đã quyết vốn ít ai có thể khiến hấn thay đổi. Trong khoảnh khắc một phần ngàn của giây, hấn nhanh chóng bế Ngô Ân nằm trong lòng ngực, hiên ngang đi qua dãy người đang tò mò chỉ trỏ. Không gian tối om căng thẳng không một tiếng động, Ngô Ân có muốn lên tiếng phản kháng cũng không được, nếu là lên tiếng, khác nào cảnh tượng một thiếu nữ sắp bị gã đàn ông thô thiển bế lên giường mà... cường hiếp. Thôi thì đành cầm nín, úp hai bàn tay vào mặt mà “khóc thầm”.

Lạc Phong bế Ngô Ân đi thẳng vào phòng camera, cửa vừa đóng, Ngô Ân liền một trận ầm ĩ.

“Tên khốn kiếp! Ai cho cậu bế tôi đi như vậy? Muốn làm tôi mất mặt sao? Mẹ kiếp! Cậu là tên địa chủ à, muốn vơ oai hùng hổ, muốn thể hiện cái gì chứ?” Vừa nãy còn ôm ấp quấn quýt, giờ thì hung hãn mắng chửi, Ngô Ân à, cậu muốn Lạc Phong phải thế nào đây?

Lạc Phong không nói gì nhiều, chỉ im lặng, bật đèn pin mà đi kiểm khăn và quần áo khô cho Ngô Ân thay, nhưng lúc này hắn mới nhận ra... không có!

Vì cái tính ưa sạch sẽ, ở tại phòng camera lại quá bất tiện nên hắn mặc bộ nào sẽ gửi ra tiệm giặt ủi ngay. Ngặt nỗi sáng nay lại gom hết quần áo và khăn lông cho nhân viên giặt ủi, trời bão tuyết thế này, họ không thể nào giao trả.

“Ngô Ân, tôi không có quần áo khô cho anh mặc.”

Thực ra Ngô Ân không quan tâm lắm, lần bị cảm do nghịch nước lúc rửa chén lần trước là lần hiếm hoi cậu ta bị cảm lạnh, hiện tại cùng lắm chỉ trần mặc quần ướt, hoặc giả cởi phanh ra trần trụi cũng không có vấn đề gì, cái mà cậu ta lo lắng lại là...

“Chết tiệt, không có quần áo để thay, cậu sẽ lại nổi mẩn ngứa mất.”

Miệng chưa nói xong đã liền nhào tới kéo cánh tay Lạc Phong, quả nhiên vết mẩn đỏ đã xuất hiện. Cậu ta nhanh chóng xoa xoa vào vết đỏ, vẻ mặt trở nên lo lắng.

“Thuốc xoa của cậu đâu?”

Lạc Phong thờ thẩn.

“Tôi hỏi thuốc xoa của cậu đâu?”

Đến khi lập lại lần thứ hai, Lạc Phong mới chịu bình tĩnh. Hắn là đang hưởng thụ đãi ngộ yêu chiều quan tâm đến từ Ngô Ân. Con người ta chính là đang bùng cháy ngọn lửa hạnh phúc!

Ngô Ân đang quan tâm mình.

“Nếu tôi không tắm rửa lau người, có xoa thuốc cũng vô dụng.”

Nghe xong, Ngô Ân đột nhiên thả cánh tay của Lạc Phong ra, đi đi lại lại trong phòng mấy vòng, rốt cục đột nhiên bình tĩnh.

“Tôi nhớ ra rồi.”

Năm phút sau.

Lạc Phong từ bên ngoài chỗ đậu xe của Ngô Ân khiên vào bốn cái thùng carton lớn khiến “đám người tị nạn” không khỏi nghi hoặc. Vào trong phòng camera, hạ bốn cái thùng xuống, Lạc Phong liền hỏi.

“Ngô Ân, thứ gì trong này?”

Ngô Ân cười gian một cái, mở miệng.

“Bên trong thùng chứa thứ chúng ta có thể dùng để lau khô người.”

Lạc Phong nghe thấy có chút hoài nghi, nhưng vẫn là rọi đèn pin, dùng chìa khoá xé mở lớp băng keo, khai thùng...

Quần lót trắng !!!

“Cái gì chứ? Anh bảo tôi dùng cái này để lau người sao?”

Lạc Phong hốt hãi, cả đời hắn chính là chỉ mất kiểm soát cảm xúc vì Ngô Ân. Dao to búa lớn hắn không sợ, gian nan hiểm nguy hắn không màng, chỉ là sợ đánh mất sự điềm tĩnh, mà Ngô Ân là người khiến hắn mất đi điều này không biết bao nhiêu lần.

Thấy Lạc Phong phản ứng như vậy, Ngô Ân liền nhanh nhẩu, nói.

“Cậu có gì phải kinh ngạc, phải cảm ơn tôi đã quá nhanh trí á.”

Lạc Phong lục tung bốn cái thùng, tất cả đều là quần lót.

“Anh... anh mua nhiều quần lót thế này làm gì?”

Ngô Ân bình thản đáp.

“Lúc đầu tôi mua làm quà để xin lỗi cậu, nhưng coi bộ lần này phải dùng đồng quần lót này giúp cậu tắm rửa lau người.”

Nói xong, Ngô Ân liền cầm lên một cái quần lót size bự, nói tiếp.

“Nào, tóc cậu ướt rồi, đưa đầu đây cho tôi lau.”

Cả đời Lạc Phong hiên ngang khí phách, có thể dùng quần lót để lau khô tóc sao?

“Không cần, tóc tôi một hồi sẽ tự khô.”

“Thế cậu đi tắm đi, lấy vài cái quần lót mà lau khô người.”

“Không tắm nữa, dù sao cơ thể cũng không quá bẩn.”

Lạc Phong liên tục từ chối, Ngô Ân chỉ còn một cách.

Bắt đầu giọng điệu ma mãnh mời gọi.

“Lạc Phong à, cậu chẳng phải nói chúng ta lâu ngày chưa gần gũi sao? Hiện tại đang cúp điện, phòng tối, lại chỉ có hai ta... Ngặt nỗi tôi không giống cậu, không thích mùi cơ thể của người khác á... Nếu cậu không tắm thì... tiếc quá, tối nay tôi đành tự xử.”

Còn đứng đó nói năng lảm nhảm, Lạc Phong đã vác cả thùng quần lót mở cửa tiến vào nhà tắm công cộng. Nam nhân đối với chuyện “ân ái” chính là không thể chờ đợi, mỹ nhân yêu cầu gì liền phải mau chóng thực hiện.

Ngô Ân ở lại trong phòng camera, biết rõ Lạc Phong thích mùi cơ thể của mình, nên cố tình vận động thật nhiều để tiết ra nhiều mồ hôi. Lâu lâu còn tự giơ cánh tay lên, chĩa mũi vào nách ngửi xem đã đủ “nồng” chưa. Nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Ân cũng không hiểu nổi, có loại ân ái mà trước khi thực hiện phải khởi động cật lực vậy sao? Lại còn khiến mình phải tự làm mình trở nên “thật hôi”.

Trời dần chìm vào đêm, gió vẫn thổi, tuyết vẫn rơi, nhưng cuộc vui chỉ mới bắt đầu.

Hết chương!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/10-so-thap-phan>